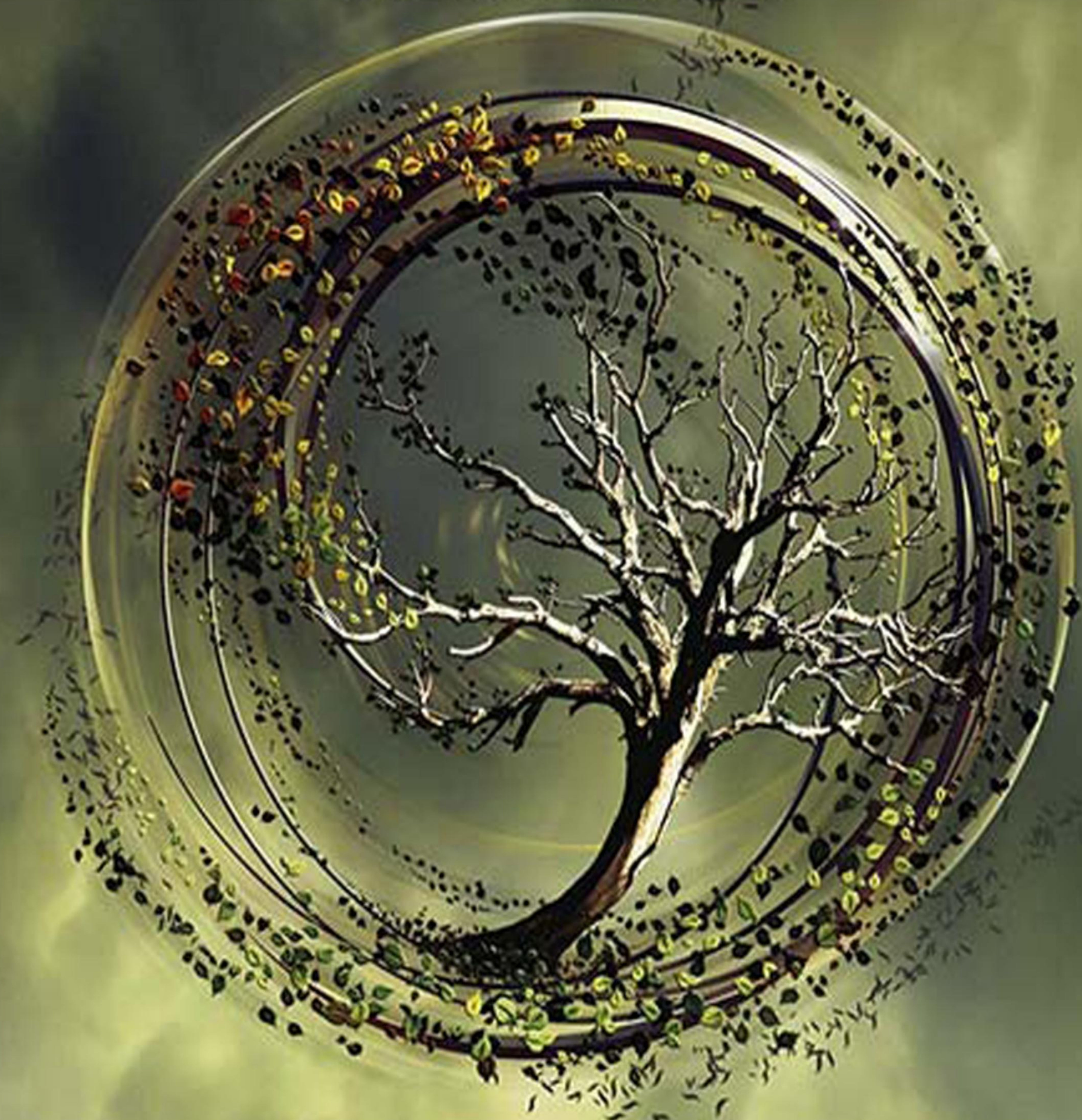

O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE DISTRUGE

INSURGENT

VERONICA ROTH

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DIVERGENT*

VERONICA ROTH

INSURGENT

VERONICA ROTH

INSURGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: ANTONIA KACSÓ
Tehnoredactare: CORINA HUȚAN

Veronica Roth

Insurgent

Copyright © 2012 by Veronica Roth

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN ePUB: 978-606-8623-15-3

ISBN PDF: 978-606-8623-16-0

ISBN Print: 978-973-102-460-8

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT – Departamentul de Vânzări

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, Cod poștal 060012

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 0748.808.083, 0758.225.443

Fax: 021.319.88.66, 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.grupulcorint.ro

*Lui Nelson,
pentru care a meritat să risc totul*

*Asemenea unui animal sălbatic,
adevărul e prea puternic pentru a rămâne închis.*

– Extras din proclamația facțiunii Candoare

CAPITOLUL UNU

MA TREZESC cu numele lui pe buze.

Will.

Înainte să deschid ochii, îl văd din nou prăbușindu-se la pământ. Mort.

Din cauza mea.

Tobias îngenunchează în fața mea, punându-și o mână pe umărul meu stâng. Vagonul saltă pe șine, iar Marcus, Peter și Caleb stau lângă ușă. Iau o gură mare de aer și o rețin în plămâni, încercând să potolesc o parte din apăsarea care mi se adună în piept.

Acum o oră, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu părea real. Acum pare.

Expir, dar apăsarea persistă.

— Tris, haide, spune Tobias, ochii săi întunecați căutându-i pe-ai mei. Trebuie să sărim.

E prea întuneric să-mi pot da seama unde ne aflăm, dar, dacă suntem pe cale să coborâm, probabil că am ajuns aproape de îngrăditură. Tobias mă ajută să mă ridic în picioare și mă conduce spre ușa deschisă a vagonului.

Ceilalți sar unul câte unul: mai întâi Peter, apoi Marcus, și pe urmă Caleb. Îl iau pe Tobias de mână. În timp ce așteptăm în ușa vagonului, simt cum vântul se întetește, și e ca și cum o mână m-ar împinge înapoi, spre un loc sigur.

Dar ne aruncăm în întuneric și aterizăm în forță pe pământ. Din cauza impactului, rana din umăr, produsă de glonț, mă doare. Îmi mușc buza pentru a-mi înăbuși un strigăt de durere, și îmi caut fratele.

— Ești bine? îl întreb când îl văd stând pe iarbă la câțiva metri depărtare, frecându-și genunchiul.

Dă din cap aprobator. Îl aud scâncind, ca și când ar încerca să-și rețină lacrimile, și trebuie să-mi întorc privirea. Am aterizat pe iarba de lângă îngrăditură, la câțiva metri distanță de cărarea bătătorită pe care circulă camioanele Prieteniei, care livrează mâncarea în oraș, și de poarta care le permite să iasă — poartă care deocamdată e închisă, ținându-ne blocați aici. Gardul se înalță deasupra noastră, prea înalt și prea flexibil pentru a ne putea cățăra, prea solid pentru a-l doborî.

— Aici se presupune că ar trebui să se afle niște paznici Neînfricați, spune Marcus. Oare unde-or fi?

— Probabil că se aflau sub controlul simulării, spune Tobias, iar acum ei sunt... Tace preț de o clipă. Cine știe unde, făcând cine știe ce.

Noi am oprit simularea — îmi amintește asta hard diskul din buzunarul de la spate —, dar nu am stat după aceea să vedem urmările. Ce s-a întâmplat cu prietenii noștri, camarazii noștri, liderii noștri, facțiunile noastre? Nu avem nicio modalitate de-a afla.

Tobias se apropie de o cutiuță de metal care se află în dreapta porții și o deschide, scoțând la iveală o tastatură cu cifre.

— Să sperăm că Erudiții nu s-au gândit să schimbe combinația, spune el în timp ce tastează o serie de numere.

Se oprește după al optulea, iar poarta se deschide în fața noastră.

— Cum de-ai știut? îl întreabă Caleb nedumerit.

Vocea îi e plină de emoție, atât de plină, încât mă mir că nu se îneacă.

— Am lucrat în camera de control a Neînfricaților, monitorizând sistemul de securitate. Schimbăm codurile doar de două ori pe an, spune Tobias.

— Ce noroc, zice Caleb, privindu-l pe Tobias cu atenție.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, spune Tobias. Am lucrat acolo deoarece voiam să mă asigur că puteam să ies.

Mă înfior. Felul în care vorbește despre evadare — e ca și când el crede că suntem închiși. Nu m-am mai gândit la asta așa, iar acum pare prostesc.

Umblăm într-un grup restrâns, Peter legănându-și la piept brațul îmbibat de sânge — brațul în care l-am împușcat eu — și Marcus cu mâna pe umărul lui Peter, ajutându-l să se țină pe două picioare. Caleb își șterge obrazii la fiecare câteva secunde, și știu că plânge, dar habar n-am cum să-l consolez, sau de ce nu plâng și eu.

În schimb, preiau conducerea, Tobias merge tăcut lângă mine, și, cu toate că nu mă atinge, mă calmează.

* * *

Punctele de lumină sunt primele semne că ne apropiem de sediul Prieteniei. Punctele se transformă în pătrate de lumină, iar apoi în ferestre strălucitoare. Un complex de clădiri din lemn și sticlă.

Înainte să ajungem la acestea, trebuie să trecem printr-o livadă. Picioarele mi se afundă în pământ și, deasupra mea,

crengile se întrepătrund unele cu altele, formând un fel de tunel. Fructe de culoare închisă atârnă printre frunze, gata să cadă. Simt mirosul dulceag și înțepător al merelor putrezite amestecat cu mirosul de pământ umed.

Când ne apropiem, Marcus îl lasă singur pe Peter și iese înainte.

— Știu unde trebuie să mergem, spune el.

Trecem de prima clădire, ajungem la a doua de pe stânga. Toate construcțiile, cu excepția serelor, sunt făcute din același lemn de culoare închisă, nevopsit, nerindeluit. Printr-o fereastră deschisă se aud hohote de râs. Contrastul dintre râsete și liniștea mormântală din mine este iritant.

Marcus deschide una dintre uși. Dacă nu ne-am fi aflat la sediul Prieteniei, aș fi fost șocată de lipsa de securitate. Ei adesea trec de linia dintre încredere și prostie.

În această clădire, singurul sunet vine de la încălțăminte noastră care scârțâie. Nu-l mai aud pe Caleb plângând, dar chiar și-așa, și înainte a fost destul de tăcut.

Marcus se oprește în fața unei încăperi deschise, unde Johanna Reyes, reprezentanta Prieteniei, stă pe un scaun și privește pe fereastră. O recunosc, deoarece e greu să uiți chipul Johannei, indiferent că ai văzut-o doar o dată sau de o mie de ori. O cicatrice se întinde într-o linie groasă de deasupra sprâncenei drepte până la buză, făcând-o să nu poată deschide un ochi și să sâsâie când vorbește. Am auzit-o vorbind doar o dată, dar n-am uitat. Dacă n-ar fi avut acea cicatrice, ar fi fost o femeie frumoasă.

— O, mulțumescu-Ți, Doamne, spune ea când îl vede pe Marcus.

Se îndreaptă spre el cu brațele deschise. În loc să-l îmbrățișeze, îi atinge doar umerii, de parcă și-ar aminti de aversiunea celor din Abnegație față de contactul fizic obișnuit.

— Ceilalți membri ai grupării tale au ajuns aici cu câteva ore în urmă, dar nu erau siguri dacă vei reuși să supraviețuiești, îi spune ea.

Se referă la grupul din Abnegație care era cu tata și cu Marcus în ascunzătoare. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îngrijorez pentru ei.

Privește peste umărul lui Marcus, mai întâi la Tobias și Caleb, apoi la mine, și la sfârșit la Peter.

— O, Dumnezeule, spune ea, privind lung la tricoul plin de sânge al lui Peter. Am să chem un doctor. Pot să vă acord permisiunea de a rămâne peste noapte, dar mâine, comunitatea noastră va decide împreună. Și... — se uită la mine și la Tobias. — ...nu cred că vor fi foarte entuziasmați să primească la sediu doi Neînfricați. Desigur, vă rog să vă predați toate armele pe care le dețineți.

Deodată, mă întreb cum de știe că sunt Neînfricată. Încă port o bluză gri. Bluza tatei.

În acel moment, mirosul lui, care e un amestec de săpun și transpirație, se ridică și îmi umple nasul și mintea. Îmi strâng pumnii, atât de tare, încât unghiile îmi pătrund în piele. *Nu aici. Nu aici.*

Tobias își predă arma, dar când duc mâna la spate să-mi scot arma ascunsă, mă ia repede de mână, îndepărtându-mi-o de la spate. Apoi își împletește degetele cu ale mele, ca să acopere ceea ce tocmai a făcut.

Știu că e o idee bună să păstrăm una dintre arme. Dar m-aș fi simțit mai ușurată să o predau.

— Mă numesc Johanna Reyes, spune ea, întinzând mâna spre mine, iar apoi spre Tobias.

Un salut de-al Neînfricaților. Sunt impresionată de cât de multe știe despre obiceiurile altor facțiuni. Până ce nu văd cu propriii mei ochi, uit mereu cât de atenți sunt cei din Prietenie.

— El e T ..., începe Marcus, dar Tobias îl întrerupe.

— Numele meu e Four, spune el. Ei sunt Tris, Caleb și Peter.

Acum câteva zile, „Tobias” era un nume pe care numai eu, dintre Neînfricați, îl știam; era o parte din el pe care mi-a dăruit-o. Nemaifiind în sediul Neînfricaților, îmi amintesc de ce îl ținea ascuns față de ceilalți. E numele care îl leagă de Marcus.

— Bine ați venit la sediul Prieteniei, spune Johanna. Mă fixează cu privirea, apoi zâmbește strâmb. Permiteți-ne să avem grijă de voi.

* * *

Le permitem. O asistentă din Prietenie îmi dă o alifie — produsă de către Erudiți pentru a grăbi vindecarea — cu care să mă ung pe umăr, iar apoi îl conduce pe Peter la pavilionul spitalului, pentru a i se îngriji brațul. Johanna ne însoțește la cantină, iar acolo vedem șiruri de mese de lemn, lungi cât ține încăperea, și pe câțiva membri din Abnegație, care erau în ascunzătoare împreună cu Caleb și cu tata. Printre ei se află și Susan, și câțiva dintre foștii noștri vecini. Ne salută — în special pe Marcus — cu lacrimi greu înfrânate și zâmbete înăbușite.

Mă agăț de brațul lui Tobias. Sunt copleșită de greutatea membrilor facțiunii părinților mei, de viețile lor, de lacrimile lor.

Unul dintre ei îmi vâra sub nas o ceașcă cu un lichid aburind și spune:

— Bea asta! Te va ajuta să dormi, așa cum i-a ajutat și pe alții. Fără vise.

Lichidul e roz-închis, de culoarea căpșunilor. Iau ceașca și o beau repede. Preț de câteva secunde, căldura lichidului mă face să mă simt ca și când aș fi din nou plină de ceva. Și în timp ce scurg ultimele picături din ceașcă, simt cum încep să mă relaxez. Cineva mă conduce pe coridor, către o încăpere cu un pat. Asta-i tot.

CAPITOLUL DOI

DESCHID OCHII, ÎNGROZITĂ, ținând strâns așternuturile. Dar nu alerg pe străzile orașului sau pe coridoarele sediului Neînfricaților. Mă aflu într-un pat în sediul Prieteniei, și în aer plutește miros de rumeguș.

Îmi schimb poziția, și tresar când ceva mă împunge în spate. Duc mâna la spate, iar degetele mi se strâng pe patul armei.

Pentru o clipă, îl văd pe Will stând în fața mea, cu pistoalele între noi — *mâna lui, l-aș fi putut împușca în mână, de ce n-am făcut-o, de ce?* —, și aproape că îi urlu numele.

Apoi dispare.

Cobor din pat și ridic salteaua cu o mână, sprijinind-o cu un genunchi. Apoi pun pistolul acolo și îl acopăr cu salteaua. Imediat ce nu îl mai văd și nu îl mai simt lipit de pielea mea, capul mi-e mai limpede.

Acum că valul de adrenalină de ieri a dispărut și lichidul care m-a făcut să dorm s-a evaporat, durerea profundă din umăr e intensă. Port aceleași haine pe care le-am purtat și seara trecută. Sub perna mea văd ițindu-se colțul hard

diskului, acolo unde l-am băgat înainte să adorm. Pe el se află datele simulării care i-a controlat pe Neînfricați, și dovada a ceea ce au făcut Erudiții. Simt că e prea important să-l ating, dar nu-l pot lăsa acolo, așa că-l iau și-l ascund între scria și perete. O parte din mine crede că ar fi o idee bună să-l distrug, dar știu că pe el se află singura dovadă a morții părinților mei, așa că mă hotărâsc să-l țin ascuns.

Cineva bate la ușă. Mă așez pe marginea patului și încerc să-mi netezesc părul.

— Intră, spun.

Ușa se deschide și Tobias intră pe jumătate, ușa împărțindu-i trupul în două. Poartă aceiași jeanși ca și ieri, dar în locul tricoului negru are acum unul roșu-închis, probabil împrumutat de la vreunul dintre membrii Prieteniei. Pe el pare o culoare ciudată, prea vie, dar când își sprijină capul de cadrul ușii, observ că îi face albastrul din ochi să-i pară și mai luminos.

— Membrii Prieteniei se întrunesc în jumătate de oră, spune el. Ridică din sprâncene și adaugă, pe un ton ușor melodramatic: *Pentru a ne decide soarta.*

Clatin din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că soarta mea va ajunge în mâinile unei adunături de membri din Prietenie.

— Nici eu. A, ți-am adus ceva.

Scoate dopul unei sticlute și îmi întinde o pipetă plină cu un lichid transparent.

— Medicament împotriva durerilor. Câte o pipetă plină la fiecare șase ore.

— Mersi.

Înghit conținutul pipetei. Medicamentul are gust de lă-mâie veche.

Își trece un deget printr-o gaică a pantalonilor, și spune:

— Cum te mai simți, Beatrice?

— Mi-ai spus cumva *Beatrice*?

— Am crezut de cuviință să încerc, spune zâmbind. N-a ieșit bine?

— Poate numai la ocazii speciale. În procesul de inițiere, în Zilele Alegerii...

Mă opresc. Aveam de gând să mai înșirui niște sărbători, dar problema e că numai Abnegația le ține. Neînfricații își au sărbătorile lor, presupun, dar eu nu știu care-s alea. Și, oricum, ideea de a sărbători acum orice lucru e atât de absurdă, încât nu mai continui.

— Bun, așa voi face. Zâmbetul îi piere. Cum te mai simți, Tris?

Nu e o întrebare ciudată, după toate prin câte am trecut, dar mă încordez când o rostește, îngrijorată că, într-un fel, ar putea să-mi citească gândurile. Încă nu i-am spus despre Will. Vreau, dar nu știu cum. Gândul de a rosti cuvintele cu voce tare e atât de puternic, încât aș putea străpunge parchetul.

— Eu... Scutur din cap de câteva ori. Nu știu, Four. Sunt trează. Sunt...

Încă scutur din cap. Mă mângâie pe obraz, ținând un deget după urechea mea. Apoi își apleacă ușor capul și mă sărută, trimitând o durere caldă prin tot trupul meu. Îl cuprind cu mâinile de braț, ținându-l acolo cât de mult pot. Când mă atinge, sentimentul de pustietate din pieptul meu și din stomac nu mai e atât de acut.

Nu trebuie să-i spun. Pot să încerc să uit — el mă poate ajuta să uit.

— Știu, spune el. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb.

Pentru o clipă, tot ce-mi trece prin cap e: *Cum e posibil să știi?* Dar ceva în legătură cu expresia chipului său îmi amintește că știe câte ceva despre pierderea unei persoane. Și-a pierdut mama când era mic. Nu-mi amintesc cum a murit, ci doar că am asistat la înmormântarea ei.

Brusc mi-l amintesc stând în camera de zi, ținând strâns perdelele, având cam nouă ani, purtând gri, ținându-și ochii închiși. Imaginea e trecătoare și ar putea fi doar imaginația mea, nu o amintire.

Îmi dă drumul.

— Telas să te pregătești.

* * *

Baia femeilor e la două uși distanță față de camera mea. Podeaua e din gresie maro-închis, și fiecare cabină de duș are pereți de lemn și o perdea din plastic, separându-le de culoarul din mijloc. Pe un afiș de pe peretele din spate scrie: NU UITAȚI: PENTRU A CONSERVA RESURSELE, DUȘURILE FUNCȚIONEAZĂ DOAR CINCI MINUTE.

Jetul de apă e rece, așa că nu aș dori minute în plus nici dacă le-aș putea avea. Mă spăl repede cu mâna stângă, pe cealaltă lăsând-o să atârne fără vlagă, pe lângă corp. Medicamentul împotriva durerilor pe care mi l-a dat Tobias și-a făcut repede efectul — durerea din umăr s-a transformat într-o ușoară pulsație.

Când ies de la duș, pe pat mă așteaptă un morman de haine care conține câteva veșminte galbene și roșii, de-ale Prieteniei, și câteva gri, de-ale Abnegației, culori pe care rareori le văd purtate împreună. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că cineva din Abnegație a pus hainele aici. Numai lor le-ar trece așa ceva prin minte.

Îmi trag o pereche de pantaloni din denim, de culoare roșu-închis — atât de lungi, încât a trebuit să-i răsucesc de trei ori —, și o bluză gri de-a Abnegației, care e prea mare pentru mine. Mânele îmi ajung până-n vârful degetelor de la mână, astfel încât le răsucesc și pe ele. Mă doare când mișc mâna dreaptă, așa că mișcările pe care le fac sunt scurte și lente.

Cineva bate la ușă.

— Beatrice?

Vocea blândă îi aparține lui Susan.

Îi deschid ușa. Duce o tavă cu mâncare, pe care o pune pe pat. Îi cercetez fața, căutând vreun semn care să-mi spună pe cine a pierdut — pe tatăl ei, pe vreun un lider de-al Abnegației, care nu a supraviețuit atacului —, dar nu văd decât hotărârea calmă, caracteristică vechii mele facțiuni.

— Îmi pare rău că nu-ți vin hainele, spune ea. Sunt sigură că-ți putem găsi unele mai bune dacă cei din Prietenie ne vor permite să rămânem aici.

— Sunt bune, îi spun. Ți mulțumesc.

— Am auzit c-ai fost împușcată, spune ea. Vrei să te ajut cu părul? Sau cu încălțăminte?

Sunt pe cale să refuz, dar chiar am nevoie de ajutor.

— Da, mulțumesc.

Mă așez pe un taburet în fața oglinzii, iar ea stă în spatele meu, cu ochii ațintiți asupra a ceea ce face în loc să se uite în oglindă. Nu și-i ridică, nici măcar pentru o clipă, în timp ce trece pieptănul prin părul meu. Și nu mă întreabă de umăr, cum am fost împușcată, ce s-a întâmplat când am părăsit adăpostul Abnegației pentru a opri simularea. Sunt sigură că dacă ar fi s-o tai până la măduva spinării, ea ar fi toată numai Abnegație.

— L-ai văzut pe Robert? o întreb.

Fratele ei, Robert, a ales Prietenia când eu am ales Neînfricarea, așa că se află pe undeva prin acest sediu. Mă întreb dacă întâlnirea lor va semăna cât de cât cu cea dintre mine și Caleb.

— Foarte puțin, seara trecută, îmi spune. L-am lăsat să jelească alături de facțiunea lui, așa cum jelesc și eu cu facțiunea mea. Totuși, m-am bucurat că l-am revăzut.

Aud în tonul ei o finalitate care îmi spune că subiectul este închis.

— E o rușine că asta s-a întâmplat așa, spune Susan. Liderii noștri erau pe cale de-a face ceva minunat.

— Zău? Ce anume?

— Nu știu.

Susan se îmbujorează.

— Pur și simplu știu că ceva se întâmpla. Nu voiam să fiu curioasă, dar observam anumite lucruri.

— Nu te-aș învinui dac-ai fi curioasă, îi spun, chiar dacă ai fi fost.

Dă din cap a încuviințare și continuă să mă pieptene. Mă întreb ce anume făceau liderii Abnegației — inclusiv tata. Și nu pot decât să fiu uimită de presupunerea lui Susan că orice făceau era minunat. Mi-aș dori să pot crede din nou asta despre oameni.

Dacă voi mai putea vreodată.

— Neînfricații își poartă părul lăsat liber, nu? mă întreabă ea.

— Uneori, îi spun. Știi să împletești?

Așa că degetele ei îndemânatic strâng șuvițe din părul meu într-o coadă care-mi ajunge până la mijlocul spatelui. Mă

privesc lung în oglindă până ce termină. Îi mulțumesc când încheie, și pleacă zâmbind ușor, închizând ușa în urma ei.

Eu continui să mă privesc îndelung, dar nu mă văd pe mine însămi. Încă îi simt degetele mângâindu-mă la ceafă, asemenea degetelor mamei mele, în ultima dimineață petrecută cu ea. Ochii mi se umezesc, mă legăn înainte și înapoi pe taburet, încercând să-mi alung amintirea din minte. Mă tem că dacă încep să plâng, nu mă voi mai opri până ce nu voi fi zbârcită ca o stafidă.

Pe scrin văd o trusă de cusut. În ea se află două bobine de ață, roșie și galbenă, și o foarfecă.

Sunt calmă în timp ce-mi desfac coada împletită și mi-o pieptăn din nou. Îmi fac cărare pe mijloc și mă asigur că părul e drept și neted. Apropii foarfeca la nivelul bărbiei.

Cum pot să arăt la fel, când ea nu mai e, și totul e diferit? Nu pot.

Încerc să-l tai cât mai drept, folosindu-mi bărbia drept punct de reper. Partea mai complicată e la spate, unde nu văd prea bine, și îmi dau toată silința să fac o treabă bună, de data asta prin pipăire. Șuvițe de păr blond cad pe podea într-un semicerc.

Părăsesc încăperea fără să-mi privesc din nou imaginea din oglindă.

* * *

Când Tobias și Caleb vin mai târziu să mă ia, se uită la mine ca și când n-aș mai fi persoana pe care o cunoșteau ieri.

— Te-ai tuns, îmi spune Caleb, ridicând din sprâncene.

Să evidențiezi faptele în toiul șocului e ceva foarte Erudit. Părul îi stă ridicat în partea pe care a dormit, iar ochii îi sunt roșii.

— Da, spun. E... prea cald pentru a purta părul lung.

— Adevărat, spune el.

Mergem împreună pe hol. Podeaua din scânduri scârțâie sub greutatea noastră. Mi-e dor de sunetul pașilor care reverberau în sediul Neînfricaților; mi-e dor de aerul rece de sub pământ. Dar cel mai mult mi-e dor de temerile din ultimele săptămâni, neînsemnate în comparație cu temerile mele de-acum.

Ieșim din clădire. Aerul de-afară mă apasă precum o pernă menită să mă sufocă. Miroase a verde, asemenea miresmei pe care o emană o frunză ruptă în două.

— Știe toată lumea că ești fiul lui Marcus? întrebă Caleb. La cei din Abnegație mă refer.

— Din câte știu eu, nu, spune Tobias, privindu-l pe Caleb. Și ți-aș fi recunoscător dacă nu ai menționa acest lucru.

— N-am nevoie să-l menționez. Toți cei care au ochi pot să-și dea și singuri seama, spune Caleb, încruntându-se. Și totuși, câți ani ai?

— Optsprezece.

— Și nu crezi că ești prea mare pentru a fi cu surioara mea mai mică?

Tobias scoate un hohot de râs.

— Ea nu e *câtuși de puțin mică* pentru tine.

— Terminați! Amândoi, spun eu.

Câțiva oameni îmbrăcați în galben merg în fața noastră, către o clădire largă, joasă, făcută pe de-a-ntregul din sticlă. Lumina soarelui care se reflectă în panouri face ca ochii să mă usture. Îmi acopăr fața cu mâna și continui să merg.

Ușile clădirii sunt larg deschise. În jurul serei rotunde, plantele și copacii cresc în vase mari cu apă, sau în bazine mici. Zecile de ventilatoare puse de jur-împrejurul încăperii nu fac decât să învârtă aerul cald, astfel că eu sunt deja

transpirată. Dar uit repede de asta când mulțimea din fața mea se rărește și văd restul încăperii.

În mijlocul ei crește un copac uriaș. Crengile lui se întind prin toată sera, iar rădăcinile ies de sub pământ, formând o uriașă rețea. În locurile dintre rădăcini nu văd pământ, ci apă, și tije metalice care le fixează bine. N-ar trebui să fiu surprinsă — cei din Prietenie își petrec viața realizând astfel de lucruri care țin de domeniul agriculturii, cu ajutorul tehnologiei Erudiților.

Pe un mănunchi de rădăcini stă Johanna Reyes, cu părul căzându-i peste jumătatea feței cu cicatrice. Am învățat la ora de Istoria Facțiunilor că Prietenia nu are un lider oficial — ei supun totul la vot, iar rezultatele sunt, de obicei, aproape unanime. Ei sunt precum părțile componente ale unei singure minți, iar Johanna e purtătorul lor de cuvânt.

Membrii Prieteniei stau pe jos, mulți dintre ei cu picioarele încrucișate, în grupuri mai mari sau mai mici, iar mie mi se pare că aduc cu niște rădăcini de copac. Cei din Abnegație stau în rânduri strânse la câțiva metri în stânga mea. Scrutez mulțimea preț de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce caut: pe părinții mei.

Înghit cu putere și încerc să uit. Tobias mă atinge ușor pe spate, conducându-mă spre marginea locului de întrunire, în spatele membrilor Abnegației. Înainte să ne așezăm, se apropie cu gura de urechea mea și îmi spune:

— Îmi place cum îți stă părul.

Îi ofer un zâmbet mic, și mă sprijin de el când mă așez, lipindu-mi brațul de al lui.

Johanna își ridică mâinile și își pleacă ușor capul. Înainte să pot lua următoarea gură de aer, toate conversațiile din încăperea încetează. Toți membrii Prieteniei rămân tăcuți, unii

cu ochii închiși, alții mimând cuvinte pe care nu le pot descifra, iar ceilalți privind într-un anumit punct, aflat la mare depărtare.

Fiecare secundă care trece mă irită. Când Johanna își îndreaptă capul, eu sunt enervată rău.

— Astăzi avem de răspuns la o întrebare urgentă, spune ea, și anume: ca oameni care caută pacea, cum ne vom descurca în aceste vremuri de conflict?

Fiecare membru al Prieteniei se întoarce spre persoana de lângă el, și încep să vorbească.

— Cum reușesc să rezolve ceva? întreb, în timp ce minutele de pălăvrăgeală continuă fără oprire.

— Lor nu le pasă de eficiență, spune el. Lor le pasă de convenție. Privește!

Două femei în rochii galbene, aflate la câțiva metri depărtare, se ridică și se alătură unui trio de bărbați. Un tânăr își schimbă poziția, astfel încât cercul său mic devine mai mare alături de grupul de lângă el. Prin toată încăperea, adunările mai mici cresc și se extind, și din ce în ce mai puține voci se aud prin încăpere, până ce mai rămân doar trei sau patru. Nu aud decât frânturi din conversația lor: „Pace ... Neînfricați ... Erudiți ... adăpost ... implicare ...”

— Ce bizar, spun.

— Eu cred că e frumos, zice el.

Îl privesc lung.

— Ce e? Râde ușor. Ei au cu toții un rol egal în guvernare; se simt la fel de responsabili. Și asta îi face să le pese; îi face buni. Cred că acest lucru e frumos.

— Eu cred că e neconvingător, spun. Sigur, funcționează pentru Prietenie. Dar ce se întâmplă când nu toată lumea vrea să zdrăngăne la banjo sau să crească plante? Ce se întâmplă

când cineva face ceva îngrozitor și acest lucru nu poate fi rezolvat printr-o discuție?

Tobias ridică din umeri.

— Bănuiesc că vom afla.

În cele din urmă, câte o persoană din fiecare grup mai mare se ridică și se apropie de Johanna, pășind cu grijă peste rădăcinile marelui arbore. Mă aștept să ni se adreseze și nouă, dar, în loc de asta, formează un cerc alături de Johanna și de ceilalți purtători de cuvânt și se sfătuiesc în șoaptă. Încep să am sentimentul că nu voi afla niciodată ce vorbesc.

— N-or să ne lase să discutăm cu ei, nu-i așa? întreb.

— Mă îndoiesc, spune el.

Nu facem nici două parale.

Când termină de vorbit cu toții, se așază din nou, lăsând-o pe Johanna singură în mijlocul încăperii. Se întoarce spre noi și își împreunează brațele la piept. Unde vom merge când ne vor spune să plecăm? Înapoi în oraș, unde nimic nu e în siguranță?

— De mult timp, facțiunea noastră a avut o relație apropiată cu Erudiții. Avem nevoie unii de ceilalți pentru a supraviețui, și întotdeauna am cooperat unii cu alții, spune Johanna. Dar, de asemenea, în trecut am avut o relație puternică și cu Abnegația, și nu cred că e bine să retragem mâna prieteniei când a fost întinsă atât de mult timp.

Vocea îi e dulce ca mierea, și se și mișcă asemenea ei, încet și cu grijă. Îmi șterg fruntea de sudoare cu dosul palmei.

— Suntem de părere că singurul fel de a păstra relația cu ambele facțiuni este să rămânem imparțiali și neimplicați, continuă ea. Prezența voastră aici, deși e bine-venită, complică lucrurile.

Și acum urmează partea cea rea, gândesc.

— Am ajuns la concluzia că sediul facțiunii noastre va servi drept adăpost pentru membrii tuturor facțiunilor, spune ea, cu anumite condiții. Prima e că aici nu sunt permise niciun fel de arme. A doua e că dacă se va isca vreun conflict serios, indiferent că e verbal sau fizic, toate părțile implicate vor fi rugate să plece. A treia e că respectivul conflict nu va putea fi discutat, chiar și în privat, în cadrul hotarelor acestui sediu. Iar a patra e că toată lumea care stă aici trebuie să contribuie prin muncă la bunăstarea acestui mediu. De îndată ce vom putea, vom comunica aceste lucruri și Erudiției, Candorii și Neînfricării.

Privirea ei aterizează asupra mea și a lui Tobias, și rămâne acolo.

— Sunteți bine-veniți să rămâneți aici numai dacă puteți respecta regulile, spune ea. Aceasta este decizia noastră.

Mă gândesc la pistolul pe care l-am ascuns sub saltea și la tensiunea dintre mine și Peter, și la Tobias și Marcus, și îmi simt gura uscată. Nu prea mă pricep să evit conflictele.

— Nu vom putea sta prea mult, îi spun lui Tobias printre dinți.

Cu o clipă în urmă, el încă zâmbea ușor. Acum, colțurile gurii i s-au lăsat și zâmbetul i s-a transformat în încruntare.

— Nu, nu vom putea.

CAPITOLUL TREI

SEARA MĂ ÎNTORC în camera mea și îmi strecur mâna sub saltea, pentru a mă asigura că pistolul e încă acolo. Îmi trec degetele peste trăgaci, și simt un nod în gât, ca și când aș avea o reacție alergică. Scot mâna și îngenunchez la marginea patului, respirând profund de mai multe ori, până ce senzația cedează.

Ce-ai pățit? Clatin din cap. Adună-te!

Și asta simt: de parcă trag și răsucesc diferite părți ale mele, ca pe un șiret de pantof. Mă simt sufocată, dar măcar am impresia de putere.

Cu coada ochiului văd ceva mișcându-se, și privesc pe fereastra care dă înspre livada de meri. Johanna Reyes și Marcus Eaton merg unul lângă altul, oprindu-se lângă grădina de ierburi, pentru a culege frunze de mentă de pe tulpini. Ies din camera mea înainte să mă pot gândi la motivul pentru care vreau să-i urmăresc.

Alerg prin clădire să nu-i pierd. Odată ce sunt afară, trebuie să fiu mai precaută. Merg pe lângă capătul îndepărtat al serei și, după ce îi văd pe Johanna și Marcus dispărând pe

după un șir de copaci, mă furișez spre următorul șir, sperând că ramurile mă vor ascunde dacă vreunul dintre ei doi ar privi înapoi.

— ...ce mă zăpăcește e coordonarea atacului, spune Johanna. Oare e din cauză că Jeanine a reușit în cele din urmă să-l planifice și a acționat, sau a fost mai degrabă un soi de întâmplare incitantă?

Îi văd chipul lui Marcus printr-un trunchi de copac bifurcat. Își face gura punga, după care spune:

— Hmm!

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, spune Johanna, ridicând din sprânceana ei teafără. Nu-i așa?

— Nu, probabil că nu.

Johanna își pune mâna pe brațul lui și se întoarce spre el. Înlemnesc, de teamă că într-o clipită mă va prinde, dar se uită doar la Marcus. Mă ghemuiesc și mă târăsc către unul dintre copaci, astfel încât trunchiul să mă ascundă. Scoarța îmi produce mâncărimi, dar nu mă mișc.

— Dar tu știi, spune ea. Tu știi de ce a atacat atunci. Poate că nu mai fac parte din Candoare, dar pot să-mi dau seama când cineva mă minte.

— Curiozitatea își servește propriul interes, Johanna.

Dacă aș fi Johanna, la un asemenea comentariu i-aș trage o palmă binemeritată, însă ea spune pe un ton amabil:

— Membrii facțiunii mele depind de mine pentru a-i sfătuți, și dacă tu deții informații vitale, e important să le aflui și eu, să le pot împărtăși și lor. Marcus, sunt sigură că înțelegi asta.

— Există un motiv pentru care tu nu știi tot ce știu eu. Cu multă vreme în urmă, celor din Abnegație le-au fost încredințate niște informații prețioase, spune Marcus. Jeanine ne-a

atacat pentru a le fura. Și dacă nu am grijă, le va distruge, așa că asta-i tot ce-ți pot spune.

— Dar sigur...

— Nu, i-o taie Marcus. Aceste informații sunt cu mult mai importante decât îți poți imagina. O mare parte dintre liderii acestui oraș și-au riscat viețile și au și murit chiar pentru a le proteja de Jeanine, iar eu nu le voi pune în pericol doar de dragul de a-ți satisface curiozitatea egoistă.

Johanna tace vreme de câteva secunde. Acum e atât de întuneric, încât de-abia îmi mai văd mâinile. Aerul miroase a pământ și a mere, iar eu încerc să nu-l inspir prea zgomotos.

— Îmi cer scuze, spune Johanna. Probabil că am făcut ceva pentru a te face să crezi că nu sunt demnă de încredere.

— Ultima dată când am încredințat aceste informații unui reprezentant al facțiunii, toți prietenii mei au fost omorâți, îi răspunde el. Nu mai am încredere în nimeni.

Nu mă pot abține — mă aplec în față, să pot vedea pe după trunchiul copacului. Atât Marcus, cât și Johanna sunt prea ocupați pentru a observa mișcarea. Sunt foarte aproape, dar nu se ating, și nu l-am mai văzut niciodată pe Marcus atât de obosit sau pe Johanna atât de furioasă. Dar chipul i se îmblânzește când îl atinge din nou pe braț pe Marcus, de data asta cu o ușoară mângâiere.

— Pentru a avea pace, trebuie să ai mai întâi încredere, spune Johanna. Așa că sper că te vei răzgândi. Adu-ți aminte că mereu am fost prietena ta, Marcus, chiar și când nu aveai prea mulți cu care să te poți lăuda.

Se apleacă și-l sărută pe obraz, apoi se îndreaptă spre capătul livezii. Marcus rămâne pe loc câteva secunde, aparent împietrit, și apoi pornește spre sediu.

Revelațiile din ultima jumătate de oră îmi bâzâie în minte. Credeam că Jeanine a atacat Abnegația pentru a pune mâna pe putere, dar ea a atacat-o, de fapt, pentru a fura niște informații — informații pe care numai ei le știau.

Bâzâitul se oprește când îmi amintesc ceva ce a spus Marcus: „O mare parte dintre liderii acestui oraș și-au riscat viețile pentru a le proteja.” Oare tata a fost unul dintre acei lideri?

Trebuie să știu. Trebuie să aflu ce anume e atât de important încât membrii Abnegației și-ar da viața pentru asta — iar Erudiții ar face moarte de om.

* * *

Mă opresc înainte să bat la ușa lui Tobias, și ascult ce se petrece înăuntru.

— Nu, nu *așa*, spune Tobias printre hohote de râs.

— Cum adică nu așa? Te-am imitat perfect.

Cealaltă voce îi aparține lui Caleb.

— Ba nu.

— Atunci, fă-o din nou!

Deschid ușa tocmai când Tobias, care stă pe jos cu un picior întins, aruncă un cuțit de unt spre peretele opus. Se oprește, cu mânerul în afară, într-o bucată mare de brânză pe care au pus-o pe scrin. Caleb, care stă lângă el, privește neîncrezător, mai întâi la brânză, apoi la mine.

— Spune-mi că el nu e un fel de fenomen Neînfricat, zice Caleb. Poți să faci și tu asta?

Arată mai bine decât înainte — ochii nu-i mai sunt roșii, și în ei sclipește acum curiozitatea, ca și când ar fi din nou interesat de lume. Părul șaten îi e zbârlit, și și-a încheiat greșit cămașa. Fratele meu e chipeș într-o manieră neîngrijită, ca și când, în cea mai mare parte a timpului, habar n-are cum arată.

— Poate cu mâna dreaptă, îi spun. Dar da, *Four* e un fel de fenomen Neînfricat. Pot să întreb *de ce* aruncați cuțite în brânză?

Tobias mă privește atent când spun „Four”. Caleb nu știe că Tobias își poartă excelența tot timpul în propria-i poreclă.

— Caleb a venit să discutăm ceva, explică Tobias, sprijinindu-și capul de perete când se uită la mine. Iar aruncatul cuțitelor pur și simplu a venit așa, deodată.

— Așa cum se întâmplă deseori, îi spun, zâmbind ușor.

Pare relaxat, cu capul dat pe spate, cu brațul sprijinit de genunchi. Ne uităm lung unul la celălalt preț de mai multe secunde decât cere politețea în societate. Caleb își drege vocea.

— În fine, ar trebui să mă întorc în camera mea, spune Caleb, privind de la Tobias la mine și înapoi. Citesc o carte despre sistemele de filtrare a apei. Puștiul care mi-a dat-o s-a uitat la mine de parcă aș fi nebun fiindcă vreau s-o citesc. Presupun că e un manual de reparații, dar e fascinant.

Se oprește.

— Scuze. Probabil că și voi credeți că sunt nebun.

— Deloc, spune Tobias, prefăcându-se sincer. Poate că și *tu* ar trebui să citești manualul de reparații, Tris. Din câte am auzit, s-ar putea să-ți placă.

— Pot să ți-l împrumut, zice Caleb.

— Poate mai târziu, spun.

Când Caleb închide ușa în urma lui, îi arunc lui Tobias o privire urâtă.

— Mersi pentru asta, îi spun. Acum o să-mi împuieze capul cu filtrarea apei și cum funcționează. Deși presupun c-aș prefera asta decât ceea ce vrea el să-mi povestească.

— Da? Ce anume? întrebă Tobias, ridicând din sprâncene. Acvaponie?

— Acva-ce?

— Este una dintre metodele de a obține alimentele aici. Nu vrei să știi.

— Ai dreptate, nu vreau, spun eu. Despre ce voia să discutați?

— Despre tine, spune el. Cred că a fost discuția dintre iubit și fratele mai mare al iubitei. „Să nu-ți bați joc de sora mea” și tot tacâmul.

Se ridică.

— Ce i-ai spus?

Vine spre mine.

— I-am povestit cum ne-am împrietenit — și așa am ajuns la aruncatul cuțitelor, spune el, și i-am spus că nu-mi bat joc de tine.

Mă cuprinde un val de căldură. Tobias mă apucă cu mâinile de șolduri și mă lipește cu blândețe de ușă. Buzele mele se întâlnesc cu ale lui.

Nici nu-mi mai amintesc pentru ce-am venit aici.

Și nici nu-mi pasă.

Îmi petrec brațul sănătos în jurul lui, trăgându-l spre mine. Degetele mele găsesc tivul tricoului său și alunecă pe sub el, răsfirându-se pe spatele lui. Pare atât de puternic!

Mă sărută din nou, de data asta mai insistent, strângându-mă de talie. Respirațiile lui, respirațiile mele, trupul lui, trupul meu, și suntem atât de aproape, că nu mai există nicio diferență.

Se dă înapoi, doar câțiva centimetri. Aproape că nici nu-l las să ajungă atât de departe.

— Nu de asta ai venit aici, spune el.

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Cui îi pasă?

Îmi trec degetele prin părul lui, și îi împing din nou gura spre a mea. El nu rezistă, dar după câteva secunde, murmură aproape de urechea mea:

— Tris...

— Bine, bine.

Închid ochii. Am venit aici pentru ceva important: să-i povestesc despre conversația la care am tras cu urechea.

Ne așezăm unul lângă altul pe patul lui Tobias, și o iau de la început. Îi povestesc cum i-am urmărit pe Marcus și pe Johanna în livadă. Îi povestesc despre întrebările Johannei în legătură cu coordonarea atacului simulat, și despre răspunsul lui Marcus, și despre discuția care l-a urmat. În timp ce vorbesc, îi urmăresc expresia. Nu pare șocat sau curios. În schimb, gura i se strâmbă și apare muștra acră pe care o văd de fiecare dată când aude numele lui Marcus.

— Ei bine, ce crezi? îl întreb când termin.

— Cred, spune el cu grijă, că Marcus încearcă să pară mai important decât e.

Acesta nu era răspunsul la care mă așteptam.

— Deci... ce? Crezi că vorbește doar prostii?

— Cred că probabil e vorba de niște informații despre care Abnegația știa că Jeanine voia să le afle, dar am impresia că importanța lor e exagerată. Încearcă să-și construiască ego-ul făcând-o pe Johanna să creadă că el are ceva ce ea vrea, dar el nu-i va da.

— Eu nu... Mă încrunt. Eu nu cred că ai dreptate. Nu părea să mintă.

— Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. E un mincinos de primă clasă.

Are dreptate — nu-l cunosc pe Marcus, și în mod sigur nu la fel de bine ca el. Dar instinctul meu îmi spunea să am încredere în Marcus, iar eu, de obicei, am încredere în instinctele mele.

— Poate că ai dreptate, îi spun, dar n-ar trebui să aflăm ce se petrece? Doar ca să fim siguri?

— Cred că e mai important să ne vedem de problemele pe care le avem acum, răspunde Tobias. Să ne întoarcem în oraș. Să aflăm ce se petrece acolo. Să găsim o cale de a-i doborî pe Erudiți. Și poate că atunci vom putea afla despre ce vorbea Marcus, după ce toate lucrurile se vor fi rezolvat. Bine?

Dau din cap a încuviințare. Pare un plan bun — un plan inteligent. Dar nu-l cred — nu cred că e mai important să ne vedem de problemele actuale decât să aflăm adevărul. Când am aflat că eram Divergentă... când am aflat că Erudiții voiau să atace Abnegația... acele revelații au schimbat totul. Adevărul își are propria-i cale de a schimba planurile unei persoane. Dar e dificil să-l convingi pe Tobias să facă ceva ce nu vrea, și chiar mai dificil să-mi justific sentimentele când nu am nicio dovadă în afară de propria-mi intuiție.

Așa că îi spun că sunt de acord. Dar nu mă răzgândesc.

CAPITOLUL PATRU

— DEȘI BIOTEHNOLOGIA A FOST INVENTATĂ acum mult timp, n-a fost dintotdeauna atât de eficace, spune Caleb, luând o îmbucătură din coaja pâinii prăjite — mai întâi a mâncat miezul, la fel cum făcea când eram mici.

Ne aflăm în cantină, la masa cea mai apropiată de ferestre, iar el stă vizavi de mine. Pe marginea mesei, scobite în lemn, se află literele D și T, unite de o inimă atât de mică, încât aproape că nu le-am văzut. În timp ce Caleb vorbește, îmi trec degetele peste scobituri.

— Dar, acum ceva timp, oamenii de știință Erudiți au dezvoltat o soluție minerală de mare efect. Pentru plante, aceasta era mai bună decât pământul, spune el. E o versiune timpurie a acelei alifii cu care te-au uns pe umăr — grăbește creșterea unor noi celule.

Vorbește cu entuziasm despre toate aceste noi informații. Nu toți Erudiții sunt însetați de putere și lipsiți de conștiință, precum liderul lor, Jeanine Matthews. Unii dintre ei sunt asemenea lui Caleb: fascinați de toate lucrurile, nemulțumiți până ce nu află cum funcționează.

Îmi sprijin bărbia de mână și îi zâmbesc. În dimineața asta pare jovial. Mă bucur că a găsit ceva care să-i abată atenția de la necazul lui.

— Deci asta înseamnă că Erudiția și Prietenia lucrează împreună? îl întreb.

— Mult mai îndeaproape decât Erudiția sau oricare altă facțiune, spune el. Nu-ți aduci aminte ce scrie în manualul de Istoria Facțiunilor? Le numea „facțiunile esențiale” — fără ele, noi nu am putea supraviețui. Unele texte de-ale Erudiților le numesc „facțiunile care îmbogățesc”. Iar una dintre misiunile Erudiției ca facțiune era să devină ambele — și esențială, dar și să îmbogățească.

Eu nu prea sunt de acord cu afirmația că societatea noastră are nevoie de Erudiți pentru a funcționa. Dar *sunt* esențiali — fără ei, agricultura ar fi inefficientă, tratamentele medicale ar fi insuficiente, iar dezvoltarea în tehnologie ar fi inexistentă.

Mușc dintr-un măr.

— N-ai de gând să-ți mănânci pâinea? mă întreabă.

— Are un gust ciudat, îi spun. Ia-o, dacă vrei.

— Sunt uimit de cum trăiesc ei aici, spune el când îmi ia pâinea prăjită de pe farfurie. Se susțin singuri. Au propria lor sursă de energie, propriile lor pompe de apă, propriul lor sistem de filtrare a apei, propriile lor resurse alimentare ... sunt complet independenți.

— Independenți, spun eu, și neimplicați. Trebuie să fie frumos.

Din câte îmi dau seama, e frumos. Ferestrele mari de lângă masa noastră permit să intre atât de multă lumină solară, încât mă simt ca și cum aș fi afară. Grupuri de membri ai Prieteniei se așază la celelalte mese, hainele lor arătând strălucitoare în

contrast cu pielea lor bronzată. Pe mine, galbenul pare fără luciu.

— Deci să înțeleg că Prietenia a fost una dintre facțiunile pentru care tu aveai aptitudini, spune el, râzând.

— Nu.

Grupul de membri ai Prieteniei care se află la câteva scaune mai încolo izbucnește în râs. Nici măcar nu au aruncat o privire spre noi de când ne-am așezat să mâncăm.

— Vorbește mai încet, da? Nu e ceva ce vreau să știe toată lumea.

— Scuze, spune el, aplecându-se peste masă să putem vorbi mai în șoaptă.

— Deci, care au fost facțiunile?

Mă simt încordată, îmi îndrept spatele.

— De ce vrei să știi?

— Tris, spune el. Sunt fratele tău. Poți să-mi spui orice.

Nu clipește deloc din ochii săi verzi. A abandonat ochelarii nefolositori pe care îi purta ca membru al Erudiților în favoarea unei cămăși gri de-a Abnegației și a tunsorii scurte specifice facțiunii. Arată exact cum arăta acum câteva luni, când locuiam în aceeași casă, amândoi luând în considerare schimbarea facțiunilor, dar nefiind suficient de curajoși pentru a mărturisi asta unul celuilalt. Faptul că n-am avut suficientă încredere în el a fost o greșeală pe care nu vreau să o mai repet.

— Abnegație, Neînfricare, spun, și Erudiție.

— *Trei* facțiuni? întrebă, ridicând din sprâncene.

— Da. De ce?

— Pur și simplu par cam multe, spune el. Am avut cu toții de ales un domeniu de cercetare la inițierea în Erudiție, iar al meu a fost simularea testului de aptitudini, așa că știu multe

despre felul în care e realizat. E foarte dificil ca o persoană să primească două rezultate — de fapt, programul nici nu permite asta. Dar să primești *trei* ... Nici măcar nu sunt sigur dacă acest lucru e posibil.

— Ei bine, organizatorul a trebuit să modifice cursul testului, spun eu. L-a forțat să se schimbe în acea situație din autobuz ca să poată elimina Erudiția — numai că Erudiția nu a fost eliminată.

Caleb își sprijină bărbia în mână.

— O supraaglomerare a programului, spune el. Mă întreb cum de-a știut organizatorul testului tău să facă asta. Nu e ceva ce se învață.

Mă încrunt. Tori era artist de tatuaje și voluntară la testele de aptitudini — cum de *știa* despre modificarea programului? Dacă se pricepea la calculatoare, era doar un hobby, și mă îndoiesc că un asemenea hobby i-ar permite cuiva să păcălească o simulare de-a Erudițiilor.

Apoi, îmi amintesc ceva ce a spus la una dintre conversațiile avute: „Eu și fratele meu ne-am transferat de la Erudiți.”

— Ea a făcut parte din Erudiție, spun. S-a transferat. Poate că din cauza asta știa.

— Poate, spune el, bătând cu degetele — de la stânga la dreapta — pe obraz.

Mâncarea a rămas, aproape uitată, între noi.

— Ce înseamnă asta pentru chimia creierului tău? Sau pentru anatomie?

— Nu știu, spun râzând. Tot ce știu e că în timpul simulărilor sunt mereu conștientă, și uneori mă pot trezi din ele. Alteori, nici măcar nu funcționează. Precum atacul simulat.

— Cum te trezești din ele? Ce anume faci?

— Păi ...

Încerc să-mi amintesc. Pare că a trecut mult timp de când am mai trecut prin vreuna, cu toate că e vorba doar de câteva săptămâni.

— E greu de descris, deoarece simulările Neînfricaților trebuiau să se sfârșească odată ce ne calmam. Dar într-una de-a mea — cea în care Tobias și-a dat seama ce eram — am făcut ceva imposibil. Am spart geamul de sticlă doar printr-o simplă atingere cu mâna.

Expresia lui Caleb devine distantă, de parcă e în căutarea vreunui lucru care se află la mare depărtare. Știu că nimic din ceea ce tocmai i-am descris nu i s-a întâmplat în testul de simulare. Așa că poate se întreabă cum m-am simțit, sau cum e posibil. Mă îmbujorez — îmi analizează creierul ca și cum ar analiza un calculator sau o mașinărie.

— Hei, îi spun. Revino-ți!

— Scuze, spune el, privindu-mă din nou. E...

— Fascinant. Mda, știu. Când ceva te fascinează, mereu arăți de parcă cineva a supt viața din tine.

Râde.

— Totuși, putem vorbi despre altceva? îl întreb. Chiar dacă în jurul nostru nu se află trădători Erudiți sau Neînfricați, tot mă simt ciudat să vorbesc despre asta într-un loc public.

— În regulă.

Înainte să poată continua, ușa cantinei se deschide și un grup de membri ai Abnegației pășește înăuntru. Poartă haine de-ale membrilor Prieteniei, ca și mine, dar de asemenea, tot ca și mine, e evident din care facțiune fac parte. Sunt tăcuți, dar nu serioși — le zâmbesc tuturor în timp ce merg, înclinând din cap, unii dintre ei oprindu-se pentru a face câte un schimb de glume.

Susan se așază lângă Caleb, zâmbind. Părul îi e strâns la spate ca de-obicei, însă culoarea lui blondă strălucește precum aurul. Ea și Caleb stau unul lângă celălalt un pic cam prea apropiați față de ceilalți oameni, cu toate că nu se ating. Înclină ușor capul ca să mă salute.

— Îmi cer scuze, spune ea, v-am întrerupt?

— Nu, spune Caleb. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Sunt pe cale să fug din sala de mese, preferând să nu particip la o conversație politicoasă în genul Abnegației, când intră Tobias, părând supărat. Probabil că azi-dimineață a lucrat la bucătărie, conform acordului pe care l-am stabilit cu Prietenia. Mâine, eu trebuie să lucrez la spălătorie.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb când se așază lângă mine.

— În entuziasmul lor cu privire la soluționarea conflictelor, cei din Prietenie se pare că au uitat că băgarea în seamă înseamnă și *mai mult* conflict, spune Tobias. Dacă o să stăm aici mai mult, o să iau la bătaie pe cineva, și n-o să fie frumos.

Caleb și Susan ridică din sprâncene privind spre el. Câțiva membri ai Prieteniei de la masa alăturată se opresc din vorbit și se uită lung.

— M-ați auzit, le spune Tobias, iar ei se întorc.

— Te-am întrebat, spun eu, acoperindu-mi gura pentru a-mi ascunde zâmbetul, ce s-a întâmplat?

— Am să-ți spun mai târziu.

Probabil că are legătură cu Marcus. Lui Tobias nu-i plac privirile dubioase pe care cei din Abnegație i le aruncă atunci când el vorbește despre cruzimea lui Marcus, iar Susan stă chiar în fața lui. Îmi împreunez mâinile în poală.

Cei din Abnegație se așază la masa noastră, dar nu chiar lângă noi — o distanță politicoasă la două locuri depărtare,

cu toate că mulți dintre ei fac semn cu capul spre noi. Ei erau prietenii familiei mele, și vecini, și colegi de muncă, și înainte prezența lor mă încuraja să fiu tăcută și sfioasă. Acum, prezența lor mă face să vreau să vorbesc mai tare, să mă îndepărtez pe cât de mult posibil de acea identitate veche și de durerea care o însoțește.

Tobias se face stană de piatră când o mână cade pe umărul meu drept, trimitându-mi unde de dureri în braț. Îmi încheștez dinții ca să nu gem.

— A fost împușcată în umăr, spune Tobias fără să se uite la bărbatul din spatele meu.

— Îmi cer scuze. Marcus își ridică mâna și o pune pe umărul meu stâng. Salutare.

— Ce *vrei*? îl întreb.

— Beatrice, spune Susan încet. Nu e nevoie să...

— Susan, te rog, zice Caleb repede.

Susan strânge din buze și privește în altă parte. Eu mă uit încruntată la Marcus.

— Te-am întrebat ceva.

— Aș dori să discut ceva cu tine, spune Marcus.

Expresia îi e calmă, dar el e furios — îl dă de gol asprimea din voce.

— Eu și ceilalți membri ai Abnegației am discutat și am ajuns la concluzia că nu ar trebui să rămânem aici. Având în vedere caracterul inevitabil al conflictelor ulterioare din orașul nostru, suntem de părere că ar fi egoist din partea noastră să stăm aici în vreme ce rămășițele facțiunii noastre se află în interiorul acelei îngrădituri. Am vrea să vă cerem să ne însoțiți.

Nu mă așteptam la asta. De ce vrea Marcus să ne întoarcem în oraș? Oare chiar e o decizie de-a Abnegației, sau el

intenționează să facă ceva acolo — ceva ce are de-a face cu informațiile pe care le-ar deține Abnegația?

Îl privesc lung preț de câteva secunde, iar apoi mă uit la Tobias. El s-a mai relaxat puțin, dar privește țintă masa. Nu înțeleg de ce se comportă așa în prezența tatălui său. Nimeni, nici măcar Jeanine, nu-l face pe Tobias să se înjosească.

— Tu ce zici? îl întreb.

— Cred că ar fi bine să plecăm poimâine, spune Tobias.

— OK. Mulțumesc, spune Marcus.

Se ridică și se așază la celălalt capăt la mesei, alături de membrii Abnegației.

Mă apropii de Tobias, neștiind cum să-l consolez fără să înrăutățesc lucrurile. Ridic mărul cu stânga, și îl apuc de mână pe sub masă cu dreapta.

Dar nu-mi pot lua ochii de la Marcus. Vreau să știu mai multe despre ceea ce i-a spus Johannei. Și, uneori, dacă vrei să afli adevărul, trebuie să-l soliciți.

CAPITOLUL CINCI

DUPĂ MICUL DEJUN, îi spun lui Tobias că mă duc să mă plimb, dar, în schimb, îl urmăresc pe Marcus. Mă aștept să se ducă spre dormitorul de oaspeți, dar trece peste câmpul din spatele sălii de mese și intră în clădirea cu sistemul de filtrare a apei. La baza scărilor mă opresc și șovăi. Chiar vreau să fac asta?

Urc treptele și intru pe ușa pe care Marcus tocmai a închis-o în urma lui.

Clădirea sistemului de filtrare e mică — o singură încăpere în care se află câteva mașinării uriașe. Din câte îmi dau seama, unele dintre mașinării preiau apa murdară din sediu, unele o purifică, altele o testează, iar cele din ultimul grup pompează apă curată înapoi în sediu. Sistemele de țevi se află toate sub pământ, cu excepția uneia, care trece pe deasupra pământului pentru a trimite apă către instalația de energie din apropierea îngrăditurii. Instalația asigură energia întregului oraș, folosind o combinație de vânt, apă și energie solară.

Marcus stă lângă mașinăriile care filtrează apa. Acolo, țevile sunt transparente. Văd apă maronie țâșnind printr-o

țeavă, dispărând în mașinarie și ieșind curată. Privim amândoi cum se petrece purificarea, și mă întreb dacă se gândește la ceea ce mă gândesc și eu: că ar fi frumos dacă lumea ar funcționa la fel, curățind murdăria din viețile noastre și trimițându-ne apoi curați în lume. Însă o anumită murdărie e menită să persiste.

Mă uit fix la ceafa lui. Trebuie să fac asta acum.

Acum.

— Alaltăieri, te-am auzit, îmi scapă mie.

Marcus își întoarce imediat capul.

— Beatrice, ce faci?

— Te-am urmărit până aici, spun, încrucișându-mi brațele la piept. Te-am auzit vorbind cu Johanna despre ceea ce a motivat-o pe Jeanine să atace Abnegația.

— Cine te-a învățat că e în regulă să invadezi intimitatea unei alte persoane? Tu însăși sau Neînfricații?

— Eu sunt curioasă din naștere. Nu schimba subiectul!

Fruntea lui Marcus e brăzdată de riduri, în special între sprâncene, iar în jurul gurii are riduri de expresie. Arată ca un om care și-a petrecut o mare parte din viață încruntându-se. În tinerețe probabil că fusese chipeș — și probabil că încă este, în viziunea femeilor de-o vârstă cu el, precum Johanna —, dar când mă uit la el nu văd decât ochii negri ca smoala din peisajul fricii lui Tobias.

— Dacă m-ai auzit discutând cu Johanna, atunci știi că nici măcar *ei* nu i-am spus asta. Deci ce te face să crezi că îți voi împărtăși aceste informații *ție*?

La început, nu am un răspuns. Dar apoi mă hotărâsc.

— Tatăl meu, îi spun. Tatăl meu e mort.

E pentru prima dată când spun asta de când i-am povestit lui Tobias, în tren, că părinții mei au murit pentru mine.

Atunci, „murit” era doar o noțiune, separată de sentimente. Dar „mort”, amestecându-se cu zgomotele mașinăriilor din această încăpere, mă lovește în piept precum un ciocan, iar monstrul durerii se trezește la viață, apucându-mă cu ghearele de ochi și de gât.

Mă forțez să continui.

— Poate că nu a murit din pricina acelor informații la care te refereai tu, îi spun. Dar vreau să știu dacă a fost ceva pentru care și-a riscat viața.

Buzele lui Marcus zvâcnesc nervos.

— Da, spune el. Și-a riscat viața.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Clipesc, pentru a le împiedica să curgă.

— Ei bine, spun, aproape înecându-mă, atunci ce naiba a fost? Era ceva ce tu încercai să protejezi? Sau să furi? Sau ce?

— Era...

Marcus scutură din cap.

— N-am de gând să-ți spun.

Înaintez spre el.

— Dar vrei acel lucru înapoi. Iar Jeanine îl are.

Marcus e un bun mincinos — sau, cel puțin, cineva care știe cum să procedeze când vine vorba de ascuns secrete. Nu reacționează în niciun fel. Mi-aș dori să văd precum Johanna, precum ceilalți membri ai Candorii — mi-aș dori să-i pot citi expresiile. Ar putea fi aproape de a-mi spune adevărul. Dacă aș insista suficient de mult, poate că ar ceda.

— Te-aș putea ajuta, îi spun.

Marcus face o grimasă.

— Habar nu ai cât de ridicol sună chestia asta, spune, scui-pându-mi cuvintele în față. Fato, poate că ai reușit să oprești atacul simulat, dar a fost noroc pur, nu îndemânare. Cred că

aș muri din pricina șocului dacă tu ai reuși, în următoarea perioadă, să faci vreun lucru folositor.

Acesta este acel Marcus pe care îl cunoaște Tobias. Cel care știe unde anume să lovească pentru a produce cel mai mare rău.

Tremur de furie.

— Tobias are dreptate în privința ta, îi spun. Nu ești decât un gunoi arogant și mincinos!

— Chiar a spus el așa ceva? mă întrebă Marcus, ridicând din sprâncene.

— Nu, îi spun. Nu te pomenește suficient de des pentru a spune așa ceva. Mi-am dat seama singură de asta.

Scrâșnesc din dinți.

— Știi, nu însemni aproape nimic pentru el. Și, pe măsură ce timpul trece, nu vei mai însemna nimic.

Marcus nu-mi răspunde. Se întoarce spre purificatorul de apă. O clipă stau nemișcată, triumfătoare, ascultând sunetul apei combinat cu bătăile inimii. Apoi ies din clădire, și de-abia când sunt pe la jumătatea câmpului îmi dau seama că nu eu am câștigat. Ci Marcus.

Oricare-ar fi adevărul, va trebui să-l aflu din altă parte, deoarece eu nu i-l voi mai cere lui.

* * *

În acea noapte, visez că sunt pe un câmp și întâlnesc un stol de ciori adunate grămadă pe pământ. După ce le lovesc pe câteva, îmi dau seama că ele stau, de fapt, deasupra unui om, ciugulindu-i hainele, care sunt gri, de-ale Abnegației. Își iau zborul fără vreun avertisment, și văd că acel om e Will.

Apoi mă trezesc.

Îmi îngrop fața în pernă și, în loc de numele lui, dau drumul unui hohot de plâns care-mi zguduie trupul odată cu

salteaua. Simt din nou monstrul durerii, zvârcolindu-se în spațiul gol unde cândva aveam inima și stomacul.

Încesc, apăsându-mi ambele palme pe piept. Acum, creatura monstruoasă și-a vârât ghearele în gâtul meu, împiedicându-mă să respir. Mă răsucesc și-mi vâr capul între genunchi, respirând până ce sentimentul de sufocare mă părăsește.

Cu toate că în cameră e cald, eu tremur. Mă dau jos din pat și mă furișez pe hol, mergând spre camera lui Tobias. Picioarele mele goale aproape că strălucesc în întuneric. Ușa scârțâie când o deschid, suficient de tare încât să-l trezească. Se uită lung la mine preț de o secundă.

— Haide, vino-ncoa', spune el, cam buimăcit.

Își schimbă poziția în pat, făcându-mi loc și mie. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la asta. Eu dorm într-un tricou lung pe care mi l-a împrumutat un membru al Prieteniei. Îmi acoperă doar fundul, și nu mi-a trecut prin minte să-mi trag o pereche de pantaloni scurți înainte să vin aici. Tobias îmi examinează picioarele goale, făcându-mă să roșesc. Mă întind, cu fața spre el.

— Coșmaruri? mă întreabă.

Încuviințez.

— Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap. Nu-i pot spune că am coșmaruri cu Will, altminteri va trebui să-i explic de ce. Ce-ar crede despre mine dacă ar afla ce-am făcut? Cum m-ar mai privi?

Continuă să-și țină mâna pe obrazul meu, mângâindu-mă alene cu degetul mare.

— Suntem bine, să știi, spune el. Tu și cu mine. OK?

Pieptul mă înțeapă, și clatin din cap.

— Nimic altceva nu e bine, îmi șoptește, gâdilându-mă pe obraz. Dar noi suntem.

— Tobias, îi zic.

Dar orice-aș fi avut de gând să-i spun se pierde în mintea mea, și îmi lipsesc buzele de ale lui, deoarece știu că sărutându-l mă va face să uit de tot. El îmi răspunde la sărut. Mă mângâie pe obraz, apoi mâna îi coboară pe trupul meu, ajungând la talie, trecând peste șold, alunecând pe piciorul meu gol, făcându-mă să mă înfior. Mă lipesc mai tare de el și-l cuprind cu piciorul. Capul îmi vâjâie de agitație, dar o mare parte din mine știe cu exactitate ce face, deoarece totul pulsează în același ritm, dorindu-și același lucru: să evadeze și să devină parte din el. Continuă să mă sărute, iar mâna îi alunecă pe sub marginea tricoului, iar eu nu-l opresc, cu toate că știu că ar trebui. În schimb, îmi scapă un geamăt, iar obrații mi se înroșesc imediat de rușine. Ori nu m-a auzit, ori nu-i pasă, deoarece mă apasă pe spate cu mâna, trăgându-mă mai aproape. Degetele i se mișcă ușor pe spatele meu, trasând dungi pe șira spinării. Tricoul mi se ridică, dar nu-l trag în jos, nici măcar când simt aerul rece.

Mă sărută pe gât, și îl apuc de umăr ca să mă îndrept, strângându-i tricoul în pumn. Mâna lui ajunge la ceafa mea și mă cuprinde de gât. Tricoul meu e răsucit în jurul brațului său, iar sărutările noastre devin desperate. Știu că mâinile îmi tremură din pricina agitației mele interioare, așa că îl strâng mai puternic de umăr, pentru ca el să nu-și dea seama. Apoi, degetele lui mângâie bandajul de pe umărul meu, și sunt străpunsă de o săgeată de durere. Nu m-a durut prea mult, dar m-a adus înapoi la realitate. Nu pot fi cu el în *acel* fel, dacă unul dintre motivele pentru care îl vreau e să-mi alung durerile sufletești.

Mă dau înapoi și îmi trag cu grijă tricoul, astfel că sunt din nou acoperită. Preț de o secundă, stăm pur și simplu întinși, respirând greu. Nu vreau să plâng — nu e momentul să

plâng, nu, trebuie să se oprească —, dar nu-mi pot alunga lacrimile din ochi, indiferent de câte ori clilesc.

— Scuze, îi spun.

— Nu-ți cere scuze, spune el, aproape cu severitate.

Îmi șterge lacrimile de pe obraji. Știu că am un trup ca de pasăre, sunt mică și îngustă ca și când aș putea să-mi iau zborul, am șolduri mici, delicate. Dar când el mă atinge și pare că nu-și poate lua mâna, nu-mi doresc să fi fost altfel.

— Nu vreau să fiu așa o găgăuță, spun, cu vocea spartă. Pur și simplu mă simt atât de ...

Scutur din cap.

— Nu-i corect, spune el. Nu contează dacă părinții tăi sunt într-un loc mai bun — nu sunt aici cu tine, și asta nu-i *corect*, Tris. N-ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să ți se întâmple ție. Și toți cei care-ți spun că e OK sunt niște mincinoși.

Sunt străbătută din nou de un hohot de plâns, iar el mă cuprinde cu brațele atât de puternic, încât mi-e greu să respir, dar nu contează. Plânsetele mele demne fac loc urâteniei depline — gurii mele deschise și feței mele contorsionate și sunetelor ca de animal muribund care-mi ies din gât. Dacă această stare continuă, mă voi frânge, și poate că asta ar fi mai bine, poate că ar fi mai bine să mă spulber și să nu mai îndur nimic.

El tace un timp, până ce mă liniștesc din nou.

— Dormi, îmi spune. Dacă o să fii din nou cuprinsă de coșmaruri, am să mă lupt cu ele.

— Cu ce?

— Cu mâinile goale, desigur.

Îmi petrec mâinile în jurul taliei lui și inspir adânc, cu fața lipită de umărul lui. Miroase a sudoare și a aer curat și a

mentă, de la alifia pe care o folosește uneori pentru a-și relaxa mușchii dureroși. Miroase și a siguranță, ca plimbările din livadă în lumina soarelui și micul dejun tăcut din sala de mese. Și în momentele în care alunec în somn, aproape că uit de orașul năpădit de război și de toate conflictele care vor năvăli peste noi curând, dacă nu dăm noi peste ele mai întâi. În momentele de dinaintea alunecării în somn, îl aud șoptind:

— Te iubesc, Tris.

Și poate că i-aș răspunde și eu, dar sunt prea departe.

CAPITOLUL ŞASE

DIMINEAŢĂ SUNT TREZITĂ de bâzâitul unui aparat electric de ras. Tobias stă în faţa oglinzii, cu capul într-o parte, pentru a-şi vedea maxilarul.

Îmi cuprind genunchii cu braţele, acoperită cu cearşaful, şi îl privesc.

— Bună dimineaţa, spune. Cum ai dormit?

— Bine.

Mă ridic şi, în timp ce-şi înclină din nou capul ca să se bărbierească, îmi petrec braţele în jurul lui, şi-mi lipesc fruntea de spatele lui, acolo unde tatuajul Neînfricaţilor i se vede de sub tricou.

Îşi lasă aparatul de ras jos şi îşi pune mâinile peste ale mele. Niciunul dintre noi nu rupe tăcerea. Îl aud respirând, şi îmi mângâie degetele alene, uitând ce are de făcut.

— Ar trebui să mă duc să mă pregătesc, spun după o vreme.

Nu prea vreau să plec, dar ar trebui să lucrez în spălătorie, şi nu vreau să spună cei din Prietenie că nu-mi respect partea din aranjamentul pe care ni l-au oferit.

— Am să-ţi aduc ceva de îmbrăcat, spune el.

Câteva minute mai târziu merg pe hol în picioarele goale, purtând tricoul în care am dormit și o pereche de pantaloni scurți pe care Tobias i-a împrumutat de la niște membri ai Prieteniei. Când ajung înapoi în cameră, am surpriza să constat că lângă patul meu stă Peter.

Instinctul mă face să mă îndrept și să scrutez încăperea în căutarea unui obiect solid.

— Ieși! îi spun pe cât de ferm pot.

Dar mi-e greu să-mi controlez vocea să nu tremure. Nu pot să nu-mi amintesc privirea din ochii lui când m-a ținut de gât deasupra parapetului sau când m-a izbit de perete la sediul Neînfricaților.

Se întoarce să mă privească. În ultima vreme, când se uită la mine, în ochi nu i se mai vede răutatea obișnuită — în schimb, pare doar obosit, gârbovit, iar brațul rănit îi atârână prins de o eșarfă. Dar nu sunt ușor de păcălit.

— Ce cauți în camera mea?

Se apropie de mine.

— De ce îl urmărești pe Marcus? Te-am văzut ieri, după micul dejun.

Ne privim lung.

— Asta nu-i treaba ta. Ieși afară!

— Sunt aici pentru că nu știu de ce trebuie să ai *tu* grijă de hard disk, spune el. Nu că tu ai fi extrem de stabilă zilele astea.

— *Eu sunt* instabilă? îl întreb râzând. Venind din partea ta, e cel puțin amuzant.

Peter strânge din buze și nu spune nimic.

Îmi mijesc ochii.

— În orice caz, de ce ești atât de interesat de hard disk?

— Nu sunt prost, spune. Știu că pe el se află mult mai multe decât datele simulării.

— Nu, nu ești prost, nu-i așa? zic eu. Crezi că dacă îl vei duce Erudiților, ei or să-ți ierte nechibzuința și te vor primi înapoi cu brațele deschise?

— Nu vreau să mă întorc la ei, spune el, înaintând din nou. Dacă aș fi vrut asta, nu te-aș fi ajutat la sediul Neînfricaților.

Îl împung în piept cu degetul arătător, înfigându-mi adânc unghia.

— M-ai ajutat deoarece nu voiai să te împușc din nou.

— Poate că nu sunt un trădător care-i iubește pe cei din Abnegație, continuă el, prinzându-mă de deget, dar nu permit nimănui să mă controleze, cu atât mai mult cu cât vorbim despre Erudiți.

Îmi smulg mâna, răsucindu-mă astfel încât el să nu mă poată ține. Mâinile îmi sunt transpirate.

— Nu m-aștept să înțelegi. Îmi șterg mâinile de marginea tricoului în timp ce mă apropii de scriin. Sunt sigură că dacă facțiunea atacată ar fi fost Candoarea și nu Abnegația, ai fi permis fără să obiectezi ca familia ta să fie împușcată între ochi. Dar eu nu sunt așa.

— Ai grijă ce spui despre familia mea, Bătoaso!

Merge în același timp cu mine, spre scriin, dar eu mă întorc precaută, și acum mă aflu între el și sertare. Nu vreau să dezvălui ascunzătoarea hard diskului scoțându-l în timp ce el e aici, dar nici nu vreau să îi las cale liberă spre el.

Își ațintește ochii spre scriinul din spatele meu, spre stânga, acolo unde e ascuns hard diskul. Mă încrunt, dar apoi observ ceva ce n-am mai văzut înainte: o proeminență paralelipipedică într-unul din buzunarele lui.

— Dă-mi-l, îi spun. Acum!

— Nu!

— Dă-mi-l, altminteri îți jur că te omor în somn!

El rânjește.

— Cât mi-aș dori să te poți vedea cât de ridicolă ești când ameninți pe cineva! Ești precum o fetiță care îmi spune c-o să mă strângă de gât cu coarda.

Pornesc spre el, dar se dă înapoi, ieșind cu spatele pe hol.

— Nu-mi spune tu mie „fetiță”!

— Îți spun cum vreau.

Mă pregătesc să acționez, ațintindu-mi pumnul acolo unde știu că-l doare cel mai tare: la rana din mâna în care l-am împușcat. Îmi parează lovitura, dar în loc să încerc din nou, îl apuc de braț pe cât de tare pot și i-l răsucesc într-o parte. Peter urlă din toți rărunchii, și în timp ce e distras de durere, îl lovesc cu putere într-un genunchi, și el cade la pământ. Oamenii dau năvală pe hol, purtând haine gri și negre și galbene și roșii. Peter vine spre mine pe jumătate ghemuit, și mă lovește în stomac. Mă aplec în față, dar durerea nu mă oprește — strecur printre dinți ceva între un mârâit și un țipăt, și mă arunc spre el, cu cotul stâng ridicat la nivelul gurii, astfel încât să-l pot lovi în față.

Unul dintre membrii Prieteniei mă apucă de brațe și, pe jumătate ridicându-mă, pe jumătate trăgându-mă, mă îndepărtează de Peter. Rana din umăr îmi zvâcnește, dar de-abia o simt în comparație cu adrenalina care-mi pulsează prin vene. Mă întind spre el și încerc să ignor privirile uimite ale celor din Prietenie și Abnegație — și a lui Tobias — care se află în jurul meu, și a femeii care îngenunchează lângă Peter, șoptindu-i cuvinte pe un ton liniștitor. Încerc să ignor gemetele lui de durere și vina care mă înjunghie în stomac. Îl urăsc. Nu-mi pasă. Îl urăsc.

— Tris, calmează-te! îmi spune Tobias.

— El are hard diskul! zbier eu. Mi l-a furat! E la el!

Tobias se îndreaptă spre Peter, ignorând-o pe femeia aplecată de lângă el, și își apasă piciorul pe pieptul lui pentru a-l împiedica să se miște. Apoi își bagă mâna în buzunarul acestuia și scoate hard diskul.

Tobias îi spune șoptit:

— Nu vom sta aici pentru totdeauna, și nu a fost deloc inteligent din partea ta.

Apoi se întoarce spre mine și adaugă:

— Nici din partea n-a fost. Vrei să ne dea afară?

Mă încrunt. Bărbatul din Prietenie care mă ține începe să mă tragă pe hol. Încerc să scap din strânsoarea lui.

— Ce crezi că faci? Dă-mi drumul!

— Ai încălcat regulile acordului de pace, spune el pe un ton blând. Trebuie să urmăm protocolul.

— Du-te! spune Tobias. Trebuie să te calmezi.

Îi examinez pe cei din mulțimea adunată. Nimeni nu îl contrazice pe Tobias. Mă privesc cu toții lung. Așa că le permit celor doi bărbați din Prietenie să mă escorteze pe hol.

— Vezi pe unde mergi, spune unul dintre ei. Scândurile din podea sunt inegale aici.

Capul îmi bubuie — semn că mă calmez. Bărbatul din Prietenie, care începe să încărunțească, deschide o ușă pe stânga. Pe plăcuța de pe ea scrie: CAMERA DE CONFLICTE.

— Mă băgați într-o cameră de liniștire¹ sau ceva de genul ăsta? îi întreb, încruntată.

¹ În limba engleză în original, *time-out*, încăpere folosită în școlile americane pentru elevii pedepsiți (n. tr.).

Asta e ceva ce-ar face cei din Prietenie: mă bagă într-o asemenea încăpere, iar apoi mă învață cum să mă calmez prin respirații de purificare interioară și cum să gândesc pozitiv.

Încăperea e atât de luminoasă, încât trebuie să-mi mijesc ochii ca să pot vedea. Peretele opus are ferestre mari care dau înspre livadă. În pofida acestui lucru, încăperea pare mică, probabil din cauză că tavanul, asemenea pereților și podelei, e acoperit cu plăci de lemn.

— Te rog, așază-te! spune bărbatul mai în vârstă, arătând cu un gest spre taburetul din mijlocul încăperii.

La fel ca toată mobila din sediu, e făcut din lemn neșlefuit și pare solid, de parcă încă ar fi atașat de pământ. Nu mă așez.

— Lupta s-a încheiat, spun eu. N-am să mai fac asta. Nu aici.

— Trebuie să urmăim protocolul, spune bărbatul mai tânăr. Te rog, așază-te, și vom discuta despre ceea ce s-a întâmplat, iar apoi te vom lăsa să pleci.

Vocile lor sunt blânde. Nu șoptite, așa cum vorbesc cei din Abnegație, de parcă ar intra în biserică și nu doresc să-i deranjeze pe ceilalți. Blând, mângâietor, pe un ton scăzut — mă întreb dacă asta e ceva ce-i învață pe novici aici. Cum să vorbească, cum să se miște, cum să zâmbească, sau cum să încurajeze pacea.

Nu vreau să mă așez, dar o fac, stând pe marginea taburetului să mă pot ridica repede, în caz că va fi necesar. Bărbatul mai tânăr stă în fața mea. Niște balamale scârțâie undeva în spatele meu. Mă uit peste umăr — bărbatul mai în vârstă își face de lucru cu ceva de pe o tejghea.

— Ce faci?

— Ceai, spune el.

— Nu prea cred că ceaiul este soluția acestei probleme.

— Atunci, spune-ne tu! zice bărbatul mai tânăr, făcându-mă să mă întorc spre el. Îmi zâmbește. Care crezi că ar fi soluția?

— Să-l dați afară pe Peter din sediu!

— Mie mi se pare, zice bărbatul pe un ton blând, că tu ai fost cea care l-a atacat — și tot tu l-ai împușcat în braț.

— Habar nu aveți ce a făcut ca să merite asta.

Obrajii mi se înroșesc din nou și inima îmi bate puternic.

— A încercat să mă omoare. Și altcineva... a înjunghiat pe altcineva în ochi... cu un cuțit de *unt*. E foarte răutăcios. Aveam tot *dreptul* să...

Simt o durere ascuțită în gât. Imaginea bărbatului din fața mea e acoperită de puncte negre, care îmi întunecă vederea.

— Îmi pare rău, dragă, spune el. Pur și simplu urmăm protocolul.

Bărbatul mai în vârstă are o seringă în mână. În ea încă au rămas câteva picături din soluția pe care mi-a injectat-o. Lichidul e verde-deschis, precum iarba. Clipesc repede, iar punctele negre dispar, dar lumea încă se învârte în fața mea, ca și când m-aș legăna înainte și înapoi într-un scaun-balan-soar.

— Cum te simți? mă întreabă bărbatul mai tânăr.

— Mă simt...

Furioasă, eram pe cale să spun. *Furioasă* pe Peter, *furioasă* pe Prietenie. *Dar asta nu e adevărat, nu-i așa?* Zâmbesc.

— Mă simt bine. Mă simt de parcă... aș pluti. Sau m-aș legăna. *Tu* cum te simți?

— Amețeala e un efect secundar al serului. Ar fi mai bine să te odihnești după-amiaza asta. Iar eu mă simt bine. Îți mulțumesc de întrebare, spune el. Dacă vrei, acum poți să pleci.

— Poți să-mi spui unde-l pot găsi pe Tobias? întreb.

Când îmi imaginez chipul lui, sunt năpădită de afecțiune pentru el, și tot ce-mi doresc este să-l sărut.

— Pe Four, vreau să zic. E frumușel, nu-i așa? Nu prea știu de ce mă place atât de mult. Eu nu sunt prea drăguță, nu-i așa?

— În cea mai mare parte a timpului, nu, spune bărbatul. Dar cred că, dacă ai încerca, ai putea fi.

— Îți mulțumesc, îi spun. Foarte frumos din partea ta.

— Cred că îl găsești în livadă, spune el. Am văzut că s-a dus afară după luptă.

Râd ușor.

— Lupta. Ce chestie prostească...

Și să dai cu pumnul în trupul altcuiva chiar pare o chestie prostească. Asemenea unei mângâieri, dar prea puternice. O mângâiere e mult mai plăcută. Poate că ar fi trebuit în schimb să-l mângâi pe mână pe Peter. Ne-am fi simțit mai bine amândoi. Încheieturile nu m-ar mai durea atât de tare acum.

Mă ridic și înaintez spre ușă. Trebuie să mă sprijin de perete pentru echilibru, dar e solid, așa că nu-mi pasă. Mă împleticesc pe hol, chicotind din pricina incapacității mele de a-mi menține echilibrul. Sunt din nou neîndemânatică, la fel ca atunci când eram mai mică. Mama obișnuia să zâmbească și să-mi spună: „Ai grijă unde calci, Beatrice. Nu vreau să te rănești.”

Ies afară, iar verdele copacilor pare mai verde, atât de puternic, încât aproape că-l pot gusta. Poate că-l *pot* gusta, și e precum iarba pe care m-am hotărât s-o mestec când eram mică, doar ca să văd ce gust are. Aproape că alunec pe scări din cauza amețelii și izbucnesc în hohote de râs când iarba îmi gădilă picioarele goale. Pornesc spre livadă.

— Four! îl strig.

De ce strig un număr? A, da, e numele lui. Strig din nou:

— Four! Unde ești?

— Tris? se aude o voce printre copacii din dreapta mea.

E aproape ca și când copacul mi-ar vorbi. Chicotesc, dar desigur că e doar Tobias, care se apleacă pe sub o creangă.

Alerg spre el, iar pământul se înclină într-o parte, așa încât aproape cad din picioare. Mâna lui mă atinge pe talie, ca să mă țină. Atingerea îmi trimite unde de șoc prin corp, și tot interiorul îmi arde, ca și când degetele lui i-ar fi dat foc. Mă apropii de el, lipindu-mi trupul de al lui, și ridic capul să-l sărut.

— Ce ți-au ..., începe el, dar îl opresc cu buzele.

Îmi răspunde la sărut, dar prea repede, așa că oftez adânc.

— Sărutul ăsta a fost patetic, îi spun. Bine, nu, n-a fost, dar ...

Mă ridic pe vârfuri să-l sărut din nou, dar își lipește degetele de buzele mele și mă oprește.

— Tris! spune el. Ce ți-au făcut? Te porți ca o nebună.

— Ce urât să spui asta! îi zic. Pur și simplu m-au adus într-o stare mai bună, asta-i tot. Iar acum chiar vreau să te sărut, așa că dacă ai putea să te *relaxezi* ...

— N-am de gând să te sărut. Am de gând să aflu ce se petrece, spune el.

Fac bot preț de o secundă, dar apoi rânjesc când pun lucrurile cap la cap.

— *De asta* mă placi! exclam eu. Deoarece nici tu nu ești foarte drăguț! Acum are noimă.

— Haide, spune el. Mergem s-o vedem pe Johanna.

— Și eu te plac.

— Asta e foarte încurajator, îmi spune el monoton. *Haide!* Of, Dumnezeule! O să te duc în brațe.

Mă ridică în brațe, punându-și o mână sub genunchii mei și una în jurul gâtului. Îl apuc de gât și-i lipesc un sărut pe

obraz. Apoi descopăr că aerul pare mai interesant când lovesc cu picioarele, așa că încep să le mișc în sus și-n jos, în timp ce el mă cară în clădirea în care lucrează Johanna.

Când ajungem la ea, o găsim stând în spatele unui birou, cu un teanc de hârtii în față, mestecând radiera unui creion. Se uită la noi și își deschide gura ușor. O șuviță de păr închis la culoare îi acoperă partea stângă a feței.

— N-ar trebui să-ți acoperi cicatricea, îi spun. Arăți mai drăguță cu părul strâns la spate.

Tobias mă pune jos un pic cam prea violent. Impactul face ca umărul să mă doară puțin, dar îmi place sunetul pe care îl fac picioarele mele când lovesc podeaua. Râd, dar nici Johanna și nici Tobias nu se amuză alături de mine. Ciudat.

— Ce i-ați făcut? spune Tobias enervat. În numele lui Dumnezeu, ce i-ați făcut?

— Eu...

Johanna se încruntă când se uită la mine.

— Probabil că i-au dat prea mult. Ea e prea mică; presupun că nu i-au luat în considerare înălțimea și greutatea.

— Probabil că i-au dat prea mult din *ce*? întreabă el.

— Ai o voce plăcută, îi spun.

— Tris, spune el, taci, te rog!

— Serul de pace, spune Johanna. În doze mici, are un efect calmant și îmbunătățește starea de spirit. Singurul efect secundar e o ușoară amețeală. Îl administrăm membrilor comunității noastre care au probleme cu menținerea liniștii.

Tobias pufnește.

— Nu sunt prost. *Toți* membrii comunității voastre au probleme cu menținerea liniștii, deoarece sunt cu toții oameni. Probabil că bagi acest ser în rezerva de apă.

Johanna tace câteva secunde. Își încrucișează brațele la piept.

— Știi prea bine că nu e cazul, altminteri, acest conflict nu ar fi existat, spune ea. Dar orice stabilim să facem aici, facem împreună, ca o facțiune. Dacă aș putea da acest ser tuturor oamenilor din oraș, aș face-o. Dacă aș fi făcut asta, în mod sigur nu v-ați fi aflat în situația în care sunteți acum.

— O, da, în mod sigur, zice el. Cea mai bună soluție pentru problemele noastre este să drogăm întreaga populație. Minunat plan.

— Sarcasmul nu e bun, Four, spune ea pe un ton blând. Acum, mie chiar îmi pare rău pentru greșeala de a i se fi dat prea mult lui Tris, chiar îmi pare. Dar ea a încălcat regulile acordului nostru, și, în consecință, mă tem că nu veți mai putea sta prea mult aici. Conflictul dintre ea și acel băiat — Peter — nu e ceva ce să putem da uitării.

— Nu-ți face griji, răspunde Tobias. Intenționăm să plecăm pe cât de repede putem.

— Bun, spune ea zâmbind ușor. Pacea dintre Prietenie și Neînfricare poate exista când păstrăm distanță unii față de ceilalți.

— Asta explică multe.

— Pardon? spune ea. Ce insinuezi?

— Explică, zice el, scrâșnind din dinți, de ce, sub o prefăcută *neutralitate* — ca și când acest lucru ar fi posibil! —, ne-ai lăsat să murim în mâinile Erudiților.

Johanna oftează ușor și se uită pe fereastră. Dincolo de ea, se află o grădină mică în care crește viță-de-vie, iar cârceii se strecoară pe la marginile ferestrei, de parcă ar încerca să intre și să ia parte la conversație.

— Prietenia nu ar face așa ceva, spun eu. E un lucru *rău*.

— Noi nu ne implicăm de dragul păcii..., începe Johanna.

— Pacea...

Tobias aproape că scuipă cuvântul.

— Da, sunt sigur că va fi multă pace când vom muri, sau când ne vom înjosi și ne vom supune amenințării cu controlul minții, sau când vom fi blocați într-o simulare fără sfârșit.

Johanna se schimonosește, și o imit, ca să văd cum te simți când ai o asemenea mutră. Nu mă simt prea bine. Ca să fiu sinceră, nici nu știu de ce a făcut-o.

— Decizia nu a fost luată de mine. Dacă ar fi fost, probabil că acum am fi purtat o cu totul altă discuție, rostește ea pe un ton lent.

— Vrei să spui că nu ești de acord cu ei?

— Ceea ce vreau să spun e că nu am de gând să îmi dezaprobat facțiunea în mod public, dar aș putea, în inima mea.

— Eu și Tris vom pleca peste două zile, spune Tobias. Sper ca facțiunea ta să nu-și schimbe părerea din a face acest sediu un adăpost pentru ceilalți.

— Deciziile noastre nu sunt anulate cu ușurință. Cu Peter cum rămâne?

— O să ai de-a face cu el separat, spune Tobias. Deoarece nu va veni cu noi.

Tobias mă ia de mână, și, cu toate că pielea lui nu e netedă sau catifelată, mă simt minunat când și-o lipește de a mea. Îi ofer Johannei un zâmbet prin care îmi cer scuze, dar expresia îi rămâne neschimbată.

— Four, spune ea. Dacă tu și prietenii tăi ați dori să rămâneți... neatinși de serul nostru, vă sugerez să evitați pâinea.

Tobias îi mulțumește peste umăr în timp ce ieșim pe hol împreună, eu pur și simplu ținându-l la fiecare pas pe care îl fac.

CAPITOLUL ȘAPTE

EFFECTUL SERULUI DISPARE cinci ore mai târziu, când soarele dă să apună. Tobias m-a închis în camera mea pentru restul zilei, verificându-mă din oră în oră. De data asta, când intră, eu stau pe pat, privind încruntată spre perete.

— Slavă Domnului! spune el, lipindu-și fruntea de ușă. Începusem să cred că nu va mai dispărea niciodată și că va trebui să te las aici să ... miroși flori sau să faci orice voiai în timp ce erai drogată cu chestia aia.

— O să-i omor, zic. O să-i *omor*.

— Nu te stresa. Oricum plecăm curând, spune el, închizând ușa în urma lui.

Scoate hard diskul din buzunarul de la spate.

— Mă gândeam să-l ascundem după scrin.

— Acolo era și înainte.

— Da, și de aceea Peter n-o să-l caute acolo din nou.

Tobias trage cu o mână scrinul de lângă perete, și cu cealaltă vârstă hard diskul după el.

— De ce nu m-am putut lupta cu serul? întreb. Dacă creierul meu este suficient de ciudat cât să reziste la un ser de simulare, de ce n-ar face-o și la ăsta?

— Chiar nu știu, zău, spune el.

Se aruncă pe pat, lângă mine, mișcând salteaua.

— Poate că pentru a te lupta cu un ser trebuie să-ți și *dorești* asta.

— Păi, evident că *îmi doream*, spun, frustrată, dar deloc convinsă.

Oare chiar mi-am dorit? Sau era frumos să uit de furie, de durere, de tot, timp de câteva ore?

— Uneori, spune el, cuprinzându-mă cu brațele pe după umeri, oamenii pur și simplu vor să fie fericiți, chiar dacă acea fericire nu e reală.

Are dreptate. Chiar și-acum, această pace dintre noi se datorează faptului că nu vorbim despre anumite lucruri — despre Will, despre părinții mei, despre faptul că aproape că-l împușcasem în cap, sau despre Marcus. Dar nu îndrăznesc să o tulbur cu adevărul, deoarece sunt prea ocupată să mă agăț de ea pentru a mă susține.

— S-ar putea să ai dreptate, îi spun eu.

— *Cedezi?* mă întreabă el, prefăcându-se că rămâne cu gura căscată de uimire. Se pare că, la urma urmei, serul ăla a făcut ceva lucruri bune ...

Îl înghiontesc cât de tare pot.

— Retrage-ți cuvintele! Retrage-ți cuvintele *acum!*

— Bine, bine! acceptă el, ridicându-și mâinile. Numai că... Nici eu nu sunt prea drăguț, să știi. De asta te plac pe tine ...

— Afară! zbier, arătând spre ușă.

Râzând ca pentru sine, Tobias mă sărută pe obraz și iese din cameră.

* * *

Seara, sunt prea rușinată de ceea ce s-a întâmplat pentru a merge la cină, așa că-mi petrec timpul pe crengile unui măr din capătul îndepărtat al livezii, culegând mere coapte. Mă cațăr cât de sus îndrăznesc pentru a le lua, mușchii arzându-mă de durere. Am descoperit că, dacă stau nemișcată, suptările găsesc o cale de a ajunge la mine, așa că-mi găsesc ceva de făcut.

Mă șterg pe frunte cu marginea tricoului, stând pe creangă, când aud sunetul. La început e vag, alăturându-se bâzâitului greierilor. Stau nemișcată să ascult, și după ceva timp, îmi dau seama: sunt mașini.

Prietenia deține vreo douăsprezece camioane pe care le folosește pentru a transporta diverse lucruri, dar fac asta numai la sfârșit de săptămână. Sunt străbătută de un fior. Dacă nu sunt cei din Prietenie, atunci, probabil că sunt Eru-diții. Dar trebuie să mă asigur.

Apuc creanga de deasupra mea cu ambele mâini, dar mă ridic doar cu ajutorul mâinii stângi.

Sunt surprinsă că încă pot face asta. Stau aplecată, ramurilele și frunzele încâlcindu-se în părul meu. Câteva mere cad la pământ atunci când îmi schimb centrul greutatei. Merii nu sunt foarte înalți; s-ar putea să nu văd suficient de departe.

Folosesc crengile din apropiere pe post de trepte, ajutându-mă de mâini pentru a mă susține, răsucindu-mă și sprijinindu-mă de labirintul copacului. Îmi amintesc când am urcat pe roata de la chei, mușchii îmi tremurau și mâinile îmi zvâcneau. Acum sunt rănită, dar mai puternică, iar cățărutul pare mai ușor.

Crengile devin din ce în ce mai subțiri, mai slabe. Îmi umezesc buzele și mă uit spre următoarea. Trebuie să mă cațăr cât de sus pot, dar creanga pe care o ochesc e prea scurtă și pare flexibilă. Îmi pun piciorul pe ea, verificându-i forța. Se îndoaie, dar ține. Dau să mă urc pe ea, să-mi pun și celălalt picior, și creanga se rupe.

Icnesc când alunec pe spate, apucând trunchiul copacului în ultima secundă. Aici trebuie să fie suficient de sus. Mă ridic pe vârfuri și îmi mijesc ochii în direcția zgomotelor.

La început nu văd nimic altceva decât o întindere de pământ arabil, o fâșie de pământ pustiu, îngrăditura, și câmpurile, și primele clădiri care se află dincolo de ele. Dar câteva pete mișcătoare se apropie de poartă — argintii, când lumina cade pe ele. Mașini cu capote negre — panouri solare, ceea ce înseamnă un singur lucru. Erudiți.

Sâsâi printre dinții încleștați. Nu stau pe gânduri; pun un picior jos, apoi pe celălalt, atât de repede, încât scoarța se cojește de pe crengi și cade la pământ. Imediat ce picioarele mele ating pământul, o iau la fugă.

Număr șirurile de copaci în timp ce trec pe lângă ele. *Șapte, opt.* Crengile atârnă din ce în ce mai jos, și trec exact pe sub ele. *Nouă, zece.* Îmi țin brațul la piept în timp ce sprintez mai repede, rana din umăr zvâcnindu-mi la fiecare pas. *Unsprezece, doisprezece.*

Când ajung la cel de-al treisprezecelea șir, fac la dreapta, pe una dintre cărări. Copacii din al treisprezecelea șir sunt foarte apropiați între ei. Crengile lor se împletesc creând un labirint de frunze și ramurile și mere.

Plămânii mă ustură din cauza lipsei de oxigen, dar sunt aproape de marginea livezii. Sudoarea îmi curge pe frunte. Ajung la sala de mese și deschid ușile cu putere, trecând

printr-un grup de bărbați din Prietenie, și iată-l; Tobias stă într-o extremitate a cantinei, împreună cu Peter, Caleb și Susan. De-abia îi văd printre punctele care-mi încețoșează privirea, dar Tobias mă atinge pe umăr.

— Erudiți, e tot ce reușesc să rostesc.

— Vin aici? întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Avem timp să fugim?

Nu sunt sigură în legătură cu asta.

Membrii Abnegației deja sunt cu ochii pe noi. Se adună în jurul nostru.

— De ce trebuie să fugim? întreabă Susan. Prietenia a întemeiat acest loc ca adăpost. Nu sunt permise conflictele.

— Cred că membrii Prieteniei vor avea ceva probleme să-i oblige pe Erudiți să respecte condițiile, spune Marcus. Cum oprești un conflict fără să-l creezi?

Susan scutură din cap.

— Nu putem pleca, spune Peter. Nu avem timp. Ne vor vedea.

— Tris are un pistol, spune Tobias. Putem încerca să plecăm, luptându-ne cu ei.

Pornește spre dormitor.

— Așteaptă! îi spun. Am o idee.

Scrutez mulțimea de membri ai Abnegației.

— Deghizări. Erudiții nu știu sigur dacă noi încă ne aflăm aici. Ne putem preface că suntem din Prietenie.

— Atunci, cei care nu sunt îmbrăcați cu haine de-ale Prieteniei să se ducă în dormitoare, spune Marcus. Ceilalți, lăsați-vă părul liber; încercați să le imitați comportamentul!

Cei care sunt îmbrăcați în gri părăsesc în grup sala de mese și traversează curtea spre dormitorul oaspeților. Odată ajunși

înăuntru, alerg spre dormitorul meu, mă așez pe genunchi și coate, și bag mâna sub saltea, căutând pistolul.

Pipăi câteva secunde înainte să-l găsesc, și când o fac, simt un nod în gât, și nu pot înghiți. Nu vreau să ating arma. Nu vreau s-o ating din nou.

Haide, Tris. Îmi vâr pistolul în betelia pantalonilor de culoare roșie. Am noroc că sunt foarte largi. Observ pe noptieră fiolele cu alifia de vindecare și medicamentul împotriva durerilor și le bag în buzunar, în caz că vom reuși să fugim.

Apoi scot hard diskul de după scrin.

Dacă Erudiții ne vor prinde — ceea ce e destul de probabil — ne vor percheziționa, și nu vreau să le ofer pe tavă pur și simplu atacul simulat. Dar acest hard disk conține, de asemenea, imaginile atacului surprinse de camerele de supraveghere. Mărturiile pierderilor noastre. Ale morții părinților mei. Singura amintire despre ei pe care o mai am. Și, fiindcă cei din Abnegație nu-și fac poze, este singura modalitate prin care îmi pot aduce aminte cum arătau.

Ani la rând, de-acum încolo, când amintirile mele vor începe să pălească, cum îmi voi mai putea aminti de ei? Fețele lor se vor schimba în mintea mea. Nu-i voi mai revedea.

Nu fi proastă! Nu e important.

Strâng hard diskul atât de tare, încât mâinile mă dor.

Atunci, de ce pare atât de important?

— Nu fi proastă! rostesc cu voce tare.

Scrâșnesc din dinți și iau veioza de pe noptieră. Scot ște-cărul din priză, arunc abajurul pe pat și mă ghemuiesc deasupra hard diskului. Clipind să-mi alung lacrimile din ochi, îl izbesc cu fundul veiozei, făcându-i o gaură.

Izbesc din nou cu veioza, și din nou, și din nou, până ce hard diskul crapă, iar bucățile se împrăștie pe podea. Apoi

trag cu piciorul în ele, trimițându-le sub scrin, pun veioza înapoi și ies pe hol, ștergându-mă la ochi cu dosul palmei.

Câteva minute mai târziu, o mică adunare de bărbați și femei — inclusiv Peter —, îmbrăcați în veșminte gri stau pe hol, cotrobăiesc prin mormane de haine.

— Tris! spune Caleb. Încă porți culoarea gri.

Apuc tricoul tatei și șovăi.

— A fost al tatei, spun.

Dacă mă schimb, va trebui să-l las în urmă. Îmi mușc buza, astfel că durerea mă împiedică să plâng. Trebuie să scap de el. E doar un tricou. Asta-i tot.

— Am să-l pun pe sub al meu, spune Caleb. N-o să-l vadă niciodată.

Dau din cap și pun mâna pe un tricou roșu din grămada de haine. E suficient de larg ca să-mi ascundă proeminența pistolului. Intru într-o încăpere din apropiere ca să mă schimb, și, când ies înapoi pe hol, îi înmânez tricoul gri lui Caleb. Ușa din spate e deschisă, și prin ea îl văd pe Tobias aruncând haine de-ale Abnegației în coșul de gunoi.

— Crezi că Prietenia va minți pentru noi? îl întreb, reze-mându-mă de cadrul ușii.

— Pentru a preveni un conflict? Tobias dă din cap. Bineînțeles.

Poartă o cămașă roșie cu guler și o pereche de jeanși zdrențuiți la genunchi. Această combinație pare ridicolă pe el.

— Mișto cămașă, îi spun.

Strâmbă din nas spre mine.

— Este singurul obiect vestimentar care îmi acoperă tatuajul de pe gât, bine?

Zâmbesc agitată. Am uitat de tatuajele mele, dar tricoul le ascunde suficient de bine. Mașinile Erudiților ajung la sediu.

Sunt cinci, toate argintii, cu capote negre. Motoarele lor par să toarcă în timp ce roțile saltă peste pământul cu denivelări. Intru în clădire, lăsând ușa deschisă în urma mea, iar Tobias își face de lucru cu încuietoarea tomberonului.

Mașinile se opresc, iar portierele se deschid, dezvăluind vederii pe puțin cinci bărbați și femei îmbrăcați în albastrul Erudiților.

Și cam cincisprezece în negrul Neînfricaților.

Când Neînfricații se apropie, observ fâșii de material albastru legat în jurul brațelor lor, care nu pot să însemne decât loialitatea față de Erudiți. Facțiunea care le-a înrobit mințile.

Tobias mă ia de mână și mă conduce în dormitor.

— Nu credeam că membrii facțiunii noastre ar putea fi atât de proști, zice el. Ai arma, da?

— Da, îi răspund. Dar nu-ți garantez că o să pot trage bine cu mâna stângă.

— Ar trebui să exersezi, spune el.

Mereu face pe instructorul.

— Așa o să fac, îi promit. Scutur puțin din cap când adaug: Dacă vom supraviețui.

Mâinile lui mă mângâie pe brațele dezgolite.

— Pur și simplu mergi puțin săltat, spune el, sărutându-mă pe frunte, și prefă-te că ți-e frică de armele lor... — un alt sărut între sprâncene — ... și comportă-te ca și când ai fi persoana timidă care n-ai putea fi niciodată... — un sărut pe obraz — ... și vei fi bine.

— În regulă, îi spun.

Mâinile îmi tremură când îl apuc de gulerul cămășii. Îi trag capul spre mine și îmi apropii gura de a lui. Un clopot sună o dată, de două ori, de trei ori. E o chemare în sala de mese, unde membrii Prieteniei se adună pentru ocazii mai

puțin formale decât întrunirile la care am luat parte noi. Ne alăturăm adunării de Abnegație-transformată-în-Prietenie.

Îi scot lui Susan clamele din păr — coafura ei e prea serioasă pentru Prietenie. Îmi oferă un zâmbet mic, recunoscător, în timp ce părul i se revarsă pe umeri — prima dată când o văd astfel. Îi îndulcește liniile maxilarului pătrășos.

Se presupune că trebuie să fiu mai curajoasă decât cei din Abnegație, dar ei nu par la fel de îngrijorați ca mine. Își zâmbesc între ei și merg în tăcere — în prea multă tăcere. Îmi croiesc calea printre ei și o bat pe umăr pe una dintre femeile mai în vârstă.

— Spuneți-le copiilor să se joace de-a prinselea, îi zic.

— De-a prinselea? mă întreabă ea.

— Sunt prea cumiți și... Bățoși, îi spun, tresărind când rostesc porecla mea din Neînfricare. Copiii din Prietenie sunt de obicei gălăgioși. Așa că procedați cum vă spun, bine?

Femeia îl atinge pe umăr pe unul dintre copiii din Abnegație și îi șoptește ceva la ureche, iar câteva secunde mai târziu, micul grup de copii aleargă pe culoar, ascunzându-se printre picioarele membrilor din Prietenie și strigând:

— Te-am atins! E rândul *tău* acum!

— Ba nu, mi-ai atins doar mâneca!

Caleb se prinde care-i treaba și o împunge pe Susan în coaste, iar ea râde în hohote. Încerc să mă relaxez, prefăcându-mi pasul într-unul săltăreț, așa cum mi-a sugerat Tobias, lăsându-mi brațele să se legene atunci când dau colțul. E uimitor cum faptul de a te prefăce că ești dintr-o altă facțiune schimbă lucrurile — chiar și felul de a merge. De aceea probabil că e atât de ciudat c-aș putea face parte din trei.

În timp ce traversăm curtea spre sala de mese, îi prindem din urmă pe cei din Prietenie și ne amestecăm printre ei. Stau

cu ochii pe Tobias, pentru că nu-mi doresc să mă îndepărtez prea mult de el. Cei din Prietenie nu pun întrebări, ci pur și simplu ne permit să ne dizolvăm în facțiunea lor.

O pereche de trădători Neînfricați stau lângă ușa sălii de mese, cu armele în mână, iar eu îngheț. Mi se pare, deodată, că sunt neînarmată și merg cu turma într-o clădire străjuită de Erudiți și Neînfricați, și, dacă mă vor descoperi, nu o să am unde să fug. Și mă vor împușca imediat.

Mă gândesc s-o întind. Dar unde să mă duc ca să nu mă poată prinde? Încerc să respir normal. Aproape că trec de ei — *nu te uita, nu te uita!* Mai sunt câțiva pași — *întoarce-ți privirea, întoarce-ți privirea!*

Susan mă ia de braț.

— Îți spun o glumă, zice ea, care ți se va părea foarte amuzantă.

Îmi acopăr gura cu mâna și scot un chicotit care sună pițigăiat și ciudat, dar judecând după zâmbetul pe care ea mi-l aruncă, a fost credibil. Ne ținem una de cealaltă așa cum fac fetele din Prietenie, aruncând priviri Neînfricaților și apoi chicotind din nou. Sunt uimită că reușesc s-o fac, ținând cont de sentimentul de neliniște din interiorul meu.

— Îți mulțumesc, murmur eu când ajungem înăuntru.

— Pentru puțin, îmi răspunde ea.

Tobias stă vizavi de mine la una dintre mesele lungi, iar Susan se așază lângă mine. Ceilalți membri ai Abnegației se împrăștie prin toată sala, iar Caleb și Peter stau la câteva locuri depărtare de mine.

Bat cu degetele pe genunchi în timp ce așteptăm să se întâmple ceva. Pur și simplu stăm acolo vreme îndelungată, iar eu mă prefac că o ascult pe fata din Prietenie, din stânga mea,

care îmi povestește ceva. Îi arunc priviri dese lui Tobias, iar el se uită la mine, ca și când am jongla cu frica între noi.

În cele din urmă, Johanna intră alături de o femeie Erudită. Cămașa de un albastru-deschis pare să strălucească pe pielea ei cafenie. Scrutează încăperea în timp ce vorbește cu Johanna. Îmi țin respirația când ajunge cu privirea asupra mea — iar apoi îi dau drumul când trece peste mine fără să ezite. Nu m-a recunoscut.

Cel puțin, nu încă.

Cineva bate în masă, iar în sală se face liniște. Asta-i. Acum e momentul când ne va preda ori ba.

— Prietenii noștri Erudiți și Neînfricați caută niște persoane, începe Johanna. Câțiva membri din Abnegație, trei membri din Neînfricare, și un fost novice din Erudiție.

Zâmbește.

— În interesul cooperării, le-am spus că oamenii pe care-i caută au fost, de fapt, aici, dar de-atunci s-au mutat. Solicită permisiunea de a verifica cele spuse de mine, ceea ce înseamnă că trebuie să votăm. Se opune cineva căutării?

Tonul vocii ei sugerează că, dacă cineva are ceva de obiectat, ar face mai bine să-și țină gura închisă. Nu știu dacă cei din Prietenie s-au prins de asta, dar nimeni nu spune nimic. Johanna dă din cap spre femeia Erudită.

— Trei dintre voi stați aici, spune femeia către paznicii Neînfricați adunați la intrare. Ceilalți, căutați în toate clădirile și aduceți-mi la cunoștință dacă găsiți ceva. Mergeți!

Ar putea găsi destule lucruri. Bucățile hard diskului. Hainele pe care am uitat să le arunc. O dubioasă lipsă de fleacuri și decorațiuni în camerele noastre. Simt cum tot corpul îmi pulsează când cei trei soldați Neînfricați care au rămas aici încep să înainteze printre șirurile de mese.

Mi se ridică părul de la ceafă când unul dintre ei trece pe lângă mine, cu pași puternici și zgomotoși. Pentru a nu știu câta oară, mă simt fericită că sunt mică și slabă. Nu atrag atenția nimănui.

Dar Tobias o face. Își poartă mândria în postura corpului, în felul în care ochii lui revendică toate lucrurile pe care le văd. Asta nu e o trăsătură a Prieteniei. Nu poate aparține decât Neînfricaților.

Femeia Neînfricată care înaintează spre el nu-l scapă din priviri. Ochii ei se îngustează când se apropie, iar apoi se oprește chiar în spatele lui.

Mi-aș fi dorit ca gulerul cămășii lui să fi fost mai înalt. Mi-aș fi dorit să nu fi avut atât de multe tatuaje. Mi-aș fi dorit...

— Părul tău e cam scurt pentru un membru al Prieteniei, spune ea.

... să nu-și fi tăiat părul precum cei din Abnegație.

— E cald afară, spune el.

Scuza probabil că ar fi funcționat dacă ar fi știut cum s-o prezinte, dar o rostește înțepat.

Femeia își întinde mâna și, cu degetul arătător, trage de gulerul cămășii pentru a-i vedea tatuajul.

Iar Tobias reacționează.

O apucă pe femeie de încheietură, trăgând-o în față, astfel că-și pierde echilibrul. Se lovește cu capul de marginea mesei și cade. În încăperea se aude un foc de armă, cineva țipă, și toată lumea se ascunde pe sub mese, sau se ghemuiește lângă bănci.

Toată lumea, cu excepția mea. Eu stau unde eram și înainte ca focul de armă să se fi auzit, ținându-mă de marginea mesei cu mâna. Știu că mă aflu aici, dar nu mai văd cantina. Văd aleea pe unde am fugit după ce mama a murit. Mă

holbez la arma din mâinile mele, la pielea netedă dintre sprâncenele lui Will.

Un zgomot mic îmi gâlgâie în gât. Ar fi fost un țipăt dacă dinții mei n-ar fi fost încleștați. Amintirea dispare, dar eu tot nu mă pot mișca.

Tobias o apucă pe femeia Neînfricată de ceafă și o ridică în picioare. În mână ține arma ei. O folosește pe femeie drept scut în timp ce trage peste umărul ei drept spre soldatul Neînfricat.

— Tris! strigă el. Puțin ajutor?

Îmi ridic tricoul suficient cât să ajung la patul armei, iar degetele mele ating metalul. E atât de rece, încât buricele degetelor mă dor; dar nu se poate; aici e foarte cald. Un bărbat Neînfricat de la capătul culoarului își îndreaptă propriul revolver spre mine. Punctul negru de la capătul țevii armei se apropie de mine și nu mai aud nimic altceva decât bătăile inimii mele.

Caleb înaintează spre mine și-mi ia arma. O ține în ambele mâini și trage în genunchiul bărbatului Neînfricat care se află la câțiva metri de el.

Bărbatul țipă și se prăbușește, ținându-se de picior, ceea ce îi oferă lui Tobias posibilitatea de a-l împușca în cap. Durerea lui e de scurtă durată.

Tremur toată și nu mă pot liniști. Tobias încă o ține pe femeia Neînfricată de gât, dar, de data asta, pistolul e îndreptat spre femeia Erudită.

— Încă un cuvânt, spune Tobias, și te împușc!

Gura femeii e deschisă, dar ea nu vorbește.

— Cine e cu noi, ar fi mai bine să înceapă să fugă, spune Tobias, vocea lui răsunând în toată încăperea.

Toți cei din Abnegație se ridică deodată de sub mese sau de lângă bănci și se îndreaptă spre ușă. Caleb mă trage de lângă bancă. Pornesc spre ușă.

Apoi văd ceva. O mișcare rapidă. Femeia Erudită ridică o armă mică și o îndreaptă spre un bărbat în galben din fața mea. Instinctul, și nu prezența de spirit, mă face să plonjez. Mâinile mele se izbesc de trupul bărbatului, și în loc să mă ni-
merească pe mine sau pe el, glonțul lovește peretele.

— Pune arma jos! îi poruncește Tobias, îndreptând pistolul lui spre femeia Erudită. Eu țintesc *foarte* bine, și fac ră-mășag că tu nu.

Clipesc de câteva ori să-mi alung ceața din ochi. Peter mă privește uimit. Tocmai i-am salvat viața. Nu-mi mulțumește, iar eu nu spun nimic.

Femeia Erudită aruncă arma. Eu și Peter pornim împreună spre ușă. Tobias ne urmează, mergând cu spatele, pentru a putea să-și țină arma îndreptată spre femeia Erudită. Imediat ce trece peste prag, izbește ușa dintre ei doi. Și fugim cu toții.

O luăm la goană pe cărarea din mijlocul livezii, un grup care nici măcar nu respiră. Aerul nopții e greu ca o pătură și miroase a ploaie. În urma noastră se aud strigăte. Se trântesc portiere. Alerg mai repede decât aș putea, ca și când nu in-
spir aer, ci adrenalină. Torsul motoarelor mă urmărește prin-
tre copaci. Tobias mă ia de mână.

Alergăm în șir indian printr-un lan de porumb. Cam pe-atunci ne ajung și mașinile din urmă. Farurile se strecoară printre tulpinile înalte, luminând, ici și acolo, câte o frunză sau câte un știulete.

— Împrăștiați-vă! strigă cineva, și după glas pare Marcus.

Ne despărțim și ne împrăștiem prin lan asemenea apei vărsate. Îl apuc pe Caleb de braț. O aud pe Susan icnind în spatele lui Caleb.

Ne facem loc printre tulpini. Frunzele aspre mă taie pe obraji și pe mâini. În timp ce alergăm, îmi țin privirea fixată pe spatele lui Tobias. Aud o bufnitură și un țipăt. Peste tot în jurul meu se aud țipete, la stânga, la dreapta. Focuri de armă. Cei din Abnegație mor din nou, așa cum făceau când eu mă prefăceam a fi sub simulare. Și acum nu fac decât să fug.

În cele din urmă, ajungem la îngrăditură. Tobias aleargă de-a lungul acesteia, împingând-o până ce găsește o gaură. Ține ridicate verigile de lanț pentru ca eu, Caleb și Susan să putem trece dincolo. Înainte să o luăm din nou la goană, mă opresc și mă uit înapoi spre lanul de porumb pe care tocmai l-am părăsit. Văd farurile luminând în depărtare. Dar nu mai aud nimic.

— Unde sunt ceilalți? șoptește Susan.

— Au murit, îi răspund eu.

Susan suspină. Tobias mă trage spre el, și începem să alergăm înainte. Fața mă arde de la tăieturile frunzelor, dar ochii îmi sunt uscați. Moartea celor din Abnegație e o altă greutate pe care nu sunt în stare să o percep încă.

Ne ținem departe de drumul de țară pe care au mers Erudiții și Neînfricații pentru a ajunge la sediul Prieteniei, mergând pe șinele de tren care duc spre oraș. Nu mai avem unde să ne ascundem, niciun copac sau clădire care să ne adăpostească, dar nu mai contează. Erudiții oricum nu pot trece prin gard, și le va lua ceva timp până să ajungă la poartă.

— Trebuie să... mă opresc..., spune Susan de undeva din întunericul din spatele meu.

Ne oprim. Susan se prăbușește la pământ, plângând, iar Caleb îngenunchează lângă ea. Eu și Tobias privim spre oraș, care e încă luminat, deoarece nu e nici măcar miezul nopții. Vreau să simt ceva. Frică, furie, mâhnire. Dar nu simt nimic. Tot ce simt e nevoia de a continua să merg. Tobias se întoarce spre mine.

— Ce a fost asta, Tris? întreabă el.

— Ce anume? spun eu, și mi-e rușine de cât de slabă mi-a ieșit vocea.

Nu știu dacă vorbește despre Peter sau despre ce s-a întâmplat înainte sau despre orice altceva.

— Ai înlemnit! Cineva era pe cale să te omoare și tu pur și simplu ai *stat* nemișcată!

Acum urlă de-a binelea.

— Credeam că mă pot baza pe tine ca măcar propria-ți viață să ți-o salvezi!

— Hei! strigă Caleb. Las-o mai moale, bine?

— Nu, spune Tobias, privindu-mă lung. Nu trebuie să fie lăsată moale.

Vocea i se îmblânzește.

— Ce s-a întâmplat?

El încă mă crede puternică. Suficient de puternică încât să n-am nevoie de mila lui. Obişnuiam să cred că are dreptate, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Îmi dreg vocea.

— M-am panicat, îi spun. Nu se va mai întâmpla.

El ridică din sprânceană.

— Chiar nu se va mai întâmpla, spun din nou, de data asta mai tare.

— Bine.

Nu pare convins.

— Trebuie să mergem într-un loc sigur. Or să se regrupeze și vor începe să ne caute.

— Crezi că le pasă atât de mult de noi? îl întreb.

— De noi, da, spune el. Probabil că noi suntem singurii pe care îi căutau, pe lângă Marcus, care probabil a murit.

Nu știu cum mă așteptam s-o spună — cu ușurare, poate, deoarece Marcus, tatăl său și pacostea vieții lui, a murit în cele din urmă. Sau cu durere și tristețe, deoarece tatăl lui ar fi putut fi omorât, și uneori, jelirea nu prea are sens. Dar o spune ca și când ar fi un simplu fapt, ca și când ar fi ora sau direcția în care ne îndreptăm.

— Tobias..., încep eu, dar apoi îmi dau seama că nu știu ce urmează după.

— E timpul să mergem, spune Tobias peste umăr.

Caleb o ridică pe Susan în picioare. Ea se mișcă doar cu ajutorul brațului său ținut pe spatele ei, împingând-o înainte.

Până în acel moment, nu mi-am dat seama că inițierea Neînfricaților m-a învățat o lecție importantă: cum să nu mă dau bătută.

CAPITOLUL OPT

NE HOTĂRĂM SĂ URMĂM șinele de tren care duc spre oraș, întrucât niciunul dintre noi nu e bun la orientare. Pășesc de pe o traversă pe alta, Tobias se leagănă pe șină, șontăcâind din când în când, iar Caleb și Susan merg târșâindu-și picioarele în urma noastră. Tresar la fiecare zgomot neidentificat, încordându-mă până ce îmi dau seama că e doar vântul sau scârțâitul pantofilor lui Tobias pe șină. Mi-aș dori să putem alerga în continuare, dar e o minune că în aceste momente mai pot să-mi mișc picioarele.

Apoi aud un zgomot dinspre șine.

Mă aplec și-mi lipesc palmele de șină, închizând ochii pentru a mă concentra asupra senzației produse de metal sub mâinile mele. Vibrația seamănă cu un oftat care-mi străbate trupul. Privesc lung printre genunchii lui Susan de-a lungul șinelor, dar nu văd lumina trenului, însă acest lucru nu înseamnă nimic. Trenul ar putea să se deplaseze fără semnale sonore și fără faruri pentru a-și anunța sorirea. Zăresc strălucirea unui vagon mic, acum departe, dar care se apropie rapid.

— Vine, spun.

E un efort să mă ridic în picioare când tot ce-mi doresc este să stau jos, dar o fac, ștergându-mi mâinile de jeanși.

— Cred că ar trebui să ne urcăm.

— Chiar dacă e condus de către Erudiți? întrebă Caleb.

— Dacă Erudiții ar conduce trenul, ar fi trebuit să-l fi luat spre sediul Prieteniei pentru a ne căuta, zice Tobias. Cred că merită riscul. Vom putea să ne ascundem în oraș. Aici îi așteptăm pur și simplu să ne găsească.

Ne așezăm lângă șine. Caleb o instruește pe Susan cum să se urce într-un tren în mișcare, în felul în care numai un fost Erudit o poate face. Urmăresc cu privirea cum se apropie primul vagon; ascult huruitul ritmic al vagonului peste traverse, șoapta roților de metal pe fierul șinei. Când primul vagon mă depășește, o iau la goană. Ignor durerea din picioare. Caleb o ajută pe Susan să se urce într-un vagon, apoi sare și el. Inspir adânc și mă arunc spre dreapta, lovindu-mă de podeaua vagonului, cu picioarele legănându-se deasupra marginii. Caleb mă apucă de brațul stâng și mă trage înăuntru. Tobias se folosește de mâner pentru a se urca după mine.

Privesc în sus și nu mai respir.

Din întuneric strălucesc mai multe perechi de ochi. Siluete întunecate stau așezate în vagon, mult mai numeroase decât noi. Cei fără facțiune.

* * *

Vântul șuieră în vagon. Sunt cu toții în picioare și înarmați, cu excepția lui Susan și a mea, care nu avem nicio armă. Un bărbat fără facțiune, cu un petic pe ochi, ține o armă îndreptată spre Tobias. Mă întreb cum a făcut rost de ea.

Lângă el, o femeie mai în vârstă, fără facțiune, ține un cuțit — de genul celor pe care le foloseam pentru a tăia

pâinea. În spatele lui, altcineva are o scândură mare din lemn, cu un cui ieșit în afară.

— N-am mai văzut până acum pe cineva din Prietenie înarmat, spune femeia.

Bărbatul cu arma îmi pare cunoscut. Poartă haine jerpelite de diferite culori — un tricou negru cu o jachetă a Abnegației peste, jeanși cusuți cu ață roșie, ghete cafenii. Hainele tuturor facțiunilor sunt prezente în grupul din fața mea: pantaloni negri ca ai celor din Candoare, purtați cu cămăși negre de-ale Neînfricaților, rochii galbene cu pulovere peste. Majoritatea articolelor de îmbrăcăminte sunt rupte sau murdare în vreun fel, însă altele sunt curate. Îmi închipui că sunt recent furate.

— Dar nu sunt din Prietenie, spune bărbatul cu pușca. Sunt Neînfricați.

Apoi îl recunosc: el este Edward, un novice care a părăsit Neînfricarea după ce Peter l-a atacat cu un cuțit de unt. De aceea poartă un petic peste ochi.

Mi-l amintesc încercând să nu-și mai miște capul în timp ce zăcea urlând pe podea, și curățând sângele lăsat în urmă.

— Bună, Edward, îi spun.

Își înclină capul către mine, dar nu-și lasă arma în jos.

— Tris!

— Orice sunteți, zice femeia, va trebui să coborâți din tren dacă vreți să rămâneți în viață.

— Vă rog, zice Susan, cu buzele tremurând.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Am alergat... și restul sunt morți, iar eu nu... Începe să suspine din nou. Nu cred că pot să continui, eu...

Brusc, simt nevoia să mă dau cu capul de perete. Suspi-
nele celorlalți mă fac să nu mă simt în largul meu. Poate că e un sentiment egoist.

— Fugim de Erudiți, zice Caleb. Dacă vom coborî, le va fi mai ușor să ne găsească. Așa că v-am fi recunoscători dacă ne-ați lăsa să mergem cu voi în oraș.

— Zău? Edward își înclină capul într-o parte. Ce-ați făcut voi vreodată pentru noi?

— Te-am ajutat când nimeni altcineva n-a făcut-o, îi spun eu. Îți amintești?

— Tu, poate. Dar ceilalți? întrebă Edward. Nu mare lucru.

Tobias face un pas înainte, astfel încât arma lui Edward e aproape lipită de gâtul lui.

— Numele meu este Tobias Eaton, zice el. Nu cred că vrei să mă împingi jos din tren.

Efectul numelui asupra oamenilor din vagon este imediat și uimitor: își lasă jos armele. Schimbă priviri pline de înțeles.

— Eaton? Zău? întrebă Edward, cu sprâncenele ridicate. Trebuie să recunosc că nu mi-am imaginat niciodată una ca asta.

Își drege vocea.

— Bine, puteți rămâne. Dar când ajungem în oraș, va trebui să veniți cu noi.

Apoi zâmbește vag.

— Știm pe cineva care te caută, Tobias Eaton.

* * *

Tobias și cu mine stăm așezați pe marginea vagonului, cu picioarele atârinate.

— Știi cine este?

Tobias încuviințează.

— Cine e, atunci?

— E dificil să-ți explic, zice el. Am multe să-ți spun.

Mă sprijin de el.

— Da, spun. Și eu la fel.

* * *

Nu știu cât timp trece până când ei ne spun să coborâm. Dar când o fac, ne aflăm în partea de oraș unde trăiesc cei fără facțiune, la aproximativ un kilometru și jumătate de locul unde am crescut. Recunosc toate clădirile pe lângă care trecem, pentru că am mers pe jos de fiecare dată când pierdeam autobuzul de la școală către casă. Cea cu cărămizi sparte. Cea cu un stâlp stradal de iluminat sprijinit de ea.

Stăm în cadrul ușii vagonului, toți patru aliniați. Susan scâncește.

— Dacă ne rănim? întrebă ea.

O apuc de mână.

— Vom sări împreună. Tu și cu mine. Am făcut-o de zeci de ori, și nu m-am rănit niciodată.

Ea dă din cap a încuviințare și mă strânge atât de tare de degete, încât mă dor.

— La trei. Unu, zic eu. Doi. *Trei!*

Sar, și o trag și pe ea. Sar în picioare, și mai fac câțiva pași, dar Susan cade pe trotuar și se rostogolește pe-o parte. În afară de un genunchi julit, totuși pare să fie în regulă. Ceilalți sar fără dificultate — chiar și Caleb, care, din câte știu eu, a mai sărit numai o singură dată din tren.

Nu sunt foarte sigură cine dintre cei fără facțiune l-ar putea cunoaște pe Tobias. Ar putea fi Drew sau Molly, care au eșuat la inițierea Neînfricaților — dar ei nici măcar nu-i știu numele real, și, în plus, probabil că Edward i-ar fi omorât până acum, judecând după cât de hotărât era să ne împuște. Trebuie să fie cineva din Abnegație sau de la școală.

Susan pare să se fi calmat. Merge de una singură, lângă Caleb, are obraji uscați și nu mai plânge.

Tobias merge lângă mine, atingându-mă ușor pe umăr.

— A trecut ceva timp de când am verificat umărul ăsta, zice el. Cum e?

— Bine. Din fericire, am adus medicamentul împotriva durerilor, spun eu. Sunt bucuroasă să vorbesc despre ceva neimportant — mă rog, pe cât de neimportantă poate fi o rană. Nu cred că se vindecă prea bine. Mă tot folosesc de braț sau aterizez pe el.

— Când toate astea se vor fi terminat, vom avea destul timp pentru vindecare.

— Da.

Sau nu va mai avea importanță dacă mă vindec, adaug în gând, căci voi fi moartă.

— Poftim, spune el, scoțând un cuțitaș dintr-un buzunar de la spate și dându-mi-l. În caz de nevoie.

Îl pun în buzunarul meu. Acum mă simt și mai agitată.

Cei fără facțiuni ne conduc pe stradă, apoi la stânga, pe o alee soioasă, care pute a gunoi. În fața noastră se împrăștie șobolani, chițâind de groază, și le văd doar cozile, strecurându-se printre mormanele de gunoi, tomberoane goale și cutii umede de carton. Respir pe gură pentru a nu vomita.

Edward se oprește lângă una dintre clădirile de cărămidă ce stau să se prăbușească și deschide o ușă de oțel prin împingere. Clipesc, așteptându-mă cumva ca toată clădirea să cadă la pământ dacă se izbește prea tare. Mizeria de pe geamuri este atât de groasă, încât nu lasă deloc lumina să pătrundă. Îl urmăresc pe Edward într-o cameră mucegăită. În lumina pâlpâitoare a unui felinar văd... oameni.

Oameni stând lângă paturi improvizate. Oameni deschizând conserve de mâncare. Oameni sorbind apă din sticle. Și copii, strecurându-se printre grupurile de adulți, care nu poartă o anume culoare de îmbrăcăminte — copii fără facțiune.

Ne aflăm într-un depozit de-al celor fără facțiune, iar cei fără facțiune, care se presupune că sunt împrăștiați, izolați și nu într-o comunitate ... sunt împreună înăuntru. Sunt împreună, ca o *facțiune*.

Nu știu la ce m-aș fi așteptat din partea lor, dar sunt surprinsă de cât de normali par. Nu se bat unii cu alții, și nici nu se evită unii pe ceilalți. Unii dintre ei spun glume, iar alții vorbesc între ei încetșor. Cu toate acestea, treptat, cu toții par să-și dea seama că n-ar trebui să ne aflăm acolo.

— Veniți, zice Edward, făcându-ne semn din deget să venim spre el. Ea e aici, în spate.

Ne întâmpină priviri uimite și liniștea deplină în timp ce-l urmăm pe Edward mai departe în clădirea care se presupune a fi abandonată. În cele din urmă, nu-mi mai pot reține întrebările.

— Ce se întâmplă aici? De ce sunteți cu toții împreună așa?

— Voi ați crezut că ei — că noi — suntem împrăștiați, zice Edward peste umăr. Ei bine, pentru o vreme au fost. Prea flămânzi pentru a face mare lucru, cu excepția căutării hranei. Dar apoi, Bătoșii au început să le dea de mâncare, haine, unelte, de toate. Au devenit mai puternici, și au așteptat. Așa erau când i-am găsit, iar ei m-au primit cu brațele deschise.

Intrăm într-un coridor întunecat. Mă simt ca acasă, în întunericul și în liniștea care seamănă cu cele din tunelele din sediile Neînfricaților. Oricum, Tobias răsuțește pe deget un

fir ieșit din tricoul lui, înainte și înapoi, iar și iar. Știe cu cine ne întâlnim, dar eu încă n-am habar. Cum se face că știu atât de puține lucruri despre băiatul care zice că mă iubește — băiatul al cărui nume adevărat e suficient de puternic pentru ca noi să rămânem în viață într-un vagon plin cu dușmani?

Edward se oprește în fața unei uși de metal, și bate cu pumnul în ea.

— Stai, ai spus că ei așteptau? întrebă Caleb. Și ce anume așteptau ei, mai exact?

— Ca lumea să se prăbușească, zice Edward. Și acum s-a prăbușit.

Ușa se deschide și în cadrul ei stă o femeie care pare severă și care suferă de ambliopie la un ochi.

Ne scrutează pe toți patru cu ochiul ei sănătos.

— Vagabonzi? întrebă ea.

— Nu tocmai, Therese.

Arată cu degetul mare peste umăr, spre Tobias.

— Țsta e Tobias Eaton.

Therese privește lung la Tobias, timp de câteva secunde, apoi încuviințează.

— Cu siguranță e. Așteaptă!

Închide din nou ușa. Tobias înghite în sec, mărul lui Adam fiindu-i vizibil.

— Știi pe cine o să aducă, nu-i așa? zice Caleb spre Tobias.

— Caleb, zice Tobias. Te rog, taci!

Spre surprinderea mea, fratele meu își suprimă curiozitatea de Erudit.

Ușa se redeschide, iar Therese se dă un pas înapoi pentru a ne lăsa să intrăm. Pătrundem într-o încăpere în care se află un cazan vechi, cu mașinăria care se ivește atât de brusc din întuneric, încât mă lovesc la genunchi și la coate. Therese ne

conduce prin labirintul de metal către extremitatea încăperii, unde, deasupra unei mese atârnă mai multe becuri.

La masă stă o femeie între două vârste. Are părul negru cârlionțat și tenul măsliniu. Trăsăturile acesteia sunt ferme și atât de ascuțite, încât aproape că o fac să pară lipsită de frumusețe. Tobias mă strânge de mână. În acel moment, îmi dau seama că el și femeia au același nas — acvilin, puțin prea mare pe chipul ei, dar de mărimea potrivită pe al lui. De asemenea, au același maxilar puternic, bărbie proeminentă, buză superioară subțire și urechi clăpăuge. Numai ochii îi sunt diferiți — în loc să fie albaștri, sunt atât de întunecați, că par negri.

— Evelyn, spune el, cu o voce ușor tremurată.

Evelyn era numele soției lui Marcus și al mamei lui Tobias. Slăbesc strânsoarea mâinii lui Tobias. Cu numai câteva zile în urmă, îmi aminteam înmormântarea ei. *Înmormântarea* ei. Iar acum ea se află în fața mea, cu ochii mai reci decât ai oricărei femei din Abnegație pe care am văzut-o vreodată.

— Bună.

Înconjoară masa și-l studiază.

— Pari mai mare.

— Da, păi trecerea timpului are acest efect asupra unei persoane.

El deja știa că ea era în viață. De când aflase oare?

Femeia zâmbește.

— Deci, în cele din urmă ai venit...

— Nu din motivul pe care-l crezi tu, o întrerupe el. Am fugit de la Erudiți, și singura șansă de scăpare pe care am avut-o m-a obligat să le spun numele meu lacheilor tăi prost înarmați.

Cumva, probabil că l-a enervat. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că, dacă aș fi descoperit că mama mea trăia

după ce o crezusem moartă atâta timp, nu i-aș fi vorbit nicio dată în felul în care îi vorbește Tobias mamei lui acum, indiferent de ce-o fi făcut ea.

Adevărul din acel gând mă îndurerează. Mi-l reprim și, în loc de asta, mă concentrez asupra a ceea ce se află în fața mea. Pe masa din spatele lui Evelyn se află o hartă mare cu marcaje peste tot. Evident, o hartă a orașului, dar nu sunt sigură ce înseamnă acele marcaje. Pe peretele din spatele ei există o tablă cu o diagramă pe ea. Nu pot descifra informațiile de acolo; sunt scrise în stenograme pe care nu le cunosc.

— Înțeleg.

Lui Evelyn nu-i pierе zâmbetul, dar e lipsit de nuanța inițială de amuzament.

— Atunci, prezintă-mă prietenilor tăi refugiați!

Ochii ei se îndreaptă spre mâinile noastre împreunate. Tobias își desprinde degetele. Arată spre mine mai întâi.

— Ea e Tris Prior. Fratele ei, Caleb. Și prietena lor, Susan Black.

— Prior, spune ea. Cunosc mulți Prior, dar niciunul dintre ei nu se numește Tris. În schimb, Beatrice...

— Ei bine, spun eu, cunosc destui Eaton în viață, dar niciunul dintre ei nu se numește Evelyn.

— Evelyn Johnson este numele pe care-l prefer. În mod special într-un grup din Abnegație.

— Tris este numele pe care *eu* îl prefer, îi răspund. Și nu suntem din Abnegație. Oricum, nu toți.

Evelyn îi aruncă o privire lui Tobias.

— Interesați prieteni ți-ai făcut.

— Acolo e recensământul populației? întrebă Caleb în spatele meu.

Înaintează cu gura deschisă.

— Și... ce? Adăposturi pentru cei fără facțiune?

Arată spre prima linie de pe diagramă, unde scrie 7... .. *Grn Hse*.

— Vreau să spun, locurile astea de pe hartă sunt adăposturi ca acesta, nu-i așa?

— Cam multe întrebări, zice Evelyn, ridicând o sprâncenă.

Recunosc expresia. Îi aparține lui Tobias — de asemenea și faptul că întrebările îi displac.

— Din motive de securitate, n-am să răspund la niciuna dintre ele. Oricum, e ora cinei.

Arată spre ușă. Susan și Caleb pornesc într-acolo, urmați de mine, iar Tobias și mama lui sunt ultimii. Ne croim din nou drum prin labirintul mașinăriei.

— Nu sunt proastă, spune ea pe un ton scăzut. Știu că nu vrei să ai de-a face cu mine... Cu toate că încă nu pricep de ce...

Tobias pufnește.

— Dar, zice ea, îmi voi reînnoi invitația. Ne-ar fi de folos ajutorul tău aici, și eu știu că gândești la fel în legătură cu sistemul facțiunilor...

— Evelyn, zice Tobias. Am ales Neînfricarea.

— Alegerile pot fi repetate.

— Ce te face să crezi că sunt interesat să-mi petrec timpul în preajma ta? o întreabă el.

Îl aud oprindu-se, și încetinesc și eu pasul, să aud ce îi răspunde ea.

— Deoarece sunt mama ta, spune ea, și aproape că vocea i se frânge în cuvinte, vulnerabilă într-un mod care nu o caracterizează. Deoarece ești fiul meu.

— Tu chiar nu pricepi, zice el. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce mi-ai făcut. Pare că nu respiră. Nu vreau să mă alătur micii tale bande de cei fără facțiuni. Vreau să ies de-aici pe cât de repede posibil.

— *Mica* mea bandă de cei fără facțiuni e de două ori mai numeroasă decât Neînfricarea, zice Evelyn. Ai face bine s-o iei în serios. Acțiunile ei pot hotărî viitorul acestui oraș.

Zicând acestea, ne depășește pe amândoi. Cuvintele ei reverberează în mintea mea: „De două ori mai numeroasă decât Neînfricarea.” Când oare au devenit atât de numeroși?

Tobias mă privește încruntat.

— De când știai? îl întreb.

— De circa un an.

Se reazemă de perete și închide ochii.

— Mi-a trimis un mesaj codificat în Neînfricare, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea la depou. Am făcut-o, deoarece eram curios, și surpriză! Era în viață. N-a fost o reîntâlnire fericită, după cum probabil îți dai seama.

— De ce a părăsit Abnegația?

— A avut o aventură. Clatină din cap. Și nici nu e de mirare, de vreme ce tatăl meu... Clatină din nou din cap. Ei bine, se spune că Marcus n-a fost mai drăguț cu ea decât a fost cu mine.

— E... de asta ești supărat pe ea? Fiindcă i-a fost necredincioasă lui?

— Nu, spune el prea ferm, deschizând ochii. Nu, nu de asta sunt supărat.

Merg spre el ca și când m-aș apropia de un animal sălbatic, fiecare pas precaut pe podeaua de ciment.

— Atunci, de ce?

— A trebuit să-l părăsească pe tata, pricep asta, zice el. Dar de ce nu i-a trecut prin cap să mă ia cu ea?

Strâng din buze.

— Ah! Te-a lăsat cu *el*.

L-a lăsat cu cel mai rău coșmar al său. Nu-i de mirare că o urăște.

— Mda.

Lovește podeaua cu piciorul.

— Așa a făcut.

Degetele mele le găsesc pe ale lui, bâjbâind, și apoi se înlanțuie.. Știu că deocamdată ajunge cu întrebările, așa că las tăcerea să se instaleze între noi, până când se decide el s-orupă.

— Mi se pare, zice el, că e mai bine să-ți fie prieteni și nu dușmani cei fără facțiuni.

— Poate. Dar care o fi costul prieteniei? întreb eu.

El scutură din cap.

— Nu știu. Dar s-ar putea să n-avem altă alternativă.

CAPITOLUL NOUĂ

UNUL DINTRE CEI FĂRĂ FACȚIUNE face focul, astfel încât se ne putem încălzi mâncarea. Cei care vor să mănânce se așază într-un cerc în jurul vasului mare din metal în care e focul, își încălzesc mai întâi conservele, dau apoi mai departe linguri și furculițe, apoi își dau din mână în mână conservele, astfel încât toți să poată gusta din toate. Încerc să nu mă gândesc câte boli se pot astfel răspândi în timp ce îmi cufund lingura într-o conservă cu supă.

Edward se așază jos lângă mine și-mi ia conserva de supă din mâini.

— Deci voi ați fost toți în Abnegație, ha?

Își îndeasă în gură mai mulți tăieței și o bucată de morcov, și apoi îi dă cutia femeii din stânga lui.

— Am fost, spun eu. Dar, evident, Tobias și cu mine ne-am transferat, și...

Brusc, îmi trece prin minte că n-ar trebui să spun nimănui că fratele meu s-a alăturat Erudiției.

— Caleb și Susan fac încă parte din Abnegație.

— Iar el e fratele tău. Caleb, zice el. Ți-ai lăsat familia baltă ca să devii Neînfricată?

— Vorbești de parcă ai fi din Candoare, spun eu iritată. Ce-ar fi să-ți păstrezi raționamentele pentru tine?

Therese se apleacă în față.

— De fapt, el a fost mai întâi Erudit. Nu din Candoare.

— Mda, știu, spun. Eu...

Ea mă întrerupe.

— Și eu la fel. Totuși, a trebuit să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am fost destul de deșteaptă.

Ridică din umeri și ia o conservă de fasole de la Edward, și-și bagă lingura în ea.

— N-am avut un scor suficient de bun la testul de inteligență din timpul inițierii. Așa că mi-au zis: „Ai să-ți petreci toată viața curățând laboratoarele de cercetări, altminteri pleci.” Și am aplecat.

Privește în jos și-și linge lingura, lăsând-o curată. Iau fasolea de la ea și i-o dau lui Tobias, care privește lung spre foc.

— Sunt mulți dintre voi din Erudiție? întreb.

Therese clatină din cap.

— De fapt, cei mai mulți sunt din Neînfricare.

Arată cu o mișcare a capului spre Edward, care se încruntă.

— Apoi Erudiția, apoi Candoarea, apoi o mână de membri ai Prieteniei. Totuși, nimeni nu pică la testul de inițiere în Abnegație, așa încât sunt foarte puțini dinăștia, cu excepția unui grup care a supraviețuit atacului simulat și care a venit să se refugieze la noi.

— Cred că n-ar trebuit să fiu surprinsă în legătură cu Neînfricarea, spun eu.

— Păi, da. Aveți una dintre cele mai proaste inițieri, și aici intervine toată tărășenia aia cu oamenii în vârstă.

— Tărășenia cu oamenii în vârstă? întreb eu.

Îi arunc o privire lui Tobias. Acum el ascultă, și aproape că pare din nou normal, cu o privire gânditoare și întunecată în lumina focului.

— Odată ce Neînfricații ating un anumit nivel de deteriorare fizică, zice el, sunt rugați să plece. Într-un fel sau altul.

— Care-i celălalt fel?

Inima îmi bate nebunește, de parcă ar ști deja răspunsul căruia nu-i pot face față fără sprijin.

— Hai să zicem, spune Tobias, că pentru unii moartea e preferabilă lipsei de facțiune.

— Oamenii ăia sunt niște idioți, zice Edward. Mai degrabă aș fi fără facțiune decât Neînfricat.

— În cazul ăsta, cât de norocos ai fost c-ai ajuns unde-ai ajuns! comentează Tobias pe un ton rece.

— Norocos? pufnește Edward. Sunt așa de norocos, cu un singur ochi și toate alea!

— Mi se pare că-mi amintesc c-am auzit zvonuri legate de faptul că tu ai provocat acel atac, zice Tobias.

— Ce tot spui acolo? întreb eu. El câștiga, asta-i tot, iar Peter era invidios, așa încât el pur și simplu...

Văd rânjetul de pe chipul lui Edward și mă opresc. Poate că nu știu chiar tot despre ce s-a întâmplat în timpul inițierii.

— A fost o întâmplare incitantă, zice Edward. În care Peter n-a ieșit învingător. Dar cu siguranță că n-a justificat un cuțit de unt înfipt în ochi.

— Să nu ne certăm, spune Tobias. Dacă te face să te simți mai bine, el a fost împușcat în braț de la o distanță de treizeci de centimetri în timpul atacului simulat.

Și se pare că-l face pe Edward să se simtă mai bine, căci rânjetul i se lățește.

— Cine a făcut asta? întreabă el. Tu?

Tobias clatină din cap.

— Tris a făcut-o.

— Bravo! zice Edward.

Dau din cap a încuviințare, dar mă simt puțin îngreșată să fiu felicitată pentru asta.

Ei bine, nu chiar *atât* de îngreșată. La urma urmelor, e vorba de Peter.

Privesc fix la flăcările care cuprind bucățile de lemn, care le alimentează. Ele se mișcă și-și schimbă forma, asemenea gândurilor mele. Îmi amintesc prima dată când mi-am dat seama că n-am văzut niciodată un Neînfricat mai în vârstă. Și când mi-am dat seama că tata era prea bătrân să se cațere pe cărările din Carieră. Acum înțeleg mai multe despre asta decât mi-ar face plăcere.

— Știi cam cum decurg lucrurile acum? îl întreabă Tobias pe Edward. Toți Neînfricații le țin partea Erudiților? Cei din Candoare au făcut ceva?

— Neînfricarea e ruptă-n două, zice Edward, vorbind cu gura în plină. Jumătate la sediul Erudiției, jumătate la sediul Candorii. Ce-a mai rămas din Abnegație ni s-a alăturat nouă. Nu s-a întâmplat mare lucru încă. Cu excepția a ceea ce vi s-a întâmplat vouă, cred.

Tobias dă din cap a încuviințare. Mă simt puțin ușurată să știu că jumătate din Neînfricați cel puțin nu sunt trădători.

Mănânc lingură după lingură, până când stomacul mi-e plin. Apoi, Tobias ne aduce saltele de dormit și pături, iar eu găsesc un colț liber unde să ne întindem. Când se apleacă să-și dezlegeșireturile, văd simbolul Prieteniei la ceafă, ramurile

copacului curbându-se pe spinare. Când se îndreaptă, pășesc peste pături și-l iau în brațe, mângâindu-i tatuajele cu degetele. Tobias închide ochii. Sper că focul care scade treptat ne ascunde în timp ce-mi trec mâna pe spatele lui, atingându-i fiecare tatuaj, fără să-l văd. Îmi imaginez ochiul Erudiției care privește fix, balanța dezechilibrată a Candorii, mâinile împreunate ale Abnegației și flăcările Neînfricării. Cu cealaltă mână găsesc peticul cu flăcări tatuat pe trupul lui. Îi simt respirația precipitată lângă obraz.

— Aș vrea să fim singuri, spune el.

— Aproape mereu îmi doresc asta, zic eu.

* * *

Adorm, legănată de zgomotul conversației îndepărtate. În zilele acestea, mi-e mai ușor să adorm când e zgomot în jurul meu. Mă pot concentra asupra zgomotului în locul gândurilor care, dacă ar fi liniște, mi s-ar isca în minte. Zgomotul și activitatea sunt refugiul pentru suferință și vinovăție.

Mă trezesc când focul e numai o flăcăruie și doar câțiva dintre cei fără facțiuni sunt încă în picioare. Îmi ia câteva secunde să înțeleg de ce m-am trezit: am auzit la câțiva metri de mine vocile lui Evelyn și Tobias. Rămân nemișcată și sper că nu vor descoperi că sunt trează.

— Dacă vrei să te ajut, va trebui să-mi spui ce se întâmplă aici, zice el. Cu toate că încă nu știu de ce ai nevoie de mine.

Văd umbra lui Evelyn pe perete, pâlpâind odată cu focul. Ea e slabă și puternică, exact ca Tobias. În timp ce vorbește, își trece degetele prin păr.

— Ce anume ai vrea să știi, mai exact?

— Spune-mi despre diagramă. Și despre hartă.

— Prietenul tău a apreciat corect gândind că harta și diagrama reprezintă toate adăposturile, zice ea. S-a înșelat în

legătură cu recensământul populației... cumva. Cifrele nu-i înregistrează pe toți cei fără facțiuni — numai pe unii. Și pariez că poți ghici care sunt aceia.

— N-am chef să ghicesc.

Ea oftează.

— Divergenții. Înregistrăm Divergenții.

— Cum de știți cine sunt?

— Înainte de atacul simulat, o parte din efortul de ajuto-rare al Abnegației a implicat testarea celor fără facțiuni în căutare de anumite anomalii genetice, zice ea. Uneori, acea testare a însemnat readministrarea testului de aptitudini. Al-teori, a fost mai complicat decât atât. Dar ei ne-au explicat că bănuiau că s-ar putea să avem mai mulți Divergenți decât ori-care alt grup din oraș.

— Nu înțeleg. De ce...

— De ce printre oamenii fără facțiuni există mulți Divergenți?

Din vocea ei răzbate un zâmbet atotcunoscător.

— În mod evident, cei care nu se pot limita la un anumit fel de a gândi cel mai probabil trebuie să părăsească facțiunea sau pică inițierea, nu-i așa?

— Nu asta voiam să întreb, spune el. Vreau să știu de ce îți pasă câți Divergenți există?

— Erudiții caută forță de muncă. Au găsit-o temporar în Neînfricare. Acum vor căuta și mai multă, și noi reprezentăm locul cel mai evident, numai dacă nu cumva își închipuie că avem mai mulți Divergenți decât oricare alt grup. În caz că n-o fac, vreau să știu câți oameni avem care sunt rezistenți la simulări.

— Corect, spune el, dar de ce Abnegația era atât de preocupată să-i găsească pe Divergenți? Nu ca s-o ajute pe Jeannine, nu-i așa?

— Sigur că nu, răspunde ea. Dar mă tem că nu știu. Cei din Abnegație nu prea aveau chef să ofere informații numai pentru a ne satisface curiozitatea. Ne-au spus numai cât au considerat ei că trebuie să știm.

— Ciudat, murmură el.

— Poate că ar trebui să-l întreb pe tatăl tău despre asta, zice ea. El a fost cel care mi-a spus despre tine.

— Despre mine, spune Tobias. Ce-i cu mine?

— Ei bănuiau că tu ești Divergent, zice ea. El te-a urmărit mereu. Ți-a observat comportamentul. A fost foarte atent la tine. De asta... de asta m-am gândit că ai fi în siguranță cu el. Mai în siguranță decât cu mine.

Tobias nu mai zice nimic.

— Abia acum înțeleg că probabil am greșit.

El tot nu spune nimic.

— Mi-aș dori..., începe ea.

— Să nu îndrăznești să încerci să-ți ceri scuze, spune el, cu o voce tremurată. Nu e ceva ce poți alina cu niște cuvinte și cu câteva îmbrățișări sau ceva de genul ăsta.

— Bine, zice ea. Bine. N-o s-o fac.

— În ce scop se unesc cei fără facțiuni? întrebă el. Ce intenționezi să faci?

— Vrem să uzurpăm Erudiția, spune ea. Odată ce scăpăm de ei, nimic nu ne mai poate opri să controlăm noi înșine guvernul.

— Deci cu asta vrei să te ajut eu? Să înlăturăm un guvern corupt și să instalăm un fel de tiranie a celor fără facțiuni?

Pufnește.

— Nicio șansă.

— Nu vrem să fim tirani, zice ea. Vrem să fondăm o nouă societate. Una fără facțiuni.

Mi se usucă gura. Fără facțiuni? O lume în care nimeni nu știe cine e și unde se potrivește? Nici măcar nu pot concepe așa ceva. Nu-mi pot imagina decât haos și izolare.

Tobias lasă să-i scape un hohot de râs.

— Bine. Și cum ai de gând să uzurpi Erudiția?

— Uneori, o schimbare drastică necesită măsuri drastice. Umbra lui Evelyn ridică un umăr.

— Îmi închipui că va implica un nivel înalt de distrugere.

Tremur la auzul cuvântului „distrugere”. Undeva, în cele mai întunecate părți ale mele, tânjesc după distrugere, atâta timp cât Erudiția va fi distrusă. Dar cuvântul poartă un nou înțeles pentru mine, acum că am văzut cum poate să arate: trupuri îmbrăcate în cenușiu prăbușite pe trotuare și străzi, lideri ai Abnegației împușcați pe peluzele din fața caselor lor, lângă cutiile poștale. Îmi lipesc fața de salteaua pe care dorm, atât de tare încât mă doare fruntea, numai pentru a elimina de tot, de tot, *de tot* amintirea.

— Cât despre motivul pentru care ne ești de trebuință, zice Evelyn, pentru a face asta vom avea nevoie de ajutorul Neînfricaților. Ei au armele și experiența de luptă. Tu ai putea construi puntea dintre noi și ei.

— Crezi cumva că eu sunt important pentru Neînfricare? Fiindcă nu sunt. Sunt doar cineva care nu se teme de prea multe.

— Ceea ce sugerez, zice ea, e ca tu să *devii* important. Se ridică, umbra întinzându-se de la tavan la podea.

— Sunt convinsă că, dacă vei vrea, vei găsi o cale. Gândește-te la asta.

Își prinde părul cârlionțat într-un coc.

— Ușa îți este întotdeauna deschisă.

Câteva minute mai târziu, el se culcă din nou lângă mine. Nu vreau să recunosc că am tras cu urechea, dar vreau să-i spun că n-am încredere în Evelyn sau în cei fără facțiuni sau în oricine care vorbește atât de indiferent despre distrugerea unei facțiuni întregi.

Înainte să-mi adun curajul să-i vorbesc, respirația îi devine regulată, și adoarme.

CAPITOLUL ZECE

ÎMI TREC MÂNA peste ceafă pentru a-mi ridica părul care s-a lipit acolo. Mă doare tot corpul, mai ales picioarele, care mă ustură din cauza acidului lactic chiar și când nu mă mișc. Și nu miros prea bine. Trebuie să fac duș.

Parcurg holul și intru în baie. Nu sunt singura persoană care se gândește să se spele — un grup de femei stă în fața chiuvetelor, jumătate dintre ele dezbrăcate, cealaltă jumătate nepăsătoare. În colț găsesc o chiuvetă liberă și-mi vâr capul sub robinet, lăsând apa rece să-mi curgă peste urechi.

— Bună, zice Susan.

Întorc capul într-o parte. Apa îmi curge în jos pe obraji și-mi intră-n nas. Are două prosoape în mână: unul alb, celălalt cenușiu, ambele destrămate pe margini.

— Bună, îi răspund.

— Am o idee, zice ea.

Se întoarce cu spatele la mine și întinde un prosop, împiedicându-mă să văd restul băii. Oftez ușurată. Intimitate. Sau pe cât posibil. Mă dezbrac repede și înșfac săpunul de lângă chiuvetă.

— Cum te mai simți? mă întreabă ea.

— Bine.

Știu că mă întreabă numai pentru că regulile facțiunii prevăd acest lucru. Aș vrea să-mi vorbească pur și simplu liber și natural.

— Dar tu, Susan, cum te mai simți?

— Mai bine. Therese mi-a spus că există un grup numeros de refugiați din Abnegație într-unul dintre adăposturile celor fără facțiune, spune Susan în timp ce-mi săpunesc părul.

— Da? întreb.

Îmi vâr din nou capul sub robinet, de data asta măsându-mă cu mâna stângă, pentru a clăti săpunul.

— Ai de gând să te duci?

— Da, răspunde Susan. Numai dacă nu cumva ai nevoie de ajutorul meu.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, dar cred că facțiunea ta are mai multă nevoie de tine, îi spun, închizând robinetul.

Mi-aș dori să nu fiu nevoită să mă îmbrac. Este prea cald pentru pantalonii din denim. Dar înșfac celălalt prosop de pe podea și mă șterg repede.

Îmi trag pe mine tricoul roșu pe care îl purtam înainte. Nu vreau să pun iar pe mine ceva atât de murdar, dar n-am de ales.

— Bănuiesc că unele dintre femeile fără facțiune au niște haine în plus, spune Susan.

— Probabil că ai dreptate. Bine, acum e rândul tău.

Stau în picioare ținând prosopul în timp ce Susan se spală. După o vreme, brațele încep să mă doară, dar ea n-a băgat în seamă durerea când a fost vorba de mine, așa că voi proceda și eu la fel pentru ea. Când își spală părul, apa mă stropește peste glezne.

— Nu m-am gândit niciodată că vom ajunge împreună, vreodată, într-o asemenea împrejurare, spun eu după o vreme.

— Îmbăindu-ne la o chiuvetă dintr-o clădire abandonată, fugind de Erudiți.

— Credeam că vom locui una lângă cealaltă, zice Susan. Că vom merge la evenimente sociale împreună. Că odraslele noastre vor merge împreună spre stația de autobuz.

Auzind acestea, îmi mușc buza. Desigur, este vina mea că asta n-a constituit nicicând o posibilitate, căci am ales o altă facțiune.

— Iartă-mă, n-am vrut să aduc vorba despre asta, spune ea. Regret doar că n-am fost mai atentă. Dacă aș fi fost, poate că mi-aș fi dat seama prin ce treci. Am acționat în mod egoist. Râd ușor.

— Susan, nu e nimic în neregulă cu felul în care ai acționat.

— Am terminat, spune ea. Poți să-mi dai prosopul?

Închid ochii și mă întorc, astfel încât ea să poată lua prosopul din mâinile mele. Când intră Therese în baie, netezindu-și părul într-o cosiță, Susan o întreabă de niște haine care nu-i trebuie.

Când ieșim din baie, eu sunt îmbrăcată cu jeanși și o cămașă neagră, care este atât de largă în partea de sus, încât îmi alunecă de pe umeri, iar Susan poartă jeanși cu câteva numere mai mari, cu o cămașă cu guler de-a celor din Candoare. Și-o încheie până la gât. Cei din Abnegație sunt modești până la punctul de a fi lipsiți de confort.

Când intru din nou în încăperea mare, câțiva dintre cei fără facțiune ies, având în mâini găleți de vopsea și pensule. Îi urmăresc cu privirea până ce ușa se închide în urma lor.

— Intenționează să scrie un mesaj către celelalte adăposturi, spune Evelyn, aflată în spatele meu. Pe unul dintre panourile de afișaj. Coduri alcătuite din informații personale — culoarea preferată a lui cutare și a lui cutărică, animalul de companie pe care l-a avut în copilărie un altul.

Abia după ce mă răsucesc pe călcâie înțeleg de ce a ales să-mi povestească despre codurile celor fără facțiuni. Zăresc o privire familiară în ochii ei — seamănă cu cea a lui Jeanine, când i-a spus lui Tobias că ea inventase un ser care putea să-l controleze: aroganța.

— Istet, spun eu. E ideea ta?

— De fapt, a fost.

Ridică din umeri, dar nu mă păcălește. Poate fi oricum, dar nu și nonșalantă.

— Înainte de-a face parte din Abnegație, am fost Erudită.

— Aha, spun eu. În cazul ăsta îmi imaginez că n-ai putut să ții pasul cu viața academică, nu?

Nu mușcă momeala.

— Ceva de genul ăsta, da. Se oprește. Îmi închipui că tatăl tău a plecat din același motiv.

Aproape că mă răsucesc pe călcâie pentru a pune capăt conversației, dar cuvintele ei creează un soi de apăsare în mintea mea, de parcă mi-ar stoarce creierul în mâini. Privesc fix.

— Nu știai? Se încruntă. Îmi pare rău. Am uitat că membrii facțiunilor discută rareori despre fostele lor facțiuni.

— Poftim? întreb eu, cu o voce spartă.

— Tatăl tău s-a născut în Erudiție, spune ea. Părinții lui erau prieteni cu părinții lui Jeanine Matthews, înainte ca aceștia să moară. Copii fiind, tatăl tău și cu Jeanine obișnuiau să se joace împreună. Eu îi priveam cum făceau schimb de cărți la școală.

Mi-l imaginez pe tata, adult, stând lângă Jeanine, adultă, la masa de prânz, în fosta mea cantină, cu o carte între ei. Ideea este atât de caraghioasă, încât pe jumătate pufnesc, pe jumătate râd. Nu se poate să fie adevărat.

Exceptând.

Exceptând: că el n-a vorbit niciodată despre familia sau copilăria lui.

Exceptând: că el n-avea comportamentul tăcut al cuiva care a crescut în Abnegație.

Exceptând: ura lui față de Erudiți era atât de vehementă, încât trebuie să fi fost *personală*.

— Iartă-mă, Beatrice, zice Evelyn. N-am intenționat să deschid răni pe cale să se vindece.

Mă încrunt.

— Ba da. Asta ai făcut.

— Ce vrei să spui...

— Ascultă-mă cu atenție, îi spun eu, coborând tonul vocii.

Mă uit peste umăr să văd dacă-l zăresc pe Tobias, pentru a mă asigura că nu ne ascultă. Nu-i văd decât pe Caleb și pe Susan, așezați pe pământ într-un colț, trecându-și o conservă de unt de arahide de la unul la celălalt. Nici urmă de Tobias.

— Nu sunt proastă, îi spun eu. Înțeleg că încerci să te folosești de el. Și am de gând să-i spun și lui, dacă nu cumva el și-a dat deja seama.

— Draga mea fată, spune ea. Eu sunt familia lui. Eu sunt pentru totdeauna. Tu ești doar temporar.

— Mda, spun. Mama lui l-a abandonat, iar tatăl lui l-a bătut. Cum ar putea să *nu* fie credincios rudelor de sânge cu o familie ca asta?

Mă îndepărtez, cu mâinile tremurând, și mă așez pe poada, lângă Caleb. Susan e acum în cealaltă parte a încăperii, și

ajută o persoană fără facțiune să curețe pe acolo. Îmi pasează borcanul cu unt de arahide. Îmi amintesc șirurile de plante de arahide din serele Prieteniei. Ei cultivă arahide căci sunt bogate în proteine și grăsimi, ceea ce este important, mai ales pentru cei fără facțiune. Scot cu degetele niște unt de arahide și-l mănânc.

Oare ar trebui să-i spun ceea ce tocmai mi-a zis Evelyn? Nu vreau să-l fac să se gândească la faptul că Erudiția curge prin venele lui. Nu vreau să-i ofer niciun motiv pentru a se întoarce la ei.

Deocamdată mă hotărâsc să țin totul numai pentru mine.

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, spune Caleb.

Încuviințez dând din cap, încă chinându-mă cu untul de arahide lipit de cerul gurii.

— Susan vrea să meargă să-i vadă pe cei din Abnegație, spune el. Și eu la fel. De asemenea, vreau să mă asigur că ea e bine. Dar nu vreau să te părăsesc.

— E în regulă, îi spun.

— Ce-ar fi să vii cu noi? mă întreabă el. Cei din Abnegație te-ar primi cu brațele deschise. Sunt sigur de asta.

Și eu sunt sigură. Abnegația nu poartă ranchiună. Dar și-așa sunt mâhnită, și dacă mă întorc la fosta facțiune a părinților mei, mâhnirea o să mă copleșească cu totul.

Clatin din cap.

— Trebuie să mă duc la sediul Candorii și să aflu ce se întâmplă, spun eu. Faptul că nu știu mă face s-o iau razna. Mă forțez să zâmbesc. Dar tu ar trebui să te duci. Susan are nevoie de tine. Pare să fie mai bine, dar încă are nevoie de tine.

— În regulă, încuviințează Caleb. Ei bine, în cazul ăsta o să-ncerc să mă alătur vouă cât de curând. Totuși ai grijă!

— N-am eu întotdeauna grijă?

— Nu, cred că ceea ce definește starea ta firească e „nesăbuinta”.

Caleb mă strânge ușor de umărul teafăr. Mai mănânc un deget de unt de arahide. Câteva minute mai târziu, Tobias iese din baia bărbaților, cămașa lui roșie fiind înlocuită cu un tricou negru, cu părul ud strălucind. Privirile noastre se întâlnesc și știu că e timpul să plecăm.

* * *

Sediul Candorii este suficient de mare încât să cuprindă o lume întreagă. Sau cel puțin așa mi se pare mie.

E o clădire masivă din ciment, care dă spre ceea ce a fost cândva un râu. Pe firmă scrie MERC IS MART — cândva scria MERCHANDISE MART, dar cei mai mulți oameni îi zic Merciless Mart¹, pentru că cei din Candoare sunt nemiloși, dar cinștiți. Se pare c-au primit cu brațele deschise porecla.

Nu știu la ce să mă aștept, deoarece n-am fost niciodată înăuntru. Eu și Tobias ne oprim în fața ușilor și ne uităm unul la altul.

— Să mergem, zice el.

Nu văd nimic dincolo de imaginea mea reflectată în ușile de sticlă. Arăt murdară și obosită. Pentru prima dată, îmi trece prin minte că noi nu trebuie să facem nimic. Ne-am putea ascunde la cei fără facțiuni și să-i lăsăm pe ceilalți să facă ordine în harababura asta. Am putea fi anonimi, în siguranță, împreună.

El încă nu mi-a spus despre discuția pe care a purtat-o cu mama lui noaptea trecută, și nici nu cred că are de gând s-o

¹ Joc de cuvinte; *merchandise* — marfă, *merciless* — nemilos (n. tr.).

facă. Pare atât de hotărât să ajungă la sediul Candorii, încât mă întreb dacă plănuiește ceva fără mine.

Nu știu de ce trec dincolo de ușă. Poate pentru că am hotărât că, dacă tot am ajuns până aici, am putea la fel de bine să vedem ce se întâmplă. Dar bănuiesc că e mai mult decât ce știu eu că e adevărat și ce nu e. Eu sunt Divergentă, deci nu sunt anonimă, și nu există așa ceva ca „în siguranță”, și am alte lucruri în minte decât să mă joc de-a menajul cu Tobias. Și, aparent, și el la fel.

Holul este larg și bine luminat, cu podea din marmură neagră care se întinde până la cabina unui lift. Un cerc de plăci de marmură albă aflat în centrul încăperii alcătuiește simbolul Candorii: o balanță dezechilibrată, menită să simbolizeze greutatea adevărului față de minciuni. Încăperea zumzăie de Neînfricați înarmați.

O femeie-soldat Neînfricat, cu un braț prins într-o eșarfă, se apropie de noi, ținând arma pregătită, cu țeava îndreptată spre Tobias.

— Identificați-vă, zice ea.

E tânără, dar nu suficient de tânără încât să-l cunoască pe Tobias.

Ceilalți se adună în spatele ei. Câțiva ne privesc cu suspiciune, restul cu mare curiozitate, dar ceea ce mi se pare mult mai ciudat este lumina pe care o văd în ochii unora. Recunoaștere. S-ar putea să-l știe pe Tobias, dar cum ar putea să mă recunoască pe mine?

— Four, zice el. Apoi dă din cap înspre mine. Iar ea e Tris. Ambii Neînfricați.

Femeia-soldat Neînfricat face ochii mari, dar nu-și coboară arma.

— Mă ajută cineva? întreabă ea.

Câțiva dintre Neînfricați fac un pas înainte, dar o fac precaut, ca și când am fi periculoși.

— E vreo problemă? întreabă Tobias.

— Sunteți înarmați? întreabă ea.

— Desigur că sunt înarmat, răspunde el. Sunt Neînfricat, nu-i așa?

— Rămâneți în picioare, cu mâinile la ceafă.

O spune pe un ton aspru, ca și când s-ar aștepta ca noi să refuzăm. Îi aruncă o privire lui Tobias. De ce se poartă cu toții de parcă am fi pe punctul de a-i ataca?

— Am intrat pe ușa din față, rostesc eu rar și apăsător. Crezi că-am fi făcut asta dacă ne-am fi aflat aici pentru a vă face rău?

Tobias nu se uită la mine. El pur și simplu își lipește buricele degetelor de ceafă. După o clipă, fac și eu la fel. În jurul nostru se îngrămădesc soldații Neînfricați. Unul dintre ei îl pipăie pe Tobias de-a lungul picioarelor, în timp ce un altul îi ia arma pe care o avea la betelia pantalonilor. Un altul, un băiat cu o față rotundă, cu obraji roz, mă privește de parcă și-ar cere scuze.

— Am un cuțit în buzunarul de la spate, îi spun eu. Pune-ți mâinile pe mine, și-ai să regreti asta!

El mormăie un soi de scuză. Degetele lui apucă mânerul cuțitului, cu grijă, pentru a nu mă atinge.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Tobias.

Prima femeie-soldat schimbă priviri cu ceilalți.

— Îmi cer scuze, spune ea. Dar am fost instruiți să vă ares-tăm când sosiți.

CAPITOLUL UNSPREZECE

NE ÎNCONJOARĂ, dar nu ne încătușează, și ne conduc către cabina liftului. Indiferent de câte ori întreb de ce suntem arestați, nimeni nu spune nimic și nici măcar nu privește în direcția mea. În cele din urmă, renunț și rămân tăcută, asemenea lui Tobias.

Mergem la al treilea etaj, unde ne duc într-o încăperez mică, cu podeaua albă. Nu există niciun fel de mobilă, cu excepția unei bănci aflate de-a lungul peretelui din capătul încăperii. Se presupune că toate facțiunile au încăperi în care îi rețin pe cei care le produc neplăceri, dar n-am fost niciodată până acum în vreuna.

Ușa se închide în urma noastră, și este încuiată, iar noi suntem din nou singuri.

Tobias se așază pe bancă, încruntat. Eu mărșăluiesc prin fața lui. Dacă ar fi avut habar de ce ne aflăm aici, mi-ar fi spus, așa că nu-l întreb. Fac cinci pași înainte și cinci pași înapoi, cinci pași înainte și cinci pași înapoi, în același ritm, sperând că mă va ajuta să-mi dau seama ce se întâmplă.

Dacă Erudiții nu au preluat Candoarea — și Edward ne-a spus că n-au făcut-o —, de ce ne-ar aresta? Ce le-am fi putut face?

Dacă Erudiții *nu* i-au preluat, singura infracțiune adevărată care ar mai putea rămâne e să le iei partea. Am făcut ceva care ar fi putut fi interpretat că aș fi de partea Erudiților? Îmi mușc atât de tare buza, încât tresar. Da, am făcut. L-am împușcat pe Will. Am tras și în alți Neînfricați. Se aflau sub simulare, dar poate că cei din Candoare nu știau asta sau nu consideră că e un motiv suficient de bun.

— Vrei, te rog, să te liniștești? întrebă Tobias. Îmi transmiți o stare de agitație.

— Așa mă calmez eu.

El se apleacă înainte, punându-și coatele pe genunchi, și privește fix spre un punct aflat între tenișii lui.

— Rana de pe buza ta cere să o faci în alt fel.

Mă așez lângă el și, cu brațul stâng, îmi cuprind genunchii la piept, pe cel drept lăsându-l să-mi atârne în lateral. Tobias tace multă vreme, iar eu îmi strâng genunchii din ce în ce mai tare. Mi se pare că, cu cât devin mai mică, cu atât sunt mai în siguranță.

— Uneori, spune el, mă îngrijorează faptul că n-ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, îi spun eu. Sigur că am. Ce te face să crezi altceva?

— Mi se pare că e ceva ce nu-mi spui. Eu îți spun *ție* tot felul de lucruri.

Clatină din cap.

— Nu i-aș fi spus nimănui altcuiva. Totuși, ceva se întâmplă cu tine, și încă nu mi-ai spus.

— S-au întâmplat multe. Și tu știi asta, îi spun eu. Și, oricum, cum rămâne cu tine? Aș putea spune același lucru și despre tine.

Îmi atinge obrazul, apoi părul. Îmi ignoră întrebarea, la fel cum i-am ignorat-o și eu.

— Dacă e în legătură cu părinții tăi, îmi zice el blând, spune-mi, și-am să te cred.

Dat fiind locul în care ne aflăm, ochii lui ar trebui să fie neliniștiți. Dar sunt calmi și întunecați. Ei mă transportă în locuri cunoscute. Locuri sigure, unde mărturisirea că l-am împușcat pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei ar fi ușoară, unde nu m-aș teme de felul în care Tobias m-ar privi când ar afla ce-am făcut.

Îmi pun mâna peste a lui.

— Asta-i tot, spun eu moale.

— Bine, spune el.

Își lipește gura de a mea. Sentimentul de vinovăție face ca stomacul să mi se strângă. Ușa se deschide. Înăuntru se strecoară câțiva oameni — doi din Candoare, înarmați, un bărbat din Candoare mai în vârstă, cu tenul închis la culoare, o femeie Neînfricată pe care n-o recunosc. Și apoi: Jack Kang, reprezentantul Candorii.

După majoritatea standardelor facțiunii, el este un conducător tânăr — de numai treizeci și nouă de ani. Dar după standardele Neînfricării, asta nu înseamnă nimic. Eric a devenit lider al Neînfricării la șaptesprezece ani. Dar probabil că acesta este unul dintre motivele pentru care celelalte facțiuni nu iau în serios părerile sau deciziile noastre.

Și Jack este chipeș, cu părul negru tuns scurt și cu ochii calzi și oblici, ca ai lui Tori, și cu pomeții proeminenți. În pofida faptului că arată bine, nu este recunoscut ca fiind

fermecător, probabil fiindcă face parte din Candoare, iar ei consideră farmecul ca fiind înșelător. Sunt convinsă că el ne va spune ce se întâmplă, fără să-și piardă vremea cu glume. Asta e ceva.

— Mi s-a spus că păreați nedumeriți în legătură cu motivul arestării voastre, începe el.

Vocea lui este profundă, dar ciudat de egală, de parcă n-ar putea stârni un ecou nici măcar în fundul unei peșteri pustii.

— Pentru mine asta înseamnă fie că sunteți acuzați pe nedrept, fie că vă pricepeți să vă prefaceți. Singurul...

— De ce suntem acuzați? îl întrerup eu.

— *El* este acuzat de crime împotriva umanității. *Tu* ești acuzată de complicitate.

— Crime împotriva umanității?

În cele din urmă, Tobias pare mânios. Îi aruncă lui Jack o privire dezgustată.

— Poftim?

— Am văzut înregistrările video ale atacului. *Tu conduceai* atacul simulat, spune Jack.

— Cum ai putut să vezi înregistrările? Am luat hard diskul, zice Tobias.

— Tu ai luat o copie a hard diskului. Toate imaginile pe care le-a înregistrat sediul Neînfricării pe durata atacului au fost trimise și altor calculatoare din oraș, spune Jack. Te-am văzut pe tine conducând simularea, iar pe *ea* încasând o bătaie soră cu moartea înainte să cedeze. Apoi v-ați oprit, ați avut o împăcare între amorezi, cumva bruscă, și ați furat hard diskul împreună. Un posibil motiv se datorează faptului că simularea se terminase și nu voiați ca noi să punem mâna pe hard disk.

Aproape că izbucnesc în râs. Marele meu act de eroism, singurul lucru important pe care l-am făcut vreodată, iar ei cred că lucram pentru Erudiție când l-am înfăptuit.

— Simularea nu se terminase, îi spun eu. Noi am *oprit-o*, tu...

Jack ridică o mână.

— Nu mă interesează ce aveți de spus acum. Adevărul va ieși la iveală când veți fi amândoi interogați sub influența serului adevărului.

Christina mi-a spus cândva despre serul adevărului. Ea zicea că cea mai dificilă parte a inițierii în Candoare implica administrarea serului adevărului unui novice și adresarea de întrebări personale în fața tuturor celor din facțiune. Nu e necesar să cauți în minte cele mai întunecate și profunde secrete pentru a ști că serul adevărului este ultimul lucru pe care l-aș vrea în trupul meu.

— Serul adevărului? Clatin din cap. Nu. În niciun caz.

— E ceva ce trebuie să ascunzi? întreabă Jack, ridicând din sprâncene.

Vreau să-i spun că oricine posedă un dram de demnitate vrea să păstreze anumite lucruri pentru sine. Dar nu vreau să-i trezesc bănuielile. Așa că scutur din nou din cap.

— În regulă, atunci.

Se uită la ceas.

— E prânzul acum. Interogatoriul va avea loc la șapte. Nu vă bateți capul să vă pregătiți pentru asta. Nu puteți tăinui informațiile în timp ce vă aflați sub influența serului adevărului.

Se răsuțește pe călcâie și iese din încăpere.

— Ce om plăcut! zice Tobias.

După-amiază, un grup de Neînfricați înarmați mă însoțește la baie. Nu mă grăbesc, lăsându-mi mâinile să se înroșească sub jetul de apă fierbinte și privindu-mi propria imagine reflectată în oglindă. Când făceam parte din Abnegație și nu mi-era permis să mă privesc în oglindă, obișnuiam să cred că în înfățișarea unei persoane se puteau schimba multe lucruri în trei luni. Dar, de data aceasta, a durat doar câteva zile pentru ca eu să mă schimb.

Par mai în vârstă. Poate că e părul tuns scurt sau poate că e doar ceea ce port, care pare a fi o mască. Oricum ar fi, întotdeauna am considerat că aș fi fericită atunci când aș înceta să mai arăt ca un copil. Însă tot ce simt e un nod în gât. Nu mai sunt fiica pe care o știau părinții mei. Nu mă vor recunoaște niciodată așa cum sunt acum.

Mă întorc cu spatele la oglindă, și, cu dosul mâinilor, deschid ușa dinspre hol.

Când Neînfricații mă lasă în camera de detenție, mai rămân puțin în dreptul ușii. Tobias arată la fel ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată — tricou negru, păr scurt, expresie fermă. Vederea lui obișnuia să mă umple de o exaltare emoționantă. Îmi amintesc cum l-am luat de mână când ieșeam din camera de antrenament, numai pentru câteva secunde, și când ne-am așezat împreună pe stâncile de lângă prăpastie, și simt un fior de nostalgie pentru felul în care stăteau cândva lucrurile.

— Ți-e foame? mă întreabă.

Îmi oferă un sandviș de pe farfuria de lângă el. Îl iau și mă așez, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm, și asta este ceea ce și facem. Mâncăm până terminăm tot. Stăm așezați până când nu ne mai

simțim bine. Apoi ne întindem unul lângă celălalt pe podea, cu umerii lipiți, privind la același petic de tavan alb.

— Ce te temi să spui? mă întreabă el.

— Orice. Totul. Nu vreau să dezvălui nimic.

El încuviințează cu o mișcare a capului. Închid ochii și mă prefac că dorm. În încăpere nu există niciun ceas, așa că nu pot număra minutele până la interogatoriu. Tot așa de bine timpul ar putea să nu existe în acest loc. Numai că îi simt apăsarea pe măsură ce ora șapte se apropie în mod inevitabil, împingându-mă spre plăcile de gresie din podea.

Poate că timpul nu s-ar simți atât de apăsător dacă n-aș avea acest sentiment de vinovăție — vina de a ști adevărul și de a-l ascunde undeva unde nu poate fi văzut de nimeni, nici măcar de Tobias. Poate că n-ar trebui să mă tem atât de mult să spun ceva, căci onestitatea mă va face să mă simt mai ușoară.

În cele din urmă, probabil că am adormit, căci mă trezesc brusc la zgomotul făcut de ușa care se deschide. Câțiva Neînfricați intră, în timp ce noi ne ridicăm în picioare, iar unul dintre ei îmi rostește numele. Christina își face loc printre ceilalți și mă îmbrățișează. Degetele ei îmi ating rana de pe umăr, așa că țip.

— Am fost împușcată, îi spun. În umăr. Au!

— O, Dumnezeule! Îmi dă drumul. Iartă-mă, Tris!

Nu mai arată precum Christina pe care mi-o amintesc. Are părul mai scurt, ca al unui băiat, iar pielea îi este cenușie, în loc de acel cafeniu cald. Îmi zâmbește, dar zâmbetul nu i se regăsește și în ochi, care încă îi trădează oboseala. Încerc să-i zâmbesc și eu, dar sunt prea emoționată. Christina o să fie prezentă la interogatoriul meu. O să audă ce i-am făcut lui

Will. Nu mă va ierta niciodată. Asta dacă nu cumva mă pot lupta cu serul, să-mi reprim adevărul — dacă aş putea.

Dar chiar îmi doresc asta? Să-l zăvorăsc în mine pentru totdeauna?

— Ești bine? Am auzit că ești aici, așa că am cerut ca eu să te-nsoțesc, spune ea în timp ce părăsim camera de detenție. Știu că n-ai făcut-o tu. Tu nu ești o trădătoare.

— Sunt bine, îi spun. Și îți mulțumesc. Tu ce mai faci?

— Oh, eu...

Vocea i se frânge și își mușcă buza.

— Nu ți-a spus nimeni... Adică, poate nu e momentul, dar...

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ăăă... Will a murit în timpul atacului, spune ea.

Îmi aruncă o privire îngrijorată, și plină de așteptări. Așteptând ce?

Oh! Se presupune că n-ar trebui să știu că Will e mort. M-aș putea preface că sunt emoționată, dar probabil că n-aș face-o prea convingător. E mai bine să recunosc că știam deja. Dar nu știu cum să-i explic fără să-i spun tot.

Brusc, mi se face greață. Oare chiar calculez care-i modul cel mai bun în care să-mi dezamăgesc prietena?

— Știu, îi spun. L-am văzut pe monitoare când mă aflam în camera de control. Christina, îmi pare rău.

— Ah, spune ea, dând din cap a încuviințare. Ei bine, eu... mă bucur că știai deja. Chiar nu voiam să-ți dau vestea pe hol.

Un hohot de râs scurt. O licărire de zâmbet. Niciunul dintre ele așa cum erau cândva.

Intrăm într-un lift. Simt că Tobias mă privește — el știe că nu l-am văzut pe Will pe monitoare, iar el nu știa că Will

e mort. Privesc drept înainte și mă prefac că ochii lui nu mă pun pe jar.

— Nu-ți face griji în legătură cu serul adevărului, zice ea. E ușor. De-abia îți dai seama ce se întâmplă când te afli sub efectul lui. Doar când îți revii, îți dai seama de ceea ce ai spus. Am trecut și eu prin asta când eram mică. E ceva obișnuit în Candoare.

Ceilalți Neînfricați din lift se privesc reciproc. În împrejurări firești, probabil că cineva ar mostra-o pentru că discuta despre fosta ei facțiune, dar acestea nu sunt împrejurări normale. Nnicicând în viața ei Christina nu și-a însoțit cea mai bună prietenă, acum suspectă de trădare, spre un interogatoriu public.

— Toți ceilalți sunt bine? întreb eu. Uriah, Lynn, Marlene?

— Toți sunt aici, spune ea. Cu excepția lui Zeke, fratele lui Uriah, care e cu ceilalți Neînfricați.

— Poftim?

Zeke, cel care mi-a fixat corzile, e trădător?

Liftul se oprește la ultimul nivel, iar ceilalți ies.

— Știu, spune ea. Nimeni nu a bănuit asta.

Mă apucă de braț și mă trage spre ușă. Parcurgem un coridor placat cu marmură neagră — trebuie să fie ușor să te răătăcești în sediul Candorii, de vreme ce toate locurile arată la fel. Mai parcurgem un hol și trecem printr-un șir de uși duble.

Din afară, Merciless Mart e un bloc compact, cu o parte îngustă și ridicată în mijloc. Din interior, porțiunea ridicată e o încăpere concavă, pe trei niveluri, cu spații goale în pereți în loc de ferestre. Deasupra mea văd cerul fără stele întunecându-se. Aici, podeaua din marmură e albă, cu simbolul Candorii pe negru în centrul încăperii, iar pereții sunt

luminați cu șiruri de becuri galbene slabe, astfel încât întreaga încăpere strălucește. Toate vocile reverberează.

Majoritatea membrilor Candorii și cei care au mai rămas din Neînfricare sunt deja adunați acolo. Unii dintre ei stau așezați pe băncile aflate de jur-împrejurul încăperii, dispuse ca într-un amfiteatru, dar nu există suficient spațiu pentru toată lumea, așa încât restul oamenilor sunt îngrămădiți în jurul simbolului Candorii. În mijlocul simbolului, între brațele neechilibrate ale balanței, există două scaune goale.

Tobias mă prinde de mână. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

Gărzile noastre Neînfricate ne conduc spre centrul încăperii, unde în cel mai bun caz suntem salutați cu murmure, și în cel mai rău cu huiduieli. Îl zăresc pe Jack Kang în primul rând de bănci. Un bărbat în vârstă, cu ten de culoare închisă, pășește în față, ținând o cutie neagră în mâini.

— Numele meu este Niles, spune el. Eu voi fi anchetatorul vostru. Tu... Arată spre Tobias. Tu vei fi primul. Așadar, te rog să ai amabilitatea să faci un pas în față...

Tobias mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul, iar eu rămân în picioare cu Christina, la marginea simbolului Candorii. Aerul din încăpere e cald și umed — aer de vară, aer de apus —, dar mie îmi este frig.

Niles deschide cutia neagră. Aceasta conține două ace, unul pentru Tobias și unul pentru mine. De asemenea, el scoate din buzunar un tampon cu antiseptic și i-l oferă lui Tobias. În Neînfricare noi nu ne-am bătut capul cu asemenea lucruri.

— Locul în care se face injecția e pe gât, zice Niles.

În timp ce Tobias își aplică antisepticul pe piele, nu aud decât vântul. Niles înaintează și înfige acul în gâtul lui Tobias,

împingând lichidul turbure, albastrui în venele lui. Ultima dată când am văzut pe cineva injectându-i ceva lui Tobias, aceasta a fost Jeanine, introducându-l într-o nouă simulare, una care era eficientă chiar și asupra Divergenților — sau, cel puțin, așa credea ea. Atunci am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

Mă cutremur.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— ÎȚI VOI PUNE O SERIE de întrebări simple, astfel încât să te poți obișnui cu serul în timp ce acesta-și face efectul pe deplin, zice Niles. Așadar. Cum te cheamă?

Tobias stă jos, cu umerii căzuți și cu capul lăsat, ca și cum corpul lui e prea greu pentru el. Se încruntă și se chircește în scaun, și printre dinții încleștați spune:

— Four.

Poate că nu e posibil să minți sub efectul serului, ci doar să alegi care versiune a adevărului s-o spui: Four este numele lui, dar nu e numele lui adevărat.

— Asta e o poreclă, spune Niles. Care e numele tău adevărat?

— Tobias, răspunde el.

Christina mă înghiontește.

— Știi?

Încuviințez.

— Care sunt numele părinților tăi, Tobias?

Tobias deschide gura pentru a răspunde, apoi își încleștează maxilarul ca și când ar vrea să împiedice cuvintele să iasă.

— Ce relevanță are? întrebă Tobias.

Membrii Candorii din jurul meu murmură unii către ceilalți, câțiva dintre ei încruntându-se. Ridic din sprânceană spre Christina.

— Este extrem de dificil să nu răspunzi imediat la întrebări în timp ce te afli sub efectul serului adevărului, spune ea. Asta înseamnă că el are o voință teribil de puternică. Și ceva de ascuns.

— Poate că înainte n-a fost relevant, Tobias, zice Niles, dar este acum, pentru că te-ai opus să răspunzi la întrebare. Numele părinților tăi, te rog.

Tobias închide ochii.

— Evelyn și Marcus Eaton.

Numele de familie constituie doar un mijloc adițional de identificare, folositor numai pentru a preveni confuziile în registrele oficiale. Când ne căsătorim, unul dintre soți trebuie să ia numele de familie al celuilalt, sau ambii trebuie să ia unul nou. Și totuși, în vreme ce putem lua numele noastre din familie în facțiuni, rareori le menționăm.

Dar toată lumea recunoaște numele de familie al lui Marcus. Îmi dau seama după rumoarea care se stârnește în încăperea după ce Tobias vorbește. Toți cei din Candoare știu că Marcus este cel mai influent membru al guvernului, iar unii dintre ei probabil că au citit articolul pe care l-a publicat Jeanine despre cruzimea lui față de propriul său fiu. A fost unul dintre puținele lucruri pe care le-a spus ea și care s-au dovedit a fi adevărate. Iar acum, cu toții știu că Tobias e fiul lui.

Tobias Eaton este un nume puternic.

Niles așteaptă să se facă liniște, apoi continuă:

— Deci te-ai transferat dintr-o altă facțiune, nu-i așa?

— Da.

— Te-ai transferat din Abnegație în Neînfricare?

— *Da*, o trântește Tobias. Nu e evident?

Îmi mușc buza. Ar trebui să se calmeze; pune prea mult patos. Cu cât este mai șovăitor în a răspunde la o întrebare, cu atât mai hotărât este Niles să-i audă răspunsul.

— Unul dintre scopurile acestui interogatoriu este de a stabili care-ți sunt loialitățile, îi spune Niles. Deci, trebuie să te-ntreb: de ce te-ai transferat?

Tobias îi aruncă o căutătură urâtă lui Niles, dar nu spune nimic. Secundele se scurg într-o liniște deplină. Cu cât mai mult încearcă să se opună efectelor serului, cu atât mai greu pare să fie pentru el: obrajii i se înroșesc, și respiră din ce în ce mai repede și mai dificil. Mă doare în piept pentru el. Amănuntele legate de copilăria lui ar trebui să rămână în el, dacă acolo vrea el să le țină. Cei din Candoare sunt cruzi pentru că-l forțează, pentru că-i răpesc libertatea.

— E oribil, îi spun enervată Christinei. Greșit.

— Poftim? întreabă ea. E o întrebare simplă.

Clatin din cap.

— Tu nu-nțelegi.

Christina îmi zâmbește ușor.

— Tu chiar ții la el.

Sunt prea ocupată să-l urmăresc cu privirea pe Tobias pentru a-i răspunde.

Niles spune:

— Te voi întreba din nou. Este important ca noi să-nțelegem dimensiunea loialității tale față de facțiunea aleasă. Deci, Tobias, de ce te-ai transferat la Neînfricați?

— Pentru a mă proteja, răspunde Tobias. M-am transferat pentru a mă proteja.

— De ce anume să te protejezi?

— De tatăl meu.

Toate discuțiile din încăperea se opresc, iar liniștea care se lasă este mai rea decât erau murmurele. Mă aștept ca Niles să continue să facă verificări, dar n-o face.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, îi spune Niles.

Cei din Candoare repetă propoziția în șoaptă. În jurul meu nu se aude decât „Îți mulțumesc pentru sinceritate” pe intensități și tonuri diferite, iar furia mea începe să se dizolve. Cuvintele șoptite par să-i ureze bun venit lui Tobias, să îmbrățișeze și apoi să renunțe la cel mai întunecat secret al lui.

Poate nu cruzimea îi motivează, ci dorința de a înțelege. Dar asta nu mă face pe mine să mă tem mai puțin de efectul serului.

— Îi ești loial facțiunii în care te afli, Tobias? întrebă Niles.

— Sunt loial oricui nu sprijină atacul asupra Abnegației, răspunde el.

— Apropo, zice Niles. Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra a ceea ce s-a întâmplat în acea zi. Ce-ți amintești, aflat fiind sub simulare?

— La început, nu m-am aflat sub simulare, spune Tobias. N-a funcționat.

Niles râde ușor.

— Ce vrei să spui, cu n-a *funcționat*?

— Una dintre caracteristicile definatorii ale Divergenților este aceea că mintea lor rezistă simulărilor, spune Tobias. Iar eu sunt Divergent. Deci nu, n-a funcționat.

Și mai multe murmure. Christina mă înghiontește cu cotul.

— Și tu ești? mă întreabă ea aproape de ureche, astfel încât să poată sta liniștită. De aceea erai trează?

Mă uit la ea. Mi-am petrecut ultimele luni temându-mă de cuvântul „Divergent”, îngrozită că cineva ar putea descoperi ce sunt eu, dar nu voi mai fi capabilă să ascund acest lucru. Încuviințez. Ochii îi sunt gata să-i iasă din orbite. Mi-e greu să-i identific expresia. E șoc? Teamă?

Venerație?

— Știi ce înseamnă? o întreb.

— Am auzit despre asta când eram mică, răspunde ea într-o șoaptă plină de reverență.

Categoric venerație.

— Ca și când ar fi fost o poveste fantastică, spune ea. „Printre noi există oameni cu puteri speciale!” Uite-așa!

— Ei bine, nu e o fantezie, și nici nu-i mare scofală, îi spun eu. E precum simularea peisajului fricii — erai conștientă în timp ce te aflai acolo și puteai s-o manipulezi. Numai că, pentru mine, așa e în fiecare simulare.

— Dar, Tris, zice ea, punându-și mâna pe cotul meu. Asta e *imposibil!*

În mijlocul încăperii, Niles își ține mâinile ridicate, încercând să liniștească mulțimea, însă sunt prea multe șoapte — unele ostile, altele îngrozite, câteva pline de venerație, ca ale Christinei. În cele din urmă, Niles se ridică și strigă:

— Dacă nu tăceți, va trebui să plecați!

În sfârșit se liniștesc cu toții. Niles se așază.

— Acum, spune el. Când spui „rezistă simulărilor”, la ce te referi?

— De obicei înseamnă că suntem conștienți în timpul simulărilor, zice Tobias.

Aparent, lui îi este mai ușor sub efectul serului când răspunde la întrebări factice în locul celor emoționale. Acum nu mai pare să se afle sub efectul serului, cu toate că postura sa gârbovită și ochii lui care se mișcă întruna indică contrariul.

— Dar atacul simulat a fost diferit, folosind un tip diferit de ser al simulării, unul cu transmițători cu rază mare de acțiune. În mod evident, acești transmițători nu au funcționat deloc asupra Divergenților, căci în acea dimineață m-am trezit fiind eu însumi.

— Spui că *la început* nu te-ai aflat sub simulare. Poți să-mi explici ce-ai vrut să spui cu asta?

— Am vrut să spun că eu am fost descoperit și adus la Jeanine, iar ea mi-a injectat o variantă a serului simulării care era creată în mod special pentru Divergenți. Am fost conștient în timpul *acelei* simulări, dar n-a fost de mare folos.

— Înregistrările video de la sediul Neînfricaților te arată *conducând* simularea, spune Niles pe un ton aspru. Cum explici asta, mai exact?

— Când o simulare este în plină desfășurare, ochii tăi continuă să vadă și să proceseze lumea reală, dar creierul tău nu mai înțelege. Totuși, la un anumit nivel, creierul tău încă știe ce vezi tu și unde te afli. Noutatea acestei simulări era că înregistra răspunsurile mele emoționale față de stimulii externi, spune Tobias, închizând ochii pentru câteva secunde, și a răspuns alterând înfățișarea acelor stimuli. Simularea i-a transformat pe dușmanii mei în prieteni, pe prietenii mei în dușmani. Am crezut că închideam simularea. În realitate, primeam instrucțiuni despre cum să continui să o conduc.

Christina dă din cap la toate cuvintele lui. Mă simt mai calmă când văd că cea mai mare parte a mulțimii face la fel. Îmi dau seama că asta este beneficiul adus de serul adevăru-lui. În felul acesta, mărturia lui Tobias este de necontestat.

— Am văzut înregistrarea a ceea ce ți s-a întâmplat în camera de control în ultimă instanță, zice Niles, dar este derutant. Te rog să ne descrii.

— Cineva a intrat în cameră, și am crezut că era un soldat Neînfricat, care încerca să mă oprească să distrug simularea. M-am luptat cu ea și...

Tobias se încruntă, zbatându-se.

— ...apoi, ea s-a oprit și eu am devenit confuz. Chiar dac-aș fi fost treaz, aș fi fost confuz. De ce să se fi predat ea? De ce nu m-a omorât pur și simplu?

Ochii lui scrutează mulțimea până când îmi văd chipul. Îmi simt bătăile inimii în gât, în obraji.

— Tot nu înțeleg, spune el blând, cum de-a știut ea că va funcționa?

Le simt în buricele degetelor mele.

— Cred că sentimentele mele contradictorii au dat peste cap simularea, spune el. Și apoi i-am auzit vocea. Cumva, asta mi-a dat puterea să lupt cu simularea.

Ochii mă ustură. Am încercat să nu mă gândesc la acel moment, când am crezut că l-am pierdut și că în curând aveam să fiu moartă, când tot ce-mi doream era să-i simt pulsul. Acum încerc să nu mă gândesc la asta; clilesc pentru a-mi alunga lacrimile din ochi.

— În cele din urmă, am recunoscut-o, zice el. Am revenit în camera de control și am oprit simularea.

— Care este numele acestei persoane?

— Tris, zice el. Vreau să spun, Beatrice Prior.

— O cunoșteai înainte ca asta să se întâmple?

— Da.

— Cum de o cunoșteai?

— I-am fost instructor, zice el. Acum suntem împreună.

— Am o ultimă întrebare, spune Niles. Cei din Candoare, înainte să fie acceptați în comunitatea noastră, trebuie să se expună complet. Date fiind circumstanțele în care ne aflăm, îți solicităm același lucru. Deci, Tobias Eaton: care-ți sunt cele mai profunde regrete?

Îl privesc din cap până-n picioare, de la tenișii uzați și degetele lungi, până la sprâncenele drepte.

— Regret...

Tobias își înclină capul și oftează.

— Regret alegerea făcută.

— Care alegere?

— Neînfricarea, spune el. Am fost născut pentru Abnegație. Plănuiam să părăsesc Neînfricarea și să devin fără facțiune. Dar apoi am întâlnit-o pe *ea* și... am simțit că poate aș putea face ceva mai mult cu privire la hotărârea mea.

Pe ea.

Pentru un moment, e ca și când privesc o persoană diferită, aflată în pielea lui Tobias, una a cărei viață nu e atât de simplă pe cât am crezut. A vrut să părăsească Neînfricarea, dar a rămas pentru mine. Niciodată nu mi-a spus asta.

— Alegerea Neînfricării pentru a scăpa de tatăl meu a fost un act de lașitate, spune el. Regret acea lașitate. Înseamnă că nu sunt demn de facțiunea mea. Mereu voi regreta.

Mă aștept ca Neînfricații să scoată sunete de indignare, poate să se repeadă înspre scaun și să-l bată măr. Ei sunt capabili de lucruri mult mai îngrozitoare decât asta. Dar n-o fac. Rămân într-o tăcere mormântală, cu chipurile împietrite,

privind lung la tânărul care nu i-a trădat, dar care niciodată nu a simțit cu adevărat că le aparține.

Pentru o clipă tăcem cu toții. Nu știu cine începe șoapta. Pare să se nască din nimic. Să vină de la nimeni. Dar cineva șoptește: „Îți mulțumesc pentru sinceritate”, și toți din încăperea o repetă.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, șoptesc ei.

Eu nu mă alătur.

Eu sunt singurul motiv care l-a ținut în facțiunea pe care a vrut s-o părăsească. Nu sunt demnă de asta. Poate că merită să știe.

* * *

Niles stă în picioare în mijlocul încăperii, cu un ac în mână. Luminile de deasupra lui îl fac să strălucească. În jurul meu, cei din Neînfricare și din Candoare mă așteaptă să înaintez și să-mi vărs întreaga viață în fața lor.

Îmi vine același gând: *poate că pot lupta cu serul*. Dar nu știu dacă ar trebui să încerc. Ar putea fi mai bine pentru oamenii pe care-i iubesc dacă aș spune adevărul.

Merg dreaptă spre mijlocul încăperii, în timp ce Tobias pleacă. Când trecem unul pe lângă celălalt, mă ia de mână și-mi strânge degetele. Apoi el s-a dus, și nu sunt decât eu și Niles și acul. Îmi șterg partea laterală a gâtului cu antisepticul, dar când el întinde mâna în care se află acul, mă trag înapoi.

— Aș prefera s-o fac eu însămi, îi spun, întinzând mâna.

N-am să mai las pe nimeni altcineva să-mi facă nicio injecție, nu după ce l-am lăsat pe Eric să-mi injecteze serul atacului simulat, după testul meu final. Nu pot schimba conținutul seringii dacă-mi fac singură injecția, dar, cel puțin, în felul acesta eu sunt instrumentul propriei mele distrugerii.

— Știi cum? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană stufoasă.

— Da.

Niles îmi dă seringă. O poziționez deasupra venei de la gât, introduc acul și apăs pistonul. De-abia simt înțepătura. Sunt prea încărcată cu adrenalină.

Cineva vine cu un coș de gunoi, iar eu arunc acul în el. Imediat după, simt efectele serului. Face să-mi simt sângele din vene asemenea plumbului. Aproape că mă prăbușesc în drumul meu spre scaun — Niles trebuie să mă apuce de braț și să mă conducă spre acesta. Câteva secunde mai târziu, creierul meu se liniștește. *La ce mă gândeam?* Nu pare să conteze. Nimic nu contează, cu excepția scaunului de sub mine și a bărbatului care stă așezat vizavi.

— Cum te cheamă? întrebă el.

În secunda în care întrebă, răspunsul îmi țâșnește imediat de pe buze.

— Beatrice Prior.

— Dar te recomanzi Tris?

— Da.

— Care sunt numele părinților tăi, Tris?

— Andrew și Natalie Prior.

— Și tu ești transferată dintr-o altă facțiune, nu-i așa?

— Da, spun, dar un gând nou șoptește în străfundul minții mele. *Și tu?*

Și tu se referă la altcineva, iar în acest caz, altcineva este Tobias. Mă încrunt pe măsură ce încerc să mi-l amintesc pe Tobias, dar e dificil să mă forțez să obțin imaginea lui în minte. Totuși, nu chiar atât de dificil încât să nu pot s-o fac. Îl văd, și apoi îl zăresc ca într-o străfulgerare, stând pe același scaun pe care stau și eu.

— Vii din Abnegație și ai ales Neînfricarea?

— Da, spun iarăși, și, de data aceasta, cuvântul sună clar. N-aș putea preciza de ce.

— De ce te-ai transferat?

Această întrebare e mai complicată, dar știu, totuși, răspunsul. Pe vârful limbii îmi stă *N-am fost destul de bună pentru Abnegație*, dar o altă frază o înlocuiește: *Am vrut să fiu liberă*. Ambele sunt adevărate. Vreau să le rostesc pe amândouă. Strâng brațele scaunului în timp ce încerc să-mi amintesc unde mă aflu, ce fac. Văd oameni în jurul meu, dar nu știu de ce se află aici.

Mă încordez, în felul în care obișnuiam să mă încordez când aproape că puteam să-mi amintesc răspunsul la o întrebare dintr-un test, dar nu reușeam s-o localizez în minte. Obișnuiam să închid ochii și să-mi amintesc pagina din manual pe care se afla răspunsul. Mă zbat pentru câteva secunde, dar nu pot s-o fac; nu pot să-mi amintesc.

— N-am fost destul de bună pentru Abnegație, spun, și am vrut să fiu liberă. Așa că am ales Neînfricarea.

— De ce n-ai fost destul de bună?

— Deoarece eram egoistă, îi spun.

— *Erai* egoistă? Nu mai ești?

— Sigur că sunt. Mama mea spunea că toată lumea este egoistă, spun eu, dar am devenit mai puțin egoistă în Neînfricare. Am descoperit că existau oameni pentru care aș lupta. Pentru care chiar aș muri.

Răspunsul mă surprinde — dar de ce? Îmi strâng buzele laolaltă pentru o clipă. Pentru că este adevărat. Dacă spun asta aici, probabil că este adevărat.

Acel gând îmi oferă veriga lipsă din lanțul gândurilor pe care încercam să o gădesc. Mă aflu aici pentru un test cu

detectorul de minciuni. Tot ce spun este adevărat. Simt cum o broboană de sudoare mi se prelinge pe gât.

Test cu detectorul de minciuni. Serul adevărului. Trebuie să țin minte. E prea ușor să te rătăcești în sinceritate.

— Tris, vrei te rog să ne spui ce s-a întâmplat în ziua atacului?

— M-am trezit, spun, și cu toții erau sub simulare. Așa că m-am prefăcut și eu până când l-am găsit pe Tobias.

— Ce s-a întâmplat după ce tu și Tobias ați fost separați?

— Jeanine a încercat să pună pe cineva să mă omoare, dar m-a salvat mama. Cândva, ea a fost Neînfricată, așa că știa cum să folosească o armă.

Îmi simt corpul și mai greu acum, dar nu-mi mai este frig. Simt că se stârnește ceva în pieptul meu, ceva mai rău decât tristețea, decât regretul.

Știu ce urmează. Mama a murit, și apoi eu l-am omorât pe Will; l-am împușcat; l-am ucis.

— Ea le-a distras atenția soldaților Neînfricați, astfel încât să pot să fug, iar ei au omorât-o, spun eu.

Câțiva dintre ei au alergat după mine, și eu i-am omorât. Dar în mulțimea din jurul meu există Neînfricați, Neînfricați, am omorât câțiva Neînfricați, n-ar trebui să vorbesc despre asta aici.

— Am continuat să fug, spun eu. Și...

Și Will a fugit după mine. Și eu l-am omorât. Nu, nu! Simt sudoarea adunându-mi-se la rădăcina părului.

— Și i-am găsit pe tata și pe fratele meu, spun eu, cu vocea încordată. Am alcătuit un plan de distrugere a simulării.

Muchia mânerelor scaunului îmi intră în palme. Ascund o parte a adevărului. Cu siguranță asta trece drept înșelătorie.

M-am luptat cu serul. Și, în acel scurt moment, am câștigat.

Ar trebui să mă simt triumfătoare. În schimb, simt cum greutatea a ceea ce am făcut mă strivește din nou.

— Ne-am infiltrat în sediul Neînfricaților, iar eu și cu tata ne-am dus în camera de control. El s-a luptat cu soldații Neînfricați cu prețul vieții sale, spun eu. Am reușit să ajung în camera de control, și acolo era Tobias.

— Tobias a spus că te-ai luptat cu el, iar apoi te-ai oprit. De ce-ai făcut asta?

— Deoarece mi-am dat seama că unul dintre noi va trebui să-l omoare pe celălalt, spun eu, și n-am vrut să-l omor.

— Ai renunțat?

— Nu! o trântesc. Clatin din cap. Nu, nu chiar. Mi-am amintit ceva ce făcusem în peisajul fricii din inițierea în Neînfricare... într-o simulare, o femeie îmi ceruse să-mi omor familia, iar în loc de asta, eu am lăsat-o să mă împuște pe mine. Atunci a funcționat. Am crezut...

Mă ciupesc de nas. Începe să mă doară capul și îmi pierd controlul, iar gândurile mele se transformă în cuvinte.

— Eram atât de agitată, dar nu mă puteam gândi decât că era ceva legat de asta, că era o putere în ea, și că nu-l puteam omori, așa că trebuia să încerc.

Clipesc pentru a-mi opri lacrimile.

— Deci n-ai fost niciodată sub simulare?

— Nu.

Îmi apăs podul palmelor pe ochi, alungându-mi lacrimile, astfel încât acestea să nu-mi curgă pe obraji, acolo unde ar putea fi văzute de toată lumea.

— Nu, spun din nou. Nu, sunt Divergentă.

— Doar pentru a clarifica, zice Niles. Spui că aproape i-ai omorât pe Erudiți... și apoi ai luptat pentru a-ți croi drum în sediul Neînfricaților... și ai distrus simularea?

— Da, îi răspund.

— Cred că vorbesc în numele tuturor, zice el, când spun că ți-ai câștigat titlul de Neînfricată.

Din partea stângă a încăperii răsună strigăte, și văd ca într-o ceață pumnii ridicați în aerul întunecat. Facțiunea mea, strigându-mă.

Dar nu, se înșală, nu sunt curajoasă, nu sunt curajoasă, l-am împușcat pe Will și nu pot recunoaște asta, nici măcar nu pot s-o recunosc...

— Beatrice Prior, spune Niles, care-ți sunt cele mai profunde regrete?

Ce regret? Nu regret că am ales Neînfricarea sau că am părăsit Abnegația. Nici măcar nu regret că i-am împușcat pe paznicii de la ușa camerei de control, deoarece era foarte important să trec de ei.

— Regret...

Îmi desprind privirea de pe chipul lui Niles și, trecând prin încăpere, mă opresc asupra lui Tobias. Chipul îi este lipsit de orice expresie, gura sa o linie fermă, privirea goală. Mâinile, încrucișate la piept, strâng atât de tare brațele, încât încheieturile i s-au albit. Christina stă lângă el. Am un nod în gât și nu pot respira.

Trebuie să le spun. Trebuie să le spun adevărul.

— Will, spun eu.

Pare un icnet, ca și când ar fi fost scos de-a dreptul din stomac. Acum nu mai e cale de întoarcere.

— L-am împușcat pe Will, spun, în timp ce se afla sub simulare. L-am ucis. El voia să mă omoare, dar l-am omorât eu. Prietenul meu.

Will, cu a lui cută între sprâncene, cu ochii lui verzi ca țelina și cu abilitatea de a spune pe de rost proclamația

Neînfricării. Simt durerea din stomac atât de intensă, încât aproape că gem. Mă doare să mi-l amintesc. Mă doare tot corpul.

Și mai e ceva, ceva și mai rău, de care nu mi-am dat seama până acum. Eram dispusă să mor mai degrabă decât să-l omor pe Tobias, dar gândul nu mi-a trecut prin minte când a fost vorba de Will. Am hotărât într-o fracțiune de secundă să-lucid.

Mă simt pustiită. Nu mi-am dat seama că mi-am purtat secretele ca pe o armură până când au dispărut, iar acum mă văd cu toții așa cum sunt în realitate.

— Îți mulțumim pentru sinceritate, repetă ei.

Dar Christina și Tobias nu spun nimic.

CAPITOLUL TREISPREZECE

MĂ RIDIC DE PE SCAUN. Nu mă simt la fel de amețită ca în urmă cu o clipă; efectul serului deja dispare. Mulțimea se dă la o parte, iar eu caut o ușă. De obicei, nu fug de lucruri, dar acum aș fugi.

Cu toții dau să iasă din încăpere, cu excepția Christinei. Ea stă în picioare acolo unde am lăsat-o, cu pumnii strânși, care sunt pe punctul de-a se desface. Privirea ei o întâlnește pe a mea și totuși nu. Ochii ei înoată în lacrimi, dar nu plânge.

— Christina, spun, dar singurele cuvinte la care mă pot gândi — *îmi pare rău* — sună mai mult ca o insultă decât ca o scuză.

Îți pare rău când lovești pe cineva cu cotul, când întrerupi pe cineva. Pentru mine e mai mult decât o părere de rău.

— Avea o armă, explic eu. Era pe punctul de-a trage în mine. Se afla sub simulare.

— Tu l-ai omorât, spune ea.

Cuvintele ei par mai importante decât par de obicei, de parcă ar fi devenit mai grele în gura ei înainte să le rostească.

Timp de câteva secunde, mă privește de parcă nu m-ar recunoaște, apoi se răsucește pe călcâie.

O fată mai scundă, cu tenul de aceeași culoare și de aceeași înălțime, o ia de mână — sora mai mică a Christinei. Am văzut-o în Ziua pentru Vizite, acum o mie de ani. Serul adevărului face ca imaginea lor să-mi joace în fața ochilor, sau poate că sunt lacrimile care mi se adună în ochi.

— Ești bine? mă întreabă Uriah, ieșind din mulțime pentru a mă prinde de umăr.

Nu l-am mai văzut de dinaintea atacului simulat, dar nu găsesc energie pentru a-l saluta.

— Mda.

— Hei! Mă strânge de umăr. Ai făcut ce trebuia să faci, bine? Ca să ne salvezi, să nu devenim sclavii Erudiției. În cele din urmă, va înțelege și ea. Când durerea o să dispară.

Nici să dau din cap nu găsesc putere. Uriah îmi zâmbeste și se îndepărtează. Câțiva Neînfricați trec pe lângă mine și murmură cuvinte care seamănă cu recunoștința, sau cu complimentele, sau cu alinarea. Alții mă evită cu grijă, mă privesc cu ochi mijiți, suspicioși. Trupurile înveșmântate în negru se estompează în fața mea. Sunt pustii. Sunt golită întru totul.

Tobias stă lângă mine. Mă îmbărbătez în așteptarea reacției lui.

— Ne-au dat armele înapoi, spune el, întinzându-mi cuțitul.

Îl pun la loc în buzunarul de la spate, fără să-l privesc în ochi.

— Putem vorbi mâine despre asta, spune el liniștit.

Când vine vorba de Tobias, liniștea e periculoasă.

— Bine.

Mă ia de umeri. Cu o mână îl prind de mijloc și îl lipesc de mine. Îl țin strâns în timp ce mergem împreună spre lifturi.

* * *

Undeva, la capătul unui hol, găsește două paturi de companie pentru noi. Fără să vorbim, ne întindem cu capetele la câțiva centimetri distanță.

Când sunt sigură că doarme, mă strecor de sub pături și parcurg holul, trecând de vreo zece Neînfricați care dorm. Găsesc ușa care duce la scări.

Pe măsură ce urc treaptă după treaptă, iar mușchii încep să mă doară și plămânii luptă pentru aer, simt primele momente de ușurare de care n-am mai avut parte timp de multe zile.

Poate că sunt bună la alergatul pe teren plat, dar urcatul pe scări e o altă chestiune. Îmi masez dosul genunchilor pentru a potoli un spasm în timp ce urc cel de-al doisprezecelea etaj, și încerc să respir normal. Rânjesc la durerea cruntă din picioare, din piept. Folosind durere pentru a ușura durere. Nu prea are sens.

Când ajung la cel de-al optsprezecelea etaj, îmi simt picioarele de parcă s-ar fi lichefiat. Merg împleticit spre încăperea în care am fost interogată. Acum e pustie, dar băncile din amfiteatru încă sunt acolo, după cum este și scaunul pe care am stat. Luna strălucește după un vâl de nori. Îmi sprijin mâinile de spătarul scaunului. Scaunul este simplu: din lemn, puțin crăpat. Cât de ciudat este că un fapt atât de simplu a putut să fie esențial în hotărârea mea de a ruina una dintre cele mai importante relații și de a vătăma o alta.

E suficient de rău că l-am omorât pe Will, că n-am gândit repede pentru a veni cu o altă soluție. Acum trebuie să

trăiesc cu judecata tuturor, și, de asemenea, cu a mea, și cu faptul că nimic — nici măcar eu — nu va mai fi din nou la fel.

Candoarea ridică osanale adevărului, dar ei nu spun niciodată cât de multă costă.

Muchia scaunului se imprimă în palmele mele. O strângeam mai tare decât am crezut. Privesc lung la acesta timp de o secundă, apoi îl ridic, îl legăn cu picioarele în sus, îl pun apoi pe umărul meu sănătos. Scrutez cu privirea, căutând o scară metalică sau un șir de trepte care să mă ajute să urc. Tot ce văd sunt băncile din amfiteatru, care se ridică deasupra nivelului podelei.

Merg spre banca cea mai înaltă și ridic scaunul deasupra capului. Aproape că atinge pervazul unuia dintre spațiile pentru ferestre. Sar, împingând scaunul înainte, și acesta alunecă pe pervaz. Mă doare umărul — n-ar fi trebuit să-mi folosesc brațul —, dar acum am alte lucruri în minte.

Sar, mă apuc de pervaz, și mă trag în sus, cu brațele tremurând. Îmi balansez piciorul în sus, și-mi trag restul trupului pe pervaz. Când sunt sus, stau acolo timp de o secundă, trăgând aer adânc în piept și apoi eliberându-l.

Stau în picioare pe pervaz, sub arcada a ceea ce a fost cândva o fereastră, și privesc în gol spre oraș. Râul mort șerpuieste în jurul clădirii și dispare. Podul, cu vopseaua sa roșie care se cojește, se întinde peste noroi. Vizavi există clădiri, majoritatea goale. E greu de crezut că au existat cândva destui oameni în oraș care să le umple.

Pentru o secundă, îmi îngădui să-mi reamintesc interoga-toriul. Lipsa de expresie a lui Tobias; supărarea lui de după, suprimată de dragul sănătății mele mintale. Privirea pustiită a Christinei. Șoaptele „Îți mulțumim pentru sinceritate”. Ușor de spus când ceea ce am făcut nu îi afectează pe ei.

Înșfac scaunul și-l arunc peste pervaz. Îmi scapă un țipăt slab. Acesta se transformă într-un urlet, și apoi stau în picioare pe pervazul clădirii Merciless Mart, urlând în timp ce scaunul zboară spre pământ, urlând până ce mă ustură gâtul. Apoi, scaunul atinge pământul, spulberându-se asemenea unui schelet fragil. Mă așez pe pervaz, mă reazem de pe partea cu ramă a ferestrei, și închid ochii.

Apoi mă gândesc la Al.

Mă întreb cât de mult a stat Al pe margine înainte să se arunce în prăpastia Neînfricaților.

Probabil că a stat acolo mult timp, alcătuind o listă a tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le făcuse — unul dintre ele fiind faptul că aproape mă omorâse —, și altă listă cu toate lucrurile bune, eroice, curajoase, pe care nu le făcuse, iar apoi a hotărât că era obosit. Obosit, nu doar să trăiască, ci să existe. Obosit să fie Al.

Deschid ochii și privesc lung la fragmentele de scaun pe care de-abia le văd pe trotuarul de dedesubt. Pentru prima dată am senzația că-l înțeleg pe Al. Am obosit să fiu Tris. Am făcut lucruri rele. Nu pot să le iau înapoi, iar ele reprezintă o parte din ceea ce sunt eu. În cea mai mare parte a timpului, ele par să fie singurul lucru care mă definește.

Mă aplec înainte, în gol, ținându-mă cu o mână de rama ferestrei. Încă vreo câțiva centimetri și greutatea mea mă va trage spre pământ. Nu voi mai putea să mă opresc.

Dar nu pot s-o fac. Părinții mei și-au pierdut viețile din iubire pentru mine. Să mi-o pierd pe-a mea fără niciun motiv bun ar fi un mod îngrozitor de a le recompensa sacrificiul, indiferent de ceea ce am făcut. „Data viitoare, lasă vinovăția să te învețe cum să te porți”, ar spune tata. „Te iubesc. Indiferent de ceea ce s-ar întâmpla”, mi-ar spune mama.

O parte din mine ar dori să pot să mi-i șterg din minte, ca să nu mai fiu nevoită niciodată să-i jelesc. Dar cealaltă parte din mine se teme de ceea ce aș putea fi fără ei.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, cobor din nou în camera de interogatoriu.

* * *

Dimineață mă întorc în pat, iar Tobias e deja treaz. Se întoarce și merge spre lifturi, iar eu îl urmez, deoarece știu ce vrea. Stăm în lift, unul lângă celălalt. În urechi aud ceva sunând.

Liftul coboară spre al doilea etaj, iar eu încep să tremur — mai întâi mâinile, apoi brațele și pieptul, până ce mici fiori îmi străbat întregul trup și nu am cum să-i opresc. Stăm între lifturi, chiar deasupra altui simbol al Candorii, balanța neechilibrată. Simbolul este de asemenea desenat și pe mijlocul spatelui său. Mult timp nu mă privește, stă cu brațele încrucișate și cu capul plecat, până când eu nu mai pot să suport, până când simt că îmi vine să țip. Aș spune ceva, dar nu știu ce să spun. Nu pot să mă scuz, căci n-am făcut nimic altceva decât să spun adevărul, și nu pot să transform adevărul într-o minciună. Nu pot să prezint scuze.

— Nu mi-ai spus, zice el. De ce nu?

— Fiindcă eu n-am...

Scutur din cap.

— N-am știut cum.

Se încruntă.

— E destul de ușor, Tris.

— A, da, spun, încuviințând. E *atât* de ușor. Nu trebuie decât să vin la tine și să-ți spun: „Apropo, l-am împușcat pe Will, și acum, sentimentul de vinovăție mă sfâșie în bucăți, dar ce-avem la micul dejun?” Bine? *Bine?*

Brusc, este mult prea mult, mult prea mult să mă pot abține. Ochii mi se umplu de lacrimi, și strig:

— Ce-ar fi să încerci *tu* să-l omori pe unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi și pe urmă să faci față consecințelor?

Îmi acopăr fața cu mâinile. Nu vreau să mă vadă suspinând din nou.

Mă atinge pe umeri.

— Tris, spune el, de data asta blând. Îmi pare rău. N-ar trebui să mă prefac că înțeleg. Am vrut doar...

Se agită o clipă.

— Mi-aș dori ca tu să ai suficient de multă încredere în mine pentru a-mi putea mărturisi astfel de lucruri.

Dar eu am încredere în tine, aș vrea să-i spun. Dar nu este adevărat — n-am avut încredere că o să mă mai iubească după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut. Nu cred că ar face cineva asta, dar nu e problema lui, ci a mea.

— Vreau să spun, zice el, că a trebuit să aflu de la *Caleb* că aproape te-ai înecat într-un bazin cu apă. Nu ți se pare puțin ciudat?

Tocmai când eram pe punctul să-mi cer scuze.

Îmi șterg obrazii enervată și-l privesc lung.

— Alte lucruri par ciudate, îi spun, încercând să-mi fac vocea mai blândă. Cum ar fi să descoperi că mama prietenu-lui tău, despre care se presupune că e moartă, e de fapt în viață. Sau să auzi din întâmplare despre planurile lui de a se alia cu cei fără facțiuni, dar despre care el nu-ți spune nicio-dată. Mie astea mi se pare un pic ciudate.

Își ia mâinile de pe umerii mei.

— Nu te prefac că asta e numai problema mea, îi spun. Dacă eu nu am încredere în tine, nici tu nu ai încredere în mine.

— Am crezut că, în cele din urmă, vom ajunge și la lucrurile alea, spune el. Chiar trebuie să-ți zic totul imediat?

Mă simt atât de frustrată, încât preț de câteva secunde nici măcar nu pot vorbi. Simt cum mi se aprind obraji.

— Dumnezeuule, *Four!* i-o trântesc. Tu nu vrei să trebuiască să-mi spui totul imediat, dar eu trebuie să-ți spun totul imediat? Nu vezi cât e de stupidă chestia asta?

— În primul rând, nu folosi acest nume ca pe o armă împotriva mea, arătând cu degetul spre mine! În al doilea rând, nu făceam planuri pentru a mă alia cu cei fără facțiuni, ci pur și simplu mă gândeam la asta. Dacă aș fi luat o hotărâre, ți-aș fi spus și ție ceva. Și în al treilea rând, ar fi fost cu totul altceva dacă tu chiar ai fi intenționat să-mi spui despre Will la un moment dat, dar este evident că n-aveai de gând.

— Ba ți-am spus despre Will! zic eu. N-a fost serul adevărului, ci eu am fost. *Eu* am spus-o pentru că am ales s-o fac.

— Ce tot spui acolo?

— Eram conștientă. Sub efectul serului. Aș fi putut minți; aș fi putut să nu-ți spun. Dar n-am făcut-o, căci am considerat că meritai să cunoști adevărul.

— Ce modalitate de a mi-o spune! zice el, încruntându-se. În fața a peste o sută de oameni! Cât de intim!

— A, deci nu ajunge că ți-am spus, trebuia să fie și în locul potrivit? întreb eu, ridicând din sprâncene. Data viitoare să fac niște ceai și să mă asigur că și lumina e potrivită, nu?

Tobias lasă să-i scape un sunet de frustrare și se întoarce cu spatele la mine, făcând câțiva pași. Când revine, are pete roșii în obraji. Nu-mi pot aminti să-l fi văzut vreodată schimbându-și culoarea feței.

— Uneori, zice el pe un ton liniștit, nu e ușor să fiu cu tine, Tris.

Privește în altă parte.

Vreau să-i spun că știu că nu e ușor, dar n-aș fi reușit să trec de ultima săptămână fără el, însă îl privesc pur și simplu lung, cu inima bătându-mi în timpane.

Nu pot să-i spun că am nevoie de el. Nu se poate să am nevoie de el, punct — sau mai degrabă, nu putem avea nevoie unul de celălalt, căci cine știe cât de mult vom rezista amândoi în acest război?

— Îmi pare rău, spun, toată supărarea mea dispărându-mi. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce ai de spus? întrebă, încruntat.

— Ce altceva mai vrei să-ți spun?

El doar clatină din cap.

— Nimic, Tris. Nimic.

Îl privesc cum se îndepărtează. Am senzația că în mine s-a căscat o prăpastie, care se extinde atât de rapid, încât mă va sfâșia.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— EI BINE, CE NAIBA FACI AICI? întrebă cineva.

Stau pe o saltea într-unul dintre holuri. Am venit aici să fac ceva, dar mi-am pierdut șirul gândurilor când am sosit, așa că pur și simplu m-am așezat jos. Privesc în sus. Lynn — pe care am văzut-o prima oară atunci când m-a călcat pe picioare în liftul din clădirea Hancock — stă deasupra mea, cu sprâncenele ridicate. Părul îi crește — încă e scurt, dar nu i se mai vede pielea capului.

— Stau, îi răspund. De ce?

— Ești o caraghioasă, asta ești, spune oftând. Adună-ți lucrurile! Ești Neînfricată, și e timpul să te porți ca atare. Din cauza ta vom avea o reputație proastă printre membrii Candorii.

— Și cum anume se întâmplă asta?

— Purtându-te de parcă nu ne cunoști.

— Pur și simplu îi fac Christinei o favoare.

— Christina! Lynn pufnește. Suferă din dragoste. Oamenii mai mor. Așa se întâmplă la război. Cândva o să-și dea și singură seama.

— Mda, oamenii mai mor, dar nu mor întotdeauna omorâți de prietena ta cea mai bună.

— Mă rog. Lynn oftează nerăbdătoare. Vino!

N-am niciun motiv să o refuz. Mă ridic și o urmez printr-un șir de coridoare. Merge în pas vioi și e dificil să ții ritmul cu ea.

— Unde-i iubitul tău înfricoșător? întrebă ea.

Fac gura pungă, de parcă aș fi gustat ceva acru.

— Nu e înfricoșător.

— Sigur că nu e, spune ea, rânjind.

— Nu știu unde e.

Ea ridică din umeri.

— Ei bine, poți să-i ocupi și lui unul dintre paturile etajate. Încercăm să-i uităm pe acei copii ticăloși Neînfricați-Erudiți. Să ne-adunăm din nou.

Râd.

— Ticăloși Neînfricați-Erudiți, ha?

Deschide o ușă și ne găsim într-o încăpere largă, deschisă, care-mi amintește de holul de intrare dintr-o clădire. În mod firesc, podeaua e neagră, cu un simbol imens alb în centrul încăperii, dar cea mai mare parte a acesteia este acoperită de paturi etajate. Pretutindeni sunt bărbați, femei și copii Neînfricați, dar nu se vede nici măcar un membru al Candorii.

Lynn mă conduce spre partea stângă a încăperii, între două șiruri de paturi. Se uită la băiatul care stă pe unul dintre paturile de jos — e cu câțiva ani mai mic decât noi și încearcă să-și deznoade șireturile.

— Hec, spune ea, va trebui să-ți găsești alt pat.

— Poftim? Nici gând! spune el, fără să-și ridice privirea. Nu mă mut *iar* numai fiindcă tu vrei să stai la taclale în toiul nopții cu una dintre tâmpitele tale de prietene.

— Ea nu mi-este prietenă, i-o trânteste Lynn.

Eu aproape că izbucnesc în râs. Are dreptate — primul lucru pe care l-a făcut când m-a întâlnit a fost să mă calce pe picioare.

— Hec, ea e Tris. Tris, acesta este frățiorul meu, Hector.

La auzul numelui meu, ridică brusc capul și mă privește lung, cu gura căscată.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun eu.

— Tu ești *Divergentă*, spune el. Mama zice să mă țin departe de tine, fiindcă ai putea fi periculoasă.

— Mda. Ea e o Divergentă mare și înspăimântătoare și va face să-ți explodeze capul doar cu puterea gândurilor, îi zice Lynn, împungându-l între ochi cu degetul arătător. Să nu-mi spui că tu chiar *crezi* toate copilăriile alea despre Divergenți.

El se înroșește la față și își înșfacă cele câteva lucruri din grămada de lângă pat. Mă simt prost că din cauza mea e nevoit să se mute, până când îl văd aruncându-și lucrurile pe un pat aflat în apropiere. N-a trebuit să se ducă prea departe.

— Aș fi putut face și eu asta, îi spun. Adică să fi dormit acolo.

— Da, știu. Lynn zâmbește. A meritat-o! L-a făcut pe Zeke trădător în fața lui Uriah. Nu că n-ar fi adevărat, dar asta nu-i un motiv să fii ticălos în legătură cu asta. Cei din Candore au o influență nefastă asupra lui, așa cred. Are senzația că poate spune orice dorește. Hei, Mar!

Marlene se ițește de pe unul dintre paturi și-mi zâmbește larg.

— Hei, Tris! zice Marlene. Bine ai venit! Lynn, ce se-ntâmplă?

— Poți să le rogi pe fetele mai mici să-ți dea fiecare câte un articol vestimentar? întrebă Lynn. Totuși, să nu fie toate cămăși. Jeans, lenjerie de corp, poate și-o pereche de pantofi?

— Sigur, zice Marlene.

Îmi pun cuțitul pe patul de alături.

— La ce „copilării” te refereai? o întreb.

— *Divergenții*. Oameni cu puteri mentale speciale? Nu zău!

Ridică din umeri.

— Știu că tu crezi în asta, dar eu nu cred.

— Atunci cum îți explici că eu am rămas trează în timpul simulărilor? o întreb. Sau le-am rezistat pe deplin?

— Consider că liderii aleg oamenii la întâmplare și schimbă simulările în funcție de ei.

— De ce-ar face asta?

Ea dă din mână.

— Distracție. Ești atât de preocupată să-ți faci griji în legătură cu *Divergenții* — asemenea mamei mele —, încât uiți să te îngrijorezi în legătură cu ceea ce fac liderii. E doar un alt fel de control al minții.

Ochii ei îi cercetează pe ai mei, iar ea lovește podeaua de marmură cu vârful pantofului. Mă întreb dacă își amintește de ultima dată când mintea i-a fost controlată în timpul atacului simulat. Am fost atât de concentrată asupra a ceea ce i se întâmpla Abnegației, încât aproape c-am uitat ce li s-a întâmplat Neînfricaților. Sute de Neînfricați s-au trezit pentru a descoperi semnul negru al crimei imprimat asupra lor, și nici măcar n-au fost ei cei care l-au ales.

Decid să nu mă cert cu ea. Dacă ea vrea să creadă într-o conspirație guvernamentală, nu cred că o pot împiedica să facă asta. Va trebui să se convingă singură.

— Aduc haine, anunță Marlene, pășind în fața patului nostru.

Ține un teanc de haine, care-i ajunge până la piept, pe care mi le oferă cu o privire mândră.

— Lynn, chiar și pe sora ta am făcut-o să se simtă vinovată cerându-i o rochie. A adus trei.

— Ai o soră? o întreb pe Lynn.

— Da, îmi răspunde ea. Are optsprezece ani. A fost în clasa de novici a lui Four.

— Cum o cheamă?

— Shauna, răspunde ea.

Se uită la Marlene.

— I-am spus că niciuna dintre noi nu va avea nevoie prea curând de o rochie. Dar, ca de obicei, nu m-a ascultat.

Mi-o amintesc pe Shauna. A fost una dintre cei care m-au prins după linia de zbor.

— Cred c-ar fi mai ușor să lupți îmbrăcată în rochie, zice Marlene, lovindu-și bărbia cu degetele. Ți-ai putea mișca picioarele mai ușor. Și cui crezi c-o să-i pese dacă lumea o să-ți vadă chiloții, atâta timp cât o să-i bați de-o să le sune apa-n cap?

Lynn tace, de parcă ar recunoaște în asta o sclipire de inteligență, dar nu vrea să admită.

— Ce-i chestia asta cu văzutul chiloților? întrebă Uriah, coborând dintr-un pat. Orice-ar fi, mă bag și eu.

Marlene îi dă un pumn în braț.

— Unii dintre noi merg diseară la clădirea Hancock, zice Uriah. Ar trebui să veniți cu toții. Plecăm la zece.

— Linia de zbor? întrebă Lynn.

— Nu. Supraveghere. Am auzit că Erudiții țin luminile aprinse toată noaptea, ceea ce va face să fie mai ușor să privim pe ferestrele lor. Să vedem ce fac.

— Eu merg, spun.

— Și eu, zice Lynn.

— Poftim? A. Și eu, spune Marlene, zâmbindu-i lui Uriah. Intenționez să fac rost de mâncare. Vrei să vii?

— Sigur, zice el.

În timp ce ies, Marlene face cu mâna. Obişnuia să meargă cu un pas săltat, de parcă ȝopăia. Acum, pașii ei sunt mai domoli — mai eleganți, poate, dar lipsiți de bucuria copilărească pe care o asociaz cu ea. Mă întreb ce-a făcut când a fost sub simulare.

Lynn strânge din buze.

— Ce e? o întreb.

— Nimic, o trânteste ea, dând din cap. În ultima vreme, au tot ieșit împreună, singuri.

— El are nevoie de toți prietenii pe care-i poate avea, așa se pare, îi spun. Din pricina lui Zeke și toate alea.

— Mda. Ce coșmar a fost! Într-o zi era aici, iar în următoarea...

Oftează.

— Nu contează cât de mult timp pregătești pe cineva pentru a fi curajos. Nu știi niciodată dacă sunt sau nu până când nu se întâmplă ceva cu adevărat.

Privirea ei mi-o susține pe a mea. N-am remarcat niciodată până acum ce culoare ciudată de ochi are, cafeniu-aurii. Și acum, că părul i-a crescut cumva și nu mai observi că e cheală, îi remarc și nasul delicat, buzele pline — e izbitor de frumoasă fără niciun efort. Sunt geloasă pe ea pentru o clipă, apoi mă gândesc că probabil ei îi displace chestia asta, și că de aceea și-a ras părul de pe cap.

— *Tu* ești curajoasă, îmi spune ea. N-ai nevoie să ți-o spun eu, căci deja știi. Dar vreau să afli că știi și eu.

Mă complimentează, dar încă am senzația că m-a lovit cu ceva.

Apoi adaugă:

— Să n-o dai în bară!

* * *

Câteva ore mai târziu, după ce am luat prânzul și am tras un pui de somn, mă așez pe marginea patului pentru a-mi schimba bandajul de la umăr. Îmi scot tricoul, lăsându-mi maioul — în jur există o grămadă de Neînfricați, care se adună între paturi, râzând la glumele celorlalți. Numai ce am terminat de aplicat alifia, când aud un hohot de râs strident. Uriah se repede pe culoarul dintre paturi, ținând-o pe Marlene pe umeri. Roșie la față, ea îmi face cu mâna în timp ce trece.

Lynn, care stă pe patul de alături, pufnește:

— Nu știi cum de mai poate să *flirteze*, ținând cont de ce se-ntâmplă.

— Dar ce-ar trebui să facă? Să meargă târșându-și picioarele, încruntându-se tot timpul? o întreb eu, apăsându-mi bandajul de pe umăr cu mâna. Poate c-ai putea învăța ceva de la el.

— Cine vorbește! zice ea. Tu ești cea care bocește mereu. Ar trebui să-ncepem să-ți spunem Beatrice Prior, Regina Tragediei.

Mă ridic și îi trag un pumn în braț, cam tare pentru o glumă, cam prea moale pentru o lovitură serioasă.

— Gura!

Fără să se uite la mine, mă trânteste pe pat.

— Nu primesc ordine de la Bățoși!

Observ un zâmbet vag pe buzele ei și îmi reprim și eu un zâmbet.

— Gata de plecare? mă întrebă Lynn.

— Unde mergeți? ne întreabă Tobias, strecurându-se între patul lui și al meu, pentru a sta pe culoar cu noi.

Îmi simt gâtul uscat. N-am vorbit toată ziua cu el, și nu prea știu la ce să mă aștept. Va fi ciudat, sau ne vom întoarce la normalitate?

— La ultimul etaj al clădirii Hancock, pentru a-i spiona pe Erudiți, răspunde Lynn. Vrei să vii?

Tobias îmi aruncă o privire lungă.

— Nu, am câte ceva de făcut. Dar să aveți grijă!

Încuviințez. Știu de ce nu vrea să vină — Tobias încearcă să evite pe cât posibil înălțimile. Mă atinge pe braț, reținându-mă pentru o clipă. Eu mă încordez — nu m-a mai atins de dinainte de cearta noastră —, iar el îmi dă drumul.

— Ne vedem mai târziu, murmură el. Să nu faci nicio prostie, ai grijă!

— Mulțumesc pentru votul de încredere, îi spun, încruntată.

— Nu asta am vrut să spun, zice el. Ceea ce vreau să spun e să nu lași pe nimeni altcineva să facă ceva prostesc. Ei te vor asculta.

Se apleacă spre mine, ca și când ar vrea să mă sărute, dar apoi se răzgândește și se trage înapoi, mușcându-și buza. E un lucru mărunț, dar încă am senzația unei respingeri. Îi evit privirea, și fug după Lynn.

Lynn și cu mine parcurgem holul spre cabina liftului. Câțiva dintre Neînfricați au început să marcheze pereții cu pătrate colorate. Sediul Candorii e ca un labirint pentru ei, și îmi doresc să-l învețe de-a fir a păr. Eu știu doar cum să ajung la cele mai importante locuri: zona de dormit, cantina, holul de la intrare, camera de interogatoriu.

— De ce-au părăsit cu toții sediul Neînfricaților? întreb eu. Nu acolo se află trădătorii, nu-i așa?

— Nu, ei se află la sediul Erudiților. Am plecat întrucât sediul Neînfricaților deține cele mai sofisticate camere de supraveghere din orice zonă din oraș, spune Lynn. Știam că Erudiții pot probabil să acceseze toate înregistrările și că ar dura o veșnicie pentru a descoperi toate camerele, așa încât am considerat că cel mai bine era să plecăm.

— Înțelept.

— Avem momentele noastre.

Lynn își proptește degetul în butonul pentru primul etaj. Privesc lung la reflexiile noastre de pe suprafața ușilor. Ea e mai înaltă decât mine cu câțiva centimetri, și cu toate că pantalonii și cămașa ei largă încearcă să ascundă asta, îmi pot da seama că trupul ei are rotunjimile potrivite.

— Ce e? întreabă ea, încruntându-se la mine.

— De ce ți-ai ras părul?

— Inițierea, zice ea. Iubesc Neînfricarea, dar băieții Neînfricați nu le văd pe fetele Neînfricate ca pe o amenințare în timpul inițierii. Mi s-a făcut greață de asta. Așa că m-am gândit că dacă n-am să mai arăt așa de mult ca o fată, poate că nu mă vor mai privi în felul ăla.

— Cred că ai fi putut folosi în avantajul tău faptul că erai subestimată.

— Da, și? Să mă prefac că leșin de fiecare dată când apare ceva înspăimântător la orizont?

Lynn își dă ochii peste cap.

— Crezi cumva că n-am pic de demnitate sau ceva de genul ăsta?

— Consider că una dintre greșelile pe care le fac Neînfricații este că refuză să fie șmecheri, îi spun eu. Nu trebuie

mereu să le-o trănțești verde-n față oamenilor despre cât de puternic ești.

— Poate că de-acum încolo ar trebui să te-mbraci în albastru, îmi spune ea, dacă ai de gând să te porți asemenea Erudiților. În plus, și tu faci la fel, mai puțin rasul părului de pe cap.

Ies din lift înainte să spun ceva ce-aș putea regreta. Lynn iartă repede, dar, de asemenea, se aprinde imediat, la fel ca mulți dintre Neînfricați. Asemenea mie, exceptând partea cu „iartă repede”. Ca de obicei, câțiva Neînfricați purtând arme mari patrulează în fața ușilor, în căutare de intruși. Chiar în fața lor se află un mic grup de tineri Neînfricați, incluzându-i pe Uriah, Marlene, sora lui Lynn, Shauna, și Lauren, care i-a instruit pe novicii născuți Neînfricați, așa cum Four i-a instruit pe transferații din facțiuni în timpul inițierii. În timp ce mișcă din cap, urechea îi strălucește — e în întregime acoperită de piercinguri.

Lynn se oprește brusc, iar eu o calc pe călcâi și mă aleg cu o injurătură.

— Ce fermecătoare ești! zice Shauna, zâmbindu-i lui Lynn.

Ele nu prea seamănă, cu excepția culorii părului, care este un castaniu mediu, dar părul Shaunei e lung până la bărbie, ca al meu.

— Da, ăsta-i scopul meu. Să fiu fermecătoare, îi răspunde Lynn.

Shauna își trece un braț peste umerii lui Lynn. E ciudat să o vezi pe Lynn împreună cu o soră — să o vezi pe Lynn având o legătură cu oricine altcineva. Shauna îmi aruncă o privire și zâmbetul îi pierе. Pare prudentă.

— Salut, îi spun, deoarece nu-mi vine altceva în minte.

— Bună, îmi spune ea.

— O, Doamne, și pe tine te-a corupt mama, nu-i așa?

Lynn își acoperă fața cu o mână.

— Shauna ...

— Lynn! Taci odată din gură! spune Shauna, cu ochii încă ațintiți asupra mea.

Pare încordată, ca și când crede că-ș putea să-o atac în orice clipă. Cu puterile mele mentale speciale.

— Oh! zice Uriah, salvându-mă. Tris, o cunoști pe Lauren?

— Da, zice Lauren, înainte ca eu să pot răspunde.

Are vocea ascuțită și limpede, ca și când l-ar certa, numai că pare să fie modul ei firesc de a se exprima.

— A trecut prin peisajul fricii mele pe durata inițierii novicilor. Deci, probabil că mă cunoaște mai bine decât ar trebui.

— Pe bune? Credeam că transferații aveau să treacă prin peisajul lui Four, spune Uriah.

— De parcă el ar fi lăsat pe cineva să facă asta, zice ea, pufnind.

În mine, ceva se încălzește și se înmoaie. Pe *mine* m-a lăsat să trec prin el.

Văd o licărire de albastru peste umărul lui Lauren, și mă uit în jurul ei, pentru a vedea mai bine.

Apoi, armele pornesc.

Ușile din sticlă explodează în cioburi. Pe trotuar se află câțiva soldați Neînfricați cu banderole albastre pe braț, ducând arme pe care nu le-am mai văzut niciodată, arme cu fascicule de lumină albastră care ies din țevi.

— Trădători! țipă cineva.

Neînfricații trag cu puștile, aproape la unison. Eu nu am una să trag, așa că mă las la pământ în spatele zidului de

Neînfricați loiali aflați în fața mea, zdrobind sub tălpile pantofilor cioburi de sticlă și scoțându-mi cuțitul din buzunarul de la spate.

În jurul meu, toți oamenii se aruncă la pământ. Colegii din facțiunea mea. Prietenii mei cei mai apropiați. Cu toții prăbușindu-se — probabil morți, sau pe moarte — în timp ce zgomotul armelor îmi sparge timpanele.

Apoi încremenesc. Una dintre razele albastre e fixată asupra pieptului meu. Mă arunc în lateral, pentru a ieși din raza de acțiune, dar nu mă mișc destul de repede.

Se aude un foc de armă. Mă prăbușesc.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

DUREREA VIE SE TRANSFORMĂ într-una mocnită. Îmi strecoresc mâna sub jachetă și pipăi rana.

Nu sângerez. Dar forța împușcăturii m-a doborât, prin urmare probabil că am fost lovită cu ceva. Îmi trec degetele peste umăr și simt o protuberanță dură acolo unde pielea era netedă.

Aud o pocnitură pe podea, lângă fața mea, și un cilindru de metal, cam de mărimea palmei mele, se oprește din rostogolire lângă capul meu. Înainte să mă pot mișca, de la ambele capete iese un fum alb. Tușesc și-l arunc departe de mine, în capătul celălalt al holului. Totuși, nu e singurul cilindru — acestea există pretutindeni, umplând încăperea cu fum care nici nu ustură, nici nu înțeapă. De fapt, înainte să se evaporeze complet, îmi obturează vederea timp de câteva secunde.

Care a fost scopul?

Pe podea, peste tot în jurul meu, zac soldați Neînfricați, cu ochii închiși. Mă încrunt privindu-l pe Uriah din cap până-n picioare — nu pare să sângereze. Nu văd nicio rană în preajma organelor lui vitale, ceea ce înseamnă că nu e mort.

Deci, ce l-o fi lăsat lat? Privesc peste umărul meu stâng, unde a căzut Lynn, într-o poziție ciudată, pe jumătate ghemuită. Și ea e inconștientă. Trădătorii Neînfricați pătrund în hol, ținând puștile în sus. Hotărăsc să fac ceea ce fac întotdeauna când nu știu precis ce se întâmplă. Mă comport ca toată lumea. Las jos capul și închid ochii. Inima îmi bate nebunește când pașii Neînfricaților vin din ce în ce mai aproape, scârțâind pe podeaua din marmură. Îmi mușc limba pentru a nu țipa de durere când unul dintre ei mă calcă pe mână.

— N-am înțeles de ce n-am putut să-i împușcăm pe toți în cap, zice unul dintre ei. Dacă nu e nicio armată, am câștigat.

— Ei hai, Bob, nu putem să-i omorâm *pe toți*, rostește o voce rece.

Mi se face pielea de găină. Aș recunoaște această voce oriunde. Îi aparține lui Eric, liderul Neînfricaților.

— Niciun om înseamnă niciunul rămas pentru a crea condiții prielnice, continuă Eric. Și, oricum, nu-i treaba ta să pui întrebări.

Ridică tonul.

— Jumătate în lifturi, jumătate pe scări, la stânga și la dreapta! Executarea!

În stânga mea, la câțiva metri, e o armă. Dacă aș deschide ochii, aș putea să o înșfac și l-aș împușca înainte să-și dea seama ce l-a lovit. Dar n-am garanția că voi putea să o ating fără să mă panichez din nou.

Aștept până când nu se mai aude niciun pas, și abia apoi deschid ochii. Toți din hol par să fie inconștienți. Cu orice ne-or fi gazat, trebuie să fie ceva ce induce simularea, altminteri n-aș fi singura trează. N-are nicio logică — nu urmează regulile simulării pe care le cunosc, dar n-am timp să-mi duc gândul până la capăt.

Apuc cuțitul și mă ridic, încercând să ignor durerea din umăr. Alerg spre unul dintre trădătorii Neînfricați morți aflat lângă ușă. E o femeie de vârstă mijlocie; în părul ei negru se văd fire albe. Încerc să nu mă uit la rana de glonț din capul ei, dar lumina slabă strălucește pe ceea ce pare a fi os, și simt că mă sufoc.

Gândește. Nu-mi pasă cine a fost, sau care era numele ei, sau câți ani avea. Îmi pasă doar de banderola albastră pe care o poartă. Trebuie să mă concentrez asupra acesteia. Încerc să o desprind cu degetul, dar nu pot. Pare să fie lipită de jacheta ei neagră. Va trebui s-o iau și pe asta. Desfac fermoarul jachetei mele și o arunc peste fața ei, astfel încât să nu fiu nevoită să o privesc. Apoi deschii fermoarul jachetei ei și i-o scot, mai întâi de pe brațul stâng, apoi de pe cel drept, scrâșnind din dinți în timp ce o trag de sub corpul ei greu.

— Tris! mă strigă cineva.

Mă întorc, cu jacheta într-o mână și cu cuțitul în cealaltă. Las cuțitul deoparte — Neînfricații care ne-au invadat n-aveau cuțite, și nu vreau să par suspectă.

Uriah e în picioare în spatele meu.

— Divergent? îl întreb.

Nu-i timp pentru a fi șocată.

— Da, răspunde el.

— Ia o jachetă! îi spun.

Se ghemuiește lângă unul dintre trădătorii Neînfricați, unul tânăr, care nu e nici măcar suficient de mare pentru a fi membru al Neînfricării. Tresar la vederea chipului cuprins de paloarea morții. Cineva atât de tânăr n-ar trebui să moară; n-ar fi trebuit, mai întâi de toate, să se afle aici.

Mă înroșesc la față de furie și trag pe mine jacheta femeii. Uriah își pune și el jacheta, strângând din buze.

— *Ei* sunt singurii care au murit, spune el încet. Nu ți se pare ceva ciudat?

— Ei trebuie să fi știut că se va trage asupra lor, și totuși au venit, spun. Întrebările mai târziu. Trebuie să ajungem acolo sus.

— Acolo sus? De ce? întreabă el. Ar trebui să ieșim de-aici.

— Vrei să fugi înainte să afli ce se-ntâmplă? Mă încrunt la el. Înainte ca Neînfricații de sus să știe ce i-a lovit?

— Dacă cineva ne recunoaște?

Ridic din umeri.

— Trebuie doar să sperăm că nu ne vor recunoaște.

O iau la fugă spre scări, iar el mă urmează. De îndată ce piciorul meu atinge prima treaptă, mă întreb ce naiba am de gând să fac. Probabil că mai există și alți Divergenți în această clădire, dar oare ei știu ce sunt? Vor ști ei să se ascundă? Și ce aștept să câștig din faptul că mă amestec într-o armată de trădători Neînfricați?

Undeva în adâncul meu știu răspunsul: sunt nesăbuită. Probabil că nu voi câștiga nimic. Probabil că voi muri.

Încă și mai tulburător: chiar nu-mi pasă.

— Își vor croi drum în sus, spun eu printre respirațiile sacadate. Deci ar trebui... să te duci la etajul al treilea. Să le spui... să părăsească clădirea. În liniște.

— În cazul ăsta, *tu* unde te duci?

— La etajul al doilea, îi răspund.

Mă proptesc cu umărul de ușa celui de-al doilea nivel. Știu ce să fac la etajul al doilea. Să-i caut pe Divergenți.

* * *

Mergând pe hol, pășind peste oameni inconștienți îmbrăcați în negru și alb, mă gândesc la versurile unui cântec al copiilor

din Candoare pe care obișnuiau să-l cânte când credeau că nimeni nu-i aude:

*Neînfricarea e cea mai crudă dintre cele cinci,
Se sfâșie unii pe alții în bucăți...*

Niciodată nu mi s-a părut mai adevărat ca acum, privind-i pe trădătorii Neînfricați care induc o simulare a somnului ce nu e foarte diferită de cea care i-a obligat să-i ucidă pe membrii Abnegației cu mai puțin de o lună în urmă.

Noi suntem singura facțiune care se putea împărți astfel. Prietenia n-ar permite o schismă; nimeni din Abnegație n-ar fi atât de egoist; cei din Candoare s-ar certa până când ar ajunge la un consens; nici măcar Erudiții n-ar face niciodată ceva atât de illogic. Suntem cu adevărat cea mai crudă facțiune.

Pășesc peste un braț al unei femei cu gura larg deschisă, și fredonez în șoaptă începutul următoarelor versuri:

*Erudiția e cea mai rece dintre cele cinci,
Cunoașterea e un lucru costisitor...*

Mă întreb când și-a dat seama Jeanine că Erudiții și Neînfricații ar alcătui o combinație mortală. Cruzimea și logica rece, se pare, pot realiza aproape orice, inclusiv să inducă somnul asupra unei facțiuni și jumătate.

Scrutez chipuri și trupuri în timp ce merg, în căutare de respirații neregulate, de pleoape care clipesc, de orice care să sugereze că oamenii care zac pe pământ doar se prefac a fi inconștienți. Până acum, toate respirațiile sunt egale și toate

pleoapele liniștite. Poate că nimeni din candoare nu e Divergent.

— Eric! aud pe cineva strigând de pe hol.

Îmi țin respirația în timp ce el vine chiar spre mine. Încerc să nu mă mișc. Dacă mă mișc, se va uita la mine și mă va recunoaște, știu bine asta. Privesc în jos și mă încordez atât de tare, încât tremur. *Nu te uita la mine nu te uita la mine nu te uita la mine...*

Eric trece de mine și o ia pe holul din stânga mea. Ar trebui să-mi continui căutarea cât mai repede posibil, dar curiozitatea mă împinge înainte, spre orice a necesitat prezența lui Eric. După strigăt, părea să fie ceva urgent.

Când îmi ridic privirea, văd un soldat Neînfricat stând în picioare lângă o femeie îngenuncheată. E îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă neagră și ține mâinile la ceafă. Zâmbetul lui Eric trădează lăcomia chiar și din profil.

— Divergentă, spune el. Bravo! Adu-o la cabina liftului. Vom hotărî pe care să-i omorâm și pe care să-i aducem înapoi mai târziu.

Soldatul Neînfricat apucă femeia de părul legat în coadă și pornește spre cabina liftului, târând-o după el. Aceasta țipă, apoi se ridică în picioare clătinându-se, după care se încovoie. Încerc să scap de nodul din gât, dar am senzația că am înghițit un pachet de vată.

Eric își continuă drumul pe hol, îndepărtându-se de mine, iar eu încerc să nu mă holbez în timp ce femeia din Candoare trece împleticindu-se pe lângă mine, soldatul încă ținând-o de păr. Dar acum știu cum funcționează groaza: îi permit să mă controleze timp de câteva secunde, apoi mă forțez să reacționez.

Unu... doi... trei...

Pornesc înainte, având un nou scop. Îmi ia prea mult timp să verific fiecare persoană în parte pentru a vedea dacă e trează. Pe următoarea persoană inconștientă peste care dau o calc cu putere pe degetul mic. Niciun răspuns, nici măcar o grimasă. Pășesc mai departe și găsesc degetul următoarei persoane, și-l calc tot apăsat. Nici aici n-am parte de vreo reacție.

De pe un hol îndepărtat, aud pe altcineva strigând:

— Am prins unul!

Încep să mă agit. Țopăi peste bărbați și femei căzute, peste copii și adolescenți și peste persoane mai în vârstă, călcându-i pe degete, pe burtă sau pe glezne, căutând semne de durere. După o vreme, de-abia le mai zăresc chipurile, dar n-am primit niciun răspuns. Mă joc de-a v-ați ascunselea cu Divergenții, dar nu numai eu stau la „pândă”.

Și apoi se întâmplă. Calc pe degetul mic al unei fete din Candoare, iar ea face o grimasă. Una mică — o încercare impresionantă de a-și ascunde durerea, dar suficient cât să-mi atragă atenția.

Privesc peste umăr să văd dacă e cineva lângă mine, dar au plecat cu toții. Verific casa scărilor cea mai apropiată — se găsește una la vreo trei metri depărtare pe un hol aflat în dreapta mea. Mă ghemuiesc lângă capul fetei.

— Hei, puștoaico, spun pe cât de încet pot. E în regulă. Nu sunt una dintre ei.

Deschide ochii, foarte puțin.

— Există niște scări la trei metri distanță, îi spun. Am să-ți spun când nu se uită nimeni, și atunci va trebui s-o iei la goană, înțelegi?

Încuviințează dând din cap.

Mă ridic și mă întorc încet. Un trădător Neînfricat, aflat în stânga mea, privește în altă parte, lovind cu piciorul un

Neînfricat care șchiopătează. Doi trădători Neînfricați aflați în spatele meu râd de ceva. Un altul vine cu un aer dezorientat spre mine, își înalță capul și pornește din nou pe hol, îndepărtându-se.

— Acum, îi spun.

Fata se ridică și sprintează spre ușa care dă spre scări. O urmăresc cu privirea până când ușa se închide în urma ei și îmi văd reflexia într-una dintre ferestre. Dar în holul plin de oameni care dorm nu sunt singura în picioare, așa cum crezusem. Eric se află chiar lângă mine.

* * *

Mă uit la reflexia lui, iar el îmi întoarce privirea. Aș putea s-o iau la sănătoasa. Dacă mă mișc suficient de repede, s-ar putea ca el să n-aibă prezența de spirit să mă înșface. Dar știu, chiar în timp ce-mi trece prin gând, că nu voi putea alerga mai repede decât el. Și nu voi putea să-l împușc, căci nu mi-am adus o armă.

Mă răsucesc pe călcâie, ridicând cotul în timp ce fac asta, și țintesc spre fața lui Eric. Îi ating bărbia, dar nu suficient de tare pentru a-i face rău. El mă apucă de brațul stâng cu o mână și cu cealaltă îmi lipește de frunte țeava unei arme, zâmbindu-mi.

— Nu înțeleg, zice el, cum ai putut să fii atât de proastă să vii aici neînarmată.

— Ei bine, sunt destul de deșteaptă să fac asta, îi spun eu.

Îl calc cu putere pe piciorul în care, cu mai puțin de o lună în urmă, i-am tras un glonț. El urlă, fața i se contorsionează, și mă lovește cu patul armei în maxilar. Strâng din dinți pentru a înăbuși un geamăt. Pe gât îmi curge sânge — mi-a julit pielea.

În tot acest timp, nu-mi dă drumul la braț. Dar faptul că nu m-a împușcat în cap îmi spune ceva: nu îi este permis să mă împuște încă.

— Am fost surprinsă să descopăr că încă ești în viață, zice el. Ținând cont că eu sunt cel care i-a spus lui Jeanine să construiască acel bazin cu apă pentru tine.

Încerc să hotărâsc ce pot să fac să fie suficient de dureros ca el să-mi dea drumul. Tocmai când m-am decis asupra unei lovituri puternice între picioare, el se strecoară în spatele meu și mă apucă de ambele brațe, lipindu-se de mine, astfel încât de-abia îmi pot mișca picioarele. Își înfige unghiile în pielea mea, iar eu scrâșnesc din dinți, atât de durere, cât și din cauza sentimentului de greață pe care-l am când își lipește pieptul de spatele meu.

— Ea s-a gândit că ar fi fascinant să studieze una dintre reacțiile Divergenților în varianta unei versiuni adevărate a simulării, spune el, și se împinge în mine, astfel încât sunt nevoită să înaintez.

Respirația lui mă gădilă la ceafă.

— Și am fost de acord. Vezi tu, ingenuitatea — una dintre calitățile pe care Erudiția le prețuiește cel mai mult — necesită creativitate.

Își răsucește mâinile, astfel încât bătăturile îmi zgârie brațele. În timp ce merg, îmi schimb ușor poziția corpului spre stânga, încercând să-mi fixează un picior între picioarele lui. Remarc cu o plăcere nebună că el șchiopătează.

— Uneori, creativitatea pare illogică, de prisos... numai dacă nu e realizată într-un scop nobil. În acest caz fiind vorba despre acumularea de cunoștințe.

Mă opresc suficient cât să-mi ridic călcâiul, și-l lovesc puternic între picioare. Din gâtlee îi iese un sunet pițigăiat, care

se oprește înainte să fi început cu adevărat, și, pentru o clipă, lasă mâinile în jos. În acel moment îmi răsucesc corpul pe cât de tare pot, și mă eliberez. Nu știu unde am să fug, dar trebuie să fug, trebuie să...

Mă apucă de cot, smucindu-mă înapoi, și apasă cu degetul în rana de pe umăr, răsucind până când văd negru în fața ochilor și țip din toți rărunchii.

— *Cred* că mi-am amintit din înregistrarea cu tine în bazinul cu apă că ai fost împușcată în umăr, zice el. Se pare că am avut dreptate.

Genunchii îmi cedează, și mă înșfacă de guler, aproape neglijent, târându-mă spre cabina liftului. Materialul mă strânge de gât, mă sufocă, și mă împleticesc în urma lui. Trupul îmi pulsează din pricina durerii sfâșietoare.

Când ajungem la cabina liftului, mă împinge să îngenunchiez lângă femeia din Candoare pe care am văzut-o mai de vreme. Ea și alți patru stau între cele două șiruri de lifturi, ținuți pe loc de Neînfricați înarmați.

— Vreau o armă pe ea permanent, zice Eric. Nu doar ațintită asupra ei. *Pe ea!*

Un bărbat Neînfricat împinge țeava unei arme în ceafa mea. Aceasta formează un cerc rece pe piele. Ridic ochii spre Eric. E roșu la față, cu ochii înlăcrimați.

— Ce se-ntâmplă, Eric? întreb, ridicând din sprâncene. Te temi de o fetiță?

— Nu sunt prost, zice el, trecându-și mâinile prin păr. Purtarea aceea ca de fetiță se prea poate să fi avut efect asupra mea anterior. Dar acum n-o să mai funcționeze. Ești cel mai bun câine de atac pe care l-au avut vreodată. Se apleacă și mai tare asupra mea. Și asta-i motivul pentru care sunt convins că vei fi anihilată destul de curând.

Se deschide ușa unui lift, iar un soldat Neînfricat îl împinge pe Uriah — ale cărui buze sunt murdare de sânge — spre șirul scurt de Divergenți. Uriah îmi aruncă o privire, dar nu pot citi expresia de pe chipul său pentru a-mi da seama dacă a reușit sau a eșuat. Dacă-i aici, probabil că a eșuat. Acum îi vor găsi pe toți Divergenții din clădire, și cei mai mulți dintre noi vor muri.

Probabil c-ar trebui să mă tem. Dar în mine izbucnește un râs isteric, deoarece tocmai mi-am amintit ceva:

Poate că nu pot ține o armă. Dar am un cuțit în buzunarul de la spate.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

DUC MÂNA LA SPATE, centimetru cu centimetru, astfel încât soldatul care își ține arma lipită de ceafa mea să nu observe. Ușile liftului se deschid din nou, aducând și mai mulți Divergenți, însoțiți de și mai mulți Neînfricați. Femeia din Candoare din dreapta mea scâncește. I s-au lipit pe buze niște şuvițe de păr, umede din pricina salivei sau a lacrimilor, nu-mi pot da seama.

Mâna mea atinge marginea buzunarului de la spate. Nu mișc mâna, dar degetele îmi tremură de nerăbdare. Va trebui să aștept momentul potrivit, când Eric e aproape.

Mă concentrez asupra respirației, imaginându-mi cum aerul îmi umple fiecare părticică a plămânilor în timp ce inspir, apoi amintindu-mi în timp ce expir cum tot sângele meu oxigenat și neoxigenat călătorește spre și dinspre aceeași inimă.

E mai ușor să mă gândesc la biologie decât la șirul de Divergenți așezați între lifturi. Un băiat din Candoare, care n-are mai mult de unsprezece ani, stă în stânga mea. E mai curajos

decât femeia din dreapta mea — privește lung, fără teamă, la soldatul Neînfricat din fața lui.

Inspir, expir. Sângele este împins spre extremități — inima e un mușchi puternic, cel mai puternic mușchi din corp când vine vorba despre longevitate. Sosesc și mai mulți Neînfricați, raportând raiduri efectuate la anumite etaje din Merciless Mart, încununată de succes. Sute de oameni inconștienți pe podea, împușcați cu altceva decât gloanțe, iar eu n-am nici cea mai vagă idee de ce. Dar mă gândesc la inimă. Nu mă mai gândesc la a mea, ci la a lui Eric, și la cât de gol va suna pieptul lui când inima va înceta să îi mai bată. În pofida faptului că-l urăsc atât de mult, nu vreau să-l omor, cel puțin nu cu un cuțit, să fiu atât de aproape să văd cum viața îl părăsește. Dar mai am o singură șansă să fac ceva util, și dacă vreau să lovesc Erudiția exact acolo unde o doare, va trebui să o las fără unul dintre lideri.

Remarc că niciunul n-a adus-o la lifturi pe fata din Candore pe care am avertizat-o, ceea ce înseamnă că ea probabil a scăpat. Bun.

Eric își împreunează mâinile la spate și începe să mășă-luiască înainte și înapoi în fața Divergenților.

— Ordinele mele sunt să fie duși înapoi la sediul Erudiției, pentru testare, numai doi dintre voi, zice Eric. Ceilalți veți fi executați. Există mai multe modalități de a stabili care dintre voi ne vor fi cel mai puțin utili.

Pașii lui încetinesc când se apropie de mine. Îmi încordez degetele pe punctul de a înșfăca mânerul cuțitului, dar el nu se apropie suficient. Continuă să meargă și se oprește în fața băiatului din stânga mea.

— Creierul își încheie dezvoltarea la vârsta de douăzeci și cinci de ani, zice Eric. Prin urmare, Divergența ta nu este pe deplin dezvoltată.

Ridică arma și trage.

Scot un țipăt strangulat, în timp ce băiatul se prăbușește la podea, și închid ochii strâns. Toți mușchii din corp se încordează îndemnându-mă spre el, dar mă abțin. *Așteaptă, așteaptă, așteaptă!* Nu mă pot gândi la băiat. *Așteaptă!* Mă forțez să deschid ochii și clipesc pentru a înlătura lacrimile din ei. Țipătul meu a avut un rezultat: acum, Eric stă în fața mea, zâmbind. I-am atras atenția.

— Și tu ești cam tânără, zice el. Nu prea ți-ai încheiat dezvoltarea.

Pășește spre mine. Buricele degetelor mele se apropie cu un centimetru de mânerul cuțitului.

— Majoritatea Divergenților primesc două rezultate la testul de aptitudini. Unii, numai unul. Nimeni n-a primit niciodată trei, nu din pricina aptitudinilor, ci pur și simplu deoarece, pentru a primi rezultatul, trebuie să refuzi să alegi ceva, zice el, venind și mai aproape.

Îmi las capul pe spate pentru a privi la el, la tot metalul care-i strălucește pe față, la ochii lui goi.

— Superiorii mei bănuiesc că tu ai primit două, Tris, zice el. Nu sunt de părere că ai fi atât de complexă, ci că ești doar un amestec echilibrat de Abnegație și Neînfricare — altruistă până la limita idioțeniei. Sau curajul e până la limita idioțeniei?

Adun degetele în jurul mânerului cuțitului și strâng. El se apleacă și mai tare.

— Numai între mine și tine... *Eu* cred că tu ai fi putut avea trei, deoarece ești genul de persoană încăpățânată care

ar refuza să facă o alegere simplă numai fiindcă i s-a spus astfel, zice el. Ai vrea să mă luminezi?

Mă las brusc în față, scoțând mâna din buzunar. Închid ochii în timp ce îl străpung cu lama de sus în jos. Nu vreau să-i văd sângele.

Simt cuțitul intrând, și apoi îl scot. Tot corpul îmi pulsează în ritmul inimii. Ceafa îmi este lipicioasă din cauza transpirației. Deschid ochii, în timp ce Eric se prăbușește la pământ, și apoi... haos.

Trădătorii Neînfricați nu au în mâini arme letale, ci numai pe cele cu care au tras ce anume or fi tras ei în noi mai înainte, astfel încât se scotocesc cu toții în căutarea armelor adevărate. În timp ce fac asta, Uriah se aruncă asupra unuia dintre ei și îl pocnește cu pumnul în maxilar. Viața părăsește ochii soldatului, și acesta se prăbușește. Uriah îi ia arma soldatului și începe să tragă spre Neînfricații aflați cel mai aproape de noi.

Eu întind mâna după arma lui Eric, atât de panicată încât de-abia mai văd, iar când privesc în sus, pot să jur că numărul Neînfricaților din încăperea s-a dublat. Zgomotele de focuri de armă îmi umplu urechile, și mă arunc la pământ, în timp ce cu toții o iau la goană. Degetele mele ating țeava armei și mă cutremur. Mâinile îmi sunt prea slabe pentru a o ține.

Un braț greu mă cuprinde pe după umeri și mă împinge spre zid. Mă ustură umărul drept și văd simbolul Neînfricării tatuat pe ceafă. Tobias se întoarce, se ghemuiește în jurul meu, pentru a mă feri de focurile de armă, și trage.

— Spune-mi dacă e cineva în spatele meu! îmi cere el.

Privesc peste umărul lui, apucându-l de cămașă cu pumnii strânși.

Chiar există mai mulți Neînfricați în încăpere, Neînfricați fără banderole albastre — Neînfricați loiali. Facțiunea mea. Facțiunea mea a venit să ne salveze. Cum de sunt treji?

Trădătorii Neînfricați ies în fugă din cabina liftului. Nu erau pregătiți de un atac, nu din toate părțile. Unii dintre ei ripostează, dar cei mai mulți fug spre scări. Tobias trage, iar și iar, până când rămâne fără gloanțe și, în schimb, trăgaciul scoate un clinchet sec. Văzul îmi este prea încețoșat din pricina lacrimilor și mâinile prea nefolositoare pentru a trage cu o armă. Țip printre dinții încleștați, frustrată. Nu pot să ajut. Sunt inutilă.

Pe podea, Eric geme. Deocamdată, încă în viață.

Focurile de armă se opresc treptat. Am mâna umedă. O licărire de roșu îmi spune că e plină de sânge — sângele lui Eric. Mă șterg de pantaloni și încerc să clilesc pentru a-mi alunga lacrimile. Urechile îmi țiuie.

— Tris! îmi zice Tobias. Poți să lași jos cuțitul acum.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

TOBIAS ÎMI SPUNE POVESTEA următoare:

Când Erudiții au ajuns la scările din hol, unul dintre ei, o femeie, n-a urcat la al doilea etaj. În schimb, a alergat până la ultimul nivel al clădirii. De acolo, ea a evacuat un grup de Neînfricați loiali — inclusiv pe Tobias — prin ieșirea de incendiu pe care trădătorii Neînfricați nu o sigilasera. Acei Neînfricați loiali s-au adunat în hol și s-au împărțit în patru grupuri care au năvălit simultan pe scările laterale, înconjurându-i pe trădătorii Neînfricați, care se adunaseră în jurul cabinelor de lift.

Trădătorii Neînfricați nu erau pregătiți pentru asemenea rezistență. Ei credeau că toată lumea era inconștientă, cu excepția Divergenților, așa că au fugit.

Femeia Erudită era Cara. Sora mai mare a lui Will.

* * *

Oftând, mă dezbrac de jachetă și îmi examinez umărul. Un disc metalic, cam de mărimea unghiei de la degetul meu mic, este lipit de piele. Acesta este înconjurat de o rețea de șuvițe albastre, de parcă cineva mi-ar fi injectat cerneală albastră în

capilare, la nivelul superficial al pielii. Încruntându-mă, încerc să desprind discul de metal și simt o durere ascuțită.

Scrâșnind din dinți, trec lama cuțitului pe sub disc și îl forțez. Țip printre dinți în timp ce durerea mă străbate, făcându-mă, pentru o clipă, să văd negru în fața ochilor. Dar continui să împing, cât de tare pot, până ce discul se ridică de pe piele, suficient cât să-l pot prinde cu degetele. De partea inferioară a discului este prins un ac.

Încesc, apuc discul cu buricele degetelor, și trag pentru ultima dată. Acum, acul iese. E de lungimea degetului meu mic, și e plin de sânge. Ignor sângele care îmi șiroiește pe braț și ridic discul și acul spre lumina de deasupra chiuvetei. Judecând după cerneala albastră din brațul meu și din ac, probabil că ne-au injectat ceva. Dar ce anume? Otravă? Un explozibil?

Scutur din cap. Dacă ar fi vrut să ne omoare, cei mai mulți dintre noi am fi fost deja inconștienți, așa că ar fi putut pur și simplu să ne împuște pe toți. Orice ne-or fi injectat, n-a fost destinat să ne omoare. Cineva bate la ușă. Nu înțeleg de ce — la urma urmelor, sunt într-o toaletă publică.

— Tris, ești aici? întrebă vocea înăbușită a lui Uriah.

— Da, îi răspund.

Uriah arată mai bine decât arăta cu o oră în urmă — și-a spălat sângele de pe buze, și culoarea i-a revenit în obraji. Brusc, îmi sare în ochi cât de chipeș este — toate trăsăturile îi sunt proporționate, ochii negri și plini de viață, tenul de culoarea bronzului. Și probabil că mereu a fost la fel de arătos. Numai băieții care au fost frumusei de mici au acea aroganță în zâmbetul lor.

Nu ca Tobias, care e aproape timid când zâmbește, de parcă ar fi surprins că în primul rând te-ai deranjat să-l privești.

Mă doare gâtul. Pun acul și discul pe marginea chiuvetei.

Uriah privește de la mine la acul din mâna mea și apoi la dâra de sânge care-mi curge de pe umăr până la încheietura mâinii.

— Scârbos, zice el.

— N-am băgat de seamă, îi spun eu.

Las acul jos și înșfac un prosop de hârtie, ștergându-mi sângele de pe braț.

— Ceilalți ce fac?

— Marlene face glume, ca de-obicei. Zâmbetul lui Uriah se lățește, adăugându-i gropițe în obraji. Lynn protestează mormăind. Stai, tu ți-ai smuls aia din braț?

Arată spre ac.

— Doamne, Tris! Tu n-ai terminații nervoase sau chestii din astea?

— Cred că am nevoie de un pansament.

— Crezi? Uriah clatină din cap. Și ți-ar trebui și niște gheață pentru față. Deci, acum se trezesc cu toții. E un adevărat balamuc acolo.

Îmi ating maxilarul. E inflammat acolo unde m-a lovit Eric cu patul armei — va trebui să mă ung cu alifie, pentru a nu se învineți.

— Eric a murit?

Nu știu dacă răspunsul la care sper e da sau nu.

— Nu. Unii din Candoare au decis să-i administreze un tratament medical.

Uriah se încruntă, privind chiuveta.

— Ceva legat de tratamentul corect al prizonierilor. Kang îl interoghează în particular chiar în acest moment. Nu ne vrea acolo, să nu tulburăm liniștea sau ceva de genul ăsta.

Pufnesc.

— Mda. Oricum, nimeni n-are parte de ea, zice el, așezându-se pe marginea chiuvetei, lângă mine.

— De ce s-au năpustit aici și-au tras asupra noastră cu chestiile alea și apoi ne-au lăsat lași pe toți? De ce nu ne-au omorât pur și simplu?

— Habar n-am, îi spun. Singurul scop pe care-l văd eu este că asta i-a ajutat să-și dea seama care sunt Divergenți și care nu sunt. Dar nu poate fi singurul motiv pentru care au făcut-o.

— Eu nu pricep de ce s-au luat de noi. Vreau să spun, înțeleg când încercau să aibă sub control mințile unei armate, dar acum? Pare lipsit de noimă.

Mă încrunt apăsând șervețelul de hârtie pe umăr, pentru a opri hemoragia. Are dreptate. Jeanine are deja o armată. Așa că de ce i-ar omorî acum pe Divergenți?

— Jeanine nu vrea să-i omoare pe toți, spun eu încet. Știe că ar fi lipsit de logică. Fără toate facțiunile, societatea nu funcționează, deoarece fiecare facțiune își pregătește membrii pentru anumite meserii. Ea dorește să dețină *controlul*.

Îmi privesc imaginea reflectată. Am maxilarul inflammat și pe brațe încă se văd urmele lăsate de unghiile lui Eric. Dezgustător.

— Probabil că ea plănuiește o altă simulare, spun eu. Aceiași lucru ca înainte, dar de data asta vrea să se asigure că toată lumea va fi sub influența acesteia, sau morți.

— Dar simularea durează doar o anumită perioadă de timp, spune el. N-are niciun sens, numai dacă nu cumva încerci să realizezi ceva anume.

— Întocmai. Oftez. Nu știu, nu pricep. Ridic acul. Nici pentru ce e chestia asta nu pricep. Dacă ar fi asemănătoare celorlalte injecții care induc simulările, ar fi fost destinat spre a fi folosit doar o singură dată. Deci, de ce au tras cu chestiile astea în noi numai pentru a ne lăsa inconștienți? N-are nicio noimă.

— Nu știu, Tris, dar în clipa prezentă va trebui să facem față unei clădiri pline de oameni panicați. Hai să facem rost de un pansament pentru tine!

Se oprește și apoi spune:

— Poți să-mi faci o favoare?

— Ce anume?

— Nu spune nimănui că sunt Divergent.

Își mușcă buza.

— Shauna e prietena mea, și nu vreau ca deodată să înceapă să-i fie frică de mine.

— Desigur, îi spun, forțându-mă să zâmbesc. N-o să spun nimănui.

* * *

Nu dorm toată noaptea, înlăturând acele din brațele oamenilor. După câteva ore, nu mai sunt blândă. Trag cât de tare pot.

Am aflat că băiatul din Candoare pe care Eric l-a împușcat în cap se numea Bobby, și că starea lui Eric este stabilă, și că dintre sutele de oameni din Merciless Mart, numai optzeci nu au ace înfipite în carne, dintre care șaptezeci sunt Neînfricați, una fiind Christina. Toată noaptea îmi frământ creierii în legătură cu acele și serurile și simulările, încercând să pătrund în mintea dușmanilor mei.

Dimineață, nu mai am ace de scos, și mă duc la cantină, frecându-mă la ochi.

Jack Kang a anunțat că vom avea o întrunire la prânz, așa că poate voi reuși să dorm după ce mănânc ceva.

Cu toate acestea, când intru în cantină, îl văd pe Caleb.

Caleb aleargă spre mine și mă strânge grijuliu în brațe. Oftez ușurată. Credeam că am ajuns în punctul în care nu mai am nevoie de fratele meu, dar cred că un asemenea punct nici măcar nu există. Mă relaxez lipită de el o clipă, apoi îl zăresc pe Tobias, care ne privește peste umărul lui Caleb.

— Ești bine? întreabă Caleb, trăgându-se înapoi. Maxilarul tău ...

— Nu-i nimic, îi răspund. E doar inflammat.

— Am auzit că au adunat un grup de Divergenți și că au început să-i împuște. Slavă Domnului că nu te-au găsit!

— De fapt, m-au găsit, dar n-au omorât decât unul, îi spun eu.

Mă ciupesc de nas pentru a elibera ceva din apăsarea din capul meu.

— Dar eu sunt bine. Când ai ajuns aici?

— Cu circa zece minute în urmă. Am venit cu Marcus, zice el. Fiind singurul nostru lider politic legal, a simțit că e dator să fie aici — n-am auzit despre atac până acum o oră. Unul dintre cei fără facțiune i-a văzut pe Neînfricați năpustindu-se în clădire, și a durat ceva până când veștile au început să circule printre cei fără facțiune.

— Marcus *trăiește*? întreb eu.

De fapt, nu l-am văzut murind atunci când am fugit de la sediul Prieteniei, dar am presupus că murise — nu sunt sigură ce simt în legătură cu asta. Dezamăgire, poate, deoarece îl urăsc pentru felul în care s-a purtat cu Tobias? Sau ușurare, datorită faptului că ultimul lider din Abnegație e încă în viață? Oare e posibil să le simt pe amândouă?

— El și cu Peter au fugit și s-au întors în oraș, zice Caleb. Nu sunt câtuși de puțin ușurată să aflu că Peter încă e în viață.

— Atunci, unde e Peter?

— El e acolo unde te-ai aștepta să fie, îmi răspunde Caleb.

— La Erudiți, spun. Clatin din cap. Ce ...

Nici măcar nu-mi trece prin cap un cuvânt suficient de dur pentru a-l descrie. Se pare că trebuie să-mi îmbogățesc vocabularul.

Pentru o clipă, Caleb face o strâmbătură, apoi dă din cap încuviințând, și mă atinge pe umăr.

— Ți-e foame? Vrei să-ți aduc ceva?

— Da, te rog, îi spun. Mă întorc imediat, bine? Trebuie să vorbesc cu Tobias.

— E în regulă.

Caleb mă strânge de braț și se îndepărtează, probabil pentru a se așeza la coada din cantină, lungă de un kilometru. Timp de câteva secunde, Tobias și cu mine stăm la câțiva metri distanță unul de celălalt.

Se apropie de mine încetșor.

— Ești bine? mă întreabă.

— S-ar putea să vomit dacă va trebui să mai răspund la această întrebare, îi spun eu. N-am niciun glonț în cap, nu-i așa? Ca atare, sunt bine.

— Ai maxilarul atât de umflat, încât arăți de parcă ai avea un cocoloș de mâncare în gură, și tocmai l-ai înjunghiat pe Eric, spune el, încruntându-se. N-am voie să te-ntreb dacă ești bine?

Oftez. Ar trebui să-i spun despre Marcus, dar nu vreau să o fac aici, cu atâția oameni prin preajmă.

— Da, sunt bine.

Își mișcă brațele de parcă s-ar fi gândit să mă atingă, dar apoi s-a răzgândit. Apoi își reconsideră poziția și își trece un braț pe după talia mea, trăgându-mă spre el.

Deodată, mă gândesc că poate am să las să preia altcineva toate riscurile, că poate am să încep să mă port egoist, astfel încât să pot să stau lângă Tobias fără să-l rănesc. Nu vreau decât să-mi îngrop fața la pieptul lui și să uit că mai există și altceva pe lume.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult să vin la tine, șoptește el cu fața îngropată în părul meu.

Oftez și îl mângâi pe spate cu buricele degetelor. Aș putea sta aici până când aș leșina din pricina epuizării, dar n-ar trebui s-o fac, nu pot s-o fac. Mă retrag și spun:

— Trebuie să vorbesc cu tine. Putem merge undeva unde e mai liniște?

Încuviințează, și ieșim din cantină. Unul dintre Neînfricați strigă în timp ce trecem pe lângă el:

— O, priviți! E *Tobias Eaton*!

Aproape că uitasem de interogatoriu și de numele pe care acesta l-a dezvăluit tuturor Neînfricaților.

Un altul strigă:

— Eaton, l-am văzut pe tăticul tău aici mai devreme! Ai de gând să te-ascunzi?

Tobias se îndreaptă de spate și se îmbătoșează de parcă cineva i-ar fi lipit o armă de piept în loc să-l fi batjocorit.

— Da, lașule, ai de gând să te ascunzi?

În jurul nostru, câțiva oameni râd. Îl iau pe Tobias de mână și-l conduc spre lifturi, înainte ca el să poată reacționa. Arăta de parcă era pe punctul de a pocni pe careva. Sau și mai rău.

— Tocmai voiam să-ți spun — a venit cu Caleb, îi zic. El și cu Peter au fugit de la sediul Prieteniei...

— Dar ce mai așteptai, în cazul ăsta? întrebă el, dar nu pe un ton aspru.

Vocea lui pare mai degrabă desprinsă de el, de parcă ar pluti între noi.

— Nu e genul de știri pe care-l furnizezi într-o cantină, îi spun eu.

— Destul de corect, zice el.

Așteptăm liftul în liniște. Tobias își mușcă buza și privește în gol. Continuă să facă asta până la etajul al optsprezecelea, care e pustiu. Acolo, tăcerea mă învăluie asemenea îmbrățișărilor lui Caleb, calmându-mă. Mă așez pe una dintre băncile din camera de interogatoriu, iar Tobias trage scaunul lui Niles pentru a se așeza în fața mea.

— Nu erau două scaune? întrebă el, privind încruntat spre scaunul rămas.

— Mda, spun eu. Eu, ăăă... l-am aruncat pe fereastră.

— Ciudat, zice el. Se așază. Deci, despre ce voiai să vorbim? Sau era doar despre Marcus?

— Nu, nu despre asta era — ești... bine? îl întreb precaută.

— N-am un glonț în cap, nu-i așa? spune el, privindu-și fix mâinile. Deci sunt bine. Aș vrea să vorbim despre altceva.

— Eu vreau să vorbim despre simulări, îi spun. Dar, mai întâi, altceva — mama ta credea că următoarea mișcare a lui Jeanine îi viza pe cei fără facțiuni. În mod evident, ea s-a înșelat — și nu știu de ce. Nu e vorba că membrii Candorii sunt gata de luptă sau ceva asemănător...

— Păi, ia gândește-te, zice el. Cercetează pe toate fețele, asemenea Erudiților.

Îi arunc o privire urâtă.

— Ce e? întrebă el. Dacă nu poți, noi ceilalți nu mai avem nicio speranță.

— Bine, îi spun. Ăăă... trebuie să fie din cauză că cei din Neînfricare și cei din Candoare ar fi cele mai logice ținte. Pentru că... cei fără facțiuni se află în mai multe locuri, în timp ce noi ne aflăm cu toții în același loc.

— Întocmai, zice el. De asemenea, când Jeanine a atacat Abnegația, ea a făcut rost de toate datele Abnegației. Mama mi-a spus că Abnegația ținuse evidența tuturor populațiilor Divergente fără facțiuni, ceea ce înseamnă că, după atac, Jeanine trebuie să fi aflat că proporția de Divergenți în rândul celor fără facțiuni e mai mare decât în Candoare. Asta îi transformă într-o țintă illogică.

— În regulă. Atunci, mai spune-mi despre ser, îi cer eu. Are câteva părți componente, nu?

— Două, zice el, dând din cap. Transmițătorul și lichidul care induce simularea. Transmițătorul comunică informațiile de la calculator spre creier și viceversa, iar lichidul alterează creierul pentru a-l trece în starea de simulare.

Încuviințez.

— Iar transmițătorul funcționează doar pentru o singură simulare, nu-i așa? Ce se întâmplă cu el după asta?

— Se dizolvă, zice el. Din câte știu, Erudiții n-au putut să inventeze un transmițător care să țină mai mult decât durata unei simulări, deși atacul simulat a durat cu mult mai mult decât oricare altă simulare pe care am văzut-o până atunci.

Cuvintele „din câte știu” mi se întipăresc în minte. Jeanine și-a petrecut cea mai mare parte a vieții ei de adult creând și îmbunătățind serurile. Dacă în continuare îi vânează pe

Divergenți, probabil că încă este obsedată de crearea unor variante și mai avansate ale tehnologiei.

— Tris, ce-i cu asta? mă întreabă el.

— Încă n-ai văzut asta? îl întreb, arătând spre pansamentul care-mi acoperă umărul.

— Nu de-aproape, spune el. Eu și Uriah am cărat toată dimineața Erudiți răniți la etajul patru.

Desprind marginea pansamentului, dezvăluind locul înțepăturii — care, slavă Domnului, nu mai sângerează — și zona cu cerneală albastră, care nu pare să dispară. Apoi vâr mâna în buzunar și scot acul care mi-a fost înfipt în braț.

— Când au atacat, nu încercau să ne omoare. Trăgeau în noi cu astea, îi spun.

Îmi atinge cu mâna pielea colorată din jurul înțepăturii. N-am observat până acum, întrucât se întâmpla chiar în fața ochilor mei, dar acum Tobias arată altfel decât era în timpul inițierii. Și-a lăsat barba să-i crească puțin, iar părul îi este mai lung decât l-am văzut vreodată — suficient de des pentru a-mi arăta că e castaniu și nu negru.

Ia acul de la mine și bate cu degetul în discul de metal de la capătul acestuia.

— Probabil că ăsta e gol. Se prea poate să fi conținut acea substanța albastră din brațul tău. Ce s-a întâmplat după ce ai fost împușcată?

— Au aruncat cilindrii aceia cu gaz și toată lumea a leșinat. Adică toată lumea, cu excepția lui Uriah, a mea, și a celorlalți Divergenți.

Tobias nu pare surprins. Îmi mijesc ochii.

— Știai că Uriah e Divergent?

Ridică din umeri.

— Desigur. Am condus și simulările lui.

— Și mie nu mi-ai spus niciodată?

— Informații secrete, spune el. Informații periculoase.

Simt un fior de mânie — câte lucruri mai are de gând să-mi ascundă? — și încerc să mi-l înăbuș. Sigur că n-a putut să-mi spună că Uriah e Divergent. Pur și simplu îi respecta intimitatea. Are sens.

Îmi dreg vocea.

— Știi, ne-ai salvat viețile, îi spun. Eric încerca să ne împuște.

— Credeam că am depășit faza în care numărăm de câte ori ne-am salvat viețile unul altuia.

Mă privește preț de câteva secunde nesfârșite.

— Oricum, spun, pentru a rupe tăcerea. Când ne-am dat seama că toată lumea dormea, Uriah a alergat în sus pe scări pentru a-i avertiza pe oamenii care se aflau acolo, iar eu m-am dus la etajul al doilea pentru a-mi face o părere despre ce se întâmplă acolo. Eric îi adunase pe toți Divergenții lângă lifturi și încerca să stabilească pe care dintre noi urma să îi ia cu el. A spus că avea voie să ia doi. Nu știu de ce nu voia să ia mai mulți.

— Ciudat, zice el.

— Ai vreo idee?

— Aș zice că vi s-a injectat un transmitător, spune el, și gazul era o variantă sub formă de aerosoli a lichidului care alterează creierul. Dar de ce...

Între sprâncene îi apare o cută.

— Ah! A încercat să le inducă somnul tuturor pentru a vedea care sunt Divergenții.

— Crezi că e singurul motiv pentru care ne-a împușcat pentru a ne fixa transmitătorii?

Clatină din cap și nu-și ia ochii de la mine. Albastrul acestora este atât de întunecat și de familiar, încât simt că m-ar putea cuprinde cu totul. Pentru o clipă, mi-aș dori să se întâmple așa, astfel încât să pot scăpa de acest loc și de tot ceea ce s-a petrecut.

— Cred că tu deja ți-ai dat seama, spune el, dar ai vrut ca eu să te contrazic. Iar eu n-am de gând s-o fac.

— Au inventat un transmițător de durată, spun eu. El încuviințează.

— Deci acum suntem conectați pentru simulări multiple, adaug eu. Poate pentru cât de multe vrea Jeanine.

Încuviințează din nou.

Următoarea respirație mă cutremură.

— Tobias, e de rău.

* * *

Pe holul de dincolo de camera de interogatoriu, el se oprește și se sprijină de perete.

— Deci l-ai atacat pe Eric, zice el. Asta a fost în timpul invaziei sau când erați lângă lifturi?

— Lângă lifturi, îi răspund.

— Nu înțeleg un lucru, zice el. Erai jos. Ai fi putut pur și simplu să fugi. Dar, în loc de asta, te-ai hotărât să plonjezi de una singură într-o mulțime de Neînfricați înarmați. Și sunt gata să pariez că n-aveai nicio armă la tine.

Strâng din buze.

— Adevărat? mă întreabă el.

— Ce te face să crezi că n-aveam nicio armă? mă încrunt eu.

— N-ai mai putut să atingi nicio armă de când cu atacul, spune el. Înțeleg de ce, cu toată tărașenia cu Will, dar...

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Nu?

Ridică din sprâncene.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Mda. Dar ar fi cazul să încetezi, spune el, îndepărându-se de perete pentru a veni în fața mea.

Holurile de la sediul Candorii sunt largi, suficient cât să păstrez între noi atâta spațiu cât îmi doresc.

— Ar fi trebuit să rămâi cu cei din Prietenie. Ar fi trebuit să te ții departe de toate astea.

— Ba nu, n-ar fi trebuit, îi spun eu. Crezi că știi ce e mai bine pentru mine? Habar n-ai. Cu cei din Prietenie simțeam că înebunesc. Aici mă simt în sfârșit... cu mintea teafără din nou.

— Ceea ce e ciudat, dacă luăm în calcul faptul că te porți ca o psihopată, zice el. Nici vorbă de eroism în situația în care te-ai aflat ieri. E mai mult decât prostie — e sinucidere curată. Nu-ți pasă câtuși de puțin de propria-ți viață?

— Sigur că-mi pasă! i-o spun pe un ton plin de reproș. Încercam să fac ceva folositor!

Pentru câteva secunde, se holbează pur și simplu la mine.

— Ești mai mult decât Neînfricată, spune el cu o voce gravă. Dar dacă vrei să fii aidoma lor, să te arunci în situații caraghioase fără niciun motiv și să te răzbuni pe dușmanii tăi fără să-ți pese de ceea ce este etic, dă-i înainte! Am crezut că ești mai mult decât atât, dar poate că m-am înșelat.

Îmi strâng pumnii și îmi încleștez maxilarul.

— N-ar trebui să-i insulti pe Neînfricați, îi spun eu. Ei te-au primit când n-aveai unde să te duci. Ți-au încredințat o slujbă bună. Datorită lor ai prietenii pe care-i ai.

Mă sprijin de perete, cu ochii în pământ. Plăcile de gresie din Merciless Mart sunt întotdeauna în alb și negru, iar aici au

un model ca al tablei de șah. Dacă privesc în gol, văd exact lucrul în care Candoarea nu crede — cenușiul. Poate că nici Tobias și nici eu nu credem în el. Nu tocmai.

Povara e prea grea, mai mult decât pot eu duce, sunt aproape să mă prăbușesc prin podea.

— Tris!

Continui să privesc în gol.

— *Tris!*

Într-un sfârșit, mă uit la el.

— Nu vreau să te pierd.

Rămânem așa preț de câteva minute. Nu dau glas gândurilor mele, adică să recunosc că el s-ar putea să aibă dreptate. Există o parte din mine care dorește să se piardă, care se zbate să li se alăture părinților mei și lui Will, astfel încât să nu mă mai doară lipsa lor. O parte din mine care vrea să vadă ce va să vină.

* * *

— Deci tu ești fratele ei? întrebă Lynn. Bănuiesc că știm cine a primit genele bune.

Râd văzând expresia de pe chipul lui Caleb, gura strânsă punga și ochii larg deschiși.

— Când trebuie să te-ntorci? îl întreb, înghiontindu-l cu cotul.

Mușc din sandvișul pe care mi l-a adus Caleb după ce a stat la coadă. Prezența lui aici mă face să fiu agitată, amestecând rămășițele triste ale vieții mele de familie cu rămășițele triste ale vieții mele de Neînfricată. Ce părere are el despre prietenii mei, despre facțiunea mea? Ce părere va avea facțiunea mea despre el?

— Curând, zice el. Nu vreau ca cineva să se îngrijoreze.

— Nu mi-am dat seama că Susan și-a schimbat numele în „Cineva”, spun eu, ridicând din sprânceană.

— Ha-ha! zice el, făcând o mutră spre mine.

Înțepăturile între frați ar trebui să fie ceva obișnuit, dar pentru noi nu sunt. Abnegația n-a încurajat nimic din ceea ce ar putea face pe cineva să se simtă incomod, incluzând și înțepăturile.

Simt cât de precauți suntem unul cu celălalt, acum că am descoperit un mod diferit de a ne corela în lumina noilor noastre facțiuni și a morții părinților noștri. De fiecare dată când mă uit la el, îmi dau seama că el e singurul membru din familie care mi-a mai rămas, și mă simt disperată, disperată să-l păstrez în preajma mea, disperată să acopăr prăpastia dintre noi.

— Susan a dezertat și ea din Erudiție? întreabă Lynn, înțepând o păstaie cu furculița.

Uriah și Tobias se află încă la coadă, așteptând în urma a vreo douăzeci de persoane din Candoare, care sunt prea ocupate să se încaiere pentru a-și lua mâncarea.

— Nu, ea ne-a fost vecină când eram copii. Ea face parte din Abnegație, spun eu.

— Și tu ești combinat cu ea? îl întreabă ea pe Caleb. Nu crezi că e o mișcare prostească? Vreau să spun, când toate astea se vor fi terminat, veți fi în facțiuni diferite, veți trăi în locuri complet diferite ...

— Lynn! zice Marlene, atingând-o pe umeri. N-ai vrea să taci din gură?

În partea cealaltă a încăperii, ceva albastru îmi atrage atenția. Cara tocmai a intrat. Îmi las sandvișul jos, pofta de mâncare îmi dispare, și o privesc cu capul plecat. Ea se duce în colțul cel mai îndepărtat al cantinei, unde stau la câteva mese refugiații Erudiți. Cei mai mulți dintre ei au renunțat la

hainele lor albastre în favoarea unora în alb și negru, dar în continuare poartă ochelari. În loc de asta, încerc să mă concentrez asupra lui Caleb — dar și el îi privește pe Erudiți.

— Nu mă pot întoarce la Erudiți, după cum nici *ei* nu pot, zice Caleb. Când totul se va fi terminat, nu voi mai avea nicio facțiune.

Pentru prima dată remarc cât de trist pare când vorbește despre Erudiți. Nu mi-am dat seama cât de dificilă trebuie să fi fost pentru el decizia de a-i părăsi.

— Ai putea să te duci să stai lângă ei, îi spun, dând din cap spre refugiații Erudiți.

— Nu-i cunosc. Ridică din umeri. N-am fost acolo decât o lună, îți amintești?

Încruntându-se, Uriah își lasă jos tava.

— Am auzit fără să vreau pe cineva de la coadă vorbind despre interogatoriul lui Eric. Aparent, el nu știa aproape *nimic* despre planul lui Jeanine.

— Poftim? Lynn își trânteste furculița pe masă. Dar cum e posibil așa ceva?

Uriah ridică din umeri și se așază.

— Asta nu mă surprinde, zice Caleb.

Cu toții îl privesc lung.

— Ce e? întrebă el, făcându-se roșu în obraji. Ar fi o prostie să-ți încredințezi întregul plan unei singure persoane. E infinit mai inteligent să oferi frânturi din el fiecărei persoane care lucrează cu tine. Astfel, dacă cineva te trădează, pierderea nu e prea mare.

— A! zice Uriah.

Lynn își ridică furculița și continuă să mănânce.

— Am auzit că cei din Candoare au făcut înghețată, zice Marlene, întorcându-și capul pentru a privi coada. Știi tu,

ceva de genul „e nașpa c-am fost atacați, dar cel puțin avem deserturi”.

— Deja mă simt mai bine, zice Lynn pe un ton sec.

— Probabil că n-o să fie la fel de bună ca prăjiturile celor din Neînfricare, zice Marlene bosumflată.

Oftează, și o șuviță din părul castaniu-cenușiu îi intră în ochi.

— Aveam prăjituri bune, îi spun lui Caleb.

— Aveam băuturi acidulate, spune el.

— Ah, dar ați avut un pervaz care să dea spre râul de dedesubt? întrebă Marlene, mișcând din sprâncene. Sau o încăpere unde să vă întâlniți cu toate coșmarurile voastre deodată?

— Nu, răspunde Caleb, și, ca să fiu cinstit, nici n-am nevoie.

— *Fri-co-su-le*, cântă Marlene.

— *Toate* coșmarurile? întrebă Caleb, ochii săi luminaându-se. Cum funcționează asta? Adică toate coșmarurile produse de calculator sau de creierul tău?

— O, Doamne! Lynn își lasă capul în palme. Na că începe!

Marlene se lansează într-o descriere a simulărilor, iar eu permit vocii ei, și vocii lui Caleb, să mă învăluie în timp ce-mi termin sandvișul. Apoi, în ciuda zăngănitului de furculițe și al zumzăitului a sute de conversații din jurul meu, îmi las capul pe masă și adorm.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— LINIȘTE, VĂ ROG!

Jack Kang își ridică mâinile, iar mulțimea tace. Țsta e un adevărat talent.

Mă aflu în mijlocul Neînfricaților care au ajuns mai târziu, când nu mai era niciun loc liber. Zăresc o rază de lumină — fulgeră. Nu e cel mai potrivit moment pentru a ține întruniri într-o încăpere cu goluri în pereți în loc de ferestre, dar este cea mai mare încăpere pe care o au.

— Știu că mulți dintre voi sunt nedumeriți și zguduiți de ceea ce s-a-ntâmplat ieri, zice Jack. Am auzit multe raportări din diferite perspective, și am înțeles ce e limpede și ce necesită investigații ulterioare.

Îmi dau părul umed pe după urechi. M-am trezit cu zece minute înainte de ora la care se presupunea că va începe întrunirea și am alergat la dușuri. Cu toate că încă sunt epuizată, acum mă simt mai vioaie.

— După părerea mea, ceea ce necesită investigații ulterioare sunt Divergenții, zice Jack.

Pare obosit — are cearcăne la ochi, iar părul îi e ciufulit, de parcă ar fi tras de el toată noaptea. În ciuda căldurii înăbușitoare din încăperea, poartă o cămașă cu mâneci lungi, cu manșetele încheiate — probabil că dimineață, când s-a îmbrăcat, atenția i-a fost distrasă de altceva.

— Cei care sunteți Divergenți, vă rog să faceți un pas în față, astfel încât să auzim și varianta voastră.

Privesc pieziș la Uriah. Asta pare a fi periculos. Se presupune că ar trebui să ascund Divergența mea. Să o recunosc se presupune că înseamnă moarte. Dar n-are rost să mă mai ascund acum — ei deja știu de mine.

Tobias e primul care se mișcă. Pornește din mulțime, la început răsucindu-și corpul pentru a-și face loc printre oameni, apoi, când ei se dau înapoi pentru a-i face loc, înaintează cu spatele drept spre Jack Kang.

Mă mișc și eu, murmurând spre oamenii din fața mea:

— Scuzați-mă!

Ei se trag înapoi, de parcă i-aș fi amenințat că-i împrășc cu otravă. Mai fac și alții un pas înainte, îmbrăcați în albul și negrul Candorii, dar nu mulți. Una dintre ei este fata din Candore pe care eu am ajutat-o.

În ciuda notorietății pe care o are acum Tobias printre Neînfricați, și cu noul meu nume de Fata Care L-a Înjunghiat pe Eric, nu noi constituim adevăratul centru al atenției tuturor. Ci Marcus.

— Tu, Marcus? întreabă Jack, când Marcus ajunge în mijlocul încăperii și stă pe treapta cea mai de jos.

— Da, răspunde Marcus. Înțeleg că ești îngrijorat — că sunteți cu toții îngrijorați. Până acum o săptămână n-ați auzit despre Divergenți, iar acum, tot ce știți este că ei sunt imuni la ceva la care voi nu sunteți, iar asta e un lucru înspăimântător.

Dar pot să vă asigur că, în ceea ce ne privește, nu e nimic de care să vă temeți.

În timp ce vorbește, își înclină capul și-și ridică sprâncelele în semn de compasiune, și înțeleg pe loc de ce îl plac unii oameni. Te face să ai impresia că, orice i-ai încredința, el va avea mare grijă.

— Mie mi se pare limpede, zice Jack, că am fost atacați pentru ca Erudiții să poată să-i descopere pe Divergenți. Știi de ce s-a întâmplat asta?

— Nu, nu știu, zice Marcus. Poate că intenția lor a fost doar să ne identifice. Par a fi informații folositoare pe care să le deții în caz că intenționează să-și folosească simulările din nou.

— *Nu* asta a fost intenția lor.

Cuvintele mi-au ieșit de pe buze înainte să mă decid să le rostesc. Vocea mea este subțire, fără rezonanță, în comparație cu cea a lui Marcus sau a lui Jack, dar e prea târziu să mă opresc.

— Au vrut să ne omoare. Au continuat să ne omoare încă înainte ca toate astea să se fi întâmplat.

Jack se încruntă. Aud sute de zgomote firave — picături de ploaie care cad pe acoperiș. Încăperea se întunecă, ca și când ar fi fost cuprinsă de tristețea cuvintelor de-abia rostite de mine.

— Draga mea, asta pare a fi o teorie a conspirației, zice Jack. Ce motiv ar avea Erudiții să vă omoare?

Mama spunea că oamenii se tem de Divergenți deoarece nu-i pot controla. Poate că e adevărat, dar teama de ceva ce nu poate fi controlat nu constituie un motiv suficient de bine întemeiat pentru Jack Kang, motiv care să îi explice de ce

Erudiții ne doresc moartea. Inima îmi bate nebunește când îmi dau seama că nu-i pot răspunde lui Jack Kang.

— Eu..., încep.

Tobias mă întrerupe.

— Evident că nu știm, zice el, dar au murit cel puțin vreo doisprezece Neînfricați în ultimii șase ani, și există o legătură între acei oameni și rezultatele neobișnuite la testele de aptitudini sau la simulările inițierii.

Fulgeră din nou, și încăperea se luminează. Jack clatină din cap.

— Oricât de interesant ar fi, legătura nu constituie o probă.

— Un lider Neînfricat a împușcat un copil din Candoare în *cap*, i-o trântesc eu. N-ai primit un raport despre *asta*? Pare a fi „demn de investigat”?

— De fapt, am primit, zice el. Și să împuști cu sânge rece un copil e o crimă îngrozitoare, care nu poate să rămână nepedepsită. Din fericire, făptuitorul se află în custodia noastră și vom putea să-l judecăm. În orice caz, trebuie să ținem minte că soldații Neînfricați n-au dat nicio dovadă c-ar fi vrut să facă rău celor mai mulți dintre noi, sau că aveau de gând să ne ucidă în timp ce zăceam inconștienți.

În jurul meu se aud murmure iritate.

— Invazia lor pașnică îmi sugerează că ar putea fi posibil să negociem un tratat de pace cu Erudiția și cu trădătorii Neînfricați, continuă el. Așadar, voi aranja cât mai curând posibil o întâlnire cu Jeanine Matthews, pentru a discuta despre această posibilitate.

— Invazia lor n-a fost *pașnică*, zic eu.

De unde mă aflu, văd zâmbetul de pe chipul lui Tobias. Inspir adânc, și o iau de la capăt.

— Numai fiindcă nu v-au împuşcat pe toți în cap nu înseamnă că intențiile lor erau oarecum onorabile. De ce crezi că au venit aici? Doar ca să vă fugărească pe holuri, să vă lase lași și să plece?

— Bănuiesc că au venit aici după cei ca voi, zice Jack. Și în timp ce sunt îngrijorat pentru siguranța voastră, nu consider că putem să-i atacăm numai pentru că au vrut să omoare o parte din populația noastră.

— Să vă omoare nu e cel mai rău lucru pe care vor să vi-l facă, spun eu. Ci să vă controleze.

Jack zâmbește amuzat. *Amuzat.*

— A, da? Și cum vor reuși să facă asta?

— Au tras în voi cu niște ace, zice Tobias. Ace încărcate cu transmițători de simulare. Simulările vă controlează. Iată cum.

— Știm cum funcționează simulările, zice Jack. Transmițătorul nu este un implant permanent. Dacă ar intenționa să ne controleze, ar fi făcut-o imediat.

— Dar..., încep eu.

El mă întrerupe.

— Beatrice, știu că în ultima vreme ai fost îngrozitor de stresată, zice el liniștit, și că ai făcut un mare serviciu facțiunii noastre și Abnegației. Dar consider că experiența ta traumatică probabil ți-a compromis abilitatea de a fi pe deplin obiectivă. Nu pot lansa un atac bazându-mă pe speculațiile unei fetițe.

Rămân mască, incapabilă să cred că el poate fi atât de prost. Fața îmi arde. Mi-a zis *fetiță*. O fetiță care e stresată până la a deveni paranoică. Eu nu sunt așa, dar acum, așa cred cei din Candoare că sunt.

— *Tu* nu iei hotărâri pentru noi, Kang, spune Tobias.

În jurul meu, Neînfricații își strigă acordul. Altcineva strigă:

— Tu nu ești liderul facțiunii noastre!

Jack așteaptă ca strigătele lor să se potolească, și apoi spune:

— Asta e adevărat. Dacă vreți, sunteți liberi să luați cu asalt sediul Erudiției. Dar veți face asta fără sprijinul nostru, și dați-mi voie să vă reamintesc că sunteți depășiți numeric și nepregătiți.

Are dreptate. Nu-i putem ataca pe Erudiți și pe trădătorii Neînfricați fără sprijinul membrilor Candorii. S-ar transforma într-o baie de sânge dacă am încerca. Jack Kang deține toată puterea. Și acum știm cu toții asta.

— Așa m-am gândit și eu, spune el pe un ton infatuat. Prea bine. O voi contacta pe Jeanine Matthews, să vedem dacă putem negocia pacea. Aveți obiecțiuni?

Nu putem ataca fără Candoare, mă gândesc eu, nu și dacă îi avem pe cei fără facțiune.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

DUPĂ-AMIAZĂ MĂ ALĂTUR unui grup de membri ai Candorii și ai Neînfricării care curăță cioburile din hol. Mă concentrez asupra mișcărilor măturii, ținându-mi privirea ațintită la praful care se adună între cioburi. Mușchii mei își amintesc mișcarea înainte ca eu să o fac, dar când privesc în jos, în locul marmurei negre văd gresii simple, albe, și marginea de jos a unui perete gri-deschis; văd șuvițe de păr blond pe care le-a tăiat mama, și oglinda ascunsă în spatele panoului glisant.

Simt că mă lasă picioarele, și mă sprijin de coada măturii.

Cineva îmi pune o mână pe umăr și mă întorc.

Dar nu este decât o fată din Candoare — o copilă. Mă privește cu ochii larg deschiși.

— Ești bine? mă întreabă ea, cu o voce subțire și puțin neclară.

— Sunt bine, îi spun, prea brutal. Mă grăbesc să mă corectez. Doar obosită. Mulțumesc.

— Cred că minți, spune ea.

Observ un pansament ieșind de sub mâneca ei, care probabil îi acoperă împunsătura de ac. Gândul că această fetiță se

află sub simulare mă îngrețoșează. Nici măcar nu o pot privi. Mă răsucesc pe călcâie.

Și-i văd: afară, un trădător Neînfricat, sprijinind o femeie căreia îi curge sânge din picior. Văd șuvițele argintii din părul femeii și vârful nasului acvilin al bărbatului, iar mai jos de umeri văd banderola albastră a trădătorilor Neînfricați, și-i recunosc pe amândoi. Tori și Zeke.

Tori încearcă să meargă, dar își târăște un picior. O pată umedă, de culoare închisă, îi acoperă aproape toată coapsa.

Cei din Candoare se opresc din măturat și îi privesc lung. Paznicii Neînfricați care se află în fața lifturilor se grăbesc spre intrare, cu armele ridicate. Tovarășii mei măturători se dau înapoi pentru a le face loc, dar eu rămân unde mă aflu, cuprinsă de un val de căldură în timp ce Zeke și Tori se apropie.

— Sunt măcar înarmați? întrebă cineva.

Tori și Zeke ajung în locul unde fuseseră ușile, iar el ridică o mână când vede șirul de Neînfricați înarmați. Cealaltă mână o are petrecută în jurul taliei lui Tori.

— Are nevoie de îngrijiri medicale, zice Zeke. Imediat.

— Și de ce i-am oferi îngrijiri medicale unui trădător? întrebă pe deasupra țevii puștii un bărbat Neînfricat cu păr blond și cu două piercinguri în buză.

Un petic de albastru îi marchează brațul.

Tori mormăie, iar eu mă strecor printre doi Neînfricați pentru a ajunge la ea. Își pune mâna plină de sânge într-a mea. Zeke o lasă la pământ, mormăind.

— Tris! zice ea, amețită.

— Fato, mai bine treci înapoi! zice Neînfricatul blond.

— Ba nu, spun eu. Lasă-ți arma jos!

— V-am zis că Divergenții sunt nebuni, mormăie unul dintre Neînfricații înarmați spre femeia de lângă el.

— Nu-mi pasă dacă o luați pe sus și o legați de un pat pentru a o împiedica să se ducă la o petrecere cu focuri de armă, spune Zeke, încruntându-se. Numai n-o lăsați să sângereze de moarte în holul sediului Candorii!

Într-un final, câțiva Neînfricați înaintează și o ridică pe Tori.

— Unde ar trebui ... s-o ducem? întreabă unul dintre ei.

— Găsiți-o pe Helena, zice Zeke. Sora Neînfricaților.

Bărbații încuviințează și o duc spre lifturi. Eu și Zeke ne încrucișăm privirile.

— Ces-a întâmplat? îl întreb.

— Trădătorii Neînfricați au descoperit că strângeam informații de la ei, zice el. Tori a încercat să fugă, dar au împușcat-o în timp ce alerga. Am ajutat-o să ajungă aici.

— Drăguță poveste, zice Neînfricatul blond. N-ai vrea s-o repeți sub serul adevărului?

Zeke ridică din umeri.

— OK.

Întinde în față mâinile unite la încheieturi într-un mod teatral.

— Săltați-mă, dacă sunteți așa de sperați s-o faceți.

Apoi privește la ceva peste umărul meu și dă să pornească. Mă întorc pentru a-l vedea pe Uriah alergând dinspre cabina liftului. El zâmbește.

— Am auzit că ai fi un trădător mizerabil, zice Uriah.

— Mda, cum zici tu, răspunde Zeke.

Se ciocnesc într-o îmbrățișare care mi se pare aproape dureroasă, plesnindu-și reciproc spinările și răsând, cu pumnii strânși între ei.

— Nu pot să cred că nu ne-ai zis, spune Lynn, scuturând din cap.

Stă vizavi de mine la masă, cu brațele încrucișate și cu un picior ridicat.

— Ei, nu vă impacientați, zice Zeke. Nici măcar Shaunei și nici lui Uriah nu trebuia să le spun. Pentru că nu poți fi spion dacă le spui tuturor că asta ești.

Stăm într-o încăpere din sediul Candorii care se numește Locul Adunării, așa cum s-au obișnuit Neînfricații să-i spună ironic, ori de câte ori au posibilitatea. E largă și deschisă, cu materiale textile în alb și negru drapate pe fiecare perete, și cu un cerc de podiumuri aflat în mijlocul încăperii. Podiumurile sunt înconjurată de mese mari, rotunde. Lynn mi-a spus că ei găzduiesc aici dezbateri lunare, pentru distracție, și, de asemenea, o dată pe săptămână, aici au loc slujbe religioase. Dar și când nu sunt programate niciun fel de evenimente, încăperea e de obicei plină.

În urmă cu o oră, la etajul al optsprezecelea, ca urmare a unui interogatoriu scurt, Zeke a fost achitat de către cei din Candoare. N-a fost la fel de sumbru ca interogatoriul meu sau al lui Tobias, pe de-o parte pentru că nu exista nicio înregistrare video suspectă care să-l implice pe Zeke, și pe de altă parte pentru că Zeke e amuzant când se află sub efectul serului adevărului. Mai ales partea a doua. În orice caz, am venit la Locul Adunării pentru a sărbători ceea ce Uriah a numit „Hei, tu nu ești un trădător mizerabil!”.

— Da, dar noi te-am tot insultat încă din timpul atacului simulat, zice Lynn. Și acum mă simt ca o ticăloasă.

Zeke o cuprinde cu brațul pe Shauna.

— Lynn, tu ești o ticăloasă. Face parte din farmecul tău.

Lynn aruncă spre el cu o cană de plastic, iar el parează. Apa se împrăștie peste masă, stropindu-l în ochi.

— Oricum, după cum ziceam, spune Zeke, frecându-se la ochi, în cea mai mare parte mă ocupam cu scoaterea în siguranță a dezertorilor Erudiți. De aceea există aici un grup mare și unul mai mic la sediul Prieteniei. Dar Tori... habar n-am ce făcea. Se tot furișa ore-n șir, și ori de câte ori se afla prin zonă, părea pe punctul de-a exploda. Nu e de mirare că ne-a dat în vileag.

— *Cum* ai căpătat slujba? întreabă Lynn. Nu ești chiar așa de deosebit.

— A fost mai mult datorită locului în care m-am aflat după atacul simulat. Drept în mijlocul unui grup de trădători Neînfricați. M-am hotărât să merg cu ei, spune. Despre Tori nu știu exact.

— Ea s-a transferat de la Erudiți, îi spun eu.

Ceea ce nu spun, deoarece sunt convinsă că ea n-ar vrea să știe toată lumea, e că Tori probabil părea pe punctul de a exploda în sediul Erudiției întrucât aceștia îl omorâseră pe fraatele ei pentru că era Divergent.

Cândva îmi spusese că aștepta oportunitatea pentru a se răzbuna.

— O! zice Zeke. Cum de știi asta?

— Păi, toți transferații din facțiuni au un club secret, spun eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Ne întâlnim în fiecare a treia joi.

Zeke pufnește.

— Unde-i Four? întreabă Uriah, uitându-se la ceas. Ar trebui oare să începem fără el?

— Nu putem, zice Zeke. El primește Informațiile.

Uriah dă din cap ca și când asta înseamnă ceva. Apoi se oprește și întreabă:

— Poftim? Care informații?

— Informațiile legate de micuța întâlnire de pace a lui Kang cu Jeanine, răspunde Zeke.

— Evident.

De cealaltă parte a încăperii, o văd pe Christina stând la masă, alături de sora ei. Amândouă citesc ceva.

Mă încordez toată. Cara, sora mai mare a lui Will, traversează încăperea spre masa Christinei. Îmi plec capul.

— Ce e? întreabă Uriah, privind peste umăr.

Îmi vine să-l pocnesc.

— Termină! îi spun. N-ai vrea să faci în așa fel încât să știe toată lumea?

Mă aplec în față, sprijinindu-mă de masă.

— Sora lui Will e acolo.

— Da, am vorbit odată cu ea despre cum să o ajut să iasă de la Erudiți, când mă aflam acolo, zice Zeke. A zis că a văzut o femeie din Abnegație omorâtă în timp ce se afla într-o misiune pentru Jeanine și nu mai putea suporta.

— Suntem siguri că nu e doar un spion Erudit? întreabă Lynn.

— Lynn, ea a salvat jumătate din facțiunea noastră de la chestia *asta*, zice Marlene, lovind cu degetul pansamentul de pe braț, acolo unde o împușcaseră trădătorii Neînfricați. Mă rog, jumătate din jumătatea facțiunii noastre.

— Mar, în anumite cercuri, asta se cheamă sfert, îi zice Lynn.

— Oricum, cui îi pasă dacă e trădătoare? întreabă Zeke. Noi nu plănuim nimic despre care ea i-ar putea informa. Și cu siguranță n-am include-o și pe ea dacă am face treaba asta.

— Există multe informații aici pe care ea le poate strânge, zice Lynn. Câți suntem, de exemplu, sau câți dintre noi nu sunt conectați pentru simulări.

— Tu n-ai văzut-o când îmi povestea de ce a plecat, zice Zeke. Eu o cred.

Cara și Christina s-au ridicat și ies din încăpere.

— Mă întorc imediat, spun eu. Trebuie să merg la baie.

Aștept până ce Cara și Christina ies pe ușă, și apoi pe jumătate merg, pe jumătate alerg în aceeași direcție. Deschid ușa încet, astfel încât să nu scoată niciun zgomot, și apoi o închid lent în urma mea. Mă aflu într-un hol în penumbră, care miroase a gunoi — aici trebuie să fie platforma de gunoi a Candorii.

Aud două voci de femeie dincolo de colț, și mă furișez spre capătul holului, pentru a auzi mai bine.

— ... pur și simplu nu pot să suport faptul că ea e aici, suspină una dintre ele.

Christina.

— Nu pot să-mi imaginez întruna... ce a făcut ea... nu pot să înțeleg cum de-a făcut una ca asta!

Suspinele Christinei mă termină.

Cara nu se grăbește cu răspunsul.

— Ei bine, eu înțeleg, spune ea.

— Poftim? rostește Christina, sughițând.

— Trebuie să înțelegi, suntem antrenate să vedem lucrurile cât mai logic posibil, zice Cara. Așa încât să nu crezi că sunt dură. Dar fata asta a fost probabil speriată de și-a ieșit din minți, cu siguranță incapabilă să evalueze limpede situația la vremea aceea, asta dacă a fost vreodată capabilă să o facă.

Deschid ochii mirată. Ce... Parcurg în gând o listă scurtă de insulte, înainte să o ascult continuând.

— Iar simularea a făcut-o incapabilă să rezoneze cu el. Deci când el a amenințat-o cu moartea, ea a reacționat așa cum fusese instruită de către Neînfricați: să împuște pentru a omori.

— Deci, ce insinuezi? întrebă Christina pe un ton aspru. Că ar trebui s-o lăsăm baltă pentru că are logică?

— Sigur că nu, zice Cara. Vocea îi este puțin nesigură, și repetă, de data aceasta liniștită. *Sigur* că nu.

Își drege vocea.

— Doar că tu trebuie să te afli în preajma ei, iar eu vreau să fac ca totul să fie mai ușor pentru tine. Nu trebuie să o ierți. De fapt, nici măcar nu știu de ce ați fost prietene — ea întotdeauna mi s-a părut puțin excentrică.

Mă încordez așteptând acordul Christinei, dar, spre surprinderea — și ușurarea — mea, acesta nu vine.

Cara continuă.

— În orice caz. Tu nu trebuie s-o ierți, dar ar trebui să încerci să înțelegi că ceea ce a făcut n-a fost din răutate, ci a fost de frică. În felul acesta, poți să o privești fără să-ți vină să-i tragi un pumn în nasul ei îngrozitor de lung.

Duc automat mâna la nas. Christina râde, și percep râsul ei ca pe o lovitură în stomac. Mă întorc cu spatele și intru din nou în Locul Adunării.

Deși Cara a fost nepoliticoasă — iar comentariul legat de nas a fost o lovitură sub centură —, îi sunt recunoscătoare pentru cele spuse.

* * *

Tobias apare pe o ușă ascunsă în spatele unei bucăți de material alb. Enervat, îl dă la o parte din calea lui înainte de a

veni către noi și de a se așeza lângă mine la masa din Locul Adunării.

— Kang se va întâlni cu un reprezentant al lui Jeanine Matthews la șapte dimineață, zice el.

— Un reprezentant? Nu vine chiar ea?

— Da, și să stea în mijlocul unui grup de oameni nervoși și înarmați care pot să tragă în ea?

Uriah zâmbește ușor.

— Aș vrea s-o văd încercând să facă asta. Nu, zău, chiar aș vrea.

— Cel puțin Kang Genialul își va lua o escortă de Neînfricați? întrebă Lynn.

— Da, răspunde Tobias. Câțiva dintre membrii mai vechi s-au oferit voluntari. Bud a spus că va asculta cu atenție și va raporta imediat.

Mă încrunt spre el. Cum de are atâtea informații? Și de ce, după doi ani în care a evitat cu orice preț să devină un lider Neînfricat, brusc se comportă astfel?

— Deci bănuiesc că întrebarea care se pune, zice Zeke, punându-și palmele pe masă, este: dacă ați fi Erudiți, voi ce ați spune la această întrunire?

Mă privesc cu toții. Plini de așteptare.

— Ce e? întreb eu.

— Ești Divergentă, răspunde Zeke.

— Și Tobias e.

— Dar, dar el n-are aptitudini pentru Erudiție.

— Și tu de unde știi că eu am?

Zeke își îndreaptă umerii.

— Pare probabil. Nu-i așa că pare probabil?

Uriah și Lynn încuviințează. Tobias își mișcă buzele ca și când ar zâmbi, dar dacă așa a fost, el și-a reprimat imediat gestul. Mă simt de parcă aș fi înghițit un bolovan.

— Ultima dată când am verificat, cu toții aveți creiere care funcționau, spun. Și voi puteți gândi ca Erudiții.

— Dar noi nu avem minți Divergente speciale! zice Marlene. Își pune degetele pe capul meu și apasă ușor. Haide, fă-ți numărul de magie!

— Mar, nu există magie Divergentă, zice Lynn.

— Și dacă totuși există, n-ar trebui să o consultăm, zice Shauna.

Este pentru prima dată când vorbește de când ne-am așezat. Nici măcar nu mă privește când spune asta, ci pur și simplu se încruntă spre sora ei mai mică.

— Shauna ..., începe Zeke.

— Slăbește-mă cu *Shauna*! zice ea, încruntându-se în schimb spre el. Nu crezi că cineva care are aptitudini pentru multiple facțiuni ar putea avea o problemă de loialitate? Dacă are aptitudini pentru Erudiție, cum putem fi siguri că nu *lucreză* pentru Erudiți?

— Nu fi caraghioasă, zice Tobias, pe un ton scăzut.

— Nu sunt caraghioasă, spune ea, lovind masa. Știu că aparțin Neînfricării deoarece tot ce am făcut la acel test de aptitudini mi-a confirmat acest lucru. Și din acest motiv îi sunt loială facțiunii mele — deoarece n-aș putea fi în altă parte. Dar ea? Și tu?

Clatină din cap.

— Habar n-am cui îi sunteți voi loiali. Și n-am de gând să mă prefac că totul e OK.

Se ridică, iar când Zeke întinde mâna spre ea, fata îi împinge mâna la o parte, pornind grăbită spre una dintre uși.

O urmăresc cu privirea până când se închide ușa în urma ei, iar materialul negru care atârnă în fața acesteia nu se mai mișcă.

Mă simt rănită, într-atât încât aș putea să țip, numai că Shauna nu mai este aici să pot țipa la ea.

— Nu e *magie*, spun eu enervată. Trebuie doar să vă întrebați care ar fi cel mai logic răspuns într-o anumită situație.

Vorbele mele sunt întâmpinate de chipuri lipsite de expresie.

— Serios, zic eu. Dacă-aș fi în această situație, privind la un grup de paznici Neînfricați și la Jack Kang, probabil că n-aș recurge la violență, bine?

— Păi, tu s-ar putea să n-o faci, dacă ai avea propriii tăi paznici Neînfricați. Și apoi nu e nevoie decât de un singur foc — bum! el a murit, și Erudiția o duce mult mai bine, zice Zeke.

— Pe oricine ar trimite ei să discute cu Jack Kang, n-o să fie vreun puști oarecare din Erudiție, ci o persoană importantă. Ar fi o mișcare prostească să tragi în Jack Kang și să riști să pierzi pe oricine ar trimite ei drept reprezentantul lui Jeanine.

— Vedeți? De asta trebuie să analizăm situația, zice Zeke. Dacă ar fi după mine, eu l-aș împușca; ar merita riscul.

Mă ciupesc de nas. Deja mă doare capul.

— Bine.

Încerc să mă pun în locul lui Jeanine Matthews. Știu deja că ea nu va negocia cu Jack Kang. De ce ar trebui s-o facă? El n-are nimic să-i ofere ei. Ea va folosi situația în avantajul ei.

— Consider, zic eu, că Jeanine Matthews îl va manipula. Și că el va face orice pentru a-și proteja facțiunea, chiar dacă asta înseamnă să-i sacrifice pe Divergenți.

Mă opresc un moment, amintindu-mi cum a obținut influența facțiunii sale, peste capetele noastre, la întrunire.

— Sau să-i sacrifice pe Neînfricați. Așa că *trebuie* să auzim ce vor spune la acea întâlnire.

Uriah și Zeke schimbă priviri. Lynn zâmbește, dar nu este zâmbetul ei obișnuit. Nu zâmbește și cu ochii, care acum par mult mai aurii decât au fost vreodată, cu acea răceală în ei.

— Deci să ascultăm, spune ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI

MĂ UIT LA CEAS. E șapte seara. Doar douăsprezece ore până când vom auzi ce are de spus Jeanine lui Jack Kang. Mi-am verificat ceasul cel puțin de zece ori în ultima oră, de parcă așa aș determina timpul să treacă mai repede. Ard de nerăbdare să fac ceva — *orice* altceva în afară de a sta în cantină cu Lynn, Tobias și Lauren, ciugulind din mâncare și aruncându-i priviri furișe Christinei, care stă cu familia ei din Candoare la una dintre mese.

— Mă întreb dacă vom putea să ne întoarcem la ce-a fost, după ce toate astea se vor fi terminat, zice Lauren.

Ea și Tobias vorbesc încontinuu, de cel puțin cinci minute, despre metodele de pregătire a novicilor Neînfricați. Probabil că e singurul lucru pe care îl au în comun.

— Dacă va mai *rămâne* vreo facțiune după ce toate astea se vor fi terminat, zice Lynn, clădindu-și piureul de cartofi pe o chiflă.

— Să nu-mi spui că ai de gând să mănânci un sandviș cu piure de cartofi, îi zic.

— De ce nu?

Un grup de Neînfricați se strecoară printre masa noastră și următoarea. Sunt mai mari decât Tobias, dar nu cu mult. Una dintre fete are cinci culori diferite în păr, și brațele acoperite cu tatuaje, astfel încât aproape că nu i se mai zărește niciun centimetru liber de piele. Unul dintre băieți se apleacă spre Tobias, care stă cu spatele spre ei, și îi șoptește în timp ce trece:

— Lașule!

Și alți câțiva procedează la fel, suflându-i „lașule” la ureche și apoi continuându-și drumul. El își proptește cuțitul de o bucată de pâine, unde un cocoloș de unt așteaptă să fie întins, și privește lung masa.

Încordată, mă aștept să explodeze.

— Ce idioți! zice Lauren. Și la fel și ăștia din Candoare, că te fac să-ți deșerți toată povestea vieții în fața lor... și ei sunt niște idioți.

Tobias nu răspunde. Își lasă jos cuțitul și bucata de pâine și se ridică de la masă. Privește concentrat spre ceva aflat în cealaltă parte a încăperii.

— Asta trebuie să-nceteze, rostește el, și pornește spre locul în care privea, înainte ca eu să-mi dau seama ce este.

Asta nu-i a bine.

Se strecoară printre mese și oameni, ca și când ar fi mai mult lichid decât solid, iar eu merg împleticindu-mă după el, murmurând scuze în timp ce împing oamenii.

Și atunci văd exact spre ce se îndreaptă Tobias. Marcus. Stă așezat cu câțiva dintre membrii mai în vârstă din Candoare.

Tobias ajunge la el și-l înșfacă de ceafă, smulgându-l de pe scaun. Marcus deschide gura pentru a spune ceva, iar asta e o greșeală, căci Tobias îl pocnește peste gură. Cineva țipă, dar

nimeni nu se grăbește să-i vină în ajutor lui Marcus. La urma urmelor, suntem într-o sală plină de Neînfricați.

Tobias îl împinge pe Marcus spre mijlocul încăperii, unde există un spațiu liber între mese pentru a lăsa la vedere simbolul Candorii. Marcus se împleticește deasupra unuia dintre brațele balanței, acoperindu-și fața cu mâinile, astfel încât nu văd urmările loviturii lui Tobias.

Tobias îl trânteste la podea și își pune tocul pantofului pe gâtul lui. Marcus îi trage una peste picior, în timp ce sângele îi curge pe buze, dar chiar dacă a fost cu toată forța, el tot nu poate fi la fel de puternic precum fiul lui. Tobias își desfăce catarama curelei și și-o trage din găici.

Își ia piciorul de pe gâtul lui Marcus și dă cureaua spre spate.

— E pentru binele tău, îi spune el.

Asta, îmi amintesc, e ceea ce Marcus, și multiplele lui manifestări, i-au spus întotdeauna lui Tobias în peisajul fricii lui.

Apoi cureaua zboară prin aer și-l lovește pe Marcus peste braț. Fața lui Marcus e de un roșu aprins și își acoperă capul când cade următoarea lovitură, aceasta lovindu-l peste spate. În jurul meu se aud hohote de râs care vin dinspre mesele Neînfricaților, dar eu nu râd. Pur și simplu nu pot să râd când văd așa ceva.

În sfârșit, îmi vin în fire. Mă reped înainte și-l apuc pe Tobias de mână.

— Oprește-te! îi spun. Tobias, oprește-te *chiar acum!*

Mă aștept să văd o privire sălbatică în ochii lui. Însă când mă privește, nu e așa. Nu e roșu la față, și respiră calm. Acesta n-a fost un act săvârșit cu patimă. A fost un act calculat.

Lasă cureaua să cadă și duce mâna la buzunar. Scoate de acolo un lanț de argint pe care atârnă un inel. Marcus stă pe

o parte și găfâie. Tobias lasă inelul să cadă lângă fața tatălui său. Este făcut dintr-un metal simplu, lipsit de strălucire, o verighetă din Abnegație.

— Mama mea, zice Tobias, îți transmite salutări.

Tobias se îndepărtează, iar mie îmi trebuie câteva secunde să pot respira din nou. Când reușesc, îl las pe Marcus crispându-se pe podea și alerg după el. Durează până ce îl ajung din urmă pe hol.

— Ce-a fost asta? îl întreb.

Tobias apasă butonul liftului și nu mă privește.

— A fost necesar, zice el.

— Necesari pentru ce? îl întreb eu.

— Poftim? Acum îți pare rău *pentru el*? mă întreabă Tobias, întorcându-se încruntat spre mine. Ai idee de câte ori mi-a făcut el asta mie? Cum crezi că-am învățat mișcările?

Mă simt fragilă, de parcă m-aș putea frânge. Chiar părea că făcuse repetiții, ca și când Tobias revăzuse în minte pașii, recitase cuvintele în fața unei oglinzi. Le știa pe de rost; numai că, de data aceasta, juca celălalt rol.

— Nu, spun încet. Nu. Nu-mi pare rău pentru el, câtuși de puțin.

— Atunci, ce e, Tris?

Vocea lui e aspră. Ar putea fi lucrul care să mă frângă.

— În ultima săptămână, nu ți-a păsat de ceea ce am făcut sau am spus, așa că ce-i atât de diferit acum?

Aproape că mă tem de el. Nu știu ce să spun sau să fac când vine vorba de partea lui ciudată, și iat-o, mocnind sub suprafața lucrurilor pe care le face, exact ca partea crudă din mine. Amândoi purtăm în noi înșine războiul. Uneori, ne ține în viață. Alteori, amenință să ne distrugă.

— Nimic, îi răspund.

Liftul își anunță sonor sosirea. El intră în lift și apasă butonul de închidere, astfel încât ușile se închid între noi. Privesc lung la metalul lustruit și încerc să rememorez ultimele zece minute. „Asta trebuie să-nceteze”, a spus el. „Asta” a fost partea ridicolă, rezultat al interogatoriului, când el a recunoscut că s-a alăturat Neînfricaților pentru a scăpa de tatăl lui. Iar apoi l-a bătut pe Marcus — în public, unde toți Neînfricații au putut să privească.

De ce? Pentru a-și recupera mândria? Nu poate fi asta. A fost mult prea voit pentru asta.

* * *

În drumul meu înapoi spre cantină, văd un bărbat din Candoare, care îl însoțește pe Marcus la baie. El merge încet, dar nu e chircit, ceea ce mă face să cred că Tobias nu l-a lovit prea rău. Văd cum se închide ușa în urma lui.

N-am uitat deloc ce-am auzit la sediul Prieteniei despre informațiile pentru care tatăl meu și-a riscat viața. *Așa se presupune*, îmi reamintesc eu. S-ar putea să nu fie înțelept să ai încredere în Marcus. Și mi-am promis că n-am să-l mai întreb niciodată despre așa ceva.

Pierd vremea lângă ușa băii până ce iese bărbatul din Candoare, și apoi intru eu, înainte ca ușa să se închidă de tot. Marcus e așezat pe jos în fața unei chiuvete, cu un ghemotoc de prosoape din hârtie apăsate pe buze. Nu pare fericit să mă vadă.

— Ce e, ai venit să te desfeți? întrebă el. Ieși afară!

— Ba nu, îi răspund eu.

De fapt, de ce sunt aici?

Mă privește și așteaptă.

— Ei?

— M-am gândit că ți-ar prinde bine să-ți reamintesc ceva, îi spun. Orice ai vrea să obții de la Jeanine, n-ai să poți s-o faci de unul singur, și nici n-ai să poți să o faci numai cu ajutorul Abnegației.

— Credeam că-am depășit momentul ăsta.

Vocea îi este înăbușită de prosoapele de hârtie.

— Ideea că *tu* ai putea să m-ajuti...

— Nu știu de unde ți-a venit ideea că sunt nefolositoare, dar asta e! i-o trântesc eu. Și nu mă interesează s-aud ce părere ai. Nu vreau decât să-ți spun că, atunci când n-ai să-ți mai faci iluzii și ai să-ncepi să te simți disperat, căci ești prea prost să-ți dai seama singur, ai să știi la cine să apelezi.

Plec din baie exact când bărbatul din Candoare se întoarce cu o pungă cu gheață.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

STAU ÎN FAȚA CHIUVELTELOR din baia femeilor, pe podeaua recent revendicată a Neînfricaților, cu un pistol în palmă. Lynn mi l-a strecurat acum câteva minute; părea încurcată că nu l-am strâns imediat în mână și nu l-am pus undeva, într-un toc sau la betelia jeansilor. Pur și simplu l-am lăsat acolo și m-am dus la baie înainte să intru în panică.

Nu fi proastă! Nu pot să trec la treabă fără o armă. Ar fi o nebunie. Prin urmare, va trebui să rezolv în următoarele cinci minute această problemă pe care o am. Mai întâi îmi îndoi degetul mic în jurul patului, apoi degetul inelar, apoi pe celelalte. Greutatea îmi este cunoscută. Arătătorul îmi alunecă înspre trăgaci. Respir. Încep să-l ridic, ducându-mi mâna stângă spre dreapta, pentru a o stabiliza. Îndepărtez pistolul de corp, cu brațele întinse, așa cum m-a învățat Four, atunci când acesta era singurul lui nume. Am folosit un pistol ca acesta pentru a-mi apăra tatăl și fratele de Neînfricații aflați sub simulare. L-am folosit pentru a-l împiedica pe Eric să-l împuște pe Tobias în cap. Nu este un rău inerent. Este doar o unealtă.

Zăresc un licăr de mișcare în oglindă, și înainte să mă pot opri, îmi privesc imaginea. *Așa m-a văzut el*, mă gândesc. *Așa m-a văzut când l-am împușcat*. Gemând ca un animal rănit, las pistolul să-mi cadă din mână și-mi pun mâinile încrucișate la piept. Vreau să plâng, fiindcă știu că mă va face să mă simt mai bine, dar lacrimile nu-mi vin. Mă las pe vine și privesc lung spre plăcile de gresie albă. Nu pot s-o fac. Nu pot să iau pistolul cu mine.

Nici măcar n-ar trebui să mă duc; și totuși, am de gând s-o fac.

— Tris?

Cineva bate la ușă. Mă ridic în timp ce ușa se deschide câțiva centimetri scârțâind. Tobias pășește înăuntru.

— Zeke și Uriah mi-au spus că ai de gând să tragi cu urechea la Jack, îmi spune el.

— Ah!

— Așa este?

— De ce ți-aș spune? Tu nu-mi spui despre planurile *tale*. Ridică din sprâncene.

— Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre faptul că l-ai bătut măr pe Marcus în fața tuturor Neînfricaților fără niciun motiv aparent. Pășesc spre el. Dar există totuși un motiv, nu-i așa? Deoarece nu e ca și când ți-ai pierdut controlul, nu e ca și când el a făcut ceva pentru a te provoca, ca atare, trebuie să existe un motiv!

— Am fost nevoit să le demonstrez Neînfricaților că nu sunt laș, spune el. Asta-i tot. Asta a fost singurul motiv.

— De ce ai avea nevoie să..., încep eu.

De ce are nevoie Tobias să le arate Neînfricaților de ce e în stare? Numai dacă ar vrea ca ei să îl stimeze. Doar dacă ar vrea să devină lider Neînfricat. Îmi amintesc vocea lui

Evelyn vorbind din întunericul adăpostului celor fără facțiune: „Ceea ce sugerez e ca tu să *devii* important.”

El vrea ca Neînfricații să se alieze cu cei fără facțiune, și știe că singurul mod prin care asta se poate întâmpla e să o facă el însuși.

De ce n-a simțit nevoia să-mi împărtășească și mie planul lui e cu totul alt mister. Înainte să pot să-l întreb, el spune:

— Deci, ai de gând să tragi cu urechea sau nu?

— Ce importanță are?

— Iar te bagi în belele fără niciun motiv, spune el. Exact ca atunci când te-ai repezit să lupți cu Erudiții, având numai un ... *briceag* pentru a te apăra.

— Există un motiv. Unul bun. Nu vom ști ce se întâmplă dacă nu tragem cu urechea, și trebuie să știm ce se petrece.

Își încrucișează brațele. Nu e masiv, așa cum sunt unii băieți Neînfricați. Iar unele fete ar fi deranjate de urechile lui ușor clăpăuge sau de nasul lui puțin acvilin, dar pentru mine ...

Îmi înăbuș restul gândului. El e aici pentru a țipa la mine. Ascunde anumite chestii de mine. Orice suntem acum, nu-mi pot permite să nutresc gânduri despre cât de atrăgător este. Nu va face decât să-mi fie mai greu să îndeplinesc ceea ce trebuie. Iar acum, asta înseamnă să merg să trag cu urechea la ceea ce Jack Kang are de gând să le spună Erudiților.

— Nu-ți mai tunzi părul cum o fac cei din Abnegație, îi spun. Asta pentru că vrei să pari și mai Neînfricat?

— Nu schimba subiectul! îmi spune el. Deja există patru oameni care au de gând să tragă cu urechea. Nu e nevoie să fii și tu acolo.

— De ce insiști așa de mult ca eu să rămân acasă? Ridic vocea. Nu sunt genul de persoană care doar stă și-i lasă pe alții să-și asume toate riscurile.

— Atâta timp cât tu ești cineva care nu pare să pună preț pe propria-i viață... Cineva care nici măcar nu poate ține și trage cu un *pistol*...

Se apleacă spre mine.

— Ar trebui să stai și să-i lași pe alții să-și asume riscurile.

Vocea lui liniștită pulsează în jurul meu asemenea unei bătăi de inimă. Aud vorbele „care nu pare să pună preț pe propria-i viață”, iar și iar, și stau nemișcată, pentru a nu mă înfuria.

— Ce ai de gând să faci? îl întreb. Să mă încui în baie? Pentru că e singura modalitate prin care mă vei putea împiedica să merg.

Își atinge fruntea și apoi își trece mâinile peste obraji. Nu i-am văzut niciodată fața atât de contorsionată.

— Nu vreau să te opresc. Vreau ca tu însăși să te oprești, spune el. Dar dacă ai de gând să fii nesăbuită, nu mă poți împiedica să vin și eu.

* * *

Încă e întuneric, dar nu atât de dens, atunci când ajungem la pod, care e structurat pe două niveluri, cu stâlpi de piatră în fiecare colț. Coborâm scările de lângă unul din stâlpii de piatră și ne strecurăm în tăcere la nivelul râului. Băltoace de apă stătută strălucesc când sunt atinse de primele petice de lumină. Soarele răsare; trebuie să ne ocupăm locurile.

Uriah și Zeke se află în clădirile situate de o parte și de alta a podului, astfel încât să aibă o priveliște mai bună și să ne acopere de la distanță. Pot ochi mai bine decât Lynn sau

Shauna, care a venit, rugată fiind de către Lynn, în pofida descărcării ei nervoase de la Locul Adunării.

Lynn merge prima, cu spatele lipit de piatră, în timp ce înaintează centimetru cu centimetru pe muchia inferioară a cadrelor de susținere a podului. Eu o urmez, cu Shauna și cu Tobias în urma mea. Podul este susținut de patru structuri curbate din metal care îl fixează de peretele de piatră, și de un labirint de grinzi înguste sub nivelul lui inferior. Lynn se strecoară sub una dintre structurile din metal și se cațără repejor, lăsând în urma ei grinzile înguste, în timp ce-și croiește drum spre mijlocul podului. O las pe Shauna să treacă în fața mea, pentru că nu mă pot cățara și eu. Brațul stâng îmi tremură în timp ce încerc să-mi capăt echilibrul în vârful structurii din metal. Simt pe talie mâna rece a lui Tobias, care mă ajută să mă stabilizez.

Mă ghemuiesc pentru a încăpea în spațiul dintre partea inferioară a podului și grinzile de sub mine. Nu ajung prea departe înainte să trebuiască să mă opresc, cu picioarele pe o grindă și cu brațul stâng pe alta. Și va trebui să stau așa mult timp.

Tobias se strecoară de-a lungul uneia dintre grinzi și-și pune piciorul sub mine. E suficient de lung încât să se întindă sub mine și să ajungă pe o a doua grindă. Expir și îi zâmbesc, în chip de mulțumire. Este prima dată când ne mulțumim unul altuia de când am plecat de la Merciless Mart.

Îmi zâmbește și el, dar nu prea vesel.

Ne petrecem timpul în tăcere. Respir pe gură și încerc să țin sub control tremuratul brațelor și al picioarelor. Shauna și Lynn par să comunice fără să vorbească. Amândouă fac grimase, pe care eu nu le pot descifra, și încuviințează, și își zâmbesc una alteia când ajung la o înțelegere. Niciodată nu m-am

gândit cum ar fi să am o soră. Oare eu și Caleb am fi fost mai apropiați dacă el ar fi fost fată?

Dimineața orașul este foarte tăcut, astfel încât sunetul pașilor reverberează pe măsură ce se apropie de pod. Deoarece sunetul pașilor vine din spatele meu, sunt sigură că îi aparțin lui Jack Kang și escortei lui Neînfricate. Neînfricații știu că suntem aici, deși Jack Kang nu știe. Dacă s-ar uita fix în jos timp de mai mult de două secunde, ar putea să ne vadă prin hățișul de metal de sub picioarele lui. Încerc să respir cât de liniștit pot.

Tobias se uită la ceas și apoi își întinde brațul să vadă și eu cât e ora. Șapte fix.

Arunc o privire prin păienjenișul de oțel de deasupra mea. Deasupra capului meu trec niște pași. Apoi îl aud.

— Bună, Jack, spune el.

E Max, cel care l-a numit pe Eric la conducerea Neînfricării la porunca lui Jeanine, care a implementat politicile de cruzime și brutalitate din inițierea Neînfricaților. N-am vorbit niciodată față-n față cu el, dar sunetul vocii lui mă face să tremur.

— Max! spune Jack. Unde-i Jeanine? Am crezut că va avea măcar politețea să apară ea în persoană.

— Jeanine și cu mine ne împărțim responsabilitățile conform puterii noastre, spune el. Asta înseamnă că eu iau toate hotărârile militare. Consider că asta include și ceea ce facem noi azi.

Mă încrunt. Nu l-am auzit pe Max vorbind mult, dar ceva în legătură cu vorbele pe care le folosește, și ritmul lor, pare ... *deplasat*.

— Bine, zice Jack. Am venit să ...

— E cazul să te informez că nu va fi o negociere, zice Max. Pentru a negocia, trebuie să te afli pe picior de egalitate, iar tu, Jack, nu ești.

— La ce te referi?

— Sunteți singura facțiune de care ne putem dispensa. Candoarea nu ne furnizează protecție, susținere sau inovații tehnologice. Prin urmare, putem să sărim peste voi. Și nici n-ați făcut mare lucru pentru a le câștiga bunăvoința oaspeților voștri Neînfricați, spune Max, deci sunteți complet vulnerabili și complet nefolositori. Ca atare, îți recomand să faci exact ce-ți spun.

— Nemernicule! îi spune Jack printre dinții încleștați. *Cum îndrăznești...*

— Hai să nu ne aprindem! zice Max.

Îmi mușc buza. Ar trebui să am încredere în instinctul meu, iar instinctul îmi spune că ceva e în neregulă aici. Niciun bărbat Neînfricat care se respectă n-ar folosi cuvântul „aprindem”. Nici n-ar reacționa atât de calm la o insultă. El vorbește ca altcineva. Vorbește ca Jeanine. Mi se face pielea de găină. Are noimă. Jeanine n-ar avea încredere în nimeni, mai ales într-un Neînfricat nestatornic, pentru a vorbi în numele ei. Cea mai bună soluție pentru această problemă este să-i pună lui Max o cască în ureche. Și semnalul dintr-o cască se întinde pe cel mult cinci sute de metri.

Mă uit la Tobias, iar apoi îmi mișc ușor mâna pentru a-i arăta spre urechea mea. Apoi îi arăt în sus, deasupra mea, unde stă Max cu aproximație.

Tobias se încruntă pentru o clipă, apoi dă din cap, dar nu sunt convinsă că m-a înțeles.

— Am trei doleanțe, zice Max. Prima, să te întorci la liderul Neînfricaților pe care îl ții acum captiv și nevătămat.

A doua, ca tu să îngădui ca sediul tău să fie percheziționat de către soldații noștri pentru ca astfel să putem să-i scoatem pe Divergenți, și a treia, ca tu să ne furnizezi numele celor care n-au fost injectați cu serul simulării.

— De ce? întrebă Jack pe un ton amar. Ce cauți? Și la ce-ți trebuie numele alea? Ce vrei să faci cu ei?

— Scopul căutării noastre va fi să-i localizăm și să-i îndepărtăm pe toți Divergenții din incintă. Cât despre nume, nu e treaba ta.

— Nu e treaba mea!

Aud pași scârțâind deasupra mea și privesc lung printre barele de metal. Din câte văd, Jack l-a prins de guler pe Max.

— Dă-mi drumul! îi spune Max, sau le voi ordona paznicilor mei să tragă.

Mă încrunt. Dacă Jeanine vorbește prin intermediul lui Max, ea trebuie să poată să-l vadă pentru a ști că a fost prins. Mă aplec înainte pentru a privi clădirile de pe cealaltă parte a podului. La stânga, râul cotește, iar pe mal există o clădire masivă din sticlă. Acolo trebuie să fie ea.

Pornesc să urc înapoi, spre structura din metal care susține podul, spre scările care mă vor conduce spre Wacker Drive. Tobias mă urmează imediat, iar Shauna o bate pe Lynn pe umăr. Dar Lynn face altceva.

Am fost prea ocupată să mă gândesc la Jeanine. N-am observat că Lynn și-a scos arma și că a început să urce spre marginea podului. Shauna cascadează gura și ochii când Lynn se leagănă spre înainte, apucându-se de marginea podului și își aruncă un braț peste. Degetul ei apasă trăgaciul. Max icnește, duce mâna la piept și se clatină îndărăt. Când își dă mâna deoparte, aceasta e plină de sânge.

Nu-mi mai bat capul să urc. Mă las să cad în mâl, urmată îndeaproape de Tobias, Lynn și Shauna. Picioarele mi se afundă în noroi. Pantofii îmi alunecă, dar continui să merg, până când ajung pe beton. Se aud focuri de armă, și gloanțele se înfig în noroiul de lângă mine. Mă arunc la peretele de sub pod, astfel încât să nu poată să mă nimerescă.

Tobias se lipește de perete în spatele meu, atât de aproape de mine, încât bărbia lui se află deasupra capului meu și se lipește cu pieptul de umerii mei. Ocrotindu-mă.

Pot să alerg înapoi la sediul Candorii, și spre o siguranță temporară. Sau pot s-o găsec pe Jeanine în probabil cea mai vulnerabilă stare în care se va afla vreodată.

Asta nu e nici măcar o alegere.

— Haide! îi spun eu.

O iau la fugă spre scări, cu ceilalți pe urmele mele. La nivelul inferior al podului, Neînfricații noștri trag în trădătorii Neînfricați. Jack e teafăr, stă aplecat, cu o armă de-a Neînfricaților atârându-i pe spate. Alerg și mai repede. Traversez în fugă podul și nu mă uit în urmă. Deja pot să-i aud pașii lui Tobias. El e singurul care poate să țină ritmul cu mine.

Clădirea de sticlă se află în fața mea. Și atunci aud și mai mulți pași, și mai multe focuri de armă. Alerg în zigzag pentru a le îngreuna sarcina trădătorilor Neînfricați de a mă nimeri.

Sunt aproape de clădirea din sticlă. Sunt la câțiva metri. Scrâșnesc din dinți și mă forțez. Picioarele îmi sunt amortite; de-abia mai simt pământul de sub mine. Dar înainte să ajung la ușă, văd mișcare pe aleea din dreapta mea. Mă întorc și o iau într-acolo.

Pe alee aleargă trei siluete. Una e blondă. Alta e înaltă. Și cealaltă e Peter.

Mă împiedic și aproape cad.

— Peter! strig.

El ridică arma, și în spatele meu o ridică și Tobias pe a lui, și stăm la câțiva metri unii de ceilalți, aidoma unor statui. În spatele lui, femeia blondă — probabil Jeanine — și trădătorul Neînfricat, înalt, dau colțul. Deși nu am o armă și nu am niciun plan, vreau să fug după ei, și poate că aș face-o, dacă Tobias nu m-ar apuca cu mâna de umăr și nu m-ar ține pe loc.

— Trădătorule! îi spun lui Peter. Știam eu! *Știam!*

Un țipăt spintecă aerul. E mânios și este al unei femei.

— Se pare că prietenii tăi au nevoie de tine, spune Peter, cu o urmă de zâmbet — sau rânjind, nu-mi dau seama. Ține arma nemișcată. Deci, ai de-ales. Fie ne lași să plecăm, și îi ajuți, fie mori încercând să ne urmărești.

Aproape că urlu. Amândoi știm ce am eu de gând să fac.

— Sper să mori! îi spun.

Merg cu spatele spre Tobias, care la rândul lui merge cu spatele alături de mine, până ce ajungem la capătul aleii, și acolo ne răsucim pe călcâie și o luăm la goană.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

SHAUNA ZACE PE PĂMÂNT, cu fața în jos, și pata de sânge i se întinde pe cămașă. Lynn îngenunchează lângă ea. Privind în gol. Nefăcând nimic.

— E vina mea, murmură Lynn. N-ar fi trebuit să-l împușc. N-ar fi trebuit...

Mă uit atent la pata de sânge. A fost lovită de un glonț în spate. Nu-mi dau seama dacă mai respiră sau nu. Tobias pune două degete pe partea laterală a gâtului ei și dă din cap a încuviințare.

— Trebuie să plecăm de-aici, spune el. Lynn! Uită-te la mine! Eu o s-o car, și-o s-o doară îngrozitor, dar n-avem de ales.

Lynn încuviințează. Tobias se lasă pe vine lângă Shauna și își petrece mâinile pe sub brațele ei. O ridică, iar ea geme. Mă reped să-l ajut să-și ridice pe umeri trupul ei lipsit de vlagă. Simt că am un nod în gât și tușesc pentru a înlătura apăsarea.

Tobias se ridică icnind din cauza efortului, și pornim împreună spre Merciless Mart — Lynn în față cu arma în mână, iar eu în urma lor. Merg cu spatele, pentru a privi în urma

noastră, dar nu văd pe nimeni. Cred că trădătorii Neînfricați s-au retras. Dar trebuie să mă asigur.

— Hei! strigă cineva. E Uriah, care vine în fugă spre noi. Zeke a trebuit să-i ajute să-l ia pe Jack... o, nu!

Se oprește.

— O, nu! Shauna?

— N-avem timp acum, zice Tobias pe un ton aspru. Du-te repede la Merciless Mart și adu un doctor!

Dar Uriah nu face altceva decât să privească lung.

— Uriah! Du-te, *acum!*

Strigătul se propagă fără ca nimic de pe stradă să-l împiedice.

Într-un târziu, Uriah se răsucește pe călcâie și o ia la goană spre Merciless Mart.

Nu sunt decât vreo opt sute de metri, dar cu Tobias icnind și cu Lynn respirând precipitat, și știind că Shauna sângerează de moarte, drumul pare să nu se mai termine. Văd cum mușchii de pe spatele lui Tobias se întind și se contractă cu fiecare respirație chinuită, și nu aud zgomotul pașilor noștri; n-aud decât bătăile proprii mele inimi. Când ajungem în cele din urmă la ușă, am senzația că s-ar putea să vomit, sau să leșin, sau să urlu din toți rărunchii.

Uriah, un bărbat Erudit, pieptănat cu cărare, și Cara ne întâmpină chiar la intrare. Ei întind un cearșaf pe care să o punem pe Shauna. Tobias o lasă jos, și doctorul se apucă de lucru imediat, tăind și îndepărtând cămașa de pe spatele Shaunei. Eu mă întorc. Nu vreau să văd rana de glonț.

Tobias stă în fața mea, roșu la față din pricina efortului. Vreau ca el să mă cuprindă din nou în brațe, așa cum a făcut-o după primul atac, dar n-o face, și știu că nu e cazul să fiu eu cea care să aibă inițiativa.

— N-am de gând să pretind că înțeleg ce se-ntâmplă cu tine, îmi spune el. Dar dacă ai să-ți riști din nou viața așa, fără nicio noimă...

— Nu-mi risc viața fără noimă. Încerc să fac *sacrificii*, așa cum ar fi făcut și părinții mei, așa cum...

— Tu *nu* ești părinții tăi. Tu ești o fată de șaisprezece ani...

Scrâșnesc din dinți.

— Cum *îndrăznești* ...

— ... care nu înțelege că valoarea unui sacrificiu stă în *necesitatea* acestuia, nu în pierderea vieții! Și dacă ai să mai faci asta iar, între noi totul s-a terminat.

Nu mă așteptam ca el să spună asta.

— Îmi dai un ultimatum?

Încerc să nu ridic tonul, pentru ca ceilalți să nu ne audă. El clatină din cap.

— Nu, îți spun un lucru concret.

Strânge puternic din buze.

— Dacă te mai pui vreodată, fără niciun motiv, în pericol, tu n-ai să fii nimic altceva decât o Neînfricată ahtiată după adrenalină, în căutarea unei doze, iar eu n-o să te mai ajut!

Scuipă cuvintele cu amărăciune.

— Eu o iubesc pe Tris Divergenta, care ia decizii fără să țină cont de loialitatea față de facțiune, și care nu e niciun arhetip facționar. Dar Tris care încearcă din răspuțeri să se distrugă... pe aceasta n-o pot iubi.

Îmi vine să țip. Nu fiindcă sunt supărată, ci fiindcă mă tem că are dreptate. Îmi tremură mâinile și îmi apuc tivul tricoului pentru a le liniști.

Își lipește fruntea de a mea și închide ochii.

— Cred că încă ești acolo, spune el, lipindu-și gura de a mea. Vino înapoi!

Mă sărută ușor, iar eu sunt prea șocată pentru a-l opri.

Se întoarce lângă Shauna, iar eu, fără cuvinte, stau pe treptele unei scări din holul sediului Candorii.

* * *

— A trecut ceva timp.

Mă prăbușesc pe patul de vizavi de Tori. Ea e ridicată în șezut, cu piciorul proptit pe un morman de perne.

— Da, așa e, îi spun. Cum te simți?

— Ca și când aș fi fost împușcată.

Pe buze îi joacă un zâmbet.

— Am auzit că ești obișnuită cu senzația.

— Da. E grozav, nu-i așa?

Nu mă pot gândi decât la glonțul din spatele Shaunei. Cel puțin, rănilor lui Tori și ale mele se vor vindeca.

— Ai descoperit ceva interesant la întrunirea lui Jack? mă întreabă ea.

— Câteva lucruri. Știi cumva cum am putea convoca o întrunire a Neînfricaților?

— Da, știu. Un lucru bun când ești artist de tatuaje în Neînfricare este... că îi cunoști aproape pe toți.

— Corect, îi răspund. De asemenea, te bucuri de prestigiul de a fi o fostă spioană.

Tori schițează un zâmbet.

— Aproape că uitasem.

— *Tu* ai descoperit ceva interesant? Ca spion, vreau să spun.

— Scopul misiunii mele a fost, în principal, Jeanine Matthews.

Își privește mâinile.

— Cum își petrece zilele. Și, mai important, *unde* și le petrece.

— Adică nu în biroul ei?

La început, Tori nu răspunde.

— Cred că pot să am încredere în tine, Divergento. Mă privește cu coada ochiului. Are un laborator particular la ultimul etaj. Protejat cu cele mai nebunești măsuri de securitate. Încercam să ajung acolo când ei și-au dat seama ce sunt.

— Încercăi să ajungi acolo, spun eu.

Își ia ochii de la mine.

— Înțeleg că nu pentru a spiona.

— Consideram că ar fi mult mai... *expeditiv* dacă Jeanine Matthews nu ar mai fi supraviețuit mult timp.

În privirea ei remarc un soi de sete, aceeași pe care am văzut-o când mi-a povestit despre fratele ei, în camera din spatele salonului de tatuaje. Înaintea atacului simulat i-aș fi spus sete de justiție, sau chiar de răzbunare, dar acum pot să o identific drept o sete de sânge. Și, în pofida faptului că mă înspăimântă, o înțeleg.

Ceea ce ar trebui, probabil, să mă înspăimânte și mai tare.

Tori îmi spune:

— Am să mă ocup de convocarea acestei întruniri.

* * *

Neînfricații sunt adunați în spațiul dintre șirurile de paturi suprapuse și ușă, care este ținută închisă cu ajutorul unui cearșaf legat strâns, cea mai bună metodă de a le bloca, pe care au putut-o găsi Neînfricații. N-am nicio îndoială că Jack Kang va fi de acord cu solicitările lui Jeanine. Nu mai sunt în siguranță aici.

— Care erau termenii? întreabă Tori.

Ea stă pe un scaun aflat între două paturi etajate, cu piciorul rănit întins în față. Întrebarea îi este adresată lui Tobias, dar el nu pare să fie atent. Stă sprijinit de unul din paturi, cu brațele încrucișate, privind în gol spre podea.

Îmi dreg vocea.

— Erau trei. Să-l înapoiem pe Eric Erudiției. Să raportăm numele tuturor oamenilor care n-au fost împușcați cu ace ultima dată. Și să-i predăm pe Divergenți Erudiției.

Mă uit la Marlene. Îmi zâmbește puțin tristă. Este probabil îngrijorată în legătură cu Shauna, care încă este cu doctorul Erudit. Lynn, Hector, părinții lor și Zeke sunt cu ea.

— Nu mai putem rămâne aici, zice Tori. Deci, unde putem să ne ducem?

Eu mă gândesc la sângele de pe cămașa Shaunei, și tânjesc după livezile Prieteniei, după sunetul vântului printre frunze, după senzația pe care mi-o dă scoarța copacului. N-am crezut nicicând că o să-mi placă locul ăla. N-am crezut că există așa ceva în mine.

Închid pentru scurt timp ochii, și când îi redeschid, mă aflu în plină realitate, iar Prietenia e un vis.

— Acasă, zice Tobias, ridicându-și în cele din urmă capul. Toată lumea ascultă.

— Ar trebui să luăm înapoi ce este al nostru. Putem distruge camerele de securitate din sediul Neînfricării, astfel încât Erudiții să nu ne poată vedea. Ar trebui să mergem acasă.

Cineva aprobă cu un strigăt, iar altcineva i se alătură. Așa se decid lucrurile în Neînfricare: cu aprobări din cap și cu strigăte. În astfel de momente, nu mai părem să fim personalități separate. Suntem cu toții parte din aceeași minte.

— Dar înainte să facem asta, zice Bud, care a lucrat cândva cu Tori la salonul de tatuaje, și care acum stă în picioare cu

mâna pe spătarul scaunului lui Tori, trebuie să hotărâm ce să facem în legătură cu Eric. Să-l lăsăm să rămână aici cu Erudiții, sau să-l executăm.

— Eric este Neînfricat, spune Lauren, răsucindu-și inelul din buză cu vârful degetelor. Asta înseamnă că *noi* hotărâm ce se-ntâmplă cu el. Nu Candoarea.

De data aceasta, un strigăt se desprinde din trupul meu, din proprie voință, alăturându-se celorlalte aprobări.

— Conform legii Neînfricaților, numai liderii Neînfricați pot duce la îndeplinire o execuție. Toți cei cinci foști lideri ai noștri sunt trădători Neînfricați, zice Tori. Deci consider că e timpul să ne alegem alții. Legea spune că ne trebuie mai mulți de unul și că avem nevoie de un număr impar. Dacă aveți sugestii, strigați-le acum, iar noi vom vota dacă va fi necesar.

— Tu! strigă cineva.

— OK, zice Tori. Altcineva?

Marlene duce mâinile la gură și strigă:

— Tris!

Inima îmi bubuie. Dar, spre surprinderea mea, nimeni nu protestează și nici nu râde. În loc de asta, câțiva oameni dau din cap a încuviințare, așa cum au făcut și când a fost menționat numele lui Tori. Scrutez mulțimea și o descopăr pe Christina. Ea stă cu brațele încrucișate și nu pare să reacționeze deloc la nominalizarea mea.

Mă întreb cum le par eu. Probabil că ei văd o persoană pe care eu nu o văd. Pe cineva capabil și puternic. Așa cum eu n-aș putea fi; așa cum pot fi.

Tori aprobă propunerea lui Marlene, scrutând mulțimea în căutarea unei alte recomandări.

— Harrison, zice altcineva.

Nu știu cine este Harrison până când cineva nu lovește cu palma pe umăr un bărbat blond, de vârstă mijlocie, cu părul legat în coadă de cal, care zâmbeste. Îl recunosc — e Neînfricatul care mi-a spus „fato” când Zeke și Tori s-au întors de la sediul Erudiției.

Pentru o clipă, Neînfricații rămân tăcuți.

— Am de gând să-l nominalizez pe Four, spune Tori.

În afară de câteva murmure supărate în fundul încăperii, ceilalți sunt de acord. Nimeni nu-i mai spune laș acum, după ce l-a bătut pe Marcus în cantină. Mă întreb cum ar reacționa ei dacă ar ști cât de calculată a fost acea mișcare.

Acum, el ar putea primi exact ceea ce a intenționat să primească. Numai dacă nu cumva îi stau eu în cale.

— Avem nevoie doar de trei lideri, zice Tori. Va trebui să votăm.

Pe mine nu m-ar fi luat niciodată în considerare dacă nu aș fi oprit atacul simulat. Și poate că nu m-ar fi luat în considerare dacă nu l-aș fi înjunghiat pe Eric, sau dacă nu m-aș fi dus sub pod. Cu cât mai nechibzuită sunt, cu atât mai populară devin printre Neînfricați.

Tobias mă privește. Nu pot fi populară printre Neînfricați, deoarece Tobias are dreptate — nu sunt Neînfricată, ci Divergentă. Sunt orice aleg eu să fiu. Iar eu nu pot alege să fiu *asta*. Trebuie să rămân separată de ei.

— Nu, spun eu. Îmi dreg vocea, și o spun și mai tare. Nu, nu trebuie să votați. Refuz nominalizarea mea.

Uitându-se spre mine, Tori ridică din sprâncene.

— Tris, ești sigură?

— Da, îi răspund. Nu vreau. Sunt sigură.

Iar apoi, fără discuții și fără vreo ceremonie, Tobias este ales lider al Neînfricării. Iar eu nu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

LA NICI ZECE SECUNDE după ce ne-am ales noii lideri, sună ceva — o dată lung, de două ori scurt. Mă îndrept spre sursa sunetului și descopăr un difuzor care atârnă din tavan. Mai există unul și în cealaltă parte a încăperii.

Și apoi, în jurul nostru se revarsă vocea lui Jack Kang.

— Atenție, locuitori din sediul Candorii! Cu câteva ore în urmă, m-am întâlnit cu un reprezentant al lui Jeanine Matthews. El mi-a reamintit că noi, cei din Candoare, ne aflăm pe o poziție inferioară, depinzând de Erudiți pentru a supraviețui, și mi-a zis că, dacă intenționez ca facțiunea mea să fie liberă, va trebui să îndeplinesc câteva cerințe.

Privesc lung la difuzor, uimită. N-ar trebui să fiu surprinsă că liderul Candorii este atât de sincer, dar nu mă așteptam la un anunț public.

— Pentru a satisface aceste cereri, cer ca toată lumea să vină în Locul Adunării, pentru a raporta dacă are sau nu un implant, continuă el. De asemenea, Erudiții au cerut ca toți Divergenții să le fie predați. Nu știu în ce scop.

El pare indiferent. Înfrânt. *Păi, este înfrânt, gândesc eu. Căci a fost prea slab pentru a riposta.*

Singurul lucru pe care Neînfricații îl știu, iar cei din Candoare nu, este cum să lupți chiar și atunci când lupta pare inutilă.

Uneori am impresia că adun lecțiile pe care fiecare facțiune mi le-a predat, și mi le înmagazinez în minte sub forma unui ghid care să mă ajute să mă mișc prin lume. Mereu există ceva de învățat, mereu ceva important de înțeles.

Anunțul lui Jack Kang se încheie cu aceleași trei sunete cu care a și început. Neînfricații se precipită prin încăpere, aruncându-și lucrurile în bagaje. Câțiva bărbați Neînfricați tineri taie cearșaful legat la ușă, strigând ceva legat de Eric. Cotul cuiva mă împinge în perete, iar eu rămân în picioare, privind pandemoniul care crește în intensitate.

Pe de altă parte, un lucru pe care cei din Candoare îl știu, dar Neînfricații nu, este cum să nu se lase luați de val.

* * *

Neînfricații stau în picioare într-un semicerc, în jurul scaunului de interogatoriu, pe care stă Eric. Pare mai mult mort decât viu. E chircit, fruntea palidă îi strălucește de transpirație. Se uită lung la Tobias, cu capul puțin lăsat pe spate. Încerc să stau cu ochii pe el, dar zâmbetul lui — modul în care piercingurile i se lătesc când își întinde buzele — e aproape prea dificil de suportat.

— Ai vrea să-ți spun eu ce infracțiuni ai comis? îl întreabă Tori. Sau ai vrea să le numeri tu singur?

Ploaia lovește pieziș clădirea și se scurge pe pereți. Stăm în camera de interogatoriu, aflată la ultimul nivel al lui Merciless Mart. Aici, furtuna din această după-amiază e mai puternică.

Fiecare tunet și fulger îmi fac pielea de găină, de parcă electricitatea mi-ar dansa pe piele.

Îmi place mirosul de trotuar umed. Aici e mai slab, dar, odată ce asta se va fi terminat, toți Neînfricații se vor repezi în jos pe scări și vor lăsa în urmă Merciless Mart, și mirosul de pavaj umed va fi singurul lucru pe care îl voi simți.

Avem bagajele cu noi. Al meu e un sac făcut dintr-un cearșaf și o funie. Conține haine și o pereche de pantofi. Port jacheta pe care am furat-o de la trădătorul Neînfricat — vreau ca Eric s-o vadă când se va uita la mine.

Eric scrutează mulțimea timp de câteva secunde, apoi își fixează privirea asupra mea. Își împletește degetele și le pune — delicat — pe burtă.

— Aș vrea ca *ea* să le enumere. De vreme ce ea este cea care m-a înjunghiat, în mod clar este familiarizată cu ele.

Nu știu ce joc face el, sau ce scop urmărește luându-se de mine, mai ales acum, înainte de execuția lui. Pare arogant, dar observ că degetele îi tremură când le mișcă. Probabil că până și Eric se teme de moarte.

— Pe ea las-o-n pace, zice Tobias.

— De ce? Pentru că i-o tragi? zâmbește Eric superior. Ah, așteaptă, am uitat! Bățoșii nu *fac* astfel de lucruri. Ei doar își leagă unii altora șireturile și se tund reciproc.

Expresia lui Tobias nu se schimbă. Cred că înțeleg: lui Eric nu-i pasă cu adevărat de mine, dar el știe exact unde să-l lovească pe Tobias, și cât de tare să o facă. Și pe Tobias îl doare cel mai tare când cineva se ia de mine.

Cel mai mult mi-am dorit să evit ca suișurile și coborâșurile mele să devină suișurile și coborâșurile lui Tobias. De asta nu pot să-l las pe el să-mi sară în apărare acum.

— Vreau ca ea să le enumere, repetă Eric.

Spun pe un ton cât se poate de egal:

— Ai conspirat cu Erudiții. Ești responsabil de moartea a sute de membri ai Abnegației.

Continuând, nu îmi mai pot păstra echilibrat tonul vocii. Încep să scuip cuvintele, de parcă ar fi veninoase.

— I-ai trădat pe Neînfricați. Ai împușcat un copil în cap. Ești jucăria caraghioasă a lui Jeanine Matthews.

Zâmbetul îi pălește.

— Merit să mor? întrebă el.

Tobias deschide gura să-l întrerupă. Dar răspund eu înainte ca el să o poată face.

— Da.

— Corect.

Ochii îi sunt lipsiți de orice expresie, negri ca smoala, ca nopțile fără stele.

— Dar tu, Beatrice Prior, ai dreptul să decizi asta? Așa cum ai hotărât soarta celui alt băiat — cum îl chema? Will?

Nu-i răspund. Îl aud pe tatăl meu întrebându-mă „Ce te face să crezi că ai avea dreptul să împuști pe cineva?” în timp ce ne croiam drumul spre camera de control din sediul Neînfricaților. Mi-a spus că există un mod corect de a face ceva, și că trebuia să-mi dau singură seama care era acela. Simt ceva în gât, asemănător unui bulgăre de ceară, atât de mare, încât de-abia pot să înghit, de-abia pot să respir.

— Ai comis toate infracțiunile care, în cadrul Neînfricării, îți garantează execuția, îi spune Tobias. *Noi* avem dreptul să te executăm, în numele legilor Neînfricării.

Se lasă pe vine lângă cele trei arme de pe podea de lângă picioarele lui Eric. Golește încărcătoarele unul câte unul. Gloanțele aproape că zdrăngăne când ating podeaua, apoi se

rostogolesc, oprindu-se lângă vârful pantofilor lui Tobias. Ridică arma din mijloc și vâără un glonț în ea.

Apoi mișcă cele trei arme de pe podea, învârtindu-le, până când ochii mei nu mai știu care e cea din mijloc. Nu mai știu care din ele e încărcată. Ridică armele de jos și-i dă una lui Tori și una lui Harrison. Încerc să mă gândesc la atacul simulat și ce efect a avut acesta asupra Abnegației. Toți nevinovații îmbrăcați în haine cenușii, zăcând morți pe stradă. Nici n-au mai existat suficienți membri în Abnegație pentru a căra trupurile, astfel că probabil cea mai mare parte dintre ele încă zac acolo. Iar asta n-ar fi fost posibil fără Eric. Mă gândesc la băiatul din Candoare, împușcat fără nicio secundă de ezitare, la cât de rigid era când a căzut la pământ lângă mine.

Poate că nu noi suntem cei care decid dacă Eric trăiește sau moare. Poate că el este cel care a hotărât asta, atunci când a făcut acele lucruri îngrozitoare.

Dar încă mi-e dificil să respir.

Îl privesc fără răutate, fără ură și fără teamă. Inelele de pe fața lui strălucesc, și o șuviță murdară de păr îi intră în ochi.

— Așteptați, spune el. Am o cerere.

— Nu primim cereri de la criminali, îi zice Tori.

Ea stă într-un picior, și așa a stat în ultimele câteva minute. Pare obosită — probabil vrea ca asta să se termine, astfel încât să se poată așeza. Pentru ea, această execuție nu e decât un inconvenient.

— Sunt un lider al Neînfricaților, spune el, și nu vreau decât ca Four să fie cel care mă împușcă.

— *De ce?* întreabă Tobias.

— Ca tu să poți trăi cu vina, îi răspunde Eric. De a ști că mi-ai uzurpat poziția și că m-ai împușcat în cap.

Cred că înțeleg. Vrea să vadă cum oamenii suferă — întotdeauna și-a dorit asta, încă de când a pus camera de luat vederi în sala mea de execuție, când aproape că m-am înecat, și posibil chiar cu mai mult timp înainte. Iar el crede că dacă Tobias trebuie să-l ucidă, va avea parte de asta înainte să moară. Greșos.

— Nu va exista nicio vină, îi spune Tobias.

— Atunci nu vei avea nicio problemă să o faci.

Eric zâmbește din nou.

Tobias ia unul dintre gloanțe.

— Spune-mi, zice Eric liniștit, căci m-am întrebat mereu. Tăticul tău este cel care apare în toate peisajele fricii prin care ai trecut?

Tobias introduce glonțul în încărcător, fără să-și ridice privirea.

— Nu ți-a plăcut întrebarea? spune Eric. Ce este? Te temi că Neînfricații se vor răzgândi în privința ta? Să-și dea seama că, în ciuda faptului că ai doar patru temeri, ești în continuare un laș?

Se îndreaptă în scaun și își sprijină brațele pe mânere.

Tobias duce arma la umărul stâng.

— Eric, îi spune el, fii curajos!

Apasă pe trăgaci.

Închid ochii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

SÂNGELE ARE O CULOARE CIUDATĂ. E mai închisă decât te-ai aștepta să fie.

Privesc lung la mâna lui Marlene, cu care ea mă ține de braț. Are unghiile scurte și urâte — mereu și le roade. Mă împinge înainte, și eu trebuie să merg, deoarece simt că mă mișc, dar în mintea mea stau în fața lui Eric, iar el este încă viu. A murit așa cum a murit Will. S-a prăbușit așa cum a făcut-o Will.

Am crezut că senzația de sufocare din gât îmi va dispărea când el va muri, dar nu s-a întâmplat așa. Trebuie să inspir adânc, puternic, pentru a avea aer suficient. E un lucru bun că mulțimea din jurul meu este atât de zgomotoasă, încât nimeni nu mă poate auzi. Mărșăluim spre ușă. În fruntea grupului se află Harrison, care o duce pe Tori în spinare ca pe un copil. Ea râde, ținându-se cu brațele de gâtul lui.

Tobias își pune mâna pe spatele meu. Știu, întrucât îl văd când se apropie și face asta, nu fiindcă aș simți atingerea. Nu simt nimic.

Ușa se deschide din exterior. Ne oprim înainte să ne ciocnim de Jack Kang și grupul de membri ai Candorii care l-a urmat aici.

— Ce-ați făcut? ne întreabă el. Tocmai mi s-a spus că Eric nu mai este în celulă.

— El se afla sub jurisdicția noastră, îi răspunde Tori. L-am judecat și l-am executat. Ar trebui să ne mulțumești.

— De ce ...

Jack se înroșește la față. Sângele e mai închis la culoare decât îmbujorarea lui, cu toate că cea din urmă este alcătuită din cel dintâi.

— De ce ar trebui să vă mulțumesc?

— Deoarece și tu ai vrut ca el să fie executat, nu-i așa? Deoarece l-a omorât pe unul dintre copiii voștri?

Tori își lasă capul într-o parte, nevinovată, cu ochii larg deschiși.

— Ei bine, am făcut-o noi în locul tău. Iar acum, scuză-ne, noi plecăm.

— Pof... *Plecați?* bolborosește Jack.

Dacă plecăm, el va fi incapabil să îndeplinească două dintre cele trei cerințe pe care i le-a impus Max. Gândul îl îngrozește, iar asta se vede cu ochiul liber.

— Nu vă pot lăsa să faceți una ca asta, spune el.

— Tu nu trebuie să ne *lași* să facem nimic, zice Tobias. Dacă nu te dai la o parte, vom fi obligați să trecem peste tine în loc să trecem pe lângă tine.

— Dar n-ați venit voi aici ca să găsiți aliați? spune Jack, încruntându-se. Dacă faceți asta, le vom lua partea Erudiților, vă jur, și niciodată nu veți mai găsi un aliat în noi. Voi ...

— Nu avem nevoie de tine ca aliat, îi spune Tori. Noi suntem Neînfricați.

Cu toții strigă, și, cumva, țipetele lor străpung ceața din mintea mea. Tot grupul se împinge în față în același timp. Membrii Candorii aflați pe coridor se lamentează și se dau la o parte din calea noastră când ne revărsăm pe hol asemenea apei dintr-o țeavă spartă, Neînfricații împrăștiindu-se pentru a umple spațiul gol.

Marlene îmi dă drumul la mână. Alerg în jos pe scări, pe urmele Neînfricaților din fața mea, ignorând loviturile de coate și toate strigătele din jurul meu. Am senzația că sunt din nou novice și alerg pe scările Butucului imediat după Ceremonia Alegerii. Mă ustură picioarele, dar e în regulă.

Ajungem în hol. Un grup format din membri ai Candorii și ai Erudiției ne așteaptă acolo, inclusiv blonda Divergentă care a fost târâtă de păr până la lifturi, fata pe care am ajutat-o să scape, și Cara. Urmăresc cum Neînfricații trec pe lângă ei, pe chip având priviri neajutorate.

Cara mă zărește și mă apucă de braț, trăgându-mă înapoi.

— Unde vă duceți cu toții?

— La sediul Neînfricării.

Încerc să-mi eliberez brațul, dar ea nu-mi dă drumul. N-o privesc în ochi. Nu mă pot uita acum la ea.

— Duceți-vă la Prietenie, îi zic eu. Ei le-au promis protecție tuturor celor care o doresc. Aici nu veți mai fi în siguranță.

Ea îmi dă drumul, aproape împingându-mă. Afară, terenul pare alunecos, iar desaga de haine mi se izbește de spate în timp ce reduc viteza cu care alerg. Ploaia mă stropește pe cap și pe spate. Picioarele împroașcă apa din băltoace, udându-mi pantalonii.

Simt mirosul de pavaj umed și mă prefac că asta-i tot.

Stau lângă balustrada care dă spre prăpastie. Sub mine, apa izbește peretele, dar nu ajunge suficient de sus cât să-mi ude încălțările.

La cincizeci de metri distanță, Bud împarte puști de paintball. Altcineva împarte bile de vopsea. Curând, colțurile ascunse din sediul Neînfricării vor fi acoperite de vopsea multicoloră, blocând astfel obiectivele camerelor de supraveghere.

— Hei, Tris! mă salută Zeke, venind alături de mine lângă balustradă.

Are ochii roșii și umflați, dar schițează un zâmbet.

— Hei! Ai reușit.

— Da. Am așteptat până ce starea Shaunei s-a stabilizat, și apoi am adus-o înapoi. Își freacă un ochi cu degetul mare. N-am vrut să o mut, dar... nu mai era în siguranță cu cei din Candoare. În mod evident.

— Cum se simte?

— Nu știu. O să supraviețuiască, dar asistenta crede că ar putea rămâne paralizată de la brâu în jos. Iar asta nu m-ar deranja, dar... Ridică un umăr. Cum ar putea fi o Neînfricată dacă nu poate să meargă?

Privesc dincolo de Carieră, unde niște copii Neînfricați se fugăresc pe cărare, aruncând bile de vopsea în pereți. Una dintre acestea se sparge și împrășcă piatra cu galben.

Mă gândesc la ce mi-a spus Tobias când am petrecut noaptea împreună cu cei fără facțiune, despre Neînfricații mai în vârstă care părăsesc facțiunea întrucât nu mai sunt capabili din punct de vedere fizic să rămână în cadrul ei. Mă gândesc la cântecul de copii din Candoare, care spune că suntem cea mai crudă facțiune.

— Ea poate, îi spun eu.

— Tris! Ea n-o să mai poată nici măcar să se miște.

— Ba sigur c-o să poată.

Mă uit la el.

— Poate să-și ia un scaun cu rotile, și cineva o poate împinge în sus, pe cărările din Carieră, și în clădirea de *acolo* există un lift. Arăt spre un punct aflat deasupra capetelor noastre. Ea nu trebuie să poată să meargă pentru a se arunca de pe linia de zbor sau pentru a trage cu pușca.

— N-o să vrea s-o împing eu.

Vocea lui cedează puțin.

— N-o să vrea s-o ridic sau s-o car.

— Va trebui să treacă peste asta. Ai de gând s-o lași să plece de la sediul Neînfricării pentru un motiv prostesc, cum ar fi faptul că nu va mai putea merge?

Zeke tace câteva secunde. Se întoarce și mă privește, mijindu-și ochii, ca și când m-ar cântări și m-ar măsura.

Apoi se întoarce, se apleacă, și mă cuprinde în brațe. A trecut mult timp de când nu m-a mai îmbrățișat cineva, așa că mă încordez. Apoi mă relaxez, lăsând căldura gestului să-mi încălzească trupul, care este rece din pricina hainelor umede.

— Mă duc să trag și eu cu pușca, spune el, în timp ce se îndepărtează de mine. Vrei să vii?

Ridic din umeri și-l urmez de-a lungul Carierei. Bud ne înmânează fiecăruia câte o pușcă pentru paintball, iar eu mi-o încarc pe a mea. Greutatea, forma și materialul din care este făcută diferă de cele ale unui revolver, astfel că nu am nicio problemă să o mânuiesc.

— Aproape c-am acoperit Cariera și caverna, spune Bud. Dar ar trebui să vă ocupați de Turlă.

— Turlă?

Bud arată spre clădirea de sticlă de deasupra noastră. Imaginea mă înțeapă de parcă ar fi un ac. Ultima dată când am stat în acest loc și am privit lung tavanul, mă aflam într-o misiune pentru a distruge simularea. Eram cu tata.

Zeke a pornit deja pe cărare. Mă forțez să-l urmez, un picior, și apoi celălalt. Mi-e greu să merg, întrucât mi-e greu și să respir, dar, cumva, reușesc. Când ajung la scări, apăsarea din piept aproape că mi-a dispărut.

Odată ce ne aflăm în Turlă, Zeke ridică arma și țintește spre una dintre camerele de supraveghere, aflate aproape pe tavan. Trage, și vopseaua verde se împrășteie pe unul dintre geamuri, ratând obiectivul camerei.

— Ooo, îi spun, făcându-i cu ochiul. Au!

— Zău? Aș vrea să te văd pe tine reușind perfect din prima.

— Chiar ai vrea?

Ridic arma și o proptesc de umărul stâng în loc de cel drept. Arma ținută cu mâna stângă îmi dă o senzație de ceva nefamiliar, dar nu pot încă să o țin cu dreapta. Privesc prin cătare camera de supraveghere, apoi închid un ochi pentru a vedea mai bine obiectivul. O voce îmi șoptește în minte: *Inspiră! Țintește! Expiră! Trage!* Durează câteva secunde până să-mi dau seama că e vocea lui Tobias, deoarece el este cel care m-a învățat să trag. Apăs pe trăgaci, și bila de vopsea lovește camera de supraveghere, împrăștiind vopsea albastră pe obiectiv.

— Poftim! Acum ai văzut. Și cu stânga!

Zeke mormăie ceva în barbă, ceva care nu sună prea plăcut.

— Hei! strigă o voce voioasă.

Capul lui Marlene se ivește deasupra podelei de sticlă. E murdară de vopsea pe frunte, care îi dă o tentă purpurie. Cu

un zâmbet viclean, țintește spre Zeke, lovindu-l în picior, și apoi spre mine. Bila de vopsea mă lovește în braț, și mă ustură. Marlene râde și se ferește, ascunzându-se sub sticlă. Zeke și cu mine ne privim, apoi fugim după Marlene. Ea râde în timp ce o ia la goană pe Cărare, făcându-și loc printr-o mulțime de copii. Trag spre ea, dar nimeresc peretele. Marlene trage spre un băiat de lângă balustradă — Hector, fratele mai mic al lui Lynn. La început, el pare șocat, dar apoi trage și el, lovind persoana aflată lângă Marlene.

Pocnetele umplu aerul în timp ce toți din Carieră trag unii într-alții, tineri și bătrâni, camerele de supraveghere fiind pentru moment uitate. O iau la goană pe Cărare, înconjurată de râsete și țipete. Ne adunăm în echipe, și apoi ne atacăm reciproc. Când lupta încetează, hainele mele sunt mai mult colorate decât negre. Mă decid să păstrez tricoul pentru a-mi reaminti de ce am ales Neînfricarea din capul locului: nu pentru că ei ar fi perfecți, ci pentru că sunt vii. Pentru că sunt liberi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CINEVA DĂ O RAITĂ prin bucătăriile din sediu și încălzește neperisabilele păstrate acolo, așa că, în seara aceasta, avem o cină caldă. Mă așez la aceeași masă la care stăteam cu Christina, Al și Will. Din clipa în care mă așez, simt un nod în gât. Cum se face că am rămas numai jumătate?

Mă simt responsabilă de asta. Iertarea mea l-ar fi putut salva pe Al, dar i-am refuzat-o. Dacă aș fi avut mintea limpede, l-aș fi putut cruța pe Will, dar n-am reușit să mă adun.

Înainte ca eu să mă scufund și mai tare în sentimentul de vinovăție, Uriah își lasă tava lângă a mea. E încărcată cu tocană de vită și cu prăjituri de ciocolată. Mă holbez la movila de prăjituri.

— Au fost prăjituri? întreb, privindu-mi farfuria, care e mult mai goală decât a lui Uriah.

— Da, tocmai a adus cineva. A găsit vreo două cutii de amestec undeva în spate și le-a copt, spune el. Poți să iei două guri de la mine.

— *Două guri?* Deci ai de gând să mănânci un munte de prăjituri de unul singur?

— Da. Pare încurcat. De ce?

— Nu contează.

Christina se așază vizavi, cât mai departe de mine. Zeke își pune tava lângă a ei. Curând ni se alătură Lynn, Hector și Marlene. Zăresc o mișcare pe sub masă, și văd cum Marlene și Uriah se iau de mână peste genunchiul lui. Își împletesc degetele. Amândoi încearcă să pară normali, dar își aruncă pe furiș priviri unul altuia.

Lynn, aflată în stânga lui Marlene, arată de parcă ar fi gustat ceva acru. Își îndeasă mâncare în gură.

— Unde arde? o întreabă Uriah. O să vomități dacă mănânci așa de repede.

Lynn se încruntă spre el.

— Oricum o să vomit, cu voi doi care vă sorbiți din priviri tot timpul.

Lui Uriah i se înroșesc urechile.

— Ce tot spui acolo?

— Nu sunt proastă, și niciunul dintre noi nu e. Așa că de ce n-o pupi și să trecem mai departe?

Uriah pare uimit. În schimb, Marlene se uită urât la Lynn, se apleacă și-l sărută pe Uriah ferm pe gură, degetele ei alunecând pe după gâtul lui, pe sub gulerul cămășii. Observ că toate boabele de mazăre mi-au căzut de pe furculița pe care tocmai o duceam la gură.

Lynn își înșfacă tava și pleacă în viteză de la masa noastră.

— Ce-a fost toată chestia asta? întreabă Zeke.

— Nu mă-ntreba, zice Hector. Ea mereu e supărată de ceva. Am încetat să mai țin socoteala.

Uriah și Marlene stau încă lipiți unul de altul, și continuă să zâmbească.

Mă forțez să privesc în farfuria mea. E atât de ciudat să vezi doi oameni pe care i-ai cunoscut separat, cum formează un cuplu, cu toate că am mai văzut acest lucru întâmplându-se și altă dată. Aud un scârțâit când Christina zgârie nepăsătoare farfuria cu furculița.

— Four! strigă Zeke, făcându-i semn. Pare ușurat. Vino-ncoa', e destul loc!

Tobias își lasă mâna pe umărul meu teafăr. Are răni pe câteva încheieturi ale degetelor, iar sângele pare proaspăt.

— Îmi pare rău, nu pot să stau.

Se apleacă și spune:

— Pot să te răpesc puțin?

Mă ridic, făcând din mână tuturor celor aflați la masă care sunt atenți — adică numai lui Zeke, zău, căci Christina și Hector își privesc lung farfuriile, iar Uriah și Marlene vorbesc în șoaptă. Tobias și cu mine ieșim din cantină.

— Unde mergem?

— Spre tren, spune el. Am o întâlnire, și vreau ca tu să fii acolo să mă ajuți să înțeleg mai bine situația.

Urcăm pe una dintre cărările care mărginesc pereții Carierei spre scările care ne conduc în Turlă.

— De ce ai nevoie de *mine* să...

— Fiindcă tu ești mai bună la asta decât mine.

N-am ce să-i răspund. Urcăm scările și traversăm podeaua din sticlă. În drumul nostru spre ieșire, trecem prin încăperea umedă în care am avut de-a face cu peisajul fricii mele. Judecând după seringă de pe podea, cineva a fost aici de curând.

— Astăzi ai trecut prin peisajul fricii tale? îl întreb.

— Ce te face să spui asta?

Ochii lui, închiși la culoare, îi privesc pe ai mei. Împinge ușa de la intrare pentru a o deschide, și, deodată, sunt învăluită de căldura verii. Nu adie nicio boare de vânt.

— Ai încheieturile degetelor rănite, și cineva a folosit această încăpere.

— Exact la asta mă refeream. Percepi lucrurile mai ușor decât cei mai mulți.

Se uită la ceas.

— Mi-au zis să-l iau pe cel care pleacă la opt și cinci minute. Vino!

Simt o undă de speranță. Poate că de data asta nu ne vom mai certa. Poate în cele din urmă lucrurile vor sta mai bine între noi.

Mergem spre șine. Ultima dată când am făcut asta, el a vrut să-mi arate că luminile erau aprinse la sediul Erudiției, a vrut să-mi spună că Erudiții plănuiau un atac asupra Abnegației. Acum am senzația că suntem pe cale să ne întâlnim cu cei fără facțiune.

— Percep destul cât să înțeleg că tu te faci că n-ai auzit întrebarea, îi spun.

El oftează.

— Da, am trecut prin peisajul fricii mele. Am vrut să văd dacă s-a schimbat.

— Și s-a schimbat. Nu-i așa?

Își dă deoparte o șuviță de păr de pe față și îmi evită privirea. N-am știut că părul lui este atât de des — era greu să-ți dai seama când îl avea tuns foarte scurt, tunsoare ca a celor din Abnegație, dar acum e lung de câțiva centimetri, și aproape că-i atârnă peste frunte. Îl face să pară mai puțin amenințător, să semene mai mult cu persoana pe care am ajuns să o cunosc în particular.

— Da, spune el. Dar numărul e încă același.

Aud sirena trenului în stânga mea, dar lumina de la primul vagon nu e aprinsă. În schimb, alunecă pe șine asemenea unui lucru care se ascunde furișându-se.

— Al cincilea vagon de la coadă! strigă el.

O luăm la goană amândoi. Găsesc cel de-al cincilea vagon și mă apuc cu mâna stângă de mânerul lateral, trăgând cu putere. Încerc să mă legăn pentru a intra cu picioarele înăuntru, dar nu prea reușesc; picioarele îmi sunt periculos de aproape de roți — țip și mă lovesc cu genunchii de podea când mă trag înăuntru.

Tobias urcă după mine și se ghemuiește alături. Mă țin de genunchi și strâng din dinți.

— Hai, lasă-mă să văd, îmi spune el.

Îmi ridică încet cracul jeanșilor deasupra genunchiului. Degetele lui lasă dâre de răceală pe pielea mea, care nu pot fi văzute cu ochiul liber, iar eu mă gândesc să-l apuc de tricou și să-l trag mai aproape să mă sărute; mă gândesc să mă lipesc de el, dar nu pot, deoarece toate secretele noastre ar păstra distanța dintre noi.

Genunchiul meu e roșu de la sânge.

— E o rană superficială. O să se vindece repede, îmi spune el.

Încuviințez. Durerea deja cedează. Îmi răsuțește cracul jeanșilor, astfel încât să rămână ridicat. Mă las pe spate, privind țintă la tavan.

— Deci *el* încă e prezent în peisajul fricii tale? îl întreb.

Arată de parcă cineva i-ar fi aprins un chibrit în spatele ochilor.

— Da. Dar nu în același fel.

Cândva mi-a spus că peisajul fricii nu i se schimbase de când trecuse prima oară prin el în timpul inițierii. Așa că dacă i s-a schimbat, câtuși de puțin, asta e ceva.

— Totuși, tu apari în el.

Se încruntă privindu-și mâinile.

— În loc s-o împușc pe femeia aia, așa cum obișnuiam să o fac, trebuie să te privesc murind. Iar eu nu pot să fac nimic să împiedic asta.

Mâinile îi tremură. Încerc să mă gândesc la ceva folositor de spus. *N-am de gând să mor* — dar asta n-am cum s-o știu. Trăim într-o lume plină de pericole, iar eu nu țin atât de mult la viața mea încât să fac orice pentru a supraviețui. N-am cum să-l alin.

Își privește ceasul.

— Vor ajunge imediat.

Mă ridic și îi văd pe Evelyn și Edward stând lângă șine. Aleargă înainte ca trenul să treacă pe lângă ei și sar la fel de ușor ca Tobias. Probabil că au exersat.

Edward rânjește spre mine. Astăzi, peticul de pe ochiul lui are un X mare albastru cusut pe el.

— Bună, spune Evelyn.

În timp ce salută, se uită numai la Tobias, ca și când eu nici măcar n-aș fi de față.

— Drăguț loc de întâlnire, spune Tobias.

E aproape întuneric acum, așa încât văd numai umbrele unor clădiri profilate pe cerul albastru și câteva lumini care strălucesc lângă lac și care probabil că aparțin sediului Erudiției.

Trenul ia un viraj pe care de obicei nu-l face — la stânga, îndepărtându-se de strălucirea Erudiției și intrând în partea părăsită a orașului. Îmi dau seama după liniștea tot mai profundă din vagon că încetinește.

— Părea cel mai sigur, zice Evelyn. Așadar ai vrut să ne întâlnim.

— Da. Aș vrea să discutăm despre o alianță.

— O alianță, repetă Edward. Și cine ți-a dat autoritatea să faci asta?

— El este unul dintre liderii Neînfricării, spun eu. Are autoritate.

Edward ridică din sprâncene, părând impresionat. În cele din urmă, ochii lui Evelyn privesc și spre mine, dar numai pentru o secundă, înainte să-i zâmbească din nou lui Tobias.

— Interesant, spune ea. Și este și ea lider al Neînfricaților?

— Nu, îi răspunde el. Ea se află aici pentru a mă ajuta să hotărâsc dacă să mă încred sau nu în voi.

Evelyn strânge din buze. O parte din mine ar vrea să scoată limba la ea și să-i spună „Ha!”. Însă doar îi zâmbesc.

— Desigur, vom fi de acord cu o alianță... în anumite condiții, spune Evelyn. Un loc garantat — și egal — în orice guvern s-ar forma după ce Erudiția este distrusă și controlul deplin asupra datelor Erudiției după atac. În mod clar...

— Ce ai de gând să faci cu datele Erudiției? o întrerup eu.

— Evident că le vom distruge. Singura modalitate de a-i priva pe Erudiți de putere este să-i lipsești de cunoștințe.

Instinctul meu vrea să-i spun că e o proastă. Dar ceva mă oprește. Fără tehnologia simulării — fără datele pe care le aveau despre celelalte facțiuni — fără concentrarea lor asupra progresului tehnologic — atacul asupra Abnegației n-ar fi avut loc. Părinții mei ar fi în viață.

Chiar dacă reușim s-o ucidem pe Jeanine, am putea fi siguri că Erudiții n-or să atace și n-or să ne controleze din nou? Eu una nu sunt sigură.

— Noi ce vom primi în schimb, dacă acceptăm acești termeni? întrebă Tobias.

— Resursa umană de care aveți atât de mare nevoie pentru a prelua sediul Erudiției, și un loc egal la guvernare, alături de noi.

— Sunt convins că Tori ar cere și dreptul de a se debarasa de lumea lui Jeanine Matthews, spune el pe un ton scăzut.

Ridic din sprâncene. Nu știam că toată lumea era la curent cu ura lui Tori față de Jeanine — sau poate că nu e așa. Probabil că el știe lucruri despre ea pe care ceilalți nu le știu, acum că el și Tori sunt lideri.

— Sunt convinsă că asta se poate aranja, îi răspunde Evelyn. Nu-mi pasă cine o omoară, o vreau doar moartă.

Tobias îmi aruncă o privire. Aș vrea să-i pot spune de ce mă simt atât de încurcată... să-i explic de ce eu, dintre toți, am rezerve în legătură cu arderea Erudiției din temelii, ca să zic așa. Dar nici n-aș ști cum să o spun, chiar dacă aș avea timpul să o fac. Mă întorc spre Evelyn.

— Deci ne-am înțeles, spune el.

El întinde mâna, iar ea i-o strânge.

— Ar trebui să ne întâlnim într-o săptămână, spune ea. Pe un teritoriu neutru. Cea mai mare parte din Abnegație a fost de acord în mod plin de grație să ne permită să rămânem în sectorul lor de oraș pentru a plănuși, în timp ce ei curăță rămășițele atacului.

— Cea mai mare parte dintre ei, zice el.

Expresia lui Evelyn se schimbă.

— Mă tem că tatăl tău conduce încă loialitatea multora dintre ei, și el i-a sfătuit să ne evite când a venit să ne viziteze acum câteva zile. Zâmbește cu amărăciune. Iar ei au fost de acord, exact cum s-a întâmplat când i-a convins să mă exileze.

— Te-au exilat? întrebă Tobias. Am crezut că tu ai *plecat*.

— Nu, cei din Abnegație erau înclinați spre iertare și reconciliere, așa după cum e de așteptat. Dar tatăl tău are, și întotdeauna a avut, multă influență asupra lor. M-am hotărât să plec decât să fac față umilinței exilului public.

Tobias pare uimit.

Edward, care se aplecase în afara vagonului timp de câteva secunde, spune:

— E timpul!

— Ne vedem într-o săptămână, zice Evelyn.

În timp ce trenul ajunge la nivelul străzii, Edward sare. Câteva secunde mai târziu, Evelyn îl urmează. Eu și Tobias rămânem în tren, fără să vorbim, ascultând cum acesta șuieră pe șine.

— De ce m-ai mai adus, dacă oricum aveai de gând să închei o alianță? spun eu enervată.

— Nu m-ai împiedicat.

— Ce voiai să fac? Să-mi flutur mâinile în aer? Mă încrunt spre el. Nu-mi place asta.

— Trebuie să se facă.

— Nu cred că se face, spun eu. Trebuie să existe o altă cale...

— Ce altă cale? mă întrebă el, împreunându-și brațele la piept. Ție pur și simplu nu-ți place de ea. Nu ți-a plăcut de când ai văzut-o prima dată.

— Evident că n-o plac! Te-a părăsit!

— Au *exilat-o*. Și dacă eu mă hotărâsc s-o iert, ai face mai bine să încerci s-o faci și tu! Eu sunt cel care a fost abandonat, nu tu.

— Nu e vorba numai despre asta. N-am încredere în ea. Cred că încearcă să te folosească.

— Ei bine, nu e treaba ta să hotărăști.

— Repet, de ce m-ai adus? îi spun eu, imitându-l și împreunându-mi și eu brațele la piept. A, da — ca să te ajut să înțelegi mai bine situația. Păi, am înțeles-o. Și fiindcă ție nu-ți place ce am hotărât, nu înseamnă că...

— Am uitat felul în care prejudecățile tale îți întunecă raționamentul. Dacă mi-aș fi amintit, poate că nu te-aș mai fi adus.

— Prejudecățile *mele*. Dar ce zici despre prejudecățile *tale*? Cum rămâne cu faptul că tu crezi că toți care-l urăsc pe tatăl tău la fel de mult ca tine îți sunt aliați?

— Nu e vorba despre el!

— Ba sigur că este! El știe anumite lucruri, Tobias. Iar noi ar trebui să încercăm să aflăm care sunt acestea.

— Iar chestia asta? Credeam c-am rezolvat-o. Tris, el e un *mincinos*.

— Nu zău? Ridic din sprâncene. Păi, și mama ta e. Chiar crezi că Abnegația ar exila cu adevărat pe cineva? Fiindcă eu nu cred.

— Nu vorbi așa despre mama!

În față se zăresc lumini. Apartin Turlei.

— Bine.

Merg spre ieșirea din vagon.

— N-o s-o mai fac.

Sar, alergând câțiva pași pentru a-mi menține echilibrul. Sare și Tobias după mine, dar eu nu-i dau șansa să mă ajungă — intru direct în clădire, o iau în jos pe scări, și înapoi în Carieră pentru a-mi găsi un loc de dormit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

CEVA MĂ TREZEȘTE zgâlțâindu-mă.

— Tris! Scoală-te!

Un strigăt. Nu-l pun la îndoială. Îmi arunc picioarele peste marginea patului și las ca o mână să mă tragă spre ușă. Sunt desculță, și aici pământul nu e neted. Îmi zgârie degetele și călcâiele. Mijesc ochii pentru a vedea cine mă târăște. Christina. Aproape că îmi dislocă brațul stâng din încheietură.

— Ce s-a întâmplat? o întreb. Ce se întâmplă?

— Taci și fugi!

Alegăm spre Carieră, și mugetul râului mă urmărește pe cărări. Ultima dată când Christina m-a tras din pat a fost pentru a vedea trupul lui Al scos din prăpastie. Strâng din dinți și încerc să nu mă gândesc la asta. Nu se poate să se fi întâmplat iar. Nu se poate.

Icnesc — ea aleargă mai repede decât mine — în timp ce sprintăm traversând podeaua de sticlă din Turlă.

Christina izbește cu palma butonul unui lift și se strecoară înăuntru înainte ca ușile să se deschidă complet, trăgându-mă

în spatele ei. Pocnește butonul de închidere a ușilor și apoi butonul pentru ultimul etaj.

— Simulare, zice ea. Are loc o simulare. Nu sunt toți, sunt numai... numai câțiva.

Își pune palmele pe genunchi și inspiră adânc.

— Unul dintre ei a spus ceva despre Divergenți, zice ea.

— Ce a spus? întreb eu. În timp ce se afla sub efectul unei simulări?

Ea încuviințează.

— Marlene. Totuși, nu părea să fie ea. Prea... monotonă.

Ușile se deschid și o urmez spre hol, spre ușa pe care scrie ACCES SPRE ACOPERIȘ.

— Christina, spun eu, de ce mergem pe acoperiș?

Nu-mi răspunde. Scările spre acoperiș miros a vopsea veche. Pe pereții făcuți din blocuri de ciment se văd urme de graffiti de-ale Neînfricaților, făcute cu vopsea neagră. Simbolul Neînfricării. Inițiale împerecheate cu semne de plus: RG + NT, BR + FH. Cupluri care probabil sunt în vârstă acum, sau care poate s-au despărțit. Îmi ating pieptul pentru a simți bătăile inimii. Sunt atât de rapide, încât e o minune că mai respir.

Aerul nopții este rece; îmi face pielea de găină pe brațe. Ochii mi s-au adaptat la întuneric, iar pe acoperiș văd trei siluete care stau pe margine, cu fața spre mine. Una este Marlene. Cealaltă este Hector. Pe cea de a treia nu o recunosc — o Neînfricată foarte tânără, căreia de-abia îi dai opt ani, cu o șuviță verde în păr.

Stau pe margine, cu toate că vântul suflă tare, dându-le părul peste frunte, în ochi, în gură. Hainele le flutură în vânt, dar continuă să stea nemișcați.

— Coborâți de pe margine, acum! le zice Christina. Nu faceți nimic prostesc! Haideți, acum ...

— Nu te pot auzi, îi spun eu în șoaptă în timp ce mergem spre ei. Și nici nu te pot vedea.

— Ar trebui să ne năpustim amândouă deodată spre ei. Eu îl iau pe Hec, tu ...

— Riscăm să-i împingem de pe acoperiș dacă facem asta. Stai aproape de fată, pentru orice eventualitate.

E prea tânără pentru asta, gândesc eu, dar n-am puterea să o spun, căci ar însemna că Marlene e suficient de în vârstă.

Mă uit lung la Marlene, ai cărei ochi sunt imobili asemenea unor pietre colorate, ca niște sfere de sticlă. Am senzația că pietrele alea se rostogolesc și-mi intră în gât, se opresc în stomac, trăgându-mă spre pământ. N-avem cum să o luăm de pe margine.

În cele din urmă, deschide gura și vorbește.

— Am un mesaj pentru Divergenți.

Vocea ei e monotonă. Simularea îi folosește corzile vocale, dar îi răpește fluctuațiile naturale ale emoțiilor umane.

Privesc de la Marlene la Hector. Hector, care se teme atât de mult de ceea ce sunt eu, fiindcă așa i-a spus mama lui. Probabil că Lynn încă e la căpătâiul Shaunei, sperând că ea își va putea mișca picioarele din nou când se va trezi. Nu se poate ca Lynn să-l piardă pe Hector.

Fac un pas în față pentru a primi mesajul.

— Asta nu este o negociere. Este un avertisment, spune simularea prin intermediul lui Marlene, mișcându-i buzele și vibrând în gâtul ei. Din două în două zile, până când unul dintre voi se va preda la sediul Erudiției, asta se va întâmpla din nou.

Asta.

Marlene face un pas înapoi, iar eu mă arunc în față, dar nu spre ea. Nu spre Marlene, care cândva, ca provocare, l-a lăsat pe Uriah să tragă într-o brioșă aflată pe capul ei. Care a adunat un morman de haine pentru ca eu să am ce îmbrăca. Care mereu, mereu m-a salutat cu un zâmbet. Nu, nu spre Marlene.

În timp ce Marlene și cealaltă fată Neînfricată pășesc peste marginea acoperișului, eu mă arunc spre Hector.

Înșfac tot ceea ce mâinile mele întâlnesc în cale. Un braț. O bucată de tricou. Suprafața aspră a acoperișului îmi zgârie genunchii, în timp ce greutatea lui mă trage înainte. Nu sunt destul de puternică să-l ridic.

— Ajutor, șoptesc, căci nu pot vorbi mai tare de atât.

Christina e deja lângă umărul meu. Mă ajută să ridic trupul nemișcat al lui Hector pe acoperiș. Brațele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. La câțiva metri, fetița zace pe spate pe acoperiș.

Atunci, simularea se oprește. Hector deschide ochii, și aceștia nu mai sunt goi.

— Au, zice el. Ce se întâmplă?

Fetița scâncește, iar Christina se duce la ea, murmurând ceva pe un ton liniștitor.

Mă ridic în picioare, cu tot corpul tremurând. Mă apropii de marginea acoperișului și privesc în jos. Strada de dedesubt nu e foarte bine luminată, dar pe pavaj văd conturul neclar al trupului lui Marlene.

Respirând — cui îi pasă de respirație?

Mă întorc cu spatele la această imagine, ascultându-mi bătăile inimii din urechi. Gura Christinei se mișcă. O ignor și mă duc spre ușă, și cobor pe scări, și parcurg holul, și intru în lift.

Ușile se închid, și în timp ce cobor spre pământ, așa cum a făcut-o Marlene după ce am hotărât să n-o salvez, urlu,

sfâșiindu-mi hainele cu mâinile. Gâtul mă ustură după câteva secunde și am zgârieturi pe brațe, acolo unde n-am nimerit materialul, dar continui să urlu.

Cu un *ding*, liftul se oprește. Ușile se deschid.
Îmi îndrept cămașa, îmi netezesc părul, și ies.

* * *

Am un mesaj pentru Divergenți.

Eu sunt Divergentă.

Asta nu este o negociere.

Nu, nu este.

E un avertisment.

Înțeleg.

Din două în două zile, până când unul dintre voi se va preda la sediul Erudiției...

Eu o s-o fac.

... asta se va întâmpla din nou.

Nu se va mai întâmpla niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

MĂ STRECOR PRIN MULȚIMEA de lângă prăpastie. În Carieră e gălăgie, și nu numai din pricina vuietului râului. Vreau să-mi găsesc liniștea, așa că evadez în holul care duce spre dormitoare. Nu vreau să ascult cuvântarea pe care o va ține Tori pentru Marlene și nici să fiu prin zonă pentru toast și strigăte atunci când Neînfricații îi vor celebra viața și curajul.

Dimineață, Lauren a raportat că am ratat câteva dintre camerele de supraveghere din dormitoarele novicilor, unde dormeau Christina, Zeke, Lauren, Marlene, Hector și Kee, fata cu părul verde. Așa și-a dat seama Jeanine pe cine controla simularea. Nu mă îndoiesc că Jeanine a ales Neînfricați tineri deoarece ea știa că moartea lor ne va afecta mai mult.

Mă opresc pe un hol necunoscut și îmi apăs fruntea de perete. Simt piatra rugoasă și rece. Aud strigătele Neînfricaților în urma mea, vocile înăbușite de straturile de stâncă.

Aud cum se apropie cineva, și privesc într-o parte. Christina, care poartă hainele de noaptea trecută, stă la câțiva metri distanță.

— Hei, spune ea.

— N-am chef acum să mă simt și mai vinovată. Așa că te rog, pleacă.

— Vreau să-ți spun un singur lucru și apoi plec.

Are ochii umflați și vocea îi pare puțin somnoroasă, fie din cauza epuizării, fie a unei mici cantități de alcool, ori poate amândouă. Dar privește suficient de direct, astfel încât probabil știe ce spune. Mă îndepărtez de perete.

— N-am mai văzut niciodată acest fel de simulare. Știi tu, din exterior. Dar ieri... Clatină din cap. Ai avut dreptate. Nu te-au putut auzi, nu te-au putut vedea. Exact ca Will...

Se îneacă rostindu-i numele. Se oprește, inspiră, înghite cu greu. Clipește de câteva ori. Și apoi se uită din nou la mine.

— Mi-ai spus că a trebuit să o faci, altminteri el te-ar fi împușcat, și nu te-am crezut. Acum te cred, și... am să încerc să te iert. Asta-i... tot ce-am vrut să-ți spun.

O parte din mine se simte ușurată. Mă crede, încearcă să mă ierte, dar nu va fi ușor.

Dar cea mai mare parte din mine se simte mânioasă. Ce-a crezut înainte de asta? Că am *vrut* să-l împușc pe Will, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei? Ar fi trebuit să aibă încredere în mine de la început, ar fi trebuit să *știe* că n-aș fi făcut-o dacă aș fi avut de ales.

— Cât de norocoasă sunt că, în sfârșit, ai *dovada* că nu sunt o ucigașă cu sânge rece. Știi tu, alta decât cuvântul meu. Adică, ce motiv ai fi avut să crezi asta?

Mă forțez să râd, încercând să par nonșalantă. Ea dă să deschidă gura, iar eu continui să vorbesc, incapabilă să mă opresc.

— Mai bine te-ai grăbi cu chestia aia cu iertarea, deoarece nu preamai este timp...

Vocea mi se frânge și nu pot să mă mai abțin. Încep să suspin. Mă reazem de perete pentru a mă sprijini și simt cum alunec la vale, căci picioarele îmi cedează.

Ochii îmi sunt prea încețoșați pentru a o vedea, dar o simt când mă cuprinde în brațe și mă strânge atât de tare, încât mă doare. Miroase a ulei de nucă de cocos și o simt puternică, exact cum era în timpul inițierii în Neînfricare, când a atârnat deasupra prăpastiei, ținându-se cu vârfurile degetelor. Atunci — nu cu mult timp în urmă — m-a făcut să mă simt slabă, dar acum puterea ei mă face să mă simt ca și cum aș putea fi și eu mai puternică.

Îngenunchem împreună pe podeaua de piatră, și mă agăț strâns de ea, așa cum se agață și ea de mine.

— S-a făcut deja, spune ea. Asta am vrut să spun. Că iertarea a fost deja acordată.

* * *

Când intru seara în cantină, toți Neînfricații se opresc din vorbit. Nu-i învinuiesc. Fiind una dintre Divergenți, la mine e puterea de a-i permite lui Jeanine să-lucidă pe vreunul dintre ei. Probabil că majoritatea vor ca eu să mă sacrific. Sau sunt îngroziți că n-o voi face.

Dacă ne-am fi aflat în Abnegație, niciun Divergent n-ar mai fi stat acum aici.

Pentru o clipă, nu știu unde să merg sau cum să ajung acolo. Dar apoi, Zeke, părând trist, îmi face semn cu mâna să vin la masa lui, și îmi îndrept picioarele într-acolo. Dar înainte să ajung, Lynn se apropie de mine.

Este o altă Lynn față de cea pe care am știut-o dintotdeauna. Nu mai are acea privire cruntă în ochi. În schimb este palidă și își mușcă buza, pentru a-și ascunde tremuratul.

— Ăăă..., începe ea.

Privește spre stânga, apoi spre dreapta, oriunde, numai nu în ochii mei.

— Mie, zău... Mi-e dor de Marlene. Ne știam de mult timp, iar eu...

Clatină din cap.

— Vreau să zic, să nu crezi că dacă-ți spun asta, poate însemna *orice* în legătură cu Marlene, spune ea, de parcă m-ar certa, dar... îți mulțumesc că l-ai salvat pe Hec.

Lynn își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, privind în jurul ei. Apoi mă îmbrățișează cu un braț, ținându-mă de tricou cu cealaltă mână. Durerea mă săgetează în umăr. Dar nu spun nimic în legătură cu asta.

Ea îmi dă drumul, își trage nasul și se întoarce la masa ei de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Timp de câteva secunde o privesc lung cum se retrage, și apoi mă așez.

Zeke și Uriah stau doar ei, unul lângă celălalt, la o masă. Chipul lui Uriah e cam răvășit, de parcă nu s-ar fi trezit complet. În față are o sticlă maro-închis din care soarbe la fiecare câteva secunde.

Sunt precaută în preajma lui. L-am salvat pe Hec — ceea ce înseamnă că n-am reușit s-o salvez pe Marlene. Dar Uriah nu se uită la mine. Îmi trag scaunul din fața lui și mă așez pe margine.

— Unde e Shauna? întreb. E încă la spital?

— Nu, e acolo, zice Zeke, indicând cu o mișcare a capului masa spre care s-a îndreptat Lynn.

O văd acolo, atât de palidă, încât ar putea la fel de bine să fie și transparentă, stând într-un scaun cu rotile.

— Shauna n-ar fi trebuit să se dea jos din pat, dar Lynn e cam distrusă, așa încât îi ține companie.

— Dar dacă te întrebi de ce sunt acolo... Shauna a descoperit că sunt Divergent, explică Uriah fără vlagă. Și nu vrea să se molipsească.

— Oh!

— Și cu mine se poartă ciudat, spune Zeke, oftând. „De unde știi că fratele tău nu lucrează împotriva noastră? L-ai urmărit?” Ce n-aș da să-i trântesc un pumn celui care i-a otrăvit mintea.

— Nu trebuie să dai nimic nimănui, îi zice Uriah. Mama ei stă chiar acolo. Du-te și dă-i una!

Îi urmăresc privirea îndreptată spre o femeie de vârstă mijlocie, cu șuvițe albastre în păr și cu cercei pe tot lobul urechii. E drăguță, așa cum este și Lynn.

O clipă mai târziu intră Tobias, urmat de Tori și de Harrison. L-am tot evitat. Nu i-am vorbit de când ne-am certat, înainte ca Marlene...

— Bună, Tris, mă salută Tobias când e destul de aproape pentru a fi auzit.

Are o voce profundă, aspră. Mă transportă spre locuri liniștite.

— Bună, îi spun, cu un glas ușor strangulat, care nu îmi aparține.

Se așază lângă mine și-și pune brațul pe spătarul scaunului meu, aplecându-se pentru a fi mai aproape. Eu nu-l privesc — *refuz* să-l privesc.

Îl privesc.

Ochi de culoare închisă — o anumită nuanță de albastru, capabilă cumva de a separa restul cantinei, de a mă mângâia și de a-mi reaminti că suntem mai departe unul de celălalt decât aș fi vrut eu să fim.

— N-ai de gând să mă întrebi dacă sunt bine? îl întreb eu în șoaptă.

— Nu, sunt aproape sigur că nu ești bine. Clatină din cap. Am de gând să te rog să nu iei nicio hotărâre până când nu vorbim.

E prea târziu, gândesc eu. Hotărârea a fost luată.

— Până când nu vom fi vorbit cu toții despre asta, vrei să spui, de vreme ce ne implică pe toți, îi spune Uriah. Eu sunt de părere că nimeni n-ar trebui să se predea.

— Nimeni? îl întreb.

— Nu! Uriah se uită urât. Cred că ar trebui să ripostăm.

— Da, spun, fără convingere, haideți s-o provocăm pe femeia care poate obliga jumătate dintre ocupanții acestui sediu să se sinucidă. Pare să fie o idee grozavă.

Am fost prea aspră. Uriah dă peste cap conținutul sticlei. Apoi izbește sticla atât de tare pe masă, încât mă tem că o să se spargă.

— Nu vorbi așa despre asta, spune el, mârâind.

— Îmi cer scuze, zic eu. Dar știi că am dreptate. Cea mai bună cale de a ne asigura că jumătate din facțiune nu moare e să sacrificăm o viață.

Nu știu la ce m-am așteptat. Poate ca Uriah, care știe prea bine ce se va întâmpla dacă nu se predă unul dintre noi, să se ofere voluntar. Dar privește în jos. Nedoritor.

— Tori, Harrison și cu mine am hotărât să sporim măsurile de securitate. Să sperăm că dacă toată lumea e conștientă în legătură cu aceste atacuri, noi vom putea să le oprim, spune Tobias. Dacă nu va funcționa, atunci ne vom gândi la o altă discuție. Punct. Dar nimeni nu va face nimic încă, bine?

Când pune întrebarea, mă privește și ridică din sprâncene.

— Bine, îi răspund, evitând să-l privesc în ochi.

* * *

După cină, încerc să mă întorc în dormitor, dar nu prea pot să intru pe ușă. În loc de asta, mă plimb pe coridoare, atingând pereții de piatră cu degetele, ascultând ecoul pașilor mei.

Fără să intenționez, trec pe lângă țâșnitoarea unde m-au atacat Peter, Drew și Al. Am știut că a fost Al după miros — încă mai păstrez în minte mirosul de lămâiță. Acum îl asociez nu cu prietenul meu, ci cu lipsa de putere pe care am simțit-o când m-au târât spre prăpastie.

Merg mai repede, ținând ochii larg deschiși, astfel încât îmi va fi mai dificil să-mi imaginez atacul în minte. Trebuie să plec de aici, departe de locul unde m-a atacat prietenul meu, unde Peter l-a înjunghiat pe Edward, unde armata prietenilor mei care păreau să nu mai vadă și-a început marșul spre sectorul Abnegației, și de unde a pornit nebunia.

Mă duc drept spre ultimul loc unde m-am simțit în siguranță: micul apartament al lui Tobias. În clipa în care ajung la ușă, mă simt mai calmă.

Ușa nu e închisă de tot. O deschid împingând-o cu piciorul. El nu e aici, dar nu plec. Mă așez pe pat și iau în brațe pătura, îngropându-mi fața în materialul acesteia și inspirând adânc. Mirosul pe care îl avea aproape că a dispărut, el n-a mai dormit de mult aici.

Ușa se deschide, și Tobias se strecoară înăuntru. Înlemnesc și scap pătura în poală. Cum îi voi explica prezența mea aici? Se presupune că sunt supărată pe el.

El nu se încruntă, dar buzele îi sunt atât de strânse, încât știu că e supărat pe *mine*.

— Nu fi proastă, îmi spune.

— Proastă?

Se referă la pătură?

— M-ai mințit. Mi-ai spus că n-ai să te duci la Erudiți, și mințeai, iar faptul că te duci la Erudiți te face să fii proastă. Așa că nu te duce.

Ah! Las pătura jos și mă ridic.

— Nu încerca să faci asta să pară ceva simplu, îi spun eu, căci nu este. Știi la fel de bine ca și mine că ăsta e lucrul care trebuie făcut.

— Ai ales *acest* moment, să te porți ca membrii Abnegației?

Glasul lui umple încăperea și îmi stârnește un sentiment de frică în piept. Supărarea lui pare prea bruscă. Prea ciudată.

— Tot timpul pe care l-ai petrecut insistând că erai prea egoistă pentru ei, iar acum, când *viața* îți este scoasă la mezat, trebuie să te porți ca un erou? Ce-i cu tine?

— Ce-i cu *tine*? Au murit oameni. Au pășit dincolo de marginea acoperișului unei clădiri! Iar eu pot să împiedic ca acest lucru să se mai întâmple!

— Tu ești prea importantă pentru ca pur și simplu... să mori.

Clatină din cap. Refuză să mă privească — ochii lui rătăcesc dincolo de chipul meu, la peretele din spate, sau la tavanul de deasupra mea, oriunde, dar nu la mine. Eu sunt prea uimită pentru a fi supărată.

— Nu sunt importantă. Cu toții se vor descurca foarte bine fără mine, îi spun.

— Cu îi pasă de toți? Cum rămâne cu *mine*?

Își lasă capul pe mână, acoperindu-și ochii. Degetele îi tremură.

Apoi traversează din doi pași încăperea și își lipește buzele de ale mele. Apăsarea lor ușoară șterge ultimele luni, și sunt

fata care stătea pe stânci lângă prăpastie, cu râul care îi stropea gleznela, și care l-a sărutat pentru prima dată. Sunt fata care l-a luat de mână în hol numai pentru că așa a vrut.

Mă retrag, punându-mi mâna pe pieptul lui pentru a-l ține la distanță. Problema este că sunt și fata care l-a împușcat pe Will și a mințit în legătură cu asta, și care a ales între Hector și Marlene, și încă vreo o mie de lucruri în plus. Și nu pot șterge lucrurile astea.

— Tu *vei fi* bine.

Nu-l privesc. Mă uit lung la tricoul lui, printre degetele mele, și la tușul negru care descrie linii curbe în jurul gâtului său, dar nu-l privesc în ochi.

— Nu la început. Dar ai să mergi mai departe și ai să faci ce va trebui să faci.

Mă apucă de talie cu un braț și mă lipește de el.

— Asta e o *minciună*, spune el, înainte să mă sărute iar.

Asta-i greșit. E greșit să uit cine am devenit și să-l las să mă sărute când știu ce am de gând să fac.

Dar vreau. Oh, vreau!

Mă ridic în vârful degetelor și îl cuprind cu brațele pe după gât. Îl apăs cu o mână între omoplați și cu cealaltă îl cuprind pe după ceafă. Îi simt respirațiile în palmă, felul cum trupul lui se întinde și se contractă, și știu că e puternic, ferm, de neoprit. Așa cum ar trebui să fiu și eu, dar nu sunt, nu sunt.

Face un pas înapoi, trăgându-mă cu el, așa că mă împiedic, pantofii îmi ies din picioare. El se așază pe marginea patului, iar eu stau în picioare în fața lui, privindu-ne în cele din urmă ochi în ochi. Mă mângâie pe față, acoperindu-mi obrații cu palmele lui, trecându-și buricele degetelor pe gâtul meu în jos, potrivindu-și degetele pe curbura mică a soldurilor mele.

Nu mă pot abține. Îmi potrivesc gura peste a lui, iar el are gust de apă și miros de aer proaspăt. Îmi trec mâna de la gât spre ceafă și o strecor pe sub tricou. El mă sărută mai apăsat. Știam că e puternic; n-am știut cât de puternic până când nu i-am simțit eu însămi mușchii spatelui încordându-se sub degetele mele.

Stop! îmi spun în gând.

Deodată, ca și când ne-am grăbi, degetele lui îmi mângâie pielea sub bluză, mâinile mele se agață de el, luptându-se pentru a fi și mai aproape, dar nu există mai aproape. N-am tânjit niciodată după cineva în felul acesta, sau atât de mult.

Se trage puțin înapoi cât să mă privească în ochi, cu pleoapele coborâte.

— Promite-mi, îmi șoptește, că nu te vei duce. Pentru mine. Fă acest lucru pentru mine.

Aș putea face asta? Aș putea rămâne aici, dregând lucrurile împreună cu el? Lăsând pe altcineva să moară în locul meu?

Uitându-mă la el, pentru o clipă cred că aș putea. Apoi îl văd pe Will. Cuta dintre sprâncenele lui. Ochii goi, aflați sub efectul simulării. Trupul prăbușit.

Fă acest lucru pentru mine. Ochii întunecați ai lui Tobias mă imploră.

Dar dacă eu nu mă duc la Erudiți, cine se va duce? Tobias? Este genul de lucru pe care el l-ar face.

Simt un junghi de durere în piept când îl mint.

— Bine.

— Promite-mi, îmi spune el, încruntându-se.

Durerea se intensifică, radiază pretutindeni — toate laolaltă amestecate, vinovăție și groază și dor.

— Îți promit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

CÂND E GATA SĂ ADOARMĂ, mă ține strâns în brațe, o închi-soare menită să-mi salveze viața. Dar aștept, trează la gândul trupurilor care cădeau pe pavaj, până când strânsoarea ce-dează, iar el respiră regulat.

N-am să-l las pe Tobias să meargă la Erudiți când se va în-tâmpla iar, când altcineva va muri. N-o voi face.

Mă strecor ieșind din brațele lui. Arunc pe mine unul din-tre hanoracele lui, astfel încât să-i pot lua cu mine mirosul. Mă încalț cu pantofii. Nu iau niciun fel de armă sau suveni-ruri.

Mă opresc la ușă și-l privesc, pe jumătate acoperit de pă-tură, pașnic și puternic.

— Te iubesc, îi spun în șoaptă, încercând cuvintele.

Las ușa să se închidă în urma mea.

E timpul să pun totul în ordine.

Mă îndrept spre dormitorul unde cândva dormeau novi-cii născuți Neînfricați. Camera seamănă cu cea în care am dormit și eu când am fost novice: e lungă și îngustă, cu paturi etajate pe fiecare parte și cu o tablă pe un perete. Zăresc la

lumina lămpii de veghe dintr-un colț că nimeni nu s-a deranjat să șteargă ce era scris acolo — numele lui Uriah se vede încă în partea de sus.

Christina doarme în patul de jos, sub cel în care se află Lynn. Nu vreau să o sperii, dar n-am cum să o trezesc altfel, așa încât îi acopăr gura cu mâna. Se trezește tresărind, cu ochii măriți de groază până când își dă seama că sunt eu. Îmi duc degetul la buze și-i fac semn să mă urmeze.

Merg spre capătul holului și cotesc. Coridorul este luminat de o lampă de urgență, pătată de vopsea, care atârna deasupra uneia dintre ieșiri. Christina e desculță; își strânge degetele de la picioare pentru a se proteja de frig.

— Ce este? mă întreabă ea. Pleci undeva?

— Da, eu ...

Trebuie să mint, altminteri va încerca să mă oprească.

— Mă duc să-l văd pe fratele meu. Ții minte? E la Abnegație.

Își mijește ochii.

— Regret că te-am trezit, dar am nevoie ca tu să faci ceva. Este foarte important.

— Bine. Tris, te porți ciudat. Ești sigură că nu ...

— Nu. Ascultă-mă. Coordonarea atacului simulat n-a fost la întâmplare. Motivul pentru care s-a întâmplat când s-a întâmplat este acela că membrii Abnegației erau pe punctul de a face ceva — nu știu ce, dar trebuie să aibă legătură cu niște informații importante, iar acum Jeanine *are* acele informații.

— Poftim? întreabă ea, încruntându-se. Nu știi ce aveau de gând să facă? Știi care sunt acele informații?

— Nu.

Probabil că ceea ce spun sună nebunește.

— Chestia este că n-am putut să aflăm prea multe despre asta, deoarece Marcus Eaton este singura persoană care știe totul, iar el nu vrea să-mi spună. Doar că... ăsta este motivul atacului. *Motivul*. Și trebuie să-l aflăm.

Nu știu ce altceva să-i spun. Dar Christina deja aprobă.

— Motivul pentru care Jeanine ne-a forțat să atacăm oameni nevinovați, spune ea pe un ton amar. Da. Trebuie să-l aflăm.

Aproape că uitasem — *ea* s-a aflat sub efectul simulării. Pe câți din Abnegație i-a omorât ea, ghidată de simulare? Cum s-a simțit când s-a trezit din acel vis o criminală? N-am întrebat niciodată, și nici n-o voi face vreodată.

— Am nevoie de ajutorul tău, și încă repede. Am nevoie ca o persoană să-l convingă pe Marcus să coopereze, și cred că tu poți să o faci.

Ea își înclină capul într-o parte și privește fix la mine timp de câteva secunde.

— Tris! Să nu faci nimic prostesc!

Mă forțez să zâmbesc.

— De ce tot spun oamenii treaba asta?

Mă apucă de braț.

— Eu nu glumesc.

— Ți-am spus, mă duc să-l vizitez pe Caleb. Mă întorc în câteva zile, și atunci putem pune la cale o strategie. M-am gândit doar că ar fi mai bine ca să mai știe și altcineva de toate astea înainte ca eu să plec. Pentru orice eventualitate, bine?

Mă ține de braț câteva secunde, apoi îmi dă drumul.

— Bine, spune ea.

Mă îndrept spre ieșire. Mă abțin până ce trec de ușă, și apoi simt lacrimile curgând.

Ultima conversație pe care am purtat-o vreodată cu ea, și a fost plină de minciuni.

* * *

Odată ieșită, ridic gluga hanoracului lui Tobias. Când ajung la capătul străzii, privesc în sus și-n jos, în căutare de semne de viață. Nu se vede nimic.

Aerul rece îmi înțeapă plămâni atunci când îl inspir și când îl expir, transformându-se în aburi. Curând va veni iarna. Mă întreb dacă Erudiții și Neînfricații vor fi în continuare în impas așteptând ca un grup să-l desființeze pe celălalt. Mă bucur că nu va trebui să văd asta.

Înainte să aleg Neînfricarea, nu-mi treceau asemenea gânduri prin cap. Cel puțin gândul la durata vieții mă mângâia, dacă altceva n-o făcea. Acum nu mai există niciun soi de alinări, cu excepția faptului că acolo unde mă duc, mă duc fiindcă asta mi-a fost alegerea.

Mă țin în umbra clădirilor, sperând că pașii mei nu vor atrage atenția nimănui. În această zonă nu există iluminat public stradal, dar luna este suficient de strălucitoare încât pot merge în lumina ei fără prea multă bătaie de cap.

Trec pe sub liniile suspendate. Acestea tremură din pricina unui tren care se apropie. Trebuie să merg repede dacă vreau să ajung acolo înainte să-și dea seama cineva că am plecat. Ocolesc o groapă de pe stradă și sar peste un stâlp de electricitate căzut.

Când am pornit, nu m-am gândit cât de departe trebuie să ajung. Nu durează mult până când mă încălzesc de la mers și de la privitul peste umăr și de la evitarea obstacolelor de pe drum. Aleg un pas între mers normal și alergare.

Curând, ajung într-o parte a orașului pe care o recunosc. Aici, străzile sunt într-o stare mai bună, măturate, având doar

câteva gropi. În depărtare zăresc strălucirea sediului Erudiției, luminile lor încălcând legile conservării energiei. Nu știu ce voi face când voi ajunge acolo. Voi cere s-o văd pe Jeanine? Sau voi sta pur și simplu acolo până când cineva mă va băga în seamă? Ating ușor vitrina unei clădiri pe lângă care trec. Nu mai e mult. Acum că mă apropii mă trec fiorii, făcând să-mi fie dificil să merg. Și respirația îmi este îngreunată; mă opresc încercând să mă liniștesc, și inspir și expir zgomotos. Ce-mi vor face când voi ajunge acolo? Ce planuri vor avea pentru mine înainte ca eu să supraviețuiesc datorită caracterului meu folositor, iar ei să mă omoare ulterior? Nu mă îndoiesc că nu mă vor omorî. Mă concentrez pe mersul înainte, pe mișcarea picioarelor, cu toate că acestea nu par dispuse să-mi suporte greutatea.

Și iată-mă stând în fața sediului Erudiției.

Înăuntru, mulțimi de oameni îmbrăcați cu cămăși albastre stau în jurul meselor, tastând la calculatoare, sau aplecați asupra cărților, sau trecându-și unii altora foi de hârtie. Unii dintre ei sunt oameni decenti, care nu înțeleg ce a făcut facțiunea lor, dar dacă s-ar prăbuși toată clădirea peste ei, în fața mea, s-ar putea ca mie să nu-mi pese.

Acesta este ultimul moment în care m-aș putea întoarce. Aerul rece îmi înțeapă obrazii și mâinile în timp ce eu șovăi. Acum aș putea să plec. Să mă refugiez în sediul Neînfricaților. Să sper și să mă rog și să-mi doresc să nu mai moară nimeni din cauza egoismului meu.

Dar nu pot să plec, altminteri vinovăția, greutatea vieții lui Will și a vieților părinților, și acum și a vieții lui Marlene îmi va frânge oasele, va face să-mi fie imposibil să respir.

Merg încet spre clădire și deschid ușa. E singura modalitate să nu mă sufoc.

* * *

La o secundă după ce picioarele mele au călcat pe podeaua din lemn iar eu stau în fața portretului gigantic al lui Jeanine Matthews, atârnat pe peretele de vizavi, nimeni nu mă bagă în seamă, nici măcar cei doi paznici trădători Neînfricați care mărșăluiesc la intrare. Merg spre biroul din față, unde stă un bărbat de vârstă mijlocie, cu chelie în creștet, sortând un teanc de hârtii. Pun mâinile pe birou.

— Iertați-mă, spun eu.

— O clipă, spune el, fără să mă privească.

— Ba nu.

Auzind *asta*, privește în sus, cu ochelarii într-o parte, încruntându-se de parcă ar fi gata să-mi dea o bătaie bună. Indiferent de ce cuvinte ar fi vrut să rostească, acestea par să-i fi rămas în gât. Mă privește lung, cu gura căscată, ochii lui trecând de la chipul meu la hanoracul negru pe care îl port.

Cu toată groaza mea, expresia lui pare amuzantă. Zâmbesc ușor și-mi ascund mâinile care tremură.

— Cred că Jeanine Matthews dorește să mă vadă. Așa că v-aș fi recunoscătoare dacă ați contacta-o.

El le face semn trădătorilor Neînfricați de lângă ușă, dar nu e nevoie. Paznicii s-au prins în cele din urmă. Au pornit și alți soldați Neînfricați din celelalte părți ale încăperii, și mă înconjoară cu toții, dar nu mă ating și nu-mi vorbesc. Le examinez chipurile, încercând să par cât mai liniștită cu putință.

— Divergentă? întrebă în cele din urmă unul dintre ei, în timp ce bărbatul de la birou ridică receptorul sistemului de comunicație din clădire.

Dacă strâng pumnii, pot să-mi opresc tremuratul mâinilor. Dau din cap a încuviințare.

Îmi mut privirea spre Neînfricatul care iese din liftul din partea stângă a încăperii, iar mușchii feței mi se destind. Spre noi vine Peter.

Prin minte îmi trec deodată o mie de reacții posibile, mergând de la a mă arunca la gâtul lui Peter, la a plânge și la a face glume. Nu mă pot hotărî asupra niciuneia, așa încât rămân liniștită și îl privesc. Probabil că Jeanine știa că eu voi veni, așa încât trebuie să-l fi ales dinadins pe Peter pentru a mă aduce. Cu siguranță că așa a făcut.

— Am primit ordin să te ducem sus, spune Peter.

Aș vrea să spun ceva dur sau ceva nonșalant, dar singurul sunet care-mi scapă e o interjecție de consimțământ, strângulată de gâtul meu inflammat. Peter pornește spre lifturi, iar eu îl urmez.

Parcurgem o serie de coridoare întortocheate. În pofida faptului că urcăm câteva șiruri de trepte, continui să am senzația că plonjez în adâncul pământului.

Mă aștept să mă ducă la Jeanine, dar ei n-o fac. Se opresc într-un hol mic, unde se află o serie de uși din metal pe fiecare latură. Peter tastează un cod pentru a deschide una dintre uși, apoi trădătorii Neînfricați mă înconjoară, umăr la umăr, alcătuiind un tunel îngust prin care să trec în drumul meu spre încăperea.

Încăperea e mică, cam de un metru lungime și unul lățime. Podeaua, pereții și tavanul sunt făcute din aceleași panouri luminoase, acum luminând cu o intensitate scăzută, care străluceau în încăperea pentru testul de aptitudini. În fiecare colț există câte o minicameră de supraveghere neagră.

În cele din urmă, mă cuprinde panica.

Privesc dintr-un colț într-altul, la camere, și lupt cu urletul care crește în stomacul, în pieptul și în gâtul meu, țipătul

care-mi umple fiecare părticică din mine. Din nou simt cum mă cuprind vinovăția și mâhnirea, luptându-se între ele pentru dominație, dar groaza e mai puternică decât amândouă. Inspir, dar nu expir. Tata mi-a spus cândva că ăsta e leacul contra sughițului. L-am întrebat dacă aș putea muri ținându-mi respirația. „Nu”, a spus el. „Instinctele sunt mai puternice și te vor obliga să respiri.”

Rușinos, zău. Mi-ar fi prins bine o cale de scăpare. Gândul mă face să vreau să râd. Și apoi să țip.

Mă ghemuiesc, astfel încât să-mi pot lipi fața de genunchi. Trebuie să-mi fac un plan. Dacă pot să-mi fac un plan, n-o să mă mai tem așa de tare.

Dar nu există niciun plan. Nicio scăpare din adâncul sediului Erudiților, nicio scăpare de Jeanine și nicio altă scăpare din ceea ce am făcut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

MI-AM UITAT CEASUL.

Câteva minute sau ore mai târziu, când panica cedează, asta e ceea ce regret cel mai mult. Nu faptul că am venit aici — asta părea să fie o alegere firească — ci încheietura mea goală, ceea ce face imposibil pentru mine să știu de când stau în această încăpere. Mă doare spatele, ceea ce ar constitui un oarecare indiciu, dar nu e suficient de bine definit.

După un timp, mă ridic și fac pași, întinzându-mi brațele deasupra capului. Șovăi să fac orice în timp ce sunt urmărită de camere, dar ei nu au cum să afle nimic dacă mă privesc în timp ce-mi întind degetele de la picioare.

Gândul face să-mi tremure mâinile, dar nu încerc să mi-l scot din minte. În loc de asta, îmi spun că sunt Neînfricată și nu mă tem de nimeni. Voi muri în acest loc. Probabil curând. Acestea sunt faptele.

Dar există și alte moduri în care să mă gândesc la asta. În curând îmi voi onora părinții, murind așa cum au murit și ei. Și dacă tot ceea ce ei credeau referitor la moarte se

dovedește a fi adevărat, în curând mă voi alătura lor în orice urmează după.

În timp ce merg, îmi scutur mâinile. Încă îmi tremură. Vreau să știu cât e ceasul. Am sosit în jurul orei 1:00 a.m. Acum probabil că e dimineață devreme, poate 4:00 sau 5:00. Sau poate că n-a trecut atât de mult timp, și numai mi se pare, pentru că n-am făcut nimic.

Ușa se deschide și, în sfârșit, stau față-n față cu dușmanul meu și ale sale gărzi Neînfricate.

— Bună, Beatrice, spune Jeanine.

Poartă albastrul Erudiților și ochelarii specifici Erudiției și are o înfățișare Erudită de superioritate, pe care am învățat de la tata să o urăsc.

— M-am gândit eu că s-ar putea ca tu să fii cea care va veni.

Dar, când o privesc, nu simt ură. Nu simt nimic, cu toate că știu că ea este responsabilă pentru nenumăratele pierderi de vieți, inclusiv cea a lui Marlene. Morțile există în mintea mea asemenea unui șir de ecuații fără sens, și rămân împietrită, incapabilă să le rezolv.

— Bună, Jeanine, îi răspund, căci este singurul lucru care îmi vine în minte.

Privesc de la ochii apoși, cenușii ai lui Jeanine la Neînfricării care o flanchează. În dreapta ei stă Peter, iar în stânga văd o femeie cu riduri în jurul gurii. În spatele ei e un bărbat chel, cu țeasta ascuțită. Mă încrunt.

Cum de se găsește Peter într-o asemenea poziție prestigioasă, cea de gardă de corp a lui Jeanine Matthews? Ce logică are?

— Aș vrea să știu cât e ceasul, spun eu.

— Ai vrea, zice ea. Interesant.

Ar fi trebuit să știu că ea nu-mi va spune. Fiecare informație pe care o primește o descompune în factori în cadrul strategiei ei, și ea nu-mi va spune cât e ceasul decât dacă va decide că furnizarea informației e mai de folos decât ascunderea acesteia.

— Sunt convinsă că însoțitorii mei Neînfricați sunt dezamăgiți, spune ea, că n-ai încercat să-mi scoți ochii încă.

— Ar fi o prostie.

— Adevărat. Dar în ton cu tendința ta comportamentală de „acționează mai întâi, gândește după aceea”.

— Am șaisprezece ani. Strâng din buze. Mă schimb.

— Cât de reconfortant!

Are un mod de a vorbi prin care aplatizează chiar și acele propoziții care ar trebui să conțină inflexiuni.

— Hai să facem un mic tur, vrei?

Face un pas înapoi și gesticulează spre ușă. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ies din această încăpere și să merg spre o destinație necunoscută, dar nu ezit. Pornesc, cu femeia Neînfricată, cu o înfățișare severă, mergând în fața mea. Peter iese imediat după mine.

Holul este lung și alb. Cotim și coborâm spre un al doilea hol, aidoma primului.

Încă două holuri. Sunt atât de dezorientată, încât n-aș putea să-mi găsesc drumul înapoi. Dar apoi, ambientul se schimbă — culoarul se deschide spre o încăpere mare, unde bărbați și femei din Erudiție, îmbrăcați cu jachete lungi, albastre stau la mese, unii având diverse ustensile, alții amestecând lichide multicolore, câțiva privind ecranele calculatoarelor. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că amestecă serul simulării, dar ezit să consider că munca Erudiților se rezumă doar la simulări.

Cei mai mulți se opresc să ne privească în timp ce ne îndreptăm spre culoarul din centru. Sau, mai degrabă, mă urmăresc cu privirea pe *mine*. Unii dintre ei vorbesc în șoaptă, dar cei mai mulți rămân tăcuți. E atâta liniște aici!

O urmez pe femeia Neînfricată și intrăm pe o ușă, dar mă opresc atât de brusc, încât Peter se ciocnește de mine.

Această încăpere e la fel de mare ca precedenta, dar aici există doar un singur lucru: o masă mare din metal și un aparat lângă ea. Un aparat pe care îl recunosc cumva a fi un monitor cardiac. Și, atârând deasupra lui, o cameră de supraveghere. Tremur fără să vreau, deoarece știu ce este asta.

— Sunt foarte încântată că *tu*, în mod special, ești aici, zice Jeanine.

Trece pe lângă mine și se așază pe masă, ținându-se cu degetele de marginea acesteia.

— Sunt încântată, desigur, datorită rezultatelor tale de la testul de aptitudini.

Părul ei blond, legat strâns, reflectă lumina, atrăgându-mi atenția.

— Chiar și printre Divergenți ești cumva o ciudățenie, întrucât ai aptitudini pentru trei facțiuni. Abnegație, Neînfricare și Erudiție.

— De... Vocea îmi sună răgușit. Forțez întrebarea să iasă. De unde știi asta?

— Toate la timpul lor, răspunde ea. După rezultatele tale, am stabilit că tu ești una dintre cei mai puternici Divergenți, și spun asta nu ca să te complimentez, ci ca să-ți explic scopul meu. Dacă e să creez o simulare care să nu poată fi respinsă de mintea Divergentă, trebuie să studiez cea mai puternică minte Divergentă pentru a contracara toate neajunsurile tehnologiei. Înțelegi?

Nu-i răspund. Continui să privesc țintă la monitorul cardiac de lângă masă.

— Prin urmare, colegii mei oameni de știință și cu mine te vom studia cât timp va fi posibil. Îmi zâmbeste ușor. Și apoi, la încheierea studiului meu, vei fi executată.

Știam asta. Știam. Deci, de ce îmi simt genunchii slabi, de ce mi se strânge stomacul, de ce?

— Execuția va avea loc aici.

Își trece buricele degetelor peste masa pe care stă.

— Pe această masă. Am crezut c-ar fi interesant să ți-o arăt.

Ea vrea să-mi studieze răspunsul. De-abia mai respir. Obişnuiam să cred că cruzimea necesită răutate. Dar nu e adevărat. Jeanine n-are niciun motiv să acționeze din răutate. Dar ea este crudă, căci nu-i pasă ce face, atâta timp cât o fascinează. Aș putea la fel de bine să fiu un puzzle sau o mașinărie stricată pe care ea vrea să o repare. Mi-ar despica țeasta doar să vadă cum funcționează creierul meu; voi muri aici, și asta va fi singura îndurare.

— Când am venit aici, știam ce avea să urmeze, spun eu. E doar o masă. Iar acum aș vrea să mă-ntorc în camera mea.

* * *

Chiar nu percep trecerea timpului, cel puțin nu în felul în care eram obișnuită să o fac, când timpul îmi era disponibil. Așadar, când ușa se deschide iar și intră Peter în celula mea, nu știu cât timp a trecut, ci doar că sunt epuizată.

— Să mergem, Bătoaso, spune el.

— Nu fac parte din Abnegație.

Îmi întind brațele deasupra capului, așa încât ele ating peretele.

— Iar acum că tu ești un lacheu Erudit, nu poți să-mi mai spui „Bătoaso”. Este inexact.

— Să mergem, am zis!

— Ce, nu faci niciun comentariu meschin? Privesc în sus spre el cu o surprindere mimată. Nicio remarcă de genul „Ești o proastă c-ai venit aici, creierul tău trebuie să fie defect, nu numai Divergent”?

— Asta se înțelege de la sine, nu-i așa? spune el. Ori te ridici, ori te târăsc eu pe hol. Alegerea îți aparține.

Mă simt mai calmă. Peter este întotdeauna rău cu mine; asta e ceva cunoscut.

Mă ridic și ies din încăpere. Mergând, remarc că brațul lui Peter, cel în care l-am împușcat, nu mai e prins cu o eșarfă.

— Ți-au rezolvat rana de glonț?

— Da, răspunde el. Acum va trebui să găsești o altă slăbiciune de exploatat. Păcat că nu mai am niciunele.

Mă înșfacă de brațul meu teafăr și merge mai repede, trăgându-mă pe lângă el.

— Am întârziat.

În ciudat lungimii și pustietății holului, pașii noștri nu au ecou. Am senzația că cineva și-a pus mâinile peste urechile mele, iar eu de-abia acum mi-am dat seama. Încerc să număr holurile prin care trecem, dar, după o vreme, pierd șirul. Ajungem la capătul unuia dintre ele și cotim la stânga, într-o încăpere slab luminată care îmi amintește de un acvariu. Unul dintre pereți este făcut dintr-o oglindă cu o singură față, reflectorizantă doar pe partea mea, dar sunt convinsă că e transparentă pe cealaltă parte.

În partea cealaltă se găsește o mașinărie mare, din care iese un platou de mărimea unui om. Îl recunosc din manualul meu de Istoria Facțiunilor, capitolul despre Erudiție și

medicină. Un aparat de rezonanță magnetică nucleară. Îmi va fotografia creierul.

În mine se aprinde ceva. A trecut mult timp de când am mai simțit așa ceva, și de-abia o recunosc la început. Curiozitatea.

O voce — cea a lui Jeanine — vorbește printr-un interfon.
— Beatrice, întinde-te!

Privesc la platoul de mărimea unui om, care mă va introduce în aparat.

— Nu!

Ea oftează.

— Dacă nu vrei s-o faci de bunăvoie, avem căi de a te determina să te supui.

Peter stă în spatele meu. Chiar și cu un braț rănit, el era mai puternic decât mine. Îmi imaginez mâinile lui pe mine, împingându-mă spre platou, lipindu-mă de metal, legându-mă mult prea strâns cu chingile care atârnă de acesta.

— Hai să facem un târg, îi spun eu. Dacă cooperez, voi avea dreptul să văd imaginile scanate.

— Vei coopera, fie că vrei sau nu!

Ridic un deget.

— Nu e adevărat.

Mă uit spre oglindă. Nu e greu să mă prefac că-i vorbesc lui Jeanine, când vorbesc cu propria mea imagine reflectată. Părul meu este blond la fel ca al ei; ambele suntem cu tenul palid și părem rigide. Ideea este atât de tulburătoare, încât îmi pierd șirul gândurilor și rămân în tăcere, cu degetul ridicat.

Am tenul de culoare deschisă, părul de culoare deschisă, și sunt dură. Sunt curioasă în legătură cu imaginile creierului meu. Sunt asemenea lui Jeanine. Și pot fie să o disprețuiesc, să o atac, să o elimin... fie să o folosesc.

— Nu e adevărat, repet eu. Indiferent de câte constrângeri vei folosi, nu mă poți obliga să fiu atât de liniștită pe cât e nevoie pentru ca imaginile să fie clare. Îmi dreg vocea. Vreau să văd acele imagini. Oricum ai de gând să mă omori, deci chiar contează cât de multe voi ști despre propriul meu creier înainte ca tu să o faci?

Tăcere.

— De ce îți dorești cu atâta disperare să le vezi? mă întreabă ea.

— Dintre toți oamenii, cu siguranță tu poți să înțelegi. La urma urmelor, am aptitudini egale pentru Erudiție, așa cum am pentru Neînfricare și Abnegație.

— Bine. Poți să le vezi. Întinde-te!

Mă duc spre platou și mă întind. Metalul e rece ca gheața. Platoul alunecă înapoi, iar eu mă aflu înăuntrul aparatului. Privesc fix la albeața din jur. Când eram mică, am crezut că așa ar arăta raiul, totul alb și nimic altceva. Acum știu că nu poate fi adevărat, căci lumina albă este amenințătoare.

Aud o bufnitură, și închid ochii în timp ce-mi amintesc unul dintre obstacolele din peisajul fricii mele, pumnii care băteau la fereastra mea și orbul care încerca să mă răpească.

Mă prefac că bubuitul e bătaia inimii sau bătaia unei tobe. Râul zbuciumându-se pe pereții prăpastiei de la sediul Neînfricării. Picioare călcând apăsat la sfârșitul ceremoniei de încheiere a inițierii. Picioare bubuind pe scări după Ceremonia Alegerii.

Când bufniturile încetează și platoul alunecă înapoi, nu știu cât timp a trecut. Mă ridic în șezut și îmi masez gâtul cu degetele.

Ușa se deschide, și îl văd pe Peter în hol. Îmi face semn.

— Vino! Acum poți să vezi imaginile.

Sar de pe platou și merg spre el. Când suntem în hol, el clatină din cap spre mine.

— Ce e?

— Nu știu cum reușești întotdeauna să capeți ceea ce vrei.

— Da, căci am vrut să ajung într-o celulă din sediul Erudiției. Am vrut să fiu executată.

Asta sună cavalierește, de parcă execuțiile sunt ceva cu care eu am de-a face în mod regulat. Dar când buzele mele se mișcă pentru a alcătui cuvântul „executată”, mă cutremur. Mă prefac că mi-e frig, îmi frec brațele cu mâinile.

— Și nu așa ai făcut? întrebă el. Adică, ai venit aici din proprie voință. Asta nu-i ceva ce aș putea numi un bun instinct de supraviețuire.

Tastează o serie de cifre pe o tastatură de lângă următoarea ușă, iar aceasta se deschide. Intru în încăperea aflată de cealaltă parte a oglinzii. E plină de ecrane și de lumină, care se reflectă în ochelarii Erudiților. În cealaltă parte a încăperii se închide cu un clinchet o altă ușă. În fața unuia dintre ecrane există un scaun gol, care încă se mai rotește. Cineva tocmai a plecat.

Peter stă prea aproape în spatele meu — gata să mă înșface dacă mă hotărâsc să atac pe cineva. Dar nu voi ataca pe nimeni. Cât de departe aș ajunge dacă aș face-o? Aș trece de un hol, sau două, și apoi m-aș rătăci. N-aș reuși să ies de aici nici dacă n-ar exista paznici care să mă împiedice să plec.

— Pune-le aici, spune Jeanine, arătând spre unul dintre monitoarele mari de pe peretele din stânga.

Unul dintre oamenii de știință Erudiți apasă cu degetul pe monitorul calculatorului său, și pe peretele din stânga apare o imagine. O imagine a creierului meu.

Nu știu cu exactitate la ce mă uit. Știu cum arată un creier, și în general cam ce face fiecare porțiune a acestuia, dar nu

știu cum se deosebește al meu de altele. Jeanine își ciocănește bărbia cu degetele și privește în gol, multă vreme după părerea mea.

În cele din urmă, spune:

— Cineva să-i explice domnișoarei Prior ce face cortexul cerebral prefrontal.

— Este zona creierului aflată în dosul frunții, ca să spun așa, zice unul dintre oamenii de știință, o femeie.

Ea nu pare cu mult mai în vârstă decât mine, și poartă ochelari rotunzi, mari, care fac ca ochii să-i pară și mai mari.

— E responsabilă cu organizarea gândurilor și acțiunilor tale pentru a-ți îndeplini obiectivele.

— Corect, spune Jeanine. Acum să-mi spună cineva ce observă în legătură cu cortexul cerebral prefrontal lateral al domnișoarei Prior.

— E mare, spune un alt om de știință — de data asta un bărbat cu părul rar.

— Fii mai explicit, îi cere Jeanine. De parcă l-ar pedepsi.

Sunt într-o sală de clasă, îmi dau seama, întrucât oricare încăpere în care se află mai mult de un Erudit e o sală de clasă. Și printre ei, Jeanine este cea mai valoroasă profesoară a lor. Cu toții o privesc lung, cu ochii larg deschiși, și sunt nerăbdători, cu gurile căscate, vrând să o impresioneze.

— E mult mai mare decât media, se corectează bărbatul cu părul rar.

— Mai bine! Jeanine își lasă capul într-o parte. De fapt, este unul dintre cele mai mari cortexuri prefrontale laterale pe care le-am văzut vreodată. Și cu toate acestea, cortexul orbitofrontal e incredibil de mic. Ce indică aceste două fapte?

— Cortexul orbitofrontal este centrul recompensei din creier. Cei care manifestă un comportament ahtiat după

recompense prezintă un cortex orbitofrontal mare, spune cineva. Asta înseamnă că domnișoara Prior nu prezintă un comportament ahtiat după recompense.

— Nu numai asta.

Jeanine zâmbește puțin. Lumina albastră a ecranelor face ca pomeții și fruntea ei să fie mai strălucitoare, dar îi umbrește orbitele.

— Nu indică numai ceva legat de comportament, ci și legat de dorințele ei. Nu este motivată de recompense. Și totuși, este extrem de pricepută la a-și direcționa gândurile și acțiunile spre scopurile ei. Aceasta explică atât tendința ei spre un comportament dăunător, dar altruist, cât și, probabil, abilitatea ei de a se eschiva de sub simulări. Cum schimbă asta abordarea problemei referitoare la serul simulării?

— Ar trebui să supprime parțial, și nu total, activitatea din cortexul prefrontal, spune femeia cu ochelari rotunzi.

— Întocmai, spune Jeanine. În cele din urmă, mă privește cu ochii strălucindu-i de încântare. Atunci, așa vom proceda. Mi-am îndeplinit partea de înțelegere, domnișoară Prior?

Gura îmi este uscată și mi-e greu să înghit.

Și ce se va întâmpla dacă-mi vor suprima activitatea din cortexul prefrontal — dacă-mi vor vătăma abilitatea de a lua decizii? Ce se va întâmpla dacă serul va funcționa, iar eu voi deveni sclava simulărilor, la fel ca toată lumea? Ce-ar fi dacă aș uita complet realitatea?

N-am știut că întreaga mea personalitate, întreaga mea ființă ar putea fi înlăturate ca niște produse secundare ale anatomiei mele. Ce-ar fi dacă eu aș fi cu adevărat cineva cu un cortex prefrontal mare ... și nimic mai mult?

— Da, îi răspund. Ți-ai îndeplinit-o.

Eu și Peter pornim în tăcere spre camera mea. Cotim la stânga, iar la celălalt capăt al holului se află un grup de oameni. Este cel mai lung dintre coridoarele pe care trebuie să-l traversăm, dar distanța pare să scadă când îl văd.

Ținut de fiecare braț de câte un trădător Neînfricat, cu o pușcă lipită de ceafă. Tobias, cu sângele curgându-i de pe față și mânjindu-i cu roșu cămașa albă; Tobias, tovarășul Divergent, stând în gura acestui furnal în care eu voi arde. Peter mă prinde cu mâinile de umeri, ținându-mă locului.

— Tobias, spun eu, și sună ca un geamăt.

Trădătorul Neînfricat care are arma îl împinge pe Tobias spre mine. Peter încearcă să mă împingă și pe mine în față, dar picioarele nu mi se urnesc. Am venit aici astfel încât să nu mai moară nimeni. Am venit să protejez cât mai mulți oameni. Și îmi pasă cel mai mult de siguranța lui Tobias decât a oricui altcuiva. Deci, de ce sunt eu aici dacă și el e aici? Ce rost are?

— Ce-ai făcut? murmur eu.

El e doar la câțiva metri de mine acum, dar nu suficient de aproape să mă audă. Când trece pe lângă mine, întinde mâna. Mă ia de mână și mă strânge. Mă strânge și apoi îmi dă drumul. Are ochii injectați; e palid.

— Ce-ai făcut?

De data asta, întrebarea iese din gâtul meu asemenea unui mârâit.

Mă arunc spre el, luptându-mă să mă eliberez de strânsoarea lui Peter, cu toate că mâinile lui mă apasă cu putere.

— Ce-ai făcut? strig eu.

— Dacă tu mori, mor și eu.

Tobias mă privește peste umăr.

— Te-am rugat să nu faci asta. Ai luat o hotărâre. Acestea sunt repercusiunile.

Dispare după colț. Tot ce mai văd din el și din trădătorii Neînfricați care-l conduc sunt strălucirea armei și sângele din dosul lobului urechii, provenind de la o rană pe care n-am mai văzut-o până atunci.

Când nu-l mai văd, toată viața din mine se scurge. Nu mă mai zbat, și las ca mâinile lui Peter să mă împingă în celulă. Mă prăbușesc la pământ imediat după ce intru, așteptând ca ușa să se închidă, semnalând plecarea lui Peter, dar asta nu se întâmplă.

— El de ce a venit aici? mă întreabă Peter.

Mă uit urât la el.

— Fiindcă e un idiot.

— Păi, asta cam așa e.

Îmi sprijin capul de perete.

— A crezut că te poate salva? pufnește Peter. Sună ca un lucru pe care l-ar face cineva născut Bățos.

— Nu prea cred, îi răspund eu.

Dacă Tobias a intenționat să mă salveze, ar fi plănuit ceva; i-ar fi adus pe ceilalți. Nu s-ar fi năpustit de unul singur în sediul Erudiției.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji și nu încerc să clilesc pentru a le opri. În loc de asta, privesc printre ele și văd tot ce mă înconjoară în ceață. Cu câteva zile în urmă, n-aș fi plâns niciodată în fața lui Peter, dar acum nu-mi mai pasă. Este cel mai neînsemnat dintre toți dușmanii mei.

— Cred că a venit să moară cu mine, îi spun eu.

Îmi pun mâna la gură pentru a-mi înăbuși un suspin. Dacă pot să-mi țin respirația, pot să mă opresc din plâns. N-am avut

nevoie și nici n-am vrut ca el să moară cu mine. Am vrut să-l știu în siguranță. *Ce idiot, gândesc, dar n-o spun din suflet.*

— E ridicol, zice el. N-are nicio noimă. Are optsprezece ani; își va găsi o altă prietenă când tu vei muri. Și e prost dacă nu știe asta.

Lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji. Fierbinți la început, iar apoi reci. Închid ochii.

— Dacă tu crezi că despre asta-i vorba...

Îmi înghit un alt suspin.

— ...tu ești cel prost.

— Mda. Mă rog.

Când se răsuțește pe călcâie, pantofii îi scârțâie. Gata să plece.

— Așteaptă!

Privesc spre silueta lui încețoșată, incapabilă să-i văd chipul.

— Ce-or să-i facă? Același lucru pe care mi-l fac mie?

— Nu știu.

— Și nu poți să afli?

Frustrată, îmi șterg obrajii cu dosul palmelor.

— Poți măcar să afli dacă e bine?

— De ce-aș face ceva pentru tine? îmi răspunde.

O clipă mai târziu, aud ușa închizându-se.

CAPITOLUL TREIZECI

CÂNDVA, AM CITIT UNDEVA că plânsul sfidează orice explicație științifică. Lacrimile sunt menite numai pentru a lubrifia ochii. Nu există niciun motiv real pentru glandele lacrimale să producă în exces lacrimi la comanda sentimentelor.

Cred că plângem pentru a elibera componentele animale din noi fără să ne pierdem umanitatea, deoarece în mine există o bestie care mârâie și mormăie și se încordează spre libertate, spre Tobias și, mai presus de orice, spre viață. Și oricât de mult aș încerca, n-o pot ucide.

Așa că, în loc de asta, continui să suspin în palme.

* * *

Stânga, dreapta, dreapta. Stânga, dreapta, stânga. Dreapta, dreapta. Cotiturile noastre, în ordine, de la punctul nostru de pornire — celula mea — spre destinația noastră.

O altă încăpere. Aici există un scaun parțial înclinat, ca la dentist. Într-un colț se află un ecran și un birou. Jeanine stă la birou.

— El unde este? o întreb.

Am așteptat ore în șir să-i pun această întrebare. Am adormit și am visat că-l fugăream pe Tobias prin sediul Neînfricării. Indiferent de cât de repede aș fi alergat, el era mereu cu mult înaintea mea, iar eu îl urmăream dispărând după colțuri, zărindu-i doar o mânecă sau tocul pantofului.

Jeanine mă privește încurcată. Dar ea nu e încurcată. Ea se joacă cu mine.

— Tobias, spun. Îmi tremură mâinile, dar de data asta nu de teamă — ci de furie. Unde este? Ce-i faceți?

— Nu văd niciun motiv pentru care să-ți furnizez această informație, îmi spune Jeanine. Și de vreme ce nu mai ai nicio modalitate de a mă șantaja, nu văd cum ai putea să-mi oferi un motiv, numai dacă nu cumva ai vrea să schimbi termenii înțelegerii noastre.

Aș vrea să-i strig în față că desigur, *desigur*, mai degrabă aș vrea să știu de Tobias decât despre Divergența mea, dar n-o fac. Nu pot să iau decizii pripite. Orice ar avea ea de gând să-i facă lui Tobias, îi va face, fie că eu știu sau nu despre asta. Este mult mai important să înțeleg pe deplin ce mi se întâmplă mie. Inspir și expir pe nas. Îmi scutur mâinile. Mă așez pe scaun.

— Interesant, spune ea.

— Dar tu n-ar trebui să conduci o facțiune și să pui la cale un război? o întreb. Ce faci aici, conduci teste efectuate asupra unei fete de șaisprezece ani?

— Tu alegi modalități diferite de a te referi la tine însăși în funcție de ce-ți convine, spune ea, lăsându-se pe spate în scaunul ei. Uneori insiști că nu ești o fetiță, iar alteori insiști că ești. Sunt curioasă să știu: cum te vezi tu în realitate? Ca una, sau ca cealaltă? Ca amândouă? Ca niciuna?

Îmi prefac vocea pentru a fi lipsită de inflexiuni și la obiect, ca a ei.

— Nu văd niciun motiv pentru care să-ți furnizez această informație.

Aud cum cineva pufnește ușor. Peter își acoperă gura. Jeanine se uită urât la el, iar râsul lui se transformă fără efort într-un acces de tuse.

— Beatrice, imitatul e o chestie copilărească, spune ea. Nu ți se potrivește.

— *Beatrice, imitatul e o chestie copilărească*, repet eu, imitându-i vocea pe cât de bine pot. *Nu ți se potrivește.*

— Serul, spune Jeanine, uitându-se fix la Peter.

El face un pas înainte și cotrobăie într-o cutie neagră de pe birou, scoțând o seringă cu acul deja atașat.

Peter pornește spre mine, iar eu întind mâna.

— Lasă-mă pe mine! îi cer.

El privește spre Jeanine, așteptând permisiunea, iar ea spune:

— Bine, atunci.

Peter îmi înmânează seringă și-mi introduc acul într-o parte a gâtului, apoi apăs pistonul. Jeanine lovește unul dintre butoane cu degetul, și totul se întunecă.

* * *

Mama stă în picioare pe culoar, cu brațul ridicat deasupra capului, astfel încât să se poată ține de bară. Stă cu fața întoarsă, nu spre oamenii care stau așezați pe scaune în jurul nostru, ci spre orașul care defilează pe lângă noi în timp ce autobuzul înaintează. Când se încruntă, îi văd ridurile de pe frunte și din jurul gurii.

— Ce este? o întreb.

— Sunt atâtea de făcut, răspunde ea arătând cu un mic gest spre ferestrele autobuzului. Și atât de puțini dintre noi au mai rămas să le facă.

Este limpede la ce se referă. Dincolo de geamurile autobuzului există numai dărâmături, din câte văd eu. Pe partea cealaltă a străzii, o clădire zace în ruine. Cioburi de sticlă sunt împrăștiate pe toate aleile. Mă întreb ce anume a produs o asemenea distrugere.

— Unde mergem? întreb eu.

Ea îmi zâmbește, și acum, la colțurile ochilor văd alte riduri decât înainte.

— Mergem la sediul Erudiției.

Mă încrunt. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții evitând sediul Erudiției. Tata obișnuia să spună că nu-i place nici măcar să inspire aerul de acolo.

— De ce mergem acolo?

— Ei ne vor ajuta.

De ce simt un junghi în stomac când mă gândesc la tata? Îmi imaginez chipul lui, ridat din pricina unei vieți pline de frustrare și din cauza lumii din jurul lui, și părul, tuns scurt după practica standard din Abnegație, și simt același tip de durere în stomac pe care o simt când n-am mâncat de multă vreme — o durere surdă.

— I s-a întâmplat ceva tatei? o întreb.

Ea clatină din cap.

— De ce mă întrebi așa ceva?

— Nu știu.

Când o privesc pe mama, nu simt durere. Dar am senzația că fiecare secundă pe care o petrecem stând la câțiva centimetri una de cealaltă este cea pe care trebuie să mi-o imprim în minte până când întreaga mea memorie se va obișnui cu

forma acesteia. Dar dacă nu este permanentă, atunci ce este ea?

Autobuzul se oprește, iar ușile se deschid. Mama pornește pe culoar, iar eu o urmez. Ea e mai înaltă decât mine, așa că privesc fix între umerii ei, în capătul șirei spinării. Pare fragilă, dar nu e.

Coborâm pe trotuar. Cioburile de sticlă scârțâie sub picioare. Sunt albastre și, judecând după golurile din clădirea aflată în dreapta mea, au făcut parte din ferestre.

— Ce s-a întâmplat?

— Războiul, îmi spune mama. Asta e ceea ce am încercat din răputeri să evităm.

— Și Erudiții ne vor ajuta... făcând ce?

— Mă tem că toate comentariile impetuoase ale tatălui tău în legătură cu Erudiția au fost în detrimentul tău, spune ea pe un ton blând. Sigur că au făcut și ei greșeli, dar ei, ca toți ceilalți, sunt un amestec de buni și de răi, nu doar de-un fel sau de altul. Ce ne-am face fără doctori, fără oameni de știință, fără profesori?

Mă mângâie pe păr.

— Beatrice, ai grijă să-ți amintești asta.

— Îmi voi aminti, îi promit eu.

Continuăm să mergem. Dar ceva în legătură cu cele spuse de ea mă neliniștește. O fi ceea ce a spus despre tata? Nu — tatăl meu se plânge întotdeauna în legătură cu Erudiția. Oare o fi ceea ce-a spus despre Erudiți? Sar peste un ciob mare de sticlă. Nu, nu se poate. Avea dreptate în ceea ce privește Erudiția. Toți profesorii mei au fost Erudiți, și la fel doctorul care i-a vindecat mamei brațul atunci când ea și l-a rupt, în urmă cu câțiva ani.

E ultima parte. „Ai grijă să-ți amintești asta.” Ca și când ea nu va mai avea șansa să-mi amintească mai târziu.

Simt că se schimbă ceva în mintea mea, ca și cum ceva care a fost închis tocmai s-a deschis.

— Mamă? spun eu.

Ea se uită la mine. O șuviță blondă îi iese din coc și îi atinge obrazul.

— Te iubesc!

Arăt spre o fereastră din stânga, și aceasta explodează. Cio-buri de sticlă cad peste noi.

Nu vreau să mă trezesc într-o încăpere din sediul Erudiției, așa că nu deschid ochii imediat, nici măcar când simularea trece. Încerc să păstrez cât mai mult timp posibil imaginea mamei și părul care i se lipise de obraz. Dar când tot ceea ce văd este roșeața propriilor mele pleoape, deschid ochii.

— Va trebui să te descurci mai bine decât atât, îi spun lui Jeanine.

— Țsta a fost doar începutul, îmi zice ea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

NOAPTEA NU-L VISEZ pe Tobias, nici pe Will, ci pe mama. Stăm în livada Prieteniei, unde merele sunt coapte și atârnă la câțiva centimetri deasupra capetelor noastre. Umbrele frunzelor alcătuiesc un model pe fața ei, iar ea e îmbrăcată în negru, deși n-am văzut-o niciodată purtând negru, atunci când era în viață. Mă învață să împletesc cosițe, demonstrând pe o șuviță din părul ei, râzând când degetele mi se încurcă.

Mă trezesc întrebându-mă cum de n-am observat în fiecare zi în care stăteam vizavi de ea la micul dejun că era plină până la a revărsa de energie Neînfricată. Să fi fost datorită faptului că o ascundea bine? Sau fiindcă eu nu mă uitam?

Îmi îngrop fața în salteaua subțire pe care am dormit. N-am s-o cunosc niciodată. Dar cel puțin nici ea nu va ști ce i-am făcut eu lui Will. Acum cred că n-aș putea suporta dacă ea ar ști. Încă mai clipesc alungând ceața somnului din ochi, când îl urmez pe Peter pe coridor, câteva minute sau secunde mai târziu, nu-mi dau seama.

— Peter!

Mă ustură gâtul; probabil că am țipat în somn.

— Cât e ceasul?

El are ceas, dar cadranul este acoperit, așa că nu-l văd. Nici măcar nu se deranjează să se uite la el.

— De ce în mod constant mă însoțești în diferite locuri? îl întreb. Nu cumva e o activitate degradantă la care ieși tu parte? Să lovești cu piciorul cățeluși sau să spionezi fete în timp ce se schimbă sau chestii de genul ăsta?

— Vezi tu, știu ce i-ai făcut lui Will. Așa că nu te prefac că ești mai bună decât mine, deoarece noi doi suntem exact la fel.

Singurul lucru care distinge un hol de celălalt, aici, e lungimea lor. Mă decid să le etichetez conform numărului de pași pe care-i fac înainte să cotesc. 10. 47. 29.

— Te înșeli, îi spun. Poate că amândoi suntem răi, dar între noi există o diferență uriașă — eu nu sunt mulțumită că sunt așa.

Peter pufnește ușor, și trecem printre mesele din laboratorul Erudiților. Atunci îmi dau seama unde mă aflu și unde mergem: din nou în încăperea pe care mi-a arătat-o Jeanine. Încăperea unde voi fi executată. Tremur atât de tare, încât dinții îmi clănțâne, și e dificil să continui să merg, dificil să gândesc limpede. *E doar o încăpere*, îmi spun în gând. *Doar o încăpere ca oricare alta.*

Sunt așa o mincinoasă!

De data asta, încăperea pentru execuție nu e goală. Patru trădători Neînfricați se foiesc într-un colț, iar doi dintre Erudiți, o femeie cu tenul măsliniu și un bărbat mai în vârstă, ambii purtând halate de laborator, stau cu Jeanine lângă masa de metal din centru. În jurul acesteia sunt așezate mai multe aparate, și pretutindeni există fire.

Nu știu ce fac cea mai mare parte dintre aceste aparate, dar printre ele există un monitor cardiac. Ce plănuiește Jeanine să facă de are nevoie de un monitor cardiac?

— Puneți-o pe masă, spune Jeanine, părând plictisită.

Timp de o secundă privesc lung la stratul de oțel care mă așteaptă. Dacă s-a răzgândit și nu mai așteaptă să mă execute? Dacă mor acum? Peter mă apucă de brațe, iar eu mă contorsionez, zbatându-mă din răputeri.

Dar el mă ridică pur și simplu, evitând loviturile picioarelor mele, și mă trânteste pe masa metalică, lăsându-mă fără suflare. Icnesc și dau cu pumnul în orice pot nimeri, ceea ce se întâmplă a fi încheietura lui Peter. El tresare, dar deja ceilalți trădători Neînfricați i-au sărit în ajutor.

Unul dintre ei mă ține de glezne, iar celălalt îmi proptește umerii în timp ce Peter mă fixează în chingi. Tresar din pricina durerii din umărul rănit, și încetez să mă mai zbat.

— Ce naiba se întâmplă? cer să aflu, ridicând capul pentru a o privi pe Jeanine. Am căzut de acord — să cooperez în schimbul rezultatelor! Am *căzut de acord*...

— Asta e cu totul separat de înțelegerea noastră, zice Jeanine, uitându-se la ceasul ei. Nu e vorba de tine, Beatrice.

Ușa se deschide iar.

Tobias intră — *șchiopătând* — flancat de către trădătorii Neînfricați. Fața îi este vânătă și are o tăietură deasupra sprâncenei. Nu se mișcă cu obișnuita lui grijă; se ține perfect drept. Probabil că e rănit. Încerc să nu mă gândesc cum a ajuns așa.

— Ce este? întreabă el, cu o voce aspră și răgușită.

De la țipăt, probabil.

Îmi simt gâtul inflammat.

— Tris, spune el, și vine spre mine, dar trădătorii Neînfricați sunt mai iuți.

Îl înșfacă înainte ca el să poată face câțiva pași.

— Tris, ești bine?

— Da, îi spun. Tu ești?

El dă din cap. Nu-l cred.

— Să nu mai pierdem timpul, domnule Eaton, deoarece m-am gândit că voi alege cea mai logică abordare. Sigur că serul adevărului ar fi de preferat, dar ar dura câteva zile să-l obligăm pe Jack Kang să ne dea și nouă, așa cum este păzit cu gelozie de către cei din Candoare, și n-aș vrea să mai pierd câteva zile.

Pășește în față, cu o seringă în mână. Serul e de culoare cenușie. Ar putea fi o nouă versiune a serului simulării, dar mă îndoiesc.

Mă întreb ce face. Nu poate fi a bine, dacă ea pare atât de mulțumită de ea însăși.

— În câteva secunde, am să-i injectez lui Tris acest lichid. În acest moment, sunt încredințată că instinctele tale altruiste vor ieși la suprafață și îmi vei spune exact ceea ce trebuie să știu.

— Ce trebuie ea să știe? îl întreb, întrerupând-o.

— Informații despre adăposturile celor fără facțiuni, răspunde el, fără să se uite la mine.

Fac ochii mari de uimire. Cei fără facțiuni sunt ultima noastră speranță, acum că jumătate dintre Neînfricații loiali și toți cei din Candoare sunt pregătiți pentru simulare, iar jumătate dintre cei din Abnegație sunt morți.

— Nu i-l administra! Eu oricum voi muri. Nu-i administra nimic!

— Domnule Eaton, te rog să-mi amintești, zice Jeanine. Ce fac simulările Neînfricate?

— Asta nu e o sală de clasă, răspunde el printre dinții încheștați. Spune-mi ce ai de gând să faci!

— O să-ți spun dacă răspunzi la întrebarea mea foarte simplă.

— Bine. Tobias își mută privirea asupra mea. Simulările stimulează amigdala cerebrală care este responsabilă de procesarea fricii, inducând o halucinație bazată pe acea temere, și apoi transmitând datele unui calculator pentru a fi procesate și observate.

Sună de parcă el a memorat asta cu mult timp în urmă. Poate că așa a făcut — a petrecut mult timp conducând simulări.

— Foarte bine, spune ea. Cu ani în urmă, când am creat simulările Neînfricaților, am descoperit că anumite niveluri de putere copleșeau creierul și-l făceau mult prea insensibil la teroare pentru a inventa alte ambiente, și atunci am diluat soluția, astfel încât simulările să fie mai instructive. Dar încă îmi mai amintesc cum să o fac.

Bate cu unghia în seringă.

— Teama, zice ea, e mai puternică decât durerea. Deci, e ceva ce ai vrea să spui înainte să o injectez pe domnișoara Prior?

Tobias își ține buzele lipite.

Iar Jeanine introduce acul.

* * *

Începe liniștit, cu bubuitul unei inimi. La început nu sunt sigură a cui inimă se aude, căci e mult prea puternică pentru a fi a mea. Apoi îmi dau seama că este a mea și că bate din ce în ce mai repede.

Transpirația mi se adună în palme și în dosul genunchilor. Și atunci trebuie să icnesc pentru a respira.

Atunci încep țipetele
 Și eu
 Nu mai pot
 Gândi.

* * *

Tobias se luptă cu trădătorii Neînfricați de lângă ușă.

Aud lângă mine ceva ce pare a fi țipătul unui copil, și îmi întorc capul într-o parte și într-alta să văd de unde vine, dar nu e decât monitorul cardiac. Deasupra mea, liniile dintre plăcile de pe tavan se răsucesc și se transformă în creaturi monstruoase. Mirosul de carne putredă umple aerul, iar eu icnesc. Creaturile monstruoase capătă o formă mai clară — sunt păsări, ciori, cu ciocuri lungi cât antebrațul meu și cu aripi atât de negre, încât par să înghită toată lumina.

— Tris! spune Tobias.

Îmi iau privirea de la ciori.

El stă lângă ușă, acolo unde era înainte ca eu să fiu injectată, dar acum are un cuțit. Îl ține la distanță de corp și-l întoarce, astfel încât lama e îndreptată spre burta lui. Apoi se împinge înainte, lipind vârful cuțitului de burtă.

— Ce faci? Oprește-te!

El zâmbește și spune:

— Fac asta pentru tine.

Împinge cuțitul și mai tare, lent, iar sângele îi pătează tivul tricoului. Icnesc și încerc să mă ridic în pofida legăturilor care mă țin fixată de masă.

— Nu, oprește-te!

Mă zvârcolesc, iar într-o simulare, până acum m-aș fi eliberat, deci asta înseamnă că e pe bune, e reală. Țip, iar el își vâră cuțitul până la plăsele. Se prăbușește pe podea, și sângele țâșnește cu repeziciune, înconjurându-l. Păsările negre

își întorc ochii ca mărgelile spre el și roiesc într-o tornadă de aripi și gheare, ciugulindu-i pielea. Îi văd ochii prin vârtejul de pene, și el încă e treaz.

O pasăre aterizează pe degetele care țin cuțitul. El îl scoate iar și cade cu un zăngănit pe podea, iar eu ar trebui să sper că el a murit, dar sunt egoistă, așa că nu pot. Spatele mi se desprinde de masă, și toți mușchii mi se încordează, iar gâtul mă doare din pricina acestui țipăt care nu se mai transformă în cuvinte și care nu vrea să înceteze.

* * *

— Sedativ, comandă o voce fermă.

Un alt ac în gâtul meu, și inima începe să-și reducă ritmul. Suspin ușurată. Secunde în șir nu fac decât să respir ușurată.

Dar asta n-a fost teamă. A fost altceva; un sentiment care n-ar trebui să existe.

— Dă-mi drumul! spune Tobias, și vocea lui îmi zgârie și mai tare auzul.

Clipesc repede pentru a-l putea vedea printre lacrimi. Pe brațe are urme roșii acolo unde l-au ținut trădătorii Neînfricați, dar nu e pe moarte; e bine.

— Numai așa am să vă spun, dacă-mi dați drumul.

Jeanine dă din cap a încuviințare, iar el aleargă spre mine. Mă cuprinde cu o mână și mă mângâie pe păr cu cealaltă. Degetele i se umezesc din pricina lacrimilor. Nu și le șterge. Se apleacă și își lipește fruntea de a mea.

— Adăposturile celor fără facțiuni, spune el plictisit, chiar lângă obrazul meu. Adu-mi o hartă, și am să le marchez pentru tine.

Îi simt fruntea rece și uscată. Mă dor mușchii, probabil pentru că s-au încordat pentru cine știe cât timp m-a lăsat Jeanine cu acel ser pulsând prin mine.

El se trage puțin înapoi, cu degetele împletite de ale mele, cât timp se poate, până când trădătorii Neînfricați îl smulg din strânsoarea mea pentru a-l duce în altă parte. Mâna îmi cade greu pe masă. Nu vreau să mă mai opun constrângerilor. Tot ce vreau este să dorm.

— De vreme ce ești aici..., zice Jeanine, odată ce Tobias și însoțitorii lui au ieșit. Își ridică privirea și își fixează ochii apoși asupra unuia dintre Erudiți. Du-te după el și adu-l aici! A sosit timpul.

Se uită din nou la mine.

— Cât timp vei dormi, noi vom executa o procedură de scurtă durată, pentru a observa anumite chestiuni legate de creierul tău. Nu va fi una invazivă. Dar înainte de asta... Ți-am promis transparență totală în ceea ce privește procedurile pe care le vom derula. Așa că mi se pare corect să știi cu exactitate cine m-a asistat în timpul strădaniilor mele.

Zâmbește.

— Cine mi-a spus de cele trei facțiuni pentru care aveai aptitudini și care ar fi fost cea mai bună șansă a noastră de a te face să vii, și de a o pune pe mama ta în ultima simulare pentru a o face mai eficientă.

Privește înspre ușă în timp ce sedativul își face efectul, făcând totul din jur să pară încețoșat pe margini. Privesc peste umăr, și prin aburul drogurilor îl văd.

Caleb.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

MĂ TREZESC CU O DURERE de cap. Încerc să adorm din nou — cel puțin când dorm, sunt calmă —, dar imaginea lui Caleb în cadrul ușii mi se derulează prin minte, iar și iar, însoțită de senzația unor pene alunecoase pe brațe și pe gât.

De ce nu m-am întrebat niciodată cum de știau Eric și Jeanine că aveam aptitudini pentru trei facțiuni?

De ce niciodată nu mi-a trecut prin minte că numai trei oameni din lume știau acest amănunt: Tori, Caleb și Tobias?

Îmi bubuie capul. Nu are nicio noimă. Nu știu de ce m-ar trăda Caleb. Mă întreb când s-a întâmplat — înaintea atacului simulat? Sau după fuga de la sediul Prieteniei? Sau a fost mai devreme — oare a fost atunci când tata încă trăia? Caleb ne-a spus că a părăsit Erudiția când a aflat ce plănuiau — oare mințea?

Probabil că da. Îmi apăs fruntea cu dosul palmei. Fratele meu a ales facțiunea în locul legăturilor de sânge. Trebuie să fie un motiv. Probabil că ea l-a amenințat. Sau l-a obligat în vreun fel.

Ușa se deschide. Nu ridic capul și nici nu deschid ochii.

— Bătoaso!

E Peter. Desigur.

— Da.

Când îmi iau mâna de pe față, odată cu ea se ridică o şuviță de păr. O privesc cu coada ochiului. Părul meu n-a fost niciodată mai unsuros.

Peter pune o sticlă de apă și un sandviș lângă pat. Gândul la mâncare mă îngrețoșează.

— Ai intrat în moarte clinică? mă întreabă.

— Nu prea cred.

— Nu fi așa de sigură.

— Ha, ha, îi spun. De când dorm?

— Cam de-o zi. Ar trebui să te-nsoțesc la dușuri.

— Dacă zici ceva despre cât de tare am nevoie de un duș, îi spun eu obosită, o să-ți *trag* una peste ochi.

Când îmi ridic capul, camera se învârte, dar reușesc să-mi pun picioarele dincolo de marginea patului și să mă ridic. Pornesc cu Peter pe hol. Când dăm colțul pentru a ajunge la baie, în capătul holului văd niște oameni.

Unul dintre ei este Tobias. Văd unde ni se încrucișează drumurile, undeva între locul în care stau acum și ușa celulei mele. Privesc lung, nu la el, ci la locul unde va fi când își va întinde mâna pentru a mă prinde, așa cum a făcut ultima dată când am trecut unul pe lângă celălalt. Mă furnică pielea de nerăbdare. Pentru o singură clipă îl voi atinge din nou.

Șase pași până când vom trece unul pe lângă celălalt. Cinci pași.

Totuși, când mai sunt patru pași, Tobias se oprește. Rămâne nemișcat, luându-l prin surprindere pe paznicul Neînfricat. Pentru o clipă, paznicul slăbește strânsoarea, iar Tobias se prăbușește la podea.

Apoi se răsucește. Se aruncă înainte. Și înșfacă un pistol din tocul trădătorului Neînfricat mai scund.

Se aude un foc de armă. Peter se aruncă la dreapta, trăgându-mă după el. Ating cu capul peretele. Paznicul deschide gura — probabil că țipă. Nu-l aud. Tobias îl pocnește dur în stomac. Neînfricata din mine îi admira forma — perfectă — și viteza — incredibilă. Apoi se întoarce, îndreptând arma spre Peter. Dar deja mi-a dat drumul.

Tobias mă apucă de brațul stâng, mă ajută să mă ridic în picioare, și o ia la goană. Eu alerg împleticindu-mă după el. De fiecare dată când pun piciorul în pământ, durerea îmi sfredește creierul, dar nu mă opresc. Clipesc pentru a-mi înlătura lacrimile. *Aleargă!* îmi spun în gând, ca și când asta ar face să fie mai ușor. Mâna lui Tobias e aspră și puternică. Îl las să mă conducă după un colț.

— Tobias! scâncesc eu.

Se oprește și se uită înapoi spre mine.

— O, nu! spune el, ștergându-mi obrazii cu degetele. *Vino!* Urcă în spinarea mea!

Se apleacă, iar eu îl apuc cu brațele de gât, îngropându-mi fața între omoplați. Mă ridică fără dificultate și mă ține de piciorul stâng cu mâna stângă. În mâna dreaptă încă are pistolul.

Aleargă, și chiar cu mine în spinare, el aleargă iute. *Cum a putut să facă vreodată parte din Abnegație?* gândesc eu alene. Pare plămădit special pentru viteză și pentru exactitate perfectă. Dar nu pentru forță, nu în mod special — e isteț, dar nu e puternic. Doar suficient de puternic pentru a mă căra pe mine.

Holurile sunt pustii acum, dar nu pentru mult timp. Cūrând, toți Neînfricații din clădire vor alerga spre noi din toate

părțile, iar noi vom fi prinși în acest labirint alb. Mă întreb cum plănuiește Tobias să trecem de ei.

Îmi înalț capul suficient cât să observ că tocmai am trecut de o ieșire.

— Tobias, tocmai ai ratat-o.

— Am ratat... ce? întreabă el, respirând sacadat.

— O ieșire.

— Nu încerc să evadez. Ne-ar împușca dacă aș încerca, spune el. Încerc să... găsesc ceva.

Aș bănuî că visez, dacă durerea de cap n-ar fi atât de intensă. De obicei, numai în vise nu prea are noimă. De ce m-a luat cu el, dacă nu încearcă să evadeze? Și ce face dacă nu evadează?

Se oprește brusc, aproape să mă scape, când ajunge într-un hol larg, cu panouri de sticlă pe ambele părți, dezvăluind privirii birourile. Erudiții stau înlemniți la birouri, privind fix la noi. Tobias nu le dă atenție; din câte îmi dau seama, ochii lui sunt ațintiți asupra ușii de la capătul coridorului. Pe o plăcuță de lângă ușă scrie CONTROL-A.

Tobias cercetează fiecare colț al încăperii, apoi trage în camera de supraveghere fixată pe tavan în dreapta noastră. Camera cade. Trage și în camera fixată pe tavan în stânga noastră. Obiectivul acesteia se sparge.

— E timpul să cobori, spune el. Nu mai alergăm, îți promit.

Alunec de pe spatele lui și îl iau de mână. El se îndreaptă către o ușă închisă pe lângă care am trecut, și apoi spre o debara cu materiale. Închide ușa și blochează mânerul cu un scaun. Sunt cu fața spre el, având în spatele meu un raft înțesat de hârtii. Deasupra noastră clipește o lumină albastră. Privirea lui aproape înfometată se plimbă pe fața mea.

— Nu am prea mult timp, așa că am de gând să fiu direct, îmi spune el.

Eu încuviințez dând din cap.

— Nu am venit aici într-o misiune de sinucidere, îmi spune el. Am venit din două motive. Primul a fost să gădesc cele două camere principale de control ale Erudiților, astfel încât atunci când îi vom invada vom ști ce anume să distrugem mai întâi pentru a ne descotorosi de toate datele simulărilor, și ca atare ea să nu poată activa transmisiunii aplicații Neînfricaților.

Asta explică fuga fără să evadăm. Și am găsit o cameră de control, la capătul acestui culoar.

Mă uit la el, încă amețită din pricina ultimelor minute.

— Cel de-al doilea, zice el, dregându-și vocea, este să mă asigur că tu rezisti, căci avem un plan.

— Ce plan?

— Conform spuselor unuia dintre oamenii noștri infiltrați aici, execuția ta este programată cu titlu informativ, peste două săptămâni începând de astăzi, zice el. Cel puțin, aceasta este data fixată de Jeanine pentru noua simulare care îi include și pe Divergenți. Deci, peste paisprezece zile, cei fără facțiuni, Neînfricații loiali și cei din Abnegație, care sunt dispuși să lupte, vor năpădi sediul Erudiției și le vor înlătura cea mai bună armă — sistemul computerizat. Asta înseamnă că-i vom depăși numeric pe trădătorii Neînfricați și, ca atare, și pe Erudiți.

— Dar i-ai spus lui Jeanine unde se află adăposturile celor fără facțiuni.

— Da. Se încruntă ușor. Asta ar fi o problemă. Dar după cum știm și tu și eu, mulți dintre cei fără facțiuni sunt Divergenți, și cei mai mulți dintre ei deja se îndreptau spre

sectorul Abnegației când am plecat eu, prin urmare numai câteva dintre adăposturi vor fi afectate. Așa încât încă vor constitui o populație suficient de numeroasă pentru a contribui la invazie.

Două săptămâni. Oare voi fi capabilă să mai rezist încă două săptămâni? Sunt deja atât de obosită, încât găsesc că e dificil să rezist de una singură. Până și salvarea pe care mi-o propune Tobias nu prea mă convinge. Nu vreau libertate. Vreau să dorm. Vreau ca asta să se termine.

— Eu nu... Mă înec în cuvinte și încep să plâng. Nu pot... să reușesc... atâta timp.

— Tris! spune el ferm.

El niciodată nu mă menajează. Mi-aș dori ca măcar de data asta să fie altfel.

— Trebuie. Trebuie să supraviețuiești.

— De ce?

Întrebarea ia naștere în stomac și urcă pe gât asemenea unui geamăt. Mă simt de parcă l-aș lovi cu pumnii în piept, ca un copil pe care-l apucă pandaliile. Lacrimile îmi udă obraji și știu că mă port caraghios, dar nu mă pot opri.

— De ce trebuie s-ofac? De ce nu se poate, măcar o dată, să o facă altcineva în locul meu? Dacă nu mai vreau să fac asta?

Iar *acest* lucru, îmi dau seama, e viața. N-o vreau. Vreau ceea ce eu și părinții mei am avut timp de câteva săptămâni. Am încercat să ajung înapoi la ei, iar acum, când sunt atât de aproape, el îmi spune nu.

— Știu.

Niciodată nu i-am auzit vocea mai blândă ca acum.

— Știu că e greu. Cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l faci.

Clatin din cap.

— Nu te pot forța. Nu te pot obliga să vrei să supraviețuiești.

Mă trage și mă lipește de el, apoi își trece mâna prin părul meu, dându-mi-l după ureche. Degetele lui trasează o dungă pe gâtul meu și pe umăr, și îmi spune:

— Dar o vei face. Nu contează dacă tu crezi că poți sau nu. O vei face, pentru că ești cine ești.

Mă trag înapoi și-mi lipesc gura de a lui, nu blând, fără să șovăi. Îl sărut așa cum obișnuiam să o fac când eram sigură de noi, și-mi trec mâinile pe spatele lui, pe brațe, așa cum o făceam și altădată. Nu vreau să-i spun adevărul: că n-are dreptate și că nu vreau să supraviețuiesc. Ușa se deschide. Trădători Neînfricați umplu debaraua. Tobias se dă înapoi, răsucește pistolul în mână și îl oferă, cu mânerul înainte, celui mai apropiat dintre trădătorii Neînfricați.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

— BEATRICE!

Mă trezesc tresărind. Încăperea în care sunt acum — pentru orice experiment ar vrea ei să desfășoare asupra mea — e largă, cu ecrane pe tot peretele din spate și cu lumini albastre care strălucesc deasupra podelei, și pe mijloc cu șiruri de bănci tapisate. Stau pe cea mai îndepărtată, cu Peter în stânga mea, sprijinindu-mi capul de perete. Încă mi se pare că nu dorm destul.

Acum îmi doresc să nu mă fi trezit. La câțiva metri de mine stă Caleb în picioare, lăsându-și toată greutatea pe un singur picior, într-o postură nesigură.

— Tu chiar ai părăsit *vreodată* Erudiția? îl întreb eu.

— Nu e așa de simplu, începe el. Eu...

— Ba e chiar foarte simplu.

Vreau să urlu, dar, în schimb, vocea îmi iese slabă.

— Când ți-ai trădat familia? Înainte sau după ce au murit părinții noștri?

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Beatrice, tu crezi că înțelegi asta, dar nu e așa. Toată situația asta... e cu mult mai importantă decât crezi tu că este.

Ochii lui mă imploră să înțeleg, dar îi recunosc tonul — e cel pe care-l folosea când eram mai mici pentru a mă muștra. E condescendent.

Aroganța este unul dintre neajunsurile din inima Erudiților — știu asta. Și în mine se găsește adesea.

Dar lăcomia este celălalt. Iar eu n-am așa ceva. Deci, ca întotdeauna, eu sunt pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afară.

Mă ridic în picioare.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Caleb se dă înapoi.

— Nu e vorba despre Erudiți, ci despre toată lumea. Despre toate facțiunile, zice el, și despre oraș. Și despre ce e dincolo de îngrăditură.

— Nu-mi pasă, îi spun, dar asta nu e adevărat.

Sintagma „dincolo de îngrăditură” mă furnică pe creier. Dincolo de? Cum ar putea toate astea să aibă de-a face cu ce e dincolo?

În minte îmi vine un gând. Marcus a zis că informațiile pe care le posedă cei din Abnegație au constituit motivul atacului lui Jeanine asupra Abnegației. Oare informațiile au de-a face și cu ce e dincolo?

Deocamdată îmi reprim gândul.

— Credeam că tu ești în favoarea faptelor concrete. Cum rămâne cu libertatea informațiilor? Ei bine, ce părere ai de *acest fapt*, Caleb? Când...

Vocea îmi tremură.

— Când ți-ai trădat părinții?

— Am fost întotdeauna Erudit, spune el blând. Chiar și când s-a presupus că făceam parte din Abnegație.

— Dacă ești de partea lui Jeanine, atunci te urăsc. Așa cum ar fi făcut-o și tata.

— Tata, pufnește Caleb. Beatrice, tata *a fost* Erudit. Jeanine mi-a zis — la școală au fost colegi de an.

— Ba n-a fost Erudit, îi spun după câteva secunde. A ales să-i părăsească. A ales o identitate diferită, așa ca tine, și a devenit altceva. Numai tu ai ales acest... acest *rău*.

— Vorbești ca o adevărată Neînfricată, spune Caleb pe un ton aspru. Nu poate fi decât ori așa, ori așa. Nu există nuanțe. Beatrice, lumea nu *funcționează* așa. Răul depinde de poziția în care te afli.

— Indiferent unde stau, continui să cred că a controla mințile unui întreg oraș de oameni e un lucru rău.

Simt că buzele îmi tremură.

— Și încă mai cred că a-ți oferi propria soră pentru a se face experimente pe ea și apoi pentru a fi executată e rău!

E fratele meu, dar aș vrea să-l sfâșii în bucăți.

Totuși, în loc să încerc să fac asta, mă trezesc așezată din nou pe bancă. N-aș putea niciodată să-i fac suficient rău pentru ca trădarea lui să nu mă mai doară. Și mă *doare*, peste tot. Îmi apăs degetele pe piept pentru a mă masa și a elimina ceva din tensiunea acumulată.

Jeanine și armata ei de oameni de știință Erudiți și de trădători Neînfricați intră exact când eu îmi șterg lacrimile de pe obraji. Clipesc repede, astfel încât ea să nu observe. Însă ea de-abia îmi aruncă o privire.

— Haideți să vedem rezultatele, vreți? anunță ea.

Caleb, acum în picioare în fața ecranelor, apasă pe ceva din fața încăperii, iar ecranele pornesc, umplându-se de cuvinte și cifre pe care nu le înțeleg.

— Am descoperit ceva extrem de interesant, domnișoară Prior.

N-am văzut-o niciodată atât de veselă. Aproape că zâmbește — dar nu chiar.

— Deții o abundență de un anumite tip de neuron, numit, destul de simplu, neuron-oglină. Ar vrea să-i explice cineva domnișoarei Prior ce anume fac neuronii-oglină?

Oamenii de știință ridică mâinile la unison. Ea arată spre o femeie mai în vârstă, din față.

— Neuronii-oglină reacționează atât când cineva execută o acțiune, cât și când cineva vede o altă persoană executând acea acțiune. Ei ne permit să imităm comportamente.

— Și pentru ce mai sunt responsabili?

Jeanine își scrutează „clasa” în același fel cum o făceau profesorii mei la Nivelurile Superioare. Un alt Erudit ridică mâna.

— Învățarea limbii, înțelegerea intențiilor altor oameni pe baza comportamentului, ăăă... Se încruntă. Și empatia.

— Mai exact, spune Jeanine, și de data asta chiar îmi zâmbește, larg, făcând gropițe în obraji, cineva cu mulți neuroni-oglină puternici ar putea avea o personalitate flexibilă — capabilă de a-i imita pe alții când situația o cere, în loc să rămână neschimbat.

Înțeleg de ce zâmbește. Am senzația că mintea mea e larg deschisă și secretele ei se revarsă pe podea pentru ca în sfârșit eu să le înțeleg.

— O personalitate flexibilă, spune ea, probabil că ar avea aptitudini pentru mai mult decât o facțiune, nu ești de aceeași părere, domnișoară Prior?

— Probabil, îi spun. Acum, dacă ai putea obține o simulare care să suprimă această anumită abilitate, am putea termina cu asta.

— Fiecare lucru la timpul lui. Se oprește. Trebuie să recunosc că mă zăpăcește faptul că ești atât de nerăbdătoare să fii executată.

— Ba nu. Închid ochii. Nu te zăpăcește deloc. Oftez. Pot să mă-ntorc în celula mea acum?

Probabil că par nonșalantă, dar nu sunt. Vreau să mă întorc în camera mea ca să pot plânga în voie. Dar nu vreau ca ea să știe asta.

— Să nu te faci prea comodă, ciripește ea. În curând vom avea un ser al simulării de încercat.

— Da, îi spun. Mă rog.

* * *

Cineva mă scutură de umăr. Mă trezesc speriată, cu ochii larg deschiși, și caut și-l văd pe Tobias îngenunchind lângă mine. E îmbrăcat cu o jachetă a trădătorilor Neînfricați, și o parte a capului îi e plină de sânge. Sângele se scurge dintr-o rană de la ureche — vârful urechii îi lipsește. Tresar.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întreb.

— Ridică-te! Trebuie să fugim.

— E prea curând. N-au trecut două săptămâni.

— N-am timp să-ți explic. Vino!

— O, Dumnezeule, Tobias!

Mă ridic în șezut și-l cuprind cu brațele, lipindu-mi fața de gâtul lui. El mă îmbrățișează. Căldura mă învăluie și mă mângâie. Dacă el e aici, înseamnă că sunt în siguranță. Lacrimile mele îi fac pielea alunecoasă.

El stă în picioare și mă ridică și pe mine, ceea ce face ca umărul meu rănit să-mi pulseze.

— În curând vor ajunge aici întăririle. Haide!

Îl las să mă scoată din cameră. Reușim să ajungem la primul hol fără dificultate, dar, în cel de-al doilea, întâlnim doi paznici

Neînfricați, un bărbat tânăr și o femeie între două vârste. Tobias trage de două ori în decurs de câteva secunde, îi nimereste pe ambii, pe unul în cap și pe celălalt în piept. Femeia, care a fost împușcată în piept, se izbește de perete, dar nu moare.

Continuăm să mergem. Un hol, apoi altul, toate părând la fel. Tobias nu-mi dă drumul la mână. Știu că dacă aruncă un cuțit astfel încât numai să-mi atingă vârful urechii, la fel de bine poate să tragă în soldații Neînfricați care ne înconjoară. Pășim peste trupuri căzute — probabil oamenii pe care i-a omorât Tobias venind înapoi, și ajungem în cele din urmă la o ieșire de incendiu. Tobias îmi dă drumul la mână pentru a deschide ușa, și alarma de incendiu îmi zgârie timpanele, dar continuăm să alergăm. Respir sacadat, dar nu-mi pasă, nu când în cele din urmă evadez, nu când acest coșmar în sfârșit se termină. Încep să văd negru în fața ochilor, așa că îl apuc pe Tobias de braț și-l țin strâns, având încredere în el că mă va conduce în siguranță la capătul de jos al scărilor. Când nu mai simt trepte pe care să cobor și deschid ochii, Tobias e pe cale să deschidă ușa de ieșire, dar îl trag înapoi.

— Trebuie să... îmi recapăt răsuflarea.

El se oprește, iar eu pun mâinile pe genunchi, aplecându-mă în față. Umărul încă îmi zvâcnește. Mă încrunt și mă uit la el.

— Haide, să ieșim de-aici! spune el insistent.

Stomacul mi se face ghem. Privesc adânc în ochii lui. Sunt de culoare albastru-închis, cu un petic de albastru-deschis pe irisul drept.

Îl apuc cu mâna de bărbie și îl trag spre mine, sărutându-l ușor, oftând când el se îndepărtează.

— Nu putem ieși de-aici, îi spun, deoarece asta este o simulare.

El mă ridică în picioare cu mâna dreaptă. Adevăratul Tobias și-ar fi amintit de rana din umărul meu.

— Poftim? Se încruntă la mine. Nu crezi că aș ști dacă m-aș afla sub efectul unei simulări?

— Nu ești sub efectul unei simulări. Tu *ești* simularea.

Mă uit în sus și spun cu voce tare:

— Jeanine, va trebui să te străduiești mai mult, îi zic eu.

Tot ce trebuie să fac acum este să mă trezesc, și știu cum anume — am mai făcut-o înainte, în peisajul fricii mele, când am spart bazinul de sticlă doar lipindu-mi palma de el, sau când am făcut să apară o armă în iarbă pentru a împușca păsările care coborau. Scot un cuțit din buzunar — un cuțit care acum o clipă nu era acolo — și-mi impun voința pentru ca piciorul meu să devină dur ca diamantul.

Arunc cuțitul spre coapsa mea, iar lama se îndoaie.

* * *

Mă trezesc cu lacrimi în ochi. Mă trezesc la auzul țipătului plin de frustrare al lui Jeanine.

— Ce e?

Ea înșfacă arma din mâna lui Peter și traversează încăperea, lipind țeava de fruntea mea. Înțepenesc și mă înfior. N-o să mă împuște. Sunt o problemă pe care ea n-o poate rezolva. N-o să mă împuște.

— Ce anume a constituit indiciul pentru tine? Spune-mi! Spune-mi, sau te omor!

Mă ridic încet din scaun, astfel încât țeava pistolului se lipește și mai bine de fruntea mea.

— Crezi că am să-ți spun? o întreb. Consideri cumva că eu cred c-ai să mă omori fără să descoperi răspunsul la această întrebare?

— Fată proastă, spune ea. Crezi că totul se învâрте în jurul tău și al creierului tău anormal? Nu e vorba de tine. Nu e vorba de mine. E vorba de a păzi acest oraș de oamenii care intenționează să-l scufunde în iad!

Îmi adun ultimele puteri și mă arunc asupra ei, înfi-gându-mi unghiile în orice bucată de piele găsesc, cât mai adânc pot. Ea țipă din toți rărunchii, un sunet care mă face să iau foc. Îi trag un pumn în față.

O pereche de brațe mă înconjoară, trăgându-mă de pe ea, și primesc un pumn în coaste. Gem și mă arunc din nou spre ea, trasă înapoi de Peter.

— Durerea nu mă poate face să-ți spun. Serul adevărului nu mă poate face să-ți spun. Simulările nu mă pot face să-ți spun. Sunt imună la toate trei.

Nasul îi sângerează, și văd dâre de zgârieturi pe obraji, pe gât, devenind din ce în ce mai roșii pe măsură ce sângele iese la suprafață. Se uită urât la mine, ținându-se de nas, cu părul în dezordine, cu mâna liberă tremurându-i.

— *Ai eșuat.* Nu mă poți controla! urlu eu, atât de tare, încât gâtul mă doare.

Nu mă mai zbat, și mă las moale la pieptul lui Peter.

— Nu vei fi *niciodată* capabilă să mă controlezi.

Râd, un răs ciudat, un răs nebun. Savurez încruntarea de pe chipul ei, ura din ochii ei. Era asemenea unei mașinării; rece și lipsită de sentimente, condusă doar de logică. Iar eu am stricat-o.

Am stricat-o.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

ODATĂ IEȘITĂ PE HOL, nu mă mai agit înspre Jeanine. O durere îmi pulsează în coaste, acolo unde m-a pocnit Peter, dar asta nu e nimic în comparație cu pulsul triumfului din obrajii mei.

Peter mă conduce înapoi în celulă fără vreo vorbă. Stau în picioare în mijlocul încăperii timp îndelungat, privind fix la camera de supraveghere din colțul din stânga-spate. Cine mă urmărește în tot acest timp? Or fi trădătorii Neînfricați cei care mă supraveghează, sau Erudiții?

De îndată ce nu-mi mai simt obrajii în flăcări și când durerea mă lasă, mă întind.

În clipa în care închid ochii, în minte mi se ivește o imagine a părinților mei. Odată, cam pe la unsprezece ani, m-am oprit în cadrul ușii dormitorului părinților mei, să-i văd cum fac patul împreună. Tata îi zâmbea mamei în timp ce trăgeau cearșafurile și le netezeau într-o sincronizare perfectă. Am știut după felul în care o privea că o prețuia mai mult decât pe el însuși.

Nici egoismul și nici sentimentul de nesiguranță nu-l împiedica să o vadă în toată bunătatea ei, așa cum adesea se

întâmplă cu noi ceilalți. Acel fel de iubire poate fi posibil numai în Abnegație. Nu știu.

Tata: născut în Erudiție, crescut în Abnegație. Adesea considera că e dificil să trăiască conform cerințelor facțiunii alese de el, așa cum mi s-a întâmplat și mie. Dar a încercat și a recunoscut adevăratul altruism atunci când l-a întâlnit.

Strâng perna la piept și-mi îngrop fața în ea. Nu plâng. Doar mă doare.

Mâhnirea nu e la fel de profundă ca vina, dar te solicită mai mult.

* * *

— Bătoaso!

Mă trezesc tresărind, încă strângând perna în mâini. Pe saltea, sub fața mea, există o porțiune umedă. Mă ridic în șezut, ștergându-mă la ochi cu degetele.

Sprâncenele lui Peter, care de obicei se împreunează la mijloc, sunt încruntate.

— Ce s-a-ntâmplat?

Orice o fi, nu e de bine.

— Execuția ta a fost programată pentru mâine-dimineață la ora opt.

— Execuția mea? Dar ea... n-a găsit încă simularea bună, așa că *nu se poate să...*

— A zis că va continua experimentele pe Tobias în locul tău, spune el.

Tot ce pot să spun este:

— Oh!

Apuc salteaua și mă tot legăn înainte și-napoi, înainte și-napoi. Mâine, viața mea se va sfârși. Tobias poate că va supraviețui destul timp pentru a fugi în timpul invaziei celor fără facțiune. Neînfricații își vor alege un alt lider. Toate

lucrurile neînfăptuite de mine vor fi cu ușurință duse la bun sfârșit.

Încuviințez. Nu mai am familie, nu mai am treburi nerezolvate, nicio pagubă.

— Știi, te-aș fi putut ierta, îi spun eu. Pentru c-ai încercat să mă omori în timpul inițierii. Probabil c-aș fi putut.

O vreme rămânem tăcuți amândoi. Nu știu de ce îi spun asta. Poate fiindcă e adevărat, și în seara asta, dintre toate seările, e timpul pentru sinceritate. În seara aceasta voi fi sinceră și altruistă și curajoasă. Divergentă.

— Nici nu ți-am cerut să o faci vreodată, spune el, și dă să plece. Dar apoi se oprește la ușă și spune: e 9:24.

Faptul că mi-a spus ora e un mic act de trădare — și, prin urmare, un act obișnuit de curaj. Este poate pentru prima dată când îl văd pe Peter ca pe un adevărat Neînfricat.

* * *

Mâine voi muri. A trecut mult timp de când am simțit certitudine în legătură cu ceva, așa că am impresia unui dar. În seara asta, nimic. Mâine, orice urmează după viață. Iar Jeanine încă nu știe cum să-i controleze pe Divergenți.

Când încep să plâng, strâng perna la piept și las să se întâmple. Plâng tare, așa cum plânge un copil, până când îmi arde fața și simt că mi se face greață. Pot să mă prefac că sunt curajoasă, dar nu sunt.

Presupun că acum ar fi timpul să cer iertare pentru toate lucrurile pe care le-am făcut, dar sunt sigură că lista mea n-ar fi niciodată completă. La fel cum nu cred că orice urmează după viață depinde de modul corect în care recit lista greșelilor mele — ceea ce sună prea ca o viață de apoi Erudită, toată numai exactitate și lipsită de sentimente. Nu cred că

ceea ce urmează după viață depinde câtuși de puțin de orice aș face eu.

Mi-e mult mai bine dacă procedez așa cum am fost învățată în Abnegație: să mă desprind de mine, proiectându-mă mereu în afară și sperând că în orice urmează voi fi mai bine decât sunt acum.

Zâmbesc. Aș vrea să le pot spune părinților mei că voi muri așa cum o fac cei din Abnegație. Cred că ei ar fi mândri.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

ÎN DIMINEAȚA ACEASTA, mă îmbrac cu hainele curate care mi s-au dat: pantaloni negri — prea largi, dar cui îi pasă? — și o cămașă neagră, cu mâneci lungi. Fără pantofi.

Încă n-a sosit timpul. Mă trezesc împreunându-mi degetele și plecându-mi capul. Uneori, tata făcea așa dimineața, înainte să se așeze la micul dejun, dar niciodată nu l-am întrebat ce făcea. Totuși, mi-ar plăcea să simt că-i aparțin din nou tatei înainte să... ei bine, înainte să se termine.

După alte câteva minute de tăcere, Peter îmi spune că e timpul să mergem. De-abia mă privește, dar în schimb se încruntă la peretele din spate. Presupun că ar fi prea mult să-i cer să văd un chip prietenos în această dimineață. Mă ridic și pornim pe hol împreună.

Degetele de la picioare îmi sunt reci. Picioarele mi se lipesc de gresie. Cotim, și aud țipete înăbușite. La început nu-mi dau seama ce spune vocea, dar, când ne apropiem, încep să o deslușesc.

— Vreau să... la ea!

Tobias.

— Eu... să o *văd*!

Arunc o privire spre Peter.

— Nu pot să vorbesc cu el pentru ultima dată, nu-i așa?

Peter clatină din cap.

— Totuși, există o fereastră. Poate dacă te vede, în cele din urmă o să tacă.

Mă conduce într-un coridor care se înfundă, lung de numai doi metri. În capăt există o ușă, și Peter are dreptate. Sus are o fereastră, cam la treizeci de centimetri deasupra capului meu.

— Tris!

Aici, vocea lui Tobias este și mai clară.

— Vreau să o *văd*!

Întind mâna și-mi lipesc palma de sticlă. Țipetele încează, și în spatele sticlei apare chipul lui. Are ochii roșii; fața îi e pătată. Chipeș. Privește lung la mine timp de câteva secunde, apoi își lipește mâna de sticlă, astfel încât se suprapune peste a mea. Mă prefac că pot să-i simt căldura prin fereastră.

El își lipește fruntea de ușă și își închide ochii strâns.

Îmi iau mâna și mă întorc înainte ca el să poată deschide ochii. Simt o durere în piept, mai rea decât cea pe care am simțit-o când am fost împușcată în umăr. Mă apuc de cămașă, clilesc pentru a-mi îndepărta lacrimile și mă alătur din nou lui Peter în holul principal.

— Mulțumesc, îi spun în șoaptă.

Am vrut s-o spun mai tare.

— Mă rog. Peter se încruntă din nou. Hai să mergem!

Undeva deasupra noastră aud zgomote — sunetul unei mulțimi. Următorul hol este înțesat de trădători Neînfricați, înalți și scunzi, tineri și bătrâni, înarmați și neînarmați. Cu toții poartă banderola albastră a trădării.

— Hei! strigă Peter. Faceți loc!

Trădătorii Neînfricați aflați cel mai aproape de noi îl aud și se lipesc de pereți pentru a ne lăsa să trecem. Ceilalți trădători Neînfricați îi imită la scurt timp, și cu toții tac. Peter se dă înapoi pentru a-mi face loc să trec în fața lui. De aici cunosc drumul.

Nu știu unde începe bubuitul, dar cineva bate cu pumnii în perete, altcineva i se alătură, și eu parcurg culoarul printre trădătorii Neînfricați solemni, dar severi, mâinile mișcându-li-se pe lângă corp. Bătaia este atât de rapidă, încât inima mea încearcă să țină pasul cu ea.

Unii dintre trădătorii Neînfricați își înclină capetele spre mine — nu știu de ce. Nu contează.

Ajung la capătul holului și deschid ușa spre camera de execuție.

Eu o deschid.

Trădătorii Neînfricați umpluseră holul; Erudiții umplu camera de execuție, dar acolo, ei deja mi-au făcut loc să trec. Mă studiază în tăcere în timp ce merg spre masa de metal aflată în centrul încăperii. Jeanine stă la câțiva pași distanță. Zgârieturile de pe fața ei sunt vizibile sub machiajul aplicat la repezeală. Nu se uită la mine.

Din tavan atârnă patru camere de supraveghere, câte una la fiecare colț al mesei. Mai întâi mă așez, îmi șterg mâinile de pantaloni, apoi mă întind.

Masa e rece. Glacială, pătrunzându-mi în piele, în oase. Potrivită, poate, deoarece este ceea ce se va întâmpla cu corpul meu când toată viața îl va fi părăsit; va deveni rece și greu, mai greu decât am fost eu vreodată. Cât despre restul, nu sunt prea sigură. Unii oameni cred că nu mă voi duce nicăieri, și

poate că au dreptate, dar poate că nu au. Oricum, asemenea speculații nu mai îmi sunt de folos.

Peter strecoară un electrod sub gulerul cămășii și mi-l lipește de piept, chiar deasupra inimii. Apoi, electrodului îi atașează un fir și pornește monitorul cardiac. Aud bătăile inimii, puternice și iuți. Curând, acolo unde va fi fost acest ritm constant, nu va mai fi nimic.

Și apoi, un singur gând mă mistuie:

Nu vreau să mor.

În toate acele ocazii când Tobias m-a certat pentru mi-am riscat viața, eu nu l-am luat niciodată în serios. Am crezut că voiam să fiu cu părinții mei și că îmi doream ca toate astea să se fi terminat. Am fost sigură că am vrut să le imit sacrificiul de sine. Dar nu. Nu, nu.

În mine, dorința de a trăi arde și fierbe.

Nu vreau să mor nu vreau să mor nu vreau!

Jeanine pășește în față, ținând în mână o seringă plină cu un ser purpuriu. Ochelarii ei reflectă lumina fluorescentă de deasupra noastră, încât de-abia pot să-i văd ochii.

Fiecare părticică din trupul meu cântă la unison. *Trăiește, trăiește, trăiește!* Am crezut că pentru a-mi da viața în schimbul celei a lui Will, în schimbul celor ale părinților mei, trebuia să mor, dar m-am înșelat; trebuie să trăiesc în lumina morții lor. Trebuie să trăiesc.

Jeanine îmi ține capul nemișcat cu o mână și înfige acul în gât cu cealaltă.

N-am terminat! strig în mintea mea, și nu la Jeanine. *Nu mi-am terminat treburile pe-aici!*

Ea apasă pistonul. Peter se apleacă și mă privește în ochi.

— Serul își va face efectul într-un minut, îmi spune el. Fii curajoasă, Tris!

Cuvintele mă fac să tresar, pentru că sunt exact aceleași pe care mi le-a spus Tobias când m-a pus sub efectul primei mele simulări.

Inima mi-o ia la goană.

De ce mi-ar spune Peter să fiu curajoasă? De ce, la urma urmelor, mi-ar adresa cuvinte amabile?

Toți mușchii din corp mi se relaxează deodată. Un sentiment fluid, greoi îmi umple membrele. Dacă asta e moartea, nu e așa de rău. Ochii îmi rămân deschiși, dar capul îmi cade într-o parte. Încerc să închid ochii, dar nu pot — nu pot să mă mișc.

Apoi, monitorul cardiac nu mai scoate niciun sunet.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

DAR ÎNCĂ RESPIR. Nu profund; nu suficient pentru a fi satisfăcător, dar *respir*. Peter îmi închide ochii. Știe că nu am murit? Jeanine oare știe? Ea poate să vadă că respir?

— Du trupul în laborator, zice Jeanine. Autopsia este programată pentru după-amiază.

— În regulă, răspunde Peter.

Peter împinge masa înainte. Pretutindeni în jurul meu aud murmure în timp ce depășim un grup de spectatori Erudiți. Mâna îmi cade peste muchia mesei când cotim, și se izbește de perete. Simt un junghi de durere în buricele degetelor, dar nu-mi pot mișca mâna, oricât aș încerca.

De data asta, când parcurgem holul plin de trădători Neînfricați, liniștea este deplină. La început, Peter merge încet, dar când cotim din nou, iuțește pasul. Pe următorul coridor aproape că aleargă, iar apoi se oprește brusc. Unde mă aflu? Nu se poate să fi ajuns deja în laborator. De ce s-a oprit?

Peter își strecoară brațele pe sub genunchii și umerii mei, și mă ridică. Capul îmi cade pe umărul lui.

— Bătoaso, pentru cineva atât de mic, ești *grea*, murmură el.

Știe că sunt trează. *Știe.*

Aud o serie de bipuri și o ușă glisantă deschizându-se.

— Ce...

Vocea lui Tobias. *Tobias!*

— O, Dumnezeule! Oh...

— Scutește-mă de smiorcăiala ta, bine? îi cere Peter. N-a murit; e doar paralizată. Va dura cam un minut. Acum pregătește-te să fugi.

Nu înțeleg.

Cum de știe Peter?

— Lasă-mă pe mine s-o duc, zice Tobias.

— Nu! Tu țintești mai bine decât mine. Ia arma mea! O car eu.

Aud cum pistolul iese din toc. Tobias mă mângâie pe frunte. Amândoi o iau la goană.

La început nu aud decât tropăitul picioarelor, iar capul mi se lasă pe spate dureros. Simt furnicături în mâini și picioare. Peter îi strigă lui Tobias:

— Stânga!

Apoi, un strigăt de pe hol.

— Hei, ce...!

Un bum! Și nimic.

Din nou alergat. Peter strigă:

— Dreapta!

Aud un alt bum! Și apoi un altul.

— Hoo, mormăie el. Așteaptă, oprește-te aici!

Simt furnicături pe șira spinării. Îmi ridic pleoapele, în timp ce Peter deschide o altă ușă. Se năpustește pe ea și,

înainte să mă mai izbesc o dată cu capul de tocul ușii, întind brațul și ne oprim.

— Ai grijă! spun eu, cu o voce pițigăiată.

Încă am senzația de gură uscată, așa cum am avut-o când el mi-a făcut prima injecție și m-am trezit că mi-e dificil să respir. Peter se răsucește pentru a mă trece peste pragul ușii, apoi o izbește cu călcâiul pentru a o închide, și mă lasă pe podea.

Încăperea este aproape goală, cu excepția unui șir de tomberoane goale aliniat la perete, și a unei uși din metal, suficient de mare cât să încapă tomberoanele.

— Tris! spune Tobias, ghemuindu-se lângă mine.

E palid la față, aproape pământiu.

Am multe să-i spun. Primul lucru care-mi iese este:

— Beatrice.

El râde.

— Beatrice, se corectează el, și își lipește buzele de ale mele.

Eu îl apuc cu degetele de cămașă.

— Dacă nu vreți să vomit peste voi, mai bine lăsați-o pentru mai târziu.

— Unde suntem? întreb eu.

— Țsta este incineratorul de gunoi, zice Peter, trântind ușa pătrată. L-am oprit. De aici ajungem direct pe alee. Și atunci, Four, sper că vei ochi perfect, dacă vrei să ieși viu din sectorul Erudiților.

— Nu-ți face griji în legătură cu felul în care țintesc eu, îi răspunde Tobias.

Și el, ca și mine, e desculț.

Peter deschide ușa incineratorului.

— Tris, tu prima.

Jgheabul pentru gunoi e cam de un metru lățime și un metru și jumătate înălțime. Bag un picior, și cu ajutorul lui Tobias mi-l trag și pe celălalt. Stomacul mi se ridică în gât în timp ce alunec printr-un tub metalic scurt. Apoi, o serie de role mă lovesc pe spate în timp ce trec peste ele.

Simt miros de foc și cenușă, dar nu m-am ars. Apoi cad, și mă lovesc cu brațele de un perete de metal, ceea ce mă face să gem. Aterizez pe o podea din ciment, dură, și mă dor picioarele de la impact.

— Au!

Mă îndepărtez șchiopătând de deschizătură și strig:

— Dă-i drumul!

Când Peter aterizează, pe o parte și nu în picioare, pe mine nu mă mai doare nimic. Mormăie și se îndepărtează, pentru a-și reveni.

Privesc în jur. Ne aflăm în interiorul incineratorului, în care ar fi complet întuneric, dacă n-ar exista dungile de lumină care strălucesc pe lângă conturul unei ușițe pe cealaltă parte. Pe alocuri, podeaua e din metal solid, iar în alte părți e din gratii de metal. Totul miroase a gunoi putrezit și a foc.

— Să nu spui că nu te-am dus niciodată într-un loc drăguț, zice Peter.

— Nici n-aș îndrăzni, îi răspund.

Tobias cade pe podea, aterizând mai întâi în picioare și apoi căzând în genunchi, înfiorându-se. Îl ajut să se ridice și apoi rămân lângă el. Am senzația că toate mirosurile și privilegiile și sentimentele din lume sunt amplificate. Aproape murisem, dar de fapt sunt vie.

Datorită lui Peter.

Dintre toți oamenii.

Peter traversează grătarul și deschide ușița. Lumina pătrunde în incinerator. Eu și Tobias ieșim din furnalul metalic, lăsând în urmă mirosul de foc, și intrăm în încăperea cu pereți de ciment în care se află incineratorul.

— Ai luat pistolul? îl întreabă Peter pe Tobias.

— Nu, îi răspunde Tobias. M-am gândit că aș putea trage gloanțele cu nămile, așa că l-am lăsat sus.

— Oh, taci!

Peter ține alt pistol pregătit să tragă și părăsește încăperea incineratorului. Ne întâmpină un coridor umed cu țevile din tavan la vedere, dar e lung doar de trei metri. Pe plăcuța de lângă ușa aflată la capătul acestuia scrie IEȘIRE. Trăiesc, și tocmai plec.

* * *

Întinderea de teren dintre sediul Neînfricării și cel al Erudiției nu arată la fel parcursă în sens invers. Presupun că totul arată diferit când nu ești în drumul spre moarte.

Când ajungem la capătul aleii, Tobias se sprijină cu umărul într-unul din pereți și se apleacă în față, suficient cât să poată privi după colț. Cu chipul fără nicio expresie, se apucă de perete pentru a-și stabiliza brațul, și trage de două ori. Eu îmi bag degetele în urechi și încerc să nu dau atenție împușcăturilor și nici la ceea ce ele îmi reamintesc.

— Grăbiți-vă! zice Tobias.

O luăm la goană pe Wabash Avenue, mai întâi Peter, apoi eu, și Tobias ultimul. Privesc peste umăr să văd în ce a tras Tobias și îi văd pe cei doi bărbați căzuți la pământ în spatele sediului Erudiției. Unul nu se mai mișcă, iar celălalt își ține brațul cu mâna și aleargă spre ușă. Îi va trimite pe alții după noi.

Îmi simt capul greu, probabil de la oboseală, dar adrenalina mă ajută să continui să alerg.

— Ia-o pe drumul cel mai puțin logic! strigă Tobias.

— Cum? întreabă Peter.

— Drumul cel mai puțin logic, spune Tobias. Astfel, ei n-or să ne găsească!

Peter cotește la stânga pe o altă alee, plină de cutii din carton care conțin păaturi zdrențuite și perne murdare — lucruri vechi ale celor fără facțiuni, bănuiesc. Sare peste o cutie prin care eu trec de-a binelea, dându-i apoi un șut, aruncând-o în urma mea.

La capătul aleii, el face din nou stânga, spre mlaștină. Suntem din nou pe Michigan Avenue. Chiar în fața sediului Eruđiției, asta dacă ar binevoi cineva să se uite pe stradă.

— Proastă idee! strig eu.

Peter o ia imediat la dreapta. Cel puțin aici toate străzile sunt pustii — niciun indicator de circulație căzut, sub care să te strecuri, și nici găuri peste care să sari. Plămânii mă ustură de parcă aș fi inhalat otravă. Picioarele, care la început mă dureau, acum sunt amorțite, ceea ce e mai bine. Undeva, departe, aud strigăte.

Apoi îmi trece prin minte: cel mai puțin logic lucru de făcut este să nu mai alergăm.

Îl apuc pe Peter de mânecă și îl trag spre clădirea cea mai apropiată. Aceasta are șase etaje, cu ferestre largi, separate de șiruri de cărămizi. Prima ușa pe care o încerc e încuiată, dar Tobias trage în geamul de lângă ea până când acesta se sparge, și descuie ușa din interior.

Clădirea este complet goală. Nu există niciun scaun și nicio masă. Și are prea multe ferestre. Ne îndreptăm spre scara de incendiu, iar eu mă târăsc sub podestul primului etaj,

astfel încât suntem ascunși de scări. Tobias se așază lângă mine, iar Peter vizavi de amândoi, cu genunchii la piept.

Încerc să-mi recapăt suflul și să mă calmez, dar nu e ușor. Am fost moartă. Am fost *moartă*, și apoi n-am mai fost, și asta de ce? Datorită lui Peter? *Peter*?

Îl privesc lung. Încă pare nevinovat, în ciuda a tot ceea ce a făcut pentru a dovedi că nu e. Are părul neted, strălucitor și negru, ca și când n-am fi alergat de curând un kilometru și jumătate. Ochii lui rotunzi scrutează scara și apoi se opresc pe chipul meu.

— Ce este? mă întreabă el. De ce te uiți așa la mine?

— Cum ai făcut-o? îl întreb.

— N-a fost așa de greu, spune el. Am colorat în purpuriu serul paralytic și am înlocuit serul morții. Am înlocuit firul care trebuia să îți citească bătăile inimii cu unul nefuncțional. Partea cu monitorul cardiac a fost mai dificilă, căci a trebuit să cer unui Erudit să mă ajute cu o telecomandă și alte chestii de genul ăsta — oricum n-ai înțelege dacă ți-aș explica.

— *De ce ai făcut-o?* îl întreb. Tu mă *vrei* moartă. Chiar erai dispus să o faci tu însuși! Ce s-a schimbat?

Își ține buzele lipite și, pentru puțin timp, continuă să mă privească. Apoi deschide gura, ezită, dar în cele din urmă spune:

— Nu-i pot rămâne nimănui dator, bine? Ideea că-ți datoram ceva îmi făcea greață. Mă trezeam în toiul nopții având senzația că sunt pe punctul de a vomita. Dator unei Bătoase? Asta-i caraghios. Absolut caraghios. Și n-am putut suporta.

— Ce tot spui acolo? Îmi datorai ceva mie?

Își dă ochii peste cap.

— Sediul Prieteniei. Cineva m-a împușcat — glonțul era la nivelul capului, și m-ar fi lovit drept între ochi. Iar tu m-ai

îmbrâncit. Înainte de asta eram chit — aproape că te-am omorât în timpul inițierii, iar tu aproape că m-ai omorât în timpul atacului simulat. Eram chit, OK? Dar după asta...

— Ești nebun, îi spune Tobias. Nu așa stau lucrurile în lume... toată lumea să țină socoteala.

— Nu? Peter ridică din sprâncene. Nu știu pe ce lume trăiești *tu*, dar în lumea mea, oamenii fac anumite lucruri pentru tine pentru unul din două motive. Primul este că ei vor ceva în schimb, iar cel de-al doilea este că ei au senzația că îți dă-torează ție ceva.

— Nu numai astea sunt motivele pentru care oamenii fac ceva pentru tine, îi spun eu. Uneori, ei le fac pentru că te iubesc. Mă rog, poate că nu *pe tine*, dar...

Peter pufnește.

— E exact genul de prostii pe care mă aștept să-l aud de la o Bătoasă nebună ca tine.

— Bănuiesc că trebuie să ne asigurăm că ne ești dator, spune Tobias. Sau ai să dai fuga la oricine îți oferă târgul cel mai bun.

— Da, zice Peter. Cam așa e.

Clatin din cap. Nu-mi pot imagina să trăiesc așa cum o face el — ținând mereu socoteală cine ce mi-a dat și ce ar trebui să-i dau eu în schimb, incapabilă de iubire sau loialitate sau iertare, un om cu un singur ochi cu un cuțit în mână, căutând pe altcineva pentru a-i scoate ochiul. Asta nu-i viață. E o versiune diluată a vieții. Mă întreb de unde o fi învățat-o.

— Deci când crezi că putem pleca de-aici? întrebă Peter.

— Peste vreo două ore, răspunde Tobias. Ar trebui să mergem în sectorul Abnegației. Acolo ar trebui să se afle acum cei fără facțiuni și Neînfricării care nu sunt conectați pentru simulări.

— Fantastic, zice Peter.

Tobias își petrece un braț în jurul meu. Îmi lipesc obrazul de umărul lui și închid ochii, astfel încât să nu trebuiască să mă uit la Peter. Înțeleg că sunt multe de spus, cu toate că nu știu sigur ce anume, dar oricum, nu putem să le spunem aici și acum.

* * *

În timp ce ne deplasăm pe străzile cărora le spuneam cândva acasă, conversația lăncezește și apoi moare, iar privirile se lipesc de fața și corpul meu. Din câte știu ei — și sunt sigură că știu, căci Jeanine știe cum să facă să circule veștile — am murit cu mai puțin de șase ore în urmă. Remarc că unii dintre cei fără facțiuni pe lângă care trecem sunt marcați cu pete de vopsea albastră. Sunt pregătiți pentru simulare.

Acum că suntem aici, și teferi, îmi dau seama că am tălpile tăiate din pricina alergatului pe trotuare zgrunțuroase și din cauza cioburilor de sticlă. Mă ustură la fiecare pas pe care îl fac. Prefer să mă concentrez asupra acestui fapt decât asupra celor care mă privesc lung.

— Tris? strigă cineva din fața noastră.

Înalț capul și-i văd pe trotuar pe Uriah și pe Christina, comparându-și revolverele. Uriah dă drumul pistolului în iarbă și aleargă spre mine. Christina îl urmează, dar nu așa de repede.

Uriah întinde mâna spre mine, dar Tobias își pune palma pe umărul lui pentru a-l opri. Simt un imbold de recunoștință. Nu cred că acum m-aș descurca cu îmbrățișarea, sau cu întrebările, sau cu surprinderea lui Uriah.

— A trecut prin multe, spune Tobias. Trebuie să doarmă. Va locui pe stradă — la numărul treizeci și șapte. Vino s-o vezi mâine.

Uriah se încruntă spre mine. De obicei, Neînfricații nu prea înțeleg constrângerile, iar Uriah nu i-a cunoscut decât pe Neînfricați. Dar el trebuie să-i respecte părerea lui Tobias în ceea ce mă privește, așa că încuviințează și spune:

— Bine. Mâine.

Christina întinde mâna spre mine și mă strânge ușor de umăr. Încerc să stau cât mai dreaptă, dar îmi simt mușchii de parcă ar fi o colivie, obligându-mă să stau cocoșată. Privirile mă urmăresc constant, înțepându-mă în ceafă. Sunt ușurată când Tobias ne conduce pe aleea din fața casei cenușii care i-a aparținut cândva lui Marcus Eaton.

Nu știu cu ce putere intră Tobias pe ușă. Pentru el, această casă probabil conține ecourile strigătelor părinților și ale pocniturilor de curea și ale orelor petrecute în debarale mici și întunecate, și totuși, el nu pare tulburat în timp ce ne conduce pe mine și pe Peter la bucătărie. Cel puțin e mândru. Dar poate că ăsta e Tobias — când ar trebui să fie slab, e puternic.

Tori, Harrison și Evelyn se află în bucătărie. Sunt copleșită de ceea ce văd. Mă sprijin de perete și închid ochii. Conturul mesei de execuție îmi este imprimat pe retină. Deschid ochii. Încerc să respir. Ei vorbesc, dar eu nu aud ce spun. Ce caută Evelyn aici, în casa lui Marcus? Unde e Marcus?

Evelyn îl cuprinde cu un braț pe Tobias și îl mângâie pe față cu cealaltă mână, lipindu-și obrazul de al lui. Îi spune ceva. Când se desprinde din îmbrățișarea ei, îi zâmbește. Mamă și fiu, împăcați. Nu sunt convinsă că e un lucru înțelept.

Tobias mă întoarce și, punându-și o mână pe brațul meu și cealaltă pe talia mea pentru a-mi feri rana din umăr, mă împinge spre scări. Urcăm treptele împreună. La etaj se găsesc fostul dormitor al părinților lui și fostul lui dormitor, cu o baie

între ele, și asta-i tot. Mă conduce în dormitorul lui, iar eu rămân în picioare pentru o clipă, privind în jurul meu la încăperea în care el și-a petrecut cea mai mare parte din viață.

Continuă să mă țină de braț. De când am părăsit acea clădire m-a atins într-un anume fel, de parcă el crede că m-aș sparge dacă nu m-ar susține.

— După ce am plecat, Marcus n-a mai intrat în această cameră, sunt convins, zice Tobias. Deoarece, atunci când m-am întors, n-am găsit nimic schimbat.

Membrii Abnegației nu posedă multe decorațiuni, de vreme ce se consideră că-și permit prea multe, dar el are acele câteva lucruri care ne erau permise. Un teanc de hârtii de la școală. Un raft mic de cărți. Și, în mod ciudat, pe scrin, o sculptură din sticlă albastră.

— Mama mi-a strecurat-o când eram mic. Mi-a spus să o ascund, îmi spune el. În ziua ceremoniei am pus-o pe scrin înainte să plec. Ca el să o poată vedea. Un mic act de sfidare.

Încuviințez. E ciudat să mă aflu într-un loc care poartă o singură amintire într-un mod atât de complet. Această încăpere îl reprezintă pe Tobias cel de șaisprezece ani, pe punctul de a alege Neînfricarea pentru a scăpa de tatăl său.

— Hai să ne ocupăm de picioarele tale! îmi spune el.

Dar nu se mișcă, ci doar își schimbă poziția degetelor pe cotul meu.

— Bine, îi spun.

Intrăm în baie, iar eu mă așez pe marginea căzii. El vine lângă mine, își pune o mână pe genunchiul meu, în timp ce cu cealaltă dă drumul robinetului și pune dopul la cadă. Apa curge, acoperindu-mi degetele. Sângele meu colorează apa în roz.

Se ghemuiește în cadă și îmi ridică piciorul în poala lui, ștergând tăieturile mai adânci cu o cârpă. Eu nu simt nimic. Nu simt nimic nici măcar când le spală cu săpun. Apa devine cenușie.

Iau săpunul și-l răsucesc în palme până când pielea mi se acoperă de spumă albă. Îl apuc de mâini și-mi trec degetele peste mâinile lui, având grijă să ating liniile de pe palme și spațiile dintre degetele lui. E o senzație plăcută să faci ceva, să cureți ceva, și să-l ating din nou.

Împroșcăm cu apă peste tot în timp ce ne clătim de săpun. Tremur din cauza apei reci, dar nu-mi pasă. El aduce un prosop și începe să-mi usuce mâinile.

— Eu nu...

Sună de parcă aș fi strangulată.

— Toți membrii familiei mele au *murit*, sau sunt trădători, deci cum pot eu...

Ceea ce spun n-are nicio noimă. Suspinele îmi scutură trupul, mintea, totul. Mă trage spre el, și apa din cadă îmi udă picioarele. Mă ține strâns. Ascult bătăile inimii lui și, după o vreme, descopăr o modalitate de a lăsa ritmul să mă calmeze.

— Eu voi fi familia ta acum, îmi spune el.

— Te iubesc, îi spun.

Am mai spus asta odată, înainte să plec la sediul Erudiției, dar el dormea. Nu știu de ce nu i-am spus-o când mă putea auzi. Poate că mi-a fost frică să-i încredințez ceva atât de personal ca devotamentul meu. Sau m-am temut că nu știam cum e să iubești pe cineva. Dar acum consider că lucrul înspăimântător este să n-o spun. Să n-o spun înainte să fi fost aproape prea târziu pentru mine.

Sunt a lui, iar el este al meu, și așa a fost mereu.

Se uită lung la mine. Aștept, agățându-mă cu mâinile de brațele lui pentru echilibru, în timp ce el se gândește la un răspuns.

Se încruntă.

— Spune-o din nou.

— Tobias, îi zic, te iubesc.

Pielea îi este alunecoasă din pricina apei și miroase a transpirație, iar tricoul meu i se lipește de brațe când mă cuprinde. Își lipește fața de gâtul meu și mă sărută deasupra claviculei, pe obraji, pe buze.

— Și eu te iubesc, îmi spune el.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

EL STĂ ÎNTINS LÂNGĂ MINE în timp ce eu adorm. Mă aștept să am coșmaruri, dar probabil că sunt prea obosită, căci mintea mea rămâne goală. Când deschid din nou ochii, el a plecat, dar pe pat, lângă mine, găsesc un teanc de haine.

Mă ridic și intru în baie, și mă simt proaspătă, ca și când pielea mi-ar fi fost exfoliată și fiecare pală de aer mă înțeapă puțin, dar îmi face bine. Nu aprind luminile în baie, căci știu că acestea ar fi albe și strălucitoare, exact ca luminile din sediul Erudiției. Fac duș pe întuneric, de-abia distingând săpunul de balsam, și îmi spun că voi ieși nouă și puternică, că apa mă va vindeca. Înainte să ies din baie îmi ciupesc obrajii cu putere, pentru a-mi aduce puțină culoare în ei. Știu că e o prostie, dar nu vreau să apar slabă și epuizată în fața tuturor.

Când revin în camera lui Tobias, Uriah e culcat pe pat, cu fața în jos, Christina ține sculptura albastră deasupra biroului lui Tobias, examinând-o, iar Lynn e aplecată deasupra lui Uriah, cu o pernă în mână, având un zâmbet ciudat pe față.

Lynn îl pocnește pe Uriah în ceafă, și Christina spune:

— Hei, Tris!

Iar Uriah strigă:

— Au! Lynn, cum reușești să faci o *pernă* să doară?

— Excepționala mea putere, spune ea. Tris, te-ai lovit? Ai un obraz roșu.

Probabil că nu l-am ciupit suficient și pe celălalt.

— Nu. E doar... strălucirea mea matinală.

Încerc gluma pe limbă, de parcă ar fi un nou limbaj. Christina râde, poate puțin mai tare decât ar fi cazul, dar îi sunt recunoscătoare pentru efort. Uriah se leagănă pe pat de câteva ori, și pe urmă se așază pe margine.

— Deci, lucrul despre care nu vorbește nimeni, spune el. Arată cu un gest spre mine. Aproape c-ai murit, un tontălău sadic te-a salvat, și acum, noi toți ducem un război serios avându-i aliați pe cei fără facțiune.

— Tontălău? întreabă Christina.

— Argou de-al Neînfricaților, spune Lynn, zâmbind superior. Se presupune că e o insultă, numai că nimeni n-o mai folosește.

— Fiindcă este foarte ofensatoare, spune Uriah, încuviințând.

— Nu. Deoarece e atât de tâmpită, încât niciun Neînfricat care este cât de cât înzestrat cu rațiune n-ar rosti-o, ba nici măcar n-ar gândi-o. Tontălău. Câți ani ai, doisprezece?

— Și jumătate, spune el.

Am senzația că pălăvrăgeala lor îmi este benefică, și nu sunt nevoită să spun nimic, ci doar să râd. Și asta și fac, suficient cât să-mi încălzească ghemul din stomac.

— Jos este de mâncare, spune Christina. Tobias a făcut scrob, ceea ce, după cum s-a dovedit, e o mâncare dezgustătoare.

— Hei, îi spun eu. Mie îmi *place* scrobul.

— În cazul ăsta, probabil că e un mic dejun de-al Bățoșilor. Mă apucă de braț. Hai!

Coborâm împreună scările, tropăind așa cum niciodată n-ar fi fost permis în casa părinților mei. Tata obișnuia să mă certe pentru că alergam pe scări. „Nu atrage atenția asupra ta”, spunea el. „Nu este politicos pentru cei din jurul tău.”

Aud voci dinspre sufragerie — un cor, de fapt, căruia i se alătură ocazional hohote de râs și o melodie vagă cântată la un instrument cu coarde, un banjo sau o chitară. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva într-o casă de-a Abnegației, unde toate se petrec în liniște, indiferent de câți oameni sunt adunați acolo. Vocile și râsul și muzica insuflă viață în pereții apăsători. Parcă îmi este și mai cald.

Mă opresc în cadrul ușii sufrageriei. Pe canapeaua de trei locuri sunt îngrămădiți cinci oameni, care joacă un joc de cărți pe care-l recunosc de la sediul Candorii. Un bărbat stă pe un fotoliu, și ține o femeie în brațe, iar altcineva stă pe brațul fotoliului cu o conservă de supă în mână. Tobias stă pe jos, cu spatele sprijinit de măsuța de cafea. Postura corpului său sugerează faptul că se află în largul lui — un picior îndoit, celălalt drept, un braț lăsat peste genunchi, capul înclinat într-o parte pentru a asculta. Niciodată nu l-am văzut să pară că se simte atât de confortabil fără o armă în mână. N-am crezut că e posibil.

Simt din nou un nod în stomac ca întotdeauna când știu că sunt mințită, dar de data asta nu știu cine m-a mințit sau cu ce anume. Dar asta nu e ceea ce am fost învățată să aștept de la cei fără facțiuni. Am fost învățată că e mai rău decât moartea.

Rămân acolo timp de câteva secunde înainte ca oamenii să-și dea seama că sunt prezentă. Discuția lor încetează. Îmi

șterg palmele de marginea cămășii. Prea mulți ochi, prea multă liniște.

Evelyn își drege vocea.

— V-o prezint pe Tris Prior. Cred că probabil ați auzit multe despre ea ieri.

— Și pe Christina, Uriah și Lynn, completează Tobias.

Îi sunt recunoscătoare pentru încercarea lui de a le abate tuturor atenția de la mine, dar nu funcționează.

Prind rădăcini în cadrul ușii pentru câteva secunde, și apoi, unul dintre bărbații fără facțiuni — mai în vârstă, cu tatuaje pe pielea ridată — vorbește.

— N-ar trebui să fii moartă?

Unii dintre ceilalți râd, iar eu încerc să zâmbesc. Îmi iese strâmb și vag.

— Ar trebui, îi răspund.

— Totuși, nu ne place să-i dăm lui Jeanine Matthews chiar tot ce vrea, zice Tobias.

Se ridică și-mi întinde o conservă de mazăre — care nu e plină cu mazăre, ci cu scrob. Aluminiul îmi încălzește degetele.

Se așază, așa că mă așez și eu lângă el, și bag niște scrob în gură. Nu mi-e foame, dar știu că trebuie să mănânc, deci mestec și înghit oricum. Sunt obișnuită cu felul în care mănâncă cei fără facțiuni, așa că-i dau Christinei ouăle și iau de la Tobias o conservă de piersici.

— De ce sunt toți cazați în casa lui Marcus? îl întreb.

— Evelyn l-a dat afară. A spus că e și casa ei, și că el o folosise timp de câțiva ani, iar acum e rândul ei. Tobias rânjește. Asta a pricinuit o luptă uriașă pe peluza din față, dar în cele din urmă a câștigat Evelyn.

Îi arunc o privire piezișă mamei lui Tobias. Ea se află în colțul îndepărtat al încăperii, vorbește cu Peter și mănâncă ouă din altă conservă. Stomacul mi se strânge. Tobias vorbește despre ea aproape cu reverență. Dar încă îmi amintesc ce a spus ea despre prezența mea vremelnică în viața lui Tobias.

— Pe undeva este și pâine.

Ia un coș de pe măsuța de cafea și mi-l dă.

— Ia două felii! Ai nevoie de hrană.

În timp ce mestec coaja pâinii, îi privesc din nou pe Peter și pe Evelyn.

— Cred că ea încearcă să-l recruteze, zice Tobias. Are o metodă de-a face ca viața celor fără facțiuni să pară extraordinar de atrăgătoare.

— Orice pentru a-l scoate din Neînfricare. Nu-mi pasă că mi-a salvat viața, eu tot nu-l plac.

— Din fericire, nu va trebui să ne mai facem griji în legătură cu împărțirea pe facțiuni atunci când toate acestea se vor fi terminat. Cred că va fi drăguț.

Nu spun nimic. N-am chef să încep să mă cert cu el aici. Sau să-i reamintesc că nu va fi așa de ușor să-i convingă pe Neînfricați și pe cei din Candoare să li se alătore celor fără facțiuni în cruciada lor împotriva sistemului de facțiuni. S-ar putea să fie nevoie de un nou război.

Ușa din față se deschide și intră Edward. Astăzi poartă un petic cu un ochi albastru pictat pe el, completat cu o pleoapă pe jumătate lăsată. Efectul ochiului supradimensionat pe fața lui de altfel drăguță e și grotesc, dar și amuzant.

— Eddie! strigă cineva în chip de salut.

Dar deja privirea ochiului teafăr al lui Edward s-a fixat asupra lui Peter. Traversează încăperea, aproape răsturnându-i

conserva cuiva. Peter se lipește de tocul ușii de parcă ar încerca să treacă prin el. Edward se oprește la câțiva centimetri de picioarele lui Peter, și apoi se repede spre el de parcă ar fi pe punctul să-i tragă un pumn. Peter are un recul atât de puternic, încât se lovește cu capul de perete. Edward rânjește, iar în jurul nostru, toți cei fără facțiuni râd.

— Nu-i chiar așa de curajos în timpul zilei, zice Edward. Apoi adaugă către Evelyn: Asigură-te că nu-i dai niciun fel de ustensile. Niciodată nu știi ce poate să facă cu ele.

Zicând acestea, îi smulge lui Peter furculița din mână.

— Dă-mi-o înapoi! îi spune Peter.

Edward îl apucă pe Peter de gât și apasă dinții furculiței în mărul lui Adam. Peter încremenește, sângele îi năvălește în obraji.

— Să taci din gură în prezența mea, îi spune el, pe un ton scăzut, sau repet figura, numai că data viitoare ți-o înfig până-n esofag!

— Ajunge, spune Evelyn.

Edward lasă furculița să cadă și îi dă drumul lui Peter. Apoi se îndreaptă spre cealaltă parte a încăperii și se așază lângă persoana care l-a strigat „Eddie”.

— Nu știi dacă ai aflat, zice Tobias, dar Edward este ușor instabil.

— Asta pricep și eu, îi răspund.

— Tipul ăla, Drew, care l-a ajutat pe Peter să-și realizeze manevra cu cuțitul de unt, spune Tobias. Aparent, când a fost dat afară din Neînfricare, a încercat să se alăture aceluiași grup de oameni fără facțiuni din care făcea parte și Edward. Ai observat că nu l-ai mai văzut pe Drew.

— L-a omorât Edward? îl întreb.

— Aproape, răspunde Tobias. Evident că, din cauza asta, și cealaltă persoană transferată — Myra, parcă așa o cheamă — l-a părăsit pe Edward. Prea blândă să-l suporte.

Mă simt pustiiță gândindu-mă la Drew, care aproape că a murit din cauza lui Edward. Drew m-a atacat și pe mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun.

— OK, spune Tobias. Mă mângâie pe umăr. E greu pentru tine să te afli din nou într-o casă a Abnegației? Am vrut să te-ntreb înainte. Dacă e pe-așa, putem merge în altă parte.

Termin cea de-a doua felie de pâine. Toate casele Abnegației sunt la fel, așa că această sufragerie este exact ca a mea, și îmi stârnește amintiri, dacă privesc cu atenție. Lumina strălucind pe sub storuri în fiecare dimineață, suficientă cât tata să poată citi. Clinchetul andrelelor mamei în fiecare dimineață. Dar n-am senzația de sufocare. E un început.

— Da, îi răspund. Dar nu așa de tare pe cât ai crede tu.

El ridică o sprânceană.

— Zău, simulările de la sediul Erudiției... m-au ajutat cumva. Să rezist, poate. Mă încrunt. Sau poate că nu. Poate că m-au ajutat să nu mă mai agăț așa de strâns de ceva. Asta mi se pare corect. Într-o bună zi, am să-ți povestesc.

Vocea mea pare să vină de departe.

El mă mângâie pe obraz, și cu toate că suntem într-o cameră plină de oameni, în care răsună hohote de râs și conversații, mă sărută apoi ușor.

— Tobias, las-o mai moale, spune bărbatul din stânga mea. Tu n-ai fost educat Bățos? Am crezut că tot ce faceți voi e... să vă mângâiați mâinile sau ceva de genul ăsta.

— Atunci cum îți explici copiii din Abnegație?

Tobias ridică din sprâncene.

— Sunt aduși pe lume prin simpla forță a voinței, intervine femeia de pe brațul fotoliului. Știai asta, Tobias?

— Nu, nu eram la curent, spune rânjind. Scuzele mele.

Râd cu toții. *Râdem* cu toții. Și îmi trece prin minte că s-ar putea să fi întâlnit adevărata facțiune a lui Tobias. Nu-i caracterizează o anumită virtute. Poartă toată culorile, desfășoară toate activitățile și își recunosc toate slăbiciunile ca fiind ale lor.

Nu știu ce-i leagă laolaltă. Singura bază comună, din câte îmi dau seama, este eșecul. Orice o fi, pare să fie suficient.

Am senzația, privindu-l, că în sfârșit îl văd așa cum este, în loc de felul în care este în relația cu mine. Prin urmare, cât de bine îl cunosc dacă nu mi-am dat seama de asta până acum?

* * *

Soarele stă să apună. În sectorul Abnegației nu s-ar putea spune că e liniște. Neînfricații și cei fără facțiune cutreieră pe străzi, unii numai cu sticle în mâini, ceilalți și cu arme.

În fața mea, Zeke împinge scaunul cu roțile al Shaunei, trecând de casa lui Alice Brewster, fosta lideră a Abnegației. Ei nu mă văd.

— Fă-o din nou! spune ea.

— Ești sigură?

— Da!

— OK...

Zeke începe să alerge împingând scaunul cu roțile. Apoi, când e aproape prea departe ca eu să-l mai văd, se ridică sprinindu-se de mânăre, astfel încât picioarele nu-i mai ating pământul, și zboară amândoi în mijlocul străzii, Shauna țipând și Zeke râzând.

Cotesc la stânga în următoarea intersecție, și o iau în jos, pășind pe trotuarul crăpat spre clădirea unde Abnegația își

ține întrunirile lunare cu toate facțiunile. Cu toate că pare să fi trecut mult timp de când am fost ultima dată aici, încă îmi amintesc unde e. Prima stradă spre sud, următoarea spre vest.

În timp ce merg, soarele se apropie de orizont. În lumina serii, culoarea clădirilor din jur nu se mai distinge, astfel încât toate par să fie cenușii. Fațada sediului Abnegației e doar un dreptunghi de ciment, la fel ca toate celelalte clădiri din sectorul Abnegației. Dar când împing ușa de la intrare sunt întâmpinată de cunoscutele podele și șiruri de bănci din lemn aranjate în formă de pătrat. În centrul încăperii există un luminator care lasă să se strecoare un pătrat portocaliu din lumina soarelui. Este singurul ornament din încăpere.

Mă așez pe fosta bancă a familiei mele. Obişnuiam să stau lângă tata, iar Caleb alături de mama. Acum am senzația că doar eu am mai rămas. Ultima dintre membrii familiei Prior.

— E drăguț, nu-i așa?

Marcus intră și se așază vizavi de mine, cu brațele împreunate în poală. Între noi se găsește doar lumina soarelui.

Pe maxilar are o vânătaie mare, acolo unde Tobias l-a lovit, și părul îi este proaspăt tuns scurt, astfel încât pot să-i văd conturul craniului.

— E bine, îi spun, îndreptându-mă de spate. Ce cauți aici?

— Te-am văzut intrând. Își examinează cu grijă unghiile. Și aș vrea să vorbesc ceva cu tine în legătură cu informațiile pe care le-a furat Jeanine Matthews.

— Dar dacă-i prea târziu? Dacă deja știi despre ce e vorba?

Marcus își ia privirea de la unghii și își mijește ochii negri. Înfățișarea lui e mult mai cumplită decât ar putea s-o aibă Tobias vreodată, cu toate că are ochii tatălui său.

— Nu se poate.

— N-ai de unde să știi asta.

— De fapt, am, fiindcă am văzut ce li se întâmplă oamenilor când aud adevărul. Arată de parcă au uitat ce căutau și bântuie prin jur, încercând să-și amintească.

Simt cum un fior rece își face loc pe șira spinării și coboară prin brațe, făcându-mi pielea ca de găină.

— Știu că Jeanine a hotărât să omoare o jumătate din facțiune pentru a le fura, astfel încât probabil că sunt incredibil de importante, îi spun.

Mă opresc. Mai știi și altceva, dar abia acum mi-am dat seama. Chiar înainte să o atac pe Jeanine, ea a spus: „Nu e vorba de tine. Nu e vorba de mine.” Iar *asta* înseamnă că prin ceea ce ea îmi făcea — încerca să descopere o simulare care să funcționeze și în cazul meu. Și în cazul Divergenților.

— Știu că are legătură cu Divergenții, izbucnesc eu. Știu că informațiile sunt legate de ceea ce există dincolo de îngrăditură.

— Asta nu e totuna cu a ști ce e dincolo de îngrăditură.

— Păi, ai de gând să-mi spui sau ai de gând să mi-o fluturi pe la nas, așteptând ca eu să sar și s-o apuc?

— N-am venit aici pentru o ceartă care dovedește slăbiciune. Și nu, n-am de gând să-ți spun, dar nu fiindcă nu vreau, ci fiindcă habar n-am cum să ți-o descriu. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

În timp ce vorbește, observ cum lumina soarelui se face din ce în ce mai portocalie și aruncă umbre întunecate peste chipul lui.

— S-ar putea ca Tobias să aibă dreptate, îi spun. Îți *place* să fii singurul care știe. Îți place că eu nu știu. Te face să te simți important. De asta nu-mi spui, nu pentru că e de nedescris.

— Nu e adevărat.

— Și eu de ce ar trebui să cred asta?

Marcus se uită lung, iar eu îi întorc privirea.

— Cu o săptămână înainte de atacul simulat, liderii Abnegației au decis că era timpul să dezvăluie informațiile pentru ca toată lumea să fie la curent. *Toată lumea* din oraș. Ziua în care am intenționat să le dezvăluim a fost cu aproximație la șapte zile după atacul simulat. În mod evident, n-am putut să procedăm așa.

— Ea n-a vrut ca voi să dezvăluiți ce era dincolo de îngrăditură? De ce nu? Și, în primul rând, cum de ea știa despre asta? Parcă spuneai că numai liderii Abnegației știau.

— Noi nu suntem *de-aici*, Beatrice. Cu toții am fost plasați aici cu un anumit scop. Cu ceva timp în urmă, am fost obligați să ne înrolăm pentru a ajuta Erudiția să realizeze acel scop, dar până la urmă, toate au luat-o razna din cauza lui Jeanine. Deoarece ea nu dorește să facă ceea ce ar trebui să facem. Mai curând ar recurge la crimă.

Plasați aici.

Îmi simt creierul bâzâind din pricina informațiilor. Mă apuc de marginea băncii pe care stau.

— Și ce ar trebui să facem? îl întreb cu o voce aproape șoptită.

— Ți-am spus destule cât să te conving că nu sunt mincinos. Cât privește restul, chiar nu mă simt în stare să-ți explic. Ți-am spus cât ți-am spus, întrucât situația a devenit cumplită.

Cumplită. Bruscuț, înțeleg problema. Planul celor fără facțiuni de a distruge nu numai figurile importante din Erudiție, ci și toate datele pe care aceștia le au. Ei vor aduce totul la același nivel. N-am crezut niciodată că acel plan era bun, dar

știam că puteam să ne revenim, întrucât Erudiții încă ar fi *cunoscut* informațiile importante, chiar dacă n-ar mai fi avut datele. Dar asta e ceva ce nici măcar cei mai inteligenți Erudiți nu cunosc; ceva ce, dacă totul este distrus, nu vom putea reproduce.

— Dacă te ajut, îl trădez pe Tobias. Îl voi pierde.

Simt un nod în gât.

— Deci trebuie să-mi dai un bun motiv.

— Altul față de binele tuturor celor din societatea noastră? Marcus strâmbă din nas, dezgustat. Nu e suficient pentru tine?

— Societatea noastră este fărâmițată. Deci nu, nu e.

Marcus oftează.

— E adevărat, părinții tăi au murit pentru *tine*. Dar motivul pentru care mama ta se afla în sediul Abnegației în seara în care tu aproape că ai fost executată n-a fost salvarea ta. Nu știa că ești acolo. Ea încerca să recupereze fișierul de la Jeanine. Și când a auzit că erai gata să mori, a alergat să te salveze, și a lăsat fișierul în mâinile lui Jeanine.

— Nu asta mi-a spus ea, îi zic pe un ton aprins.

— Mințea. Pentru c-a fost nevoită s-o facă. Dar, Beatrice, ceea ce vreau să spun... ceea ce vreau să spun e că mama ta știa că probabil nu va ieși vie din sediul Abnegației, dar trebuia să încerce. Acest fișier era ceva pentru care ea era dispusă să moară. Pricepi?

Cei din Abnegație sunt dispuși să moară pentru orice persoană, prieten sau dușman, dacă situația o cere. De asta probabil că nu li se pare dificil să supraviețuiască în situații în care le este amenințată viața. Dar există mult prea puține *lucruri* pentru care sunt dispuși să moară. Nu prea pun preț pe multe lucruri din viața reală.

Deci dacă el îmi spune adevărul, și mama chiar era dispusă să moară pentru ca aceste informații să devină publice, aș face aproape orice pentru a atinge scopul pe care ea n-a reușit să-l atingă.

— Tu încerci să mă manipulezi. Nu-i așa?

— Presupun, îmi spune el, pe măsură ce întunericul îi cuprinde ochii asemenea unei ape întunecate, că asta e ceva ce tu trebuie să decizi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

NU MĂ GRĂBESC să mă întorc la casa familiei Eaton, și încerc să-mi amintesc ce mi-a spus mama când m-a salvat din bazin în timpul atacului simulat. Ceva despre faptul că urmărise trenurile încă de când începuseră atacurile. „N-am știut ce urmează să fac când te-am găsit. Dar în permanență intenția mea a fost să te salvez.”

Însă când încerc să-mi amintesc vocea ei, aceasta sună diferit. „N-am știut ce urmează să fac când te-am găsit.” Însemnând: N-am știut cum să te salvez și pe tine și fișierul. Dar în permanență intenția mea a fost să te salvez.

Clatin din cap. Oare așa a spus-o? Sau îmi manipulez propriile amintiri din pricina celor spuse de Marcus? N-am cum să aflu. Tot ce pot să fac este să hotărâsc dacă să am încredere în Marcus sau nu.

Și chiar dacă el a înfăptuit lucruri crude, rele, societatea noastră nu este împărțită în „buni” și „răi”. Cruzimea nu face ca o persoană să fie nesinceră, în același fel în care curajul nu face o persoană să fie amabilă. Marcus nu e bun sau rău, ci amândouă.

Ei bine, probabil că e mai mult rău decât bun.

Dar asta nu înseamnă că el minte.

Pe strada din fața mea văd strălucirea portocalie a unui foc. Alarmată, merg mai repede și observ că focul se ridică din niște cazane mari din metal, de înălțimea unui om, puse pe trotuar. Neînfricații și cei fără facțiuni s-au adunat printre ele, stând separați unii de ceilalți. Și în fața lor stau Evelyn, Harrison, Tori și Tobias.

Îi zăresc pe Christina, Uriah, Lynn, Zeke și Shauna în dreapta grupului de Neînfricați și mă duc lângă ei.

— Unde-ai fost? mă întreabă Christina. Te-am căutat peste tot.

— M-am dus să mă plimb. Dar ce se întâmplă?

— Ne vor dezvălui în sfârșit planul atacului, răspunde Uriah, părând nerăbdător.

— Ah! spun eu.

Evelyn ridică mâinile cu palmele în sus, și cei fără facțiuni tac. Sunt mai bine antrenați decât Neînfricații ale căror voci se mai aud timp de vreo treizeci de secunde.

— În ultimele săptămâni, am încropit un plan pentru a lupta cu Erudiții, spune Evelyn, vocea ei gravă fiind auzită de toată lumea. Și acum că am terminat, am vrea să vi-l împărtășim.

Evelyn dă din cap spre Tori, care începe expunerea.

— Strategia noastră nu e amănunțită, ci e în linii mari. N-avem cum să știm care dintre Erudiți o sprijină pe Jeanine și care nu. Prin urmare, e mai sigur să presupunem că toți cei care n-o sprijină au părăsit deja sediul Erudiției.

— Cu toții știm că puterea Erudiției nu stă în oameni, ci în informație, spune Evelyn. Atâta timp cât ei încă mai posedă acele informații, noi nu ne vom fi eliberat niciodată de ei,

mai ales când mulți dintre noi sunt conectați pentru simulări. De prea mult timp, ei au folosit informațiile pentru a ne controla și pentru a ne avea la degetul mic.

Un strigăt, iscat printre cei fără facțiuni și care se răspândește și printre Neînfricați, se ridică din mulțime ca și când am fi cu toții părți ale aceluiasi organism, urmând comenzile unui singur creier. Dar nu sunt sigură de ceea ce gândesc sau de ceea ce simt. Există o parte din mine care strigă — cerând zgomotos distrugerea tuturor Erudiților și a tot ceea ce le este drag lor. Mă uit la Tobias. Expresia lui e neutră, și stă în spațele focului, unde e greu de observat. Mă întreb ce părere are despre asta.

— Regret să vă spun că cei dintre voi care au fost împușcați cu transmițători ai simulării vor trebui să rămână aici, spune Tori, fiindcă în orice moment ați putea fi activați drept armă a Erudiției.

Se aud câteva strigăte de protest, dar nimeni nu pare câtuși de puțin surprins. Probabil că știu prea bine ce poate face Jeanine cu simulările ei.

Lynn mârâie și îl privește pe Uriah.

— Noi va trebui să *rămânem*?

— *Voi* veți rămâne, îi răspunde el.

— Dar și tu ai fost împușcat, îi spune ea. Am văzut eu.

— Sunt Divergent, îți amintești? îi spune el.

Lynn își dă ochii peste cap, iar el continuă grăbit, probabil evitând să audă iar teoria conspirației Divergente.

— Oricum, pariez că nimeni nu va verifica, și ce șanse sunt ca ea să vă activeze taman pe voi dacă știe că toți ceilalți care au transmițătorii simulării rămân în urmă?

Lynn se încruntă gândindu-se la asta. Dar pare mult mai veselă — pe cât de veselă poate fi Lynn — când Tori își reia cuvântarea.

— Restul ne vom împărți în grupe mixte de Neînfricați și de fără facțiuni, spune Tori. Un singur grup mare va încerca să pătrundă în sediul Erudiției, croindu-și drum prin clădire, eliminând influența Erudită. Altele, mai mici, vor urca imediat la etajele superioare ale clădirii, pentru a-i elimina pe anumiți oficiali importanți ai Erudiției. În seara asta veți primi însărcinările de grup.

— Atacul va avea loc de azi în trei zile, zice Evelyn. Pregătiți-vă! Va fi periculos și dificil. Dar cei fără facțiuni sunt obișnuiți cu dificultățile...

Auzind acestea, cei fără facțiuni chiuie și eu îmi amintesc că noi, Neînfricații, suntem aceiași oameni care, cu numai câteva săptămâni în urmă, îi criticam pe cei din Abnegație pentru că le dădeau alimente și alte lucruri necesare celor fără facțiuni. Cum de am uitat așa de ușor?

— Iar cei Neînfricați sunt familiarizați cu pericolul...

În jurul meu, toți își ridică pumnii în aer și strigă. Le simt vocile în minte și flacăra triumfului în piept, ceea ce mă face să vreau să mă alătur lor. Expresia de pe chipul lui Evelyn e prea indiferentă pentru cineva care susține un discurs plin de zel. Chipul ei pare o mască.

— Jos cu Erudiții! strigă Tori, și toată lumea repetă, vocile reunind-se, indiferent de facțiunea căreia îi aparțin.

Avem același dușman, dar asta ne face oare să fim prieteni?

Remarc că Tobias nu se alătură incantației, și nici Christina.

— Asta nu mi se pare corect, spune ea.

— Ce vrei să spui? o întreabă Lynn, în timp ce în jurul nostru se aud tot mai multe voci. Nu-ți amintești ce ne-au făcut? Că ne-au supus mințile unei simulări și ne-au obligat să împușcăm oameni fără ca măcar să fim conștienți de asta? Să-i omorâm pe toți liderii Abnegației?

— Da, zice Christina. Doar că... invadarea unui sediu al unei facțiuni și uciderea tuturor nu e exact ceea ce le-au făcut și Erudiții celor din Abnegație?

— Asta e altceva. Asta nu e un atac din senin, din iarbă verde, neprovocat, zice Lynn, încruntându-se spre ea.

— Da, zice Christina. Da, știu.

Se uită la mine. Eu nu spun nimic. Ea are dreptate — nu pare corect.

Pornesc spre casa Eaton în căutare de liniște.

Deschid ușa din față și urc la etaj. Când ajung în fosta cameră a lui Tobias, mă așez pe pat și privesc pe fereastră spre locul unde cei fără facțiuni și Neînfricații sunt adunați în jurul focurilor, râzând și vorbind. Dar nu sunt amestecați laolaltă; există în continuare o separare inconfortabilă între ei, cei fără facțiuni de o parte, iar Neînfricații de cealaltă.

Lângă unul dintre focuri îi văd pe Lynn, Uriah și Christina. Uriah își trece mâna pe deasupra focului, însă suficient de repede pentru a nu se arde. Cu chipul contorsionat de mâhnire, zâmbetul lui seamănă mai degrabă cu o grimasă.

După câteva minute, aud pași pe scări, și Tobias intră în cameră și se descaltă la ușă.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă el.

— Nimic, zău, îi răspund eu. Pur și simplu meditam. Sunt surprinsă că cei fără facțiuni au fost de acord atât de ușor să colaboreze cu Neînfricații. Nu că Neînfricații ar fi fost vreodată amabili cu ei.

Stă între mine și fereastră și se apleacă spre rama geamului.

— Nu e o alianță firească, nu-i așa? spune el. Dar avem același țel.

— Deocamdată, îi spun. Dar ce se va întâmpla când țelurile se vor schimba? Cei fără facțiuni vor să se descoto-ro-sească de facțiuni, iar Neînfricații nu.

Tobias strânge din buze. Deodată, îmi amintesc de Marcus și Johanna plimbându-se prin livadă — și Marcus avea aceeași expresie când îi ascundea ceva.

Oare Tobias a moștenit expresia de la tatăl lui? Sau în-seamnă altceva?

— Tu ești în grupul meu, îmi spune el. În timpul atacului. Sper că nu te deranjează. Noi va trebui să deschidem drumul spre camerele de control.

Atacul. Dacă iau parte la atac, nu mai pot să mă duc după informațiile pe care le-a furat Jeanine de la Abnegație. Trebuie să aleg una din două.

Tobias a spus că a avea de-a face cu Erudiții e mai important decât a afla adevărul. Și dacă nu le-ar fi promis celor fără facțiuni controlul asupra tuturor datelor Erudiților, poate că ar fi avut dreptate. Dar n-am de-ales. Trebuie să-l ajut pe Marcus, dacă există fie și măcar o singură șansă ca el să spună adevărul. Trebuie să lucrez împotriva oamenilor pe care îi iubesc cel mai mult.

Iar acum, trebuie să mint.

Îmi împreunez mâinile.

— Ce este? mă întreabă el.

— Încă nu pot trage cu o armă. Mă uit la el. Și după ce s-a întâmplat în sediul Erudiției... Îmi dreg vocea. Nu mi se mai pare atât de atrăgător să-mi risc viața.

— Tris! Mă mângâie pe obraji cu vârful degetelor. Nu trebuie să mergi.

— Nu vreau să par lașă.

— Hei! Își pune o mână pe gâtul meu. O simt rece pe piele. Mă privește hotărât. Tu ai făcut mult mai multe pentru această facțiune decât oricare altă persoană. Tu...

Oftează și își lipește fruntea de a mea.

— Ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Rămâi aici! Trebuie să te vindeci.

Mă sărută, iar eu simt că mă prăbușesc din nou, începând cu cele mai profunde părți din mine. El crede că eu voi fi aici, dar de fapt voi lucra împotriva lui, colaborând cu tatăl său pe care el îl disprețuiește. Această minciună... această minciună e cea mai rea pe care am spus-o vreodată. Nu voi putea niciodată să mi-o retrag.

Când ne despărțim, mă tem că va auzi cum respir tremurat, așa că mă întorc spre fereastră.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

— O, DA! CHIAR ARĂȚI ca o amărâtă care cântă la banjo, îmi spune Christina.

— Zău?

— Nu. De fapt, câtuși de puțin. Doar ... Dă-mi voie să rezolv eu, bine?

Cotrobăie în geanta ei timp de câteva secunde, și scoate o cutioară. În ea are tuburi de diferite mărimi și borcănașe pe care le recunosc ca fiind pentru machiaj, dar n-aș ști ce să fac cu ele.

Ne aflăm în casa părinților mei. A fost singurul loc la care m-am putut gândi potrivit pentru a mă duce să mă pregătesc. Christina n-are rezerve în legătură cu scormonitul — deja a găsit două manuale îndesate între șifonier și perete, dovada înclinațiilor Erudite ale lui Caleb.

— Fă-mă să pricep! Ai plecat de la sediul Neînfricaților pentru a te pregăti de război ... și ți-ai luat trusa de machiaj cu tine?

— Da! M-am gândit că le-ar fi mai greu trădătorilor Neînfricați să mă împuște dacă ar vedea cât de mortal de atrăgătoare sunt, spune ea, ridicând o sprânceană. Stai liniștită!

Scoate capacul unui tub negru de mărimea unuia dintre degetele mele, lăsând la vedere un baton roșu. Evident, ruj. Mă dă cu el pe buze până când acestea sunt suficient de colorate.

— Ți-a povestit cineva vreodată despre miracolul pensei? mă întreabă ea, ținând o pensetă în mână.

— Ia asta de lângă mine!

— Bine. Oftează. Aș scoate fardul de obraji, dar sunt aproape sigură că nu e culoarea potrivită pentru tine.

— Șocant, dacă ne gândim că avem aceeași culoare a tenului.

— Ha, ha, zice ea.

Când plecăm, am buze roșii și gene întoarse, și port o rochie de un roșu strălucitor. Și în dosul genunchiului am un cuțit prins cu o curea. Toate astea chiar au noimă.

— Unde ne întâlnim cu Marcus, Distrugătorul de Vieți? întreabă Christina.

Ea e îmbrăcată în galbenul Prieteniei, care strălucește intens pe pielea ei.

Râd.

— În spatele sediului Abnegației.

Mergem pe trotuar în întuneric. În acest moment, toți ceilalți ar trebui să se afle la cină — m-am asigurat că așa se va întâmpla —, dar în caz că dăm peste cineva, avem jachete negre pentru a ne camufla cea mai mare parte din hainele Prieteniei. Din obișnuință, sar peste o crăpătură din mijlocul trotuarului.

— Unde vă duceți voi două? întreabă vocea lui Peter.

Privesc peste umăr. El stă pe trotuar, în spatele nostru. Mă întreb de când e acolo.

— Tu de ce nu ești la cină cu grupul tău de atac? îl întreb.

— N-am niciunul.

Își atinge brațul în care l-am împușcat.

— Sunt rănit.

— Da, bine, așa e! spune Christina.

— Păi, nu vreau să mă duc la luptă cu o grămadă de oameni fără facțiuni, spune el, iar ochii verzi îi strălucesc. Deci am de gând să rămân aici.

— Ca un laș, îi spune Christina, cu buzele țuguiate de dezgust. Lasă-i pe toți ceilalți să curețe mizeria după tine.

— Da! zice el, cu un soi de chicot malițios. Bate din palme. Moarte plăcută!

Traversează strada fluierând și se îndreaptă în direcția opusă.

— Ei bine, i-am distras atenția, spune ea. Nu ne-a întrebat iar încotro ne ducem.

— Mda. Bine. Îmi dreg vocea. Deci, acest plan. E cam prostesc, nu-i așa?

— Nu e... *prostesc*.

— Ei, hai. E prostesc să te încrezi în Marcus Eaton. Să încerci să treci de Neînfricații de lângă Ingrăditură e prostesc. Să fii împotriva Neînfricaților și a celor fără facțiuni e prostesc. Toate trei combinate constituie... un gen diferit de prostie despre care omenirea n-a mai auzit.

— Din nefericire, asta constituie de asemenea cel mai bun, și singurul plan pe care-l avem, pune ea punctul pe i. Dacă vrem ca toată lumea să cunoască adevărul.

Îi încredințasem Christinei misiunea când urma să mor, așa încât ar fi părut prostesc să n-am încredere în ea acum.

Am fost îngrijorată că ea nu va dori să vină cu mine, dar am uitat de unde venea Christina: din Candoare, unde căutarea adevărului este mai importantă decât orice altceva. O fi ea acum Neînfricată, dar dacă există un lucru pe care l-am învățat în tot acest răstimp este că niciodată nu ne lăsăm în urmă fostele facțiuni.

— Deci ăsta-i locul unde-ai crescut. Ți-a plăcut aici? Se încruntă. Cred că nu ți-a plăcut, de vreme ce ai vrut să pleci.

În timp ce mergem, soarele se apropie de orizont. N-am putut să mă obișnuiesc niciodată cu lumina serii, deoarece făcea ca totul din sectorul Abnegației să pară mult mai palid decât este în realitate, dar acum găsesc cenușiul ca fiind alinător.

— Mi-au plăcut unele lucruri și mi-au displăcut altele, îi spun eu. Și au existat unele lucruri pe care n-am știu că le-am avut până când nu le-am pierdut.

Ajungem la sediul Abnegației, și fațada e doar un drep-tunghi de ciment ca al oricărei alte clădiri din sectorul Abnegației. Mi-ar plăcea să intru în sala de întrunire și să mă bucur de mirosul lemnului vechi, dar n-avem timp. Ne strecurăm pe aleea de lângă clădire și mergem în spate, unde Marcus ne-a spus că ne va aștepta.

O camionetă de culoare albastră așteaptă acolo, cu motorul pornit. Marcus e la volan. O las pe Christina să treacă înaintea mea, astfel încât ea să fie cea care să stea pe locul din mijloc. Nu vreau să stau aproape de el, dacă pot să evit acest lucru. Am senzația că dacă-l urăsc în timp ce colaborăm, asta îmi va ușura întrucâtva sentimentul dat de faptul că l-am trădat pe Tobias.

N-ai avut altă opțiune, îmi spun în gând. Nu există o altă cale.

Cu asta în minte, închid portiera și mă uit după centura de siguranță. Găsesc doar un capăt destrămat al acesteia și o cataramă stricată.

— Unde-ai găsit gunoiul ăsta? întrebă Christina.

— Am furat-o de la cei fără facțiune. Ei le repară. N-a fost ușor să o fac să pornească. Mai bine ascundeți jachetele alea, fetelor.

Fac ghem jachetele și le arunc pe geamul pe jumătate deschis. Marcus introduce schimbătorul în D^1 , iar mașina cârâie. Într-un fel mă aștept să nu pornească atunci când el apasă pedala de accelerație, dar, totuși, aceasta se pune în mișcare.

Din câte îmi amintesc, de la sectorul Abnegației până la sediul Prieteniei drumul durează o oră, și e nevoie de un șofer priceput. Marcus o ia pe una dintre arterele principale de circulație și apasă accelerația până la fund. Înaintăm cu viteză, evitând în ultima secundă o gaură din carosabil. Mă țin bine cu mâinile de bord.

— Beatrice, relaxează-te! îmi spune Marcus. Nu e prima mașină pe care o conduc.

— Și eu am mai făcut o mulțime de lucruri, dar asta nu înseamnă că mă pricep la toate.

Marcus zâmbește și smucește camioneta la stânga, astfel încât să nu ne izbim de un semn de circulație căzut.

Christina chiuie când trecem peste un alt bolovan, ca și când s-ar distra de minune.

— Un tip diferit de prostie, da? întrebă ea, pe un ton destul de ridicat pentru a putea acoperi șuieratul vântului din cabină.

¹ La cutia de viteze automată, D vine de la *drive* (a conduce, a porni) (n. tr.).

Mă prind de scaunul pe care stau și încerc să nu mă gândesc la ce am mâncat la cină.

* * *

Când ajungem la îngrăditură, îi vedem pe Neînfricați stând în lumina farurilor, blocând poarta. Banderolele albastre le strălucesc în contrast cu restul hainelor. Încerc să afișez o expresie plăcută. Nu voi reuși să-i păcălesc să creadă că sunt din Prietenie dacă stau încruntată.

De portiera lui Marcus se apropie un bărbat cu pielea măslinie, care are în mână o armă. Mai întâi îl luminează cu o lanternă pe Marcus, pe Christina, și apoi pe mine. Eu mijesc ochii când lumina ajunge pe fața mea, și mă forțez să-i zâmbesc, ca și când faptul că mi-a băgat lumina în ochi nu m-ar deranja, iar arma îndreptată spre capul meu nici atât.

Cei din Prietenie trebuie să fie nebuni dacă așa gândesc cu adevărat. Sau poate că au mâncat prea mult din pâinea aia.

— Deci, spune-mi, îi cere bărbatul. Ce caută un membru al Abnegației într-o camionetă însoțit de două fete din Prietenie?

— Fetele s-au oferit voluntare să aducă provizii în oraș, spune Marcus, iar eu m-am oferit să le însoțesc, astfel încât să fie în siguranță.

— De asemenea, noi nu știm să conducem, spune Christina zâmbind. Tata a încercat să mă învețe acum câțiva ani, dar tot încurcam pedala de accelerație cu cea de frână, și vă puteți imagina ce dezastru a fost. Oricum, *chiar* a fost drăguț din partea lui Joshua că s-a oferit să ne ia, căci altminteri ar fi durat o veșnicie, iar cutiile sunt *atât* de grele ...

Bărbatul Neînfricat ridică mâna.

— OK, am priceput.

— A, sigur, îmi pare rău! Christina chicotește. Am crezut de cuviință să vă explic, căci păreați atât de încurcat, și nu e de mirare, căci de câte ori întâlnești așa ceva...

— Bine, bine, spune bărbatul. Și intenționați să vă întoarceți în oraș?

— Nu prea curând, spune Marcus.

— Bine. Dați-i drumul, atunci!

Face un semn din cap spre ceilalți Neînfricați aflați lângă poartă. Unul dintre ei apasă câteva taste, iar poartă glisează, deschizându-se pentru ca noi să putem trece. Marcus dă din cap spre paznicul care ne-a lăsat să ieșim și conduce pe cărarea bătătorită spre sediul Prieteniei. În lumina farurilor se văd urme de cauciucuri și iarba din prerie și insectele care zboară peste tot. În întunericul din dreapta văd licurici zburând într-un ritm asemănător bătăii unei inimi.

După câteva secunde, Marcus se uită urât la Christina.

— Ce naiba a fost *asta*?

— Neînfricații nu urăsc nimic mai mult decât o pălăvrăgeală veselă a celor din Prietenie, spune Christina, ridicând din umeri. Mi-am imaginat că dacă el se irită, asta îi va distra atenția și ne va lăsa să trecem.

Îi zâmbesc larg.

— Ești un *geniu*.

— Știu.

Își dă capul pe spate de parcă și-ar arunca părul peste umeri, numai că părul ei nu e suficient de lung pentru această mișcare.

— Doar că, zice Marcus, Joshua nu este un nume întâlnit în Abnegație.

— Mă rog. De parcă ar ști cineva diferența.

În față, văd strălucirea sediului Prieteniei, grupul familiar de clădiri din lemn cu sera din centru. Trecem cu mașina prin livada de meri. Aerul miroase a pământ cald.

Îmi amintesc din nou de mama întinzându-se să culeagă un măr din această livadă, cu ani în urmă, când am venit să-i ajutăm pe cei din Prietenie să culeagă recoltele. Simt un junghi de durere în piept, dar amintirea nu mă copleșește așa cum a făcut-o acum câteva săptămâni. Poate fiindcă sunt într-o misiune pentru a o onora. Sau poate că sunt prea temătoare în legătură cu ce urmează pentru a jeli corespunzător. Dar ceva s-a schimbat.

Marcus parchează camioneta în spatele uneia dintre bărcile de dormit. Pentru prima dată observ că în contact nu există nicio cheie.

— Cum ai reușit s-o pornești? îl întreb.

— Tata m-a învățat multe lucruri despre mecanisme și calculatoare, îmi răspunde el. Cunoștințe pe care la rândul meu i le-am transmis lui Tobias. Doar n-ai crezut că el aflase toate lucrurile de unul singur, nu-i așa?

— De fapt, da, așa am crezut.

Deschid portiera și cobor din camionetă. Iarba îmi mângâie degetele de la picioare și gambele. Christina merge în dreapta mea. Își ține capul dat pe spate.

— E așa de diferit aici, spune ea. Aproape că ai putea uita ce se întâmplă *acolo*.

Arată cu degetul mare spre oraș.

— Și adesea ei chiar uită, îi spun.

— Și totuși, ei știi ce e dincolo de oraș, nu-i așa? întrebă ea.

— Ei știi la fel de mult cât știi și patrulele Neînfricate, îi spune Marcus. Și anume că lumea de dincolo e necunoscută și că e potențial periculoasă.

— De unde știi ce știi ei? întreb eu.

— Deoarece asta e ceea ce noi le-am spus, îmi răspunde el, și se îndreaptă spre seră.

Fac schimb de priviri cu Christina. Apoi alergăm pentru a-l ajunge din urmă.

— Ce înseamnă *asta*?

— Când ți se încredințează toate informațiile, trebuie să hotărăști cât de mult ar trebui să știe ceilalți, spune Marcus. Liderii Abnegației le-au spus ceea ce a trebuit să le spunem noi. Acum, să sperăm că Johanna se ține de obiceiurile ei fi-rești. La ora asta, de regulă, ea e în seră.

El deschide ușa serei. Aerul e la fel de dens cum era și când am fost eu ultima dată aici, dar acum este și cețos. Umezeala îmi răcorește obrazii.

— Uau! spune Christina.

Încăperea este luminată de lună, astfel încât e dificil să distingi plantele de copaci și de structurile făcute de mâna omului. În timp ce-mi croiesc drum spre marginea exterioară a încăperii, frunzele îmi ating fața. Și apoi o văd pe Johanna, ghemuită lângă un tufiș, ține în mâini un vas, culege ceva ce pare a fi zmeură. Are părul prins la spate, astfel încât îi zăresc cicatricea.

— Domnișoară Prior, n-am crezut c-o să te mai văd vreodată pe-aici, spune ea.

— Asta fiindcă ai presupus că am murit? o întreb.

— Întotdeauna mă aștept ca toți cei care trăiesc cu arma să moară din pricina ei. Adesea sunt plăcut surprinsă.

Lasă vasul pe genunchi și mă privește.

— Deși sunt convinsă că nu te-ai întors aici fiindcă ți-a plăcut.

— Nu, îi spun. Am venit pentru altceva.

— În regulă, spune ea, ridicându-se. Hai să vorbim!

Duce vasul spre centrul încăperii, acolo unde se țin întrunirile Prieteniei. O urmărm pe rădăcinile de copac, unde ea se așază și îmi întinde vasul cu zmeură. Iau o mână plină și îi dau vasul Christinei.

— Johanna, ea e Christina, spune Marcus. O Neînfricată născută în Candoare.

— Bine ai venit la sediul Prieteniei, Christina!

Johanna zâmbește cu subînțeleles. Pare ciudat ca două persoane născute în Candoare să ajungă în două locuri atât de diferite: Neînfricare și Prietenie.

— Spune-mi, Marcus, zice Johanna. De ce ai venit în vizită?

— Cred că Beatrice ar trebui să-ți răspundă, spune el. Eu am fost doar transportatorul.

Fără să întrebe nimic, își mută privirea asupra mea, dar îmi dau seama după atenția cu care se uită că ar fi preferat mai degrabă să vorbească cu Marcus. Dacă aș întrebat-o, ar nega, dar sunt aproape sigură că Johanna Reyes mă urăște.

— Ăăă.., încep eu.

N-aș putea spune că e cel mai strălucit cuvânt de deschidere. Îmi șterg palmele de cămașă.

— Lucrurile s-au înrăutățit.

Cuvintele se revarsă, fără finețuri sau sofisticare. Îi explic că Neînfricații s-au aliat cu cei fără facțiuni și că ei plănuiesc să-i distrugă pe toți Erudiții, lăsându-ne fără una dintre cele două facțiuni esențiale. Îi spun că există informații importante la sediul Erudiției, în plus față de toate cunoștințele pe care le posedă, și că acelea trebuie în mod special recuperate. Când termin, îmi dau seama că nu i-am explicat ce are asta de-a face cu ea sau cu facțiunea ei, dar nu știu cum să i-o spun.

— Beatrice, sunt nelămurită, îmi spune ea. Și mai precis, ce-ai vrea să facem noi?

— N-am venit aici să-ți cer ajutorul, îi spun. Am crezut că tu ar trebui să știi că o mulțime de oameni vor muri, și asta chiar foarte curând. Și știu că nu vei dori să stai aici și să nu faci nimic în timp ce toate acestea se întâmplă, chiar dacă unii din facțiunea ta așa vor proceda.

Ea privește în jos, gura schimonosită trădând faptul că am apreciat corect.

— De asemenea, am vrut să te întreb dacă am putea vorbi cu Erudiții care sunt aici în siguranță, îi spun eu. Știu că sunt ascunși, dar am nevoie să ajung la ei.

— Și ce intenționezi să faci? mă întreabă ea.

— Să-i împușc, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Asta nu-i amuzant.

Oftez.

— Iartă-mă! Am nevoie de informații. Asta e tot.

— Ei bine, va trebui să aștepti până mâine, îmi spune Johanna. Puteți dormi aici.

* * *

Adorm de îndată ce pun capul pe pernă, dar mă trezesc mai devreme decât am plănuț. Îmi pot da seama după strălucirea de lângă linia orizonului că soarele e pe cale să răsară.

Christina doarme în patul de vizavi, cu fața lipită de saltea și cu perna pusă peste cap. Între noi se găsește un scrin cu un lampadar deasupra. Podeaua din scânduri scârțâie indiferent unde calci. Iar pe peretele din stânga există o oglindă, pusă la întâmplare. Numai cei din Abnegație refuză să aibă oglinzi. Încă simt cum mă cuprinde groaza ori de câte ori remarc una la vedere.

Mă îmbrac, fără să-mi bat capul să păstrez liniștea — nici măcar cinci sute de Neînfricați care tropăie n-o pot trezi pe Christina când doarme adânc, deși o șoaptă Erudită ar putea. Are această ciudățenie.

Ies din clădire în timp ce soarele se strecoară printre două crengi și văd un mic grup de membri ai Prieteniei adunați lângă livadă. Mă apropii să văd ce fac.

Stau în cerc, cu mâinile împreunate. Jumătate dintre ei sunt adolescenți, iar cealaltă jumătate sunt adulți. Cea care vorbește este o femeie cu părul împletit, care e și cea mai în vârstă dintre toți.

— Noi credem într-un Dumnezeu care ne oferă pacea și care o prețuiește, spune ea. Așa că și noi ne oferim unii altora pacea și o prețuim.

Eu n-aș considera-o o aluzie, spre deosebire de cei din Prietenie. Încep cu toții să se miște deodată, găsind pe cineva dincolo de cerc și împreunându-și mâinile cu aceștia. Când și-au găsit cu toții o pereche, rămân așa timp de câteva secunde, privindu-se. Unii dintre ei murmură o frază, alții zâmbesc, ceilalți rămân tăcuți și liniștiți. Apoi se despart și se îndreaptă către altcineva, îndeplinind iarăși aceeași serie de mișcări.

N-am mai văzut niciodată până acum o ceremonie religioasă a Prieteniei. Cunosc doar religia facțiunii părinților mei, la care o parte din mine ține, iar cealaltă o respinge ca fiind o prostie — rugăciunile de dinaintea cinei, întâlnirile săptămânale, actele din timpul ceremoniei religioase, versurile despre un Dumnezeu altruist. Asta este altceva, ceva misterios.

— Vino alături de noi! mă invită femeia cu părul cenușiu.

Durează câteva secunde până să-mi dau seama că mi se adresează mie. Zâmbind, îmi face semn să vin.

— A, nu, îi spun eu. Eu doar...

— Vino! repetă ea, iar eu am senzația că n-am de-ales, și înaintez, stând printre ei.

Mai întâi ea se apropie de mine, împreunându-și mâinile cu ale mele. Are degetele uscate și aspre, iar ochii ei îi caută pe ai mei, insistând, deși mi se pare ciudat să-i susțin privirea.

Odată ce fac asta, efectul este imediat și ciudat. Stau liniștită, și fiecare parte din mine e calmă, ca și când ar cântări mai mult decât până acum, doar că greutatea nu e neplăcută.

— Fie ca pacea Domnului să fie cu tine! spune ea, cu vocea ei joasă, chiar și în mijlocul necazurilor.

— De ce ar fi? întreb eu moale, astfel încât nimeni altcineva să nu mă audă. După tot ce-am făcut...

— Nu e vorba de tine, îmi spune ea. Este un dar. Nu-l poți câștiga, și nici nu încetează să fie un dar.

Îmi dă drumul și se duce spre altcineva, dar eu rămân cu mâna întinsă, singură. Vine altcineva și mă ia de mână, dar mă retrag din grup, la început mergând încet, apoi alergând.

Aleg printre copaci cât de repede pot, și nu mă opresc decât atunci când am senzația că plămâni o să-mi ia foc.

Îmi lipesc fruntea de trunchiul celui mai apropiat copac, cu toate că acesta îmi zgârie pielea, și mă lupt să-mi opresc lacrimile.

* * *

Mai târziu, merg prin ploaia ușoară spre sera principală. Johanna a convocat o întrunire de urgență.

Stau cât de ascunsă pot în capătul încăperii, între două plante mari care sunt suspendate în soluție minerală. Îmi ia câteva minute să o descopăr pe Christina, îmbrăcată în galbenul Prieteniei, stând în dreapta încăperii, dar e ușor să-l localizez pe Marcus, care stă cu Johanna pe rădăcinile uriașului copac.

Johanna își ține mâinile împreunate în față și are părul prins la spate. Lovitura în urma căreia s-a ales cu cicatricea i-a afectat de asemenea și ochiul — pupila îi este atât de dilatată, încât îi acoperă irisul, iar ochiul stâng nu se mișcă odată cu cel drept. Îl urmăresc cum i se mișcă în timp ce ea scrutează mulțimea membrilor Prieteniei aflată în fața ei.

Dar nu sunt numai membri ai Prieteniei. Există și persoane cu păr tuns foarte scurt și cu cocuri foarte strânse, care probabil că fac parte din Abnegație, și câteva rânduri de oameni cu ochelari, care trebuie să fie Erudiți. Printre ei se află și Cara.

— Am primit un mesaj din oraș, zice Johanna, când toți tac. Și aș vrea să vi-l comunic și vouă.

Trage de marginea cămășii, apoi își împreunează mâinile în față. Pare emoționată.

— Neînfricații s-au aliat cu cei fără facțiune, spune ea. Ei intenționează să-i atace în două zile pe Erudiți. Bătălia se va duce nu împotriva armatei formate din Erudiți și Neînfricați, ci împotriva nevinovaților din Erudiție și a cunoștințelor pe care le-au acumulat muncind din greu.

Ea privește în jos, inspiră adânc și continuă:

— Știu că noi nu recunoaștem niciun lider, așa că n-am niciun drept să mă adresez vouă de parcă aș avea această calitate, spune ea, dar sper că mă veți ierta, numai de data asta, dacă vă rog să ne reconsiderăm decizia anterioară de a rămâne neimplicați.

Se aud murmure. Nu seamănă cu murmurele Neînfricaților — sunt mai blânde, de parcă niște păsări ar zbura din copaci.

— În pofida relației noastre cu Erudiția, noi știm mai bine decât oricare altă facțiune cât de important este rolul lor în această societate, spune ea. Ei trebuie să fie apărați față de un

măcel inutil, și dacă nu pentru simplul motiv că sunt oameni, atunci pentru că nu putem supraviețui fără ei. Propun să intrăm în oraș, fără violență, ca apărători imparțiali ai păcii, pentru a combate în orice fel cu puțință violența extremă, care, fără doar și poate, se va întâmpla. Vă rog să vă spuneți părerea despre asta.

Deasupra capetelor noastre, ploaia mătură panourile de sticlă. Johanna se așază pe rădăcina unui copac pentru a aștepta, dar cei din Prietenie nu încep imediat să discute aprins, așa cum au făcut ultima dată când am fost aici. Șoapte, aproape imperceptibile din pricina ploii, se transformă în discuții normale, iar eu aud câteva voci care le acoperă pe altele, aproape strigând, dar nu foarte tare.

Fiecare voce ridicată îmi stârnește un junghi. Am asistat la multe certuri în viața mea, mai ales în ultimele două luni, dar niciuna nu m-a înspăimântat ca asta. Se presupune că cei din Prietenie nu se ceartă.

Mă hotărâsc să nu mai aștept. Mă deplasez de-a lungul marginii zonei de întrunire, strecurându-mă printre membrii Prieteniei care sunt în picioare, și sărind peste mâinile și picioarele întinse. Unii dintre ei se uită lung la mine — chiar dacă port o cămașă roșie, tatuajele înșirate de-a lungul claviculei mele se văd la fel de bine și de la distanță.

Mă opresc lângă șirul de Erudiți. Când mă apropii, Cara se ridică cu brațele încrucișate la piept.

— Ce cauți aici? mă întreabă.

— Am venit să-i spun Johannei ce se-ntâmplă, îi răspund. Și să cer ajutorul.

— Mie? mă întreabă ea. De ce...

— Nu ție, îi răspund. Încerc să uit ce-a spus despre nasul meu, dar mi-e greu. Vouă tuturor. Și am un plan de a salva o

parte dintre datele facțiunii voastre, dar am nevoie de ajutorul vostru.

— De fapt, spune Christina, apărând din stânga mea, *noi* avem un plan.

Cara se uită când la mine, când la Christina.

— *Tu* vrei să-i ajuți pe Erudiți? întrebă ea. Nu mai înțeleg nimic.

— Tu ai vrut să-i ajuți pe Neînfricați, îi spun. Crezi că ești singura care nu execută orbește ceea ce îi spune facțiunea să facă?

— E vorba de a-ți urma propriul model comportamental, zice Cara. La urma urmelor, să-i împuști pe oamenii care-ți stau în cale e o trăsătură Neînfricată.

Simt un nod în gât. Seamănă atât de mult cu fratele ei, chiar și la cuta dintre sprâncene și la şuvițele întunecate din părul ei, altminteri blond.

— Cara! spune Christina. Ne vei ajuta sau nu?

Cara oftează.

— Evident că da. Și sunt sigură că și ceilalți o vor face. Haideti să ne întâlnim în dormitorul Erudiților la sfârșitul întrunirii și să ne spuneți care este planul!

* * *

Întrunirea mai durează o oră. Dar ploaia s-a oprit, chiar dacă apa încă mai curge pe panourile de sticlă. Christina și cu mine am stat așezate lângă unul dintre pereți, jucând un joc în care fiecare dintre noi încerca să-i prindă celeilalte degetul mare. Ea întotdeauna câștigă.

În cele din urmă, Johanna și ceilalți care au apărut ca lideri de discuții stau în rând pe trei rădăcini. Acum, Johannei îi atârnă părul peste fața pe care o ține plecată. Ea ar trebui să

ne spună rezultatul conversației, dar pur și simplu stă cu brațele încrucișate, tapotând cu degetele pe coate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Christina.

Într-un sfârșit, Johanna își ridică privirea.

— Evident că a fost dificil să ajungem la o înțelegere, zice ea. Dar cei mai mulți dintre voi doresc să susțină politica noastră de neimplicare.

Nu mă interesează dacă cei din Prietenie se hotărăsc să intre sau nu în oraș. Dar începusem să sper că nu sunt cu toții lași, iar pentru mine această decizie seamănă foarte mult cu lașitatea. Mă așez din nou lângă fereastră.

— Nu este dorința mea să încurajez divizarea în această comunitate, care mi-a oferit atâtea, spune Johanna. Dar conștiința mea mă obligă să merg împotriva acestei hotărâri. Ori cine altcineva, a cărui conștiință îl îndeamnă spre oraș, e bine-venit să meargă cu mine.

La început, asemenea tuturor, nu înțeleg ce spune. Johanna își înclină capul, și astfel, cicatricea îi este din nou vizibilă, și adaugă:

— Înțeleg dacă asta înseamnă că nu mai pot face parte din Prietenie.

Suspină.

— Dar vă rog să fiți convinși că, dacă vă părăsesc, vă părăsesc cu iubire și nu cu răutate.

Johanna face o plecăciune în direcția mulțimii, își dă părul după urechi și se îndreaptă spre ieșire. Câțiva dintre membrii Prieteniei se reped pe urmele ei, apoi încă alți câțiva, și unii dintre ei — nu mulți, dar destui — ies după ea.

— Nu la asta mă așteptam, zice Christina.

CAPITOLUL PATRUZECI

DORMITORUL ERUDIȚILOR este cu adevărat una dintre cele mai mari încăperi pentru dormit din sediul Prieteniei. În total există douăsprezece paturi: un șir de opt, îngrămădite de-a lungul peretelui din fundal, iar alte două lipite unul de celălalt, pe fiecare latură, lăsând un spațiu uriaș în mijlocul încăperii. O masă mare ocupă acel spațiu, plină de unelte și de resturi de metal și mecanisme, precum și de părți componente din foste calculatoare, și fire.

Eu și Christina tocmai am terminat de explicat planul nostru, care a părut și mai tâmpit cu mai mult de doisprezece Erudiți uitându-se lung la noi în timp ce vorbeam.

— Planul vostru nu e grozav, zice Cara.

Ea a fost prima care să reacționeze.

— De asta am venit la voi, îi spun. Ca voi să ne puteți spune cum să-l îmbunătățim.

— Păi, mai întâi, toate datele astea importante pe care vreți să le recuperați, zice ea. Să le puneți pe un CD e o idee caraghioasă. CD-urile sfârșesc prin a se sparge sau ajung în

măinile persoanei nepotrivite, asemenea altor obiecte. Vă sugerez să utilizați rețeaua de date.

— Re... ce?

Ea le aruncă o privire celorlalți Erudiți. Unul dintre aceștia — un tânăr cu pielea cafenie, care poartă ochelari — zice:

— Continuă! Spune-le! N-are rost să mai păstrăm secrete. Cara se uită din nou la mine.

— Multe dintre calculatoarele din sediul Erudiției sunt setate să acceseze date din calculatoarele celorlalte facțiuni. De asta a fost atât de ușor pentru Jeanine să conducă atacul simulat de pe un calculator al Neînfricaților în locul unuia de-al Erudiților.

— Poftim? întreabă Christina. Vrei să spui că poți să te plimbi printre datele tuturor facțiunilor ori de câte ori dorești asta?

— Nu poți „să te plimbi printre date”, îi spune tânărul. Asta este illogic.

— E o metaforă, spune Christina. Se încruntă. Bine?

— O metaforă sau pur și simplu o figură de stil? o întreabă el, aruncându-i o privire urâtă. Sau metafora este o categorie definită sub titlul de „figuri de stil”?

— Fernando! zice Cara. Concentrează-te!

El încuviințează.

— Adevărul este, continuă Cara, că rețeaua de date există, și că este o chestiune care poate fi contestată din punct de vedere etic, dar cred că aici poate funcționa în avantajul nostru. Așa cum calculatoarele pot accesa datele altor facțiuni, ele pot trimite date celorlalte facțiuni. Dacă trimitem tuturor celorlalte facțiuni datele pe care tu dorești să le recuperezi, ar fi imposibil să le distrugi pe toate.

— Când spui „noi”, îl întreb eu, sugerezi că...

— Că ar trebui să venim cu voi? întreabă el. Evident, nu toți ar veni, dar unii dintre noi trebuie. Cum vă așteptați să navigați prin sediul Erudiției pe cont propriu?

— Sper că vă dați seama că dacă veniți cu noi ați putea fi împușcați, le spune Christina, zâmbind. Și să nu vă ascundeți în spatele nostru fiindcă nu vreți să vă spargeți ochelarii sau mai știu eu ce.

Cara își scoate ochelarii și îi rupe în două.

— Ne-am riscat viețile părăsindu-ne facțiunea, spune Cara, și ni le vom risca iarăși pentru a vă salva facțiunea de ea însăși.

— De asemenea, se aude un fir de voce din spatele Carei.

O fată nu mai mare de zece sau unsprezece ani privește pe după cotul Carei. Are părul negru tuns scurt, ca al meu, și un ciuf de bucle îi înconjoară creștetul.

— Avem gadgeturi utile.

Eu și Christina ne uităm una la alta.

O întreb:

— Ce fel de gadgeturi?

— Sunt doar prototipuri, răspunde Fernando, așa că n-are rost să le cercetați.

— Cercetarea nu face parte dintre preocupările noastre, îi zice Christina.

— Și atunci, cum îmbunătățiți lucrurile? întreabă fetița.

— Dar n-o facem, zău, îi răspunde Christina, oftând. Aș zice mai degrabă că ele continuă să se înrăutățească.

Fetița dă din cap.

— Entropie.

— Poftim?

— Entropie, ciripește ea. Este teoria conform căreia toate materiile din univers ajung în mod treptat la aceeași temperatură. De asemenea, e cunoscută sub numele de „starea de echilibru energetic al universului”.

— Elia, îi spune Cara, asta este o supersimplificare grosieră.

Elia scoate limba la Cara. Nu mă pot abține să nu râd. N-am mai văzut până acum vreun Erudit care să scoată limba. Totuși, n-am interacționat cu mulți Erudiți tineri. Doar cu Jeanine și cu cei care lucrează pentru ea. Inclusiv fratele meu.

Fernando se lasă pe vine lângă unul dintre paturi și scoate o cutie. Timp de câteva secunde caută ceva înăuntru, apoi scoate un disc rotund, mic. Este făcut dintr-un metal de culoare deschisă pe care l-am văzut adesea în sediul Erudiției, dar pe care nu l-am mai văzut nicăieri în altă parte. Mi-l aduce pe palmă. Când întind mâna spre disc, el și-o retrage.

— Ai grijă! spune el. Am adus asta de la Erudiți. Nu e ceva ce inventăm aici. Ai fost acolo când au atacat Candoarea?

— Da, îi spun. *Chiar* acolo.

— Îți aduci aminte când s-a spart sticla?

— *Tu* ai fost acolo? îl întreb, mijindu-mi ochii.

— Nu. Ei au înregistrat și ne-au prezentat filmul la sediul Erudiției, spune el. Ei bine, aparent sticla s-a spart fiindcă au tras în ea, dar asta nu e adevărat. Unul dintre soldații Neînfricați a aruncat una din *astea* în apropierea ferestrelor. Emite un semnal pe care nu-l poți auzi, dar care va provoca spargerea sticlei.

— OK, îi spun. Și cum ne va fi asta de folos?

— S-ar putea să descoperi că mai degrabă distrage atenția oamenilor atunci când toate ferestrele se sparg deodată,

spune el zâmbind ușor. Mai ales la sediul Erudiției, unde există o mulțime de ferestre.

— Bine, îi spun.

— Ce altceva mai aveți? întrebă Christina.

— Celor din Prietenie le va fi pe plac asta, zice Cara. Unde e? A! Aici.

Ea ridică o cutiuță neagră din plastic, destul de mică să o poată ține între degete. În vârf, cutiuța are două bucăți de metal care seamănă cu niște dinți. Ea răsuțește un comutator de la baza cutiei, și un fir de lumină albastră se întinde între cei doi dinți.

— Fernando! spune Cara. Vrei să faci tu demonstrația?

— Glumești? o întrebă el, cu ochii larg deschiși. N-am de gând să mai fac niciodată asta. Ești periculoasă cu chestia aia.

Cara îi zâmbește, și apoi explică:

— Dacă v-aș atinge acum cu acest dispozitiv de paralizare, ar fi extrem de dureros, și apoi v-ar scoate din uz. Fernando a simțit asta ieri pe propria-i piele. L-am creat astfel încât cei din Prietenie să aibă o modalitate de a se apăra, fără să fie nevoiți să împuște pe nimeni.

— Asta-i... Mă încrunt. Dați dovadă de înțelegere.

— Ei bine, tehnologia se presupune să ne facă viața mai bună, spune ea. Indiferent de ceea ce crezi, pentru fiecare există ceva tehnologic.

Ce zicea mama în simularea aia? „Mă tem că toate comentariile impetuoase ale tatălui tău în legătură cu Erudiția au fost în detrimentul tău.” Dacă avea dreptate, deși nu era decât o parte din simulare? Tata m-a învățat să văd Erudiția într-un anume fel. El nu m-a învățat niciodată că ei nu emiteau judecăți în legătură cu ceea ce credeau oamenii, ci creau lucruri pentru ei în limitele acelor credințe. Niciodată nu mi-a

spus că ei ar putea fi amuzanți sau că și-ar putea critica chiar din interior propria facțiune.

Cara întinde spre Fernando dispozitivul de paralizare, râzând când el sare înapoi.

El nu mi-a spus niciodată că un Erudit s-ar putea oferi să mă ajute chiar și după ce i-am omorât fratele.

* * *

Atacul va începe după-amiază, înainte să fie prea întuneric pentru a vedea banderolele albastre care îi marchează pe unii dintre Neînfricați drept trădători. De îndată ce planurile noastre sunt puse la punct, mergem prin livadă spre luminișul unde se țin camioanele. Când ieșim dintre copaci, vedem că Johanna Reyes este cocoțată pe capota unuia dintre camioane, cu cheile atârându-i pe degete.

În spatele ei așteaptă un mic convoi de camioane încărcate cu membri ai Prieteniei — dar nu numai cu ei, deoarece cei din Abnegație, tăcuți și cu tunsorile lor scurte, se află printre ei. Robert, fratele mai mare al lui Susan, e și el acolo.

Johanna sare de pe capotă. În partea din spate a camionului, unde ea tocmai stătuse, se află o stivă de lăzi pe care scrie MERE, FAINĂ și PORUMB. E un lucru bun că trebuie să încapă acolo doar două persoane.

— Bună, Johanna! spune Marcus.

— Marcus! zice ea. Sper că nu te deranjează dacă vă însoțim în oraș.

— Sigur că nu, spune el. Poți chiar să pornești prima.

Johanna îi dă cheile lui Marcus și se urcă într-unul din celelalte camioane.

Christina pornește spre cabina camionului, iar eu spre partea din spate, cu Fernando în urma mea.

— Nu vrei să stai în față? întrebă Christina. Și-ți mai spui Neînfricată...

— Alerg acea parte a camionului în care am cele mai puține șanse să vomit, îi spun eu.

— Vomitatul face parte din viață.

Sunt pe punctul de a o întreba de câte ori exact intenționează să vomite în viitor, când camionul pornește. Mă apuc de partea laterală cu ambele mâini, astfel încât să nu cad, dar, după câteva minute, când mă obișnuiesc cu trecutul peste denivelări și cu aruncatul înainte și înapoi, îi dau drumul. Celelalte camioane rulează în față noastră, în urma celui al Johannei, care deschide drumul.

Mă simt calmă până când ajungem la îngrăditură. Mă aștept să-i întâlnim pe aceiași paznici care au încercat să ne oprească la ieșire, dar poarta este abandonată, lăsată deschisă. Încep să tremur. Ocupată fiind să mă întâlnesc cu oamenii și să fac planuri, uit că planul meu înseamnă să intru într-o luptă în care mi-aș putea pierde viața. Imediat după, îmi dau seama că merită să-mi trăiesc viața.

Convoiul încetinește când intrăm pe poartă, ca și când ei se așteaptă ca cineva să sară și să ne oprească. În jur nu se aude nimic în afară de greierii care se află printre copacii îndepărtați și de motoarele camioanelor.

— Crezi că a început deja? îl întreb pe Fernando.

— Poate. Poate că nu, spune el. Jeanine are mulți informatori. Cineva probabil că i-a spus ce urma să se întâmple, așa încât ea și-a chemat toate forțele Neînfricate înapoi la sediul Erudiției.

Încuviințez, dar mă gândesc la Caleb. El era unul dintre acei informatori. Mă întreb de ce a crezut el cu atâta tărie că lumea exterioară trebuie să ne rămână necunoscută nouă,

astfel încât ar trăda pe oricine se presupune că îi e drag pentru Jeanine, căreia nu-i pasă de nimeni.

— Ai cunoscut vreodată pe cineva pe nume Caleb? îl întreb.

— Caleb, spune Fernando. Da, în clasa mea de novici era un Caleb. Genial, dar el era un... care-i termenul familiar pentru asta? Lingușitor.

Rânjește.

— Novicii erau puțin scindați. Cei care îmbrățișau tot ce spunea Jeanine și cei care nu. Evident, eu făceam parte din ultimul grup. Caleb era membru al primului. De ce întrebi?

— L-am cunoscut când am fost închisă, îi spun, iar vocea mea, chiar și pentru mine, pare să vină de departe. Eram doar curioasă.

— Nu l-aș judeca prea aspru, spune Fernando. Jeanine poate fi extraordinar de convingătoare cu cei care nu sunt bănuitori din fire. Eu am fost întotdeauna bănuitor din fire.

Privesc lung peste umărul lui stâng, la linia de contur a orașului, care devine din ce în ce mai clară pe măsură ce ne apropiem. Caut cei doi colți de pe acoperișul Butucului, și când îi descopăr, mă simt mai bine și în același timp mai rău — mai bine, deoarece clădirea îmi este atât de cunoscută, și mai rău, deoarece, văzând colții, înseamnă că ne apropiem.

— Da, îi spun. Și eu la fel.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

CÂND AJUNGEM ÎN ORAȘ, toate conversațiile din camion încetează, fiind înlocuite de buze strâns lipite și de chipuri palide. Marcus evită hârtoapele de mărimea unui om și resturile de caroserii de autobuze. Conduce mai ușor când ieșim de pe teritoriul celor fără facțiuni și intrăm în părțile mai curate ale orașului.

Apoi aud focurile de armă. De la distanță, seamănă cu zgomotul produs de floricelele de porumb când sar.

Pentru o clipă, sunt dezorientată, și tot ceea ce pot să văd sunt liderii Abnegației în genunchi, pe trotuar, și Neînfricării cu chipurile schimonosite și cu arme în mâini; n-o văd decât pe mama, întorcându-se pentru a primi gloanțele, și pe Will căzând la pământ. Îmi mușc pumnul pentru a mă împiedica să plâng, iar durerea mă readuce în prezent.

Mama mi-a spus să fiu curajoasă. Dar dacă ar fi știut că moartea ei mă va face să fiu atât de fricoasă, oare ar mai fi fost atât de dispusă să se sacrifice?

Desprinzându-se de convoiul de camioane, Marcus cotește pe Madison Avenue și, când suntem la numai două

străzi depărtare de Michigan Avenue, unde se duc luptele, trage camionul pe o alee și oprește motorul.

Fernando sare din camion și îmi oferă brațul.

— Haide, Insurgento, spune el, făcându-mi din ochi.

— Poftim? îl întreb.

Îl apuc de braț și cobor din camion.

Deschide geanta pe care tocmai stătuse. E plină cu haine de culoare albastră. Le sortează, aruncându-ne mie și Christinei câteva. Eu primesc un tricou albastru strălucitor și o pereche de pantaloni din denim.

— Insurgent, spune el. Substantiv. O persoană care acțiunează în opoziție față de autoritatea instaurată, și care nu e în mod necesar privită ca un beligerant.

— Chiar trebuie să dai *tuturor* lucrurilor un nume? întrebă Cara, trecându-și mâna prin părul blond pentru a-și scutura firele de paie. Noi tocmai facem ceva și, întâmplător, facem asta în grup. Așa că nu e nevoie de o nouă denumire.

— Se întâmplă că îmi place împărțirea pe categorii, îi răspunde Fernando, arcuind o sprânceană neagră.

Mă uit la Fernando. Ultima dată când am pătruns în sediul unei facțiuni am făcut-o ținând un pistol în mână, și am lăsat în urma mea cadavre. Vreau ca, de data asta, să fie altfel. Am *nevoie* ca de data asta să fie altfel.

— Mie îmi place, spun. Insurgent. E perfect.

— Vezi? îi spune Fernando Carei. Nu sunt singurul.

— Felicitări, spune ea pe un ton sec.

Privesc lung la hainele mele Erudite, în timp ce alții își scot hainele de dedesubt.

— Bătoaso, nu e timp pentru modestie! spune Christina, aruncându-mi o privire aspră.

Știu că are dreptate, așa încât îmi scot cămașa roșie pe care o purtam și mă îmbrac cu cea albastră. Arunc o privire spre Fernando și Marcus, să mă asigur că nu se uită, și îmi schimb și pantalonii. Trebuie să-mi rulez de patru ori marginea jeansilor, și când le pun cureaua, se adună asemenea unui sac de hârtie boțită.

— Tocmai ți-a spus „Bătoaso”? întreabă Fernando.

— Da, îi spun. M-am transferat din Abnegație în Neînfricare.

— Ha! Se încruntă. Asta da schimbare. În zilele noastre, saltul acesta în personalitate între generații este aproape imposibil din punct de vedere genetic.

— Uneori, personalitatea n-are nimic de-a face cu alegerea facțiunii de către o persoană, îi spun eu, gândindu-mă la mama.

Ea a părăsit Neînfricarea nu fiindcă nu se potrivea, ci pentru că ar fi fost mai în siguranță să fie Divergentă în Abnegație. Și apoi mai e și Tobias, care a trecut la Neînfricați pentru a scăpa de tatăl lui.

— Sunt prea mulți factori de care trebuie să ții cont.

Să scape de bărbatul pe care l-am făcut aliatul meu. Simt un junghi de vinovăție.

— Continuă să vorbești așa, iar ei n-or să-și dea niciodată seama că tu nu ești cu adevărat Erudită, spune Fernando.

Îmi trec un pieptăn prin păr pentru a-l netezi, și apoi mi-l dau pe după urechi.

— Poftim! spune Cara.

Ea îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față și mi-o prinde la spate cu o agrafă din argint, după moda fetelor din Erudiție.

Christina ia armele pe care le-am adus cu noi și mă privește.

— Vrei una? mă întreabă. Sau ai prefera să iei dispozitivul paralizant?

Privesc lung la pistolul din mâna ei. Dacă nu iau dispozitivul, rămân complet lipsită de apărare în fața oamenilor care m-ar împușca bucuroși. Dacă-l iau, îmi recunosc slăbiciunea în fața lui Fernando, a Carei și a lui Marcus.

— Știi ce-ar zice Will? întreabă Christina.

— Ce? spun, cu vocea pierdută.

— El ar spune să treci peste asta, îmi răspunde ea. Să încetezi să mai fii atât de irațională și să iei tâmpitul ăsta de pistol.

Will n-avea răbdare cu iraționalii. Probabil că ea are dreptate; presupun că-l cunoștea mai bine decât mine.

Iar ea — care a pierdut pe cineva drag ei în acea zi, exact ca și mine — a fost capabilă să mă ierte, un act care trebuie să-i fi fost aproape imposibil. Dacă lucrurile ar fi stat invers, mie mi-ar fi fost imposibil. Deci, de ce îmi este atât de greu să mă iert?

Apuc pistolul pe care mi-l oferă Christina. Metalul este cald acolo unde l-a atins ea. Simt cum amintirea împușcării lui se iscă în mintea mea, și încerc să mi-o suprim. Dar nu poate fi suprimată. Dau drumul pistolului.

— Dispozitivul paralizant e o alegere extrem de bună, zice Cara, în timp ce își îndepărtează un fir de păr de pe mânecă. Dacă mă întrebi pe mine, Neînfricații oricum sunt fericiți să aibă orice fel de armă.

Fernando îmi dă dispozitivul. Mi-aș dori să-i pot comunica recunoștința mea Carei, dar ea nici nu se uită la mine.

— Și cum am să ascund eu dispozitivul? întreb.

— Nu-ți bate capul, îmi răspunde Fernando.

— Bine.

— Am face mai bine să mergem, zice Marcus, uitându-se la ceas.

Inima îmi bate atât de puternic, încât marchează pentru mine fiecare secundă, dar restul corpului îmi este amorțit. De-abia simt pământul. Nu mi-a mai fost niciodată atât de frică, și luând în considerare tot ce-am văzut în simulări și tot ce-am făcut în timpul atacului simulat, nu prea are sens.

Sau poate că are. Indiferent de ceea ce erau cei din Abnegație pe punctul de a arăta tuturor înaintea atacului, a fost destul să o facă pe Jeanine să ia măsuri drastice și îngrozitoare pentru a-i opri.

Iar acum, eu sunt pe cale să le termin munca, munca pentru care fosta mea facțiune a murit. Deci cu atât mai mult viața mea e în joc acum.

Eu și Christina conducem. Alergăm pe trotuarele curate și netede de pe Madison Avenue, depășind State Street, mergând spre Michigan Avenue.

Când mai avem doar o jumătate de stradă până la sediul Erudiției, mă opresc brusc.

În fața noastră, aliniat pe patru rânduri, stă un grup de oameni, cei mai mulți îmbrăcați în negru și alb, la jumătate de metru unul de celălalt, ținând armele pregătite. Clipesc, iar ei se transformă în Neînfricații care s-au aflat sub controlul simulării în sectorul Abnegației în timpul atacului simulat. *Vino-ți în fire! Vino-ți în fire vino-ți în fire vino-ți în fire...* Clipesc din nou, iar ei sunt din nou membrii Candorii — cu toate că unii dintre ei, îmbrăcați complet în negru, chiar seamănă cu Neînfricații. Dacă nu am grijă, n-am să mai știu unde mă aflu și în ce moment.

— O, Doamne! zice Christina. Sora mea, *părinții* mei... dacă ei...

Se uită la mine, și cred că îi cunosc gândurile, căci și eu am trăit așa ceva. *Unde-mi sunt părinții? Trebuie să-i găsesc.* Dar dacă părinții ei sunt asemenea acestor membri ai Candorii, sub efectul simulării și înarmați, ea nu poate să facă nimic pentru ei.

Mă întreb dacă Lynn se găsește și ea undeva printre aceștia.

— Ce ne facem? întreabă Fernando.

Pășesc spre cei din Candoare. Poate că nu sunt programați să tragă. Privesc în ochii sticloși ai unei femei îmbrăcate cu bluză albă și pantaloni negri. Arată de parcă tocmai s-ar fi întors de la lucru. Mai fac un pas.

Bum! Din instinct, mă arunc la pământ, acoperindu-mi capul cu brațele, și mă târăsc înapoi, la picioarele lui Fernando. El mă ajută să mă ridic.

— Ce părere ai despre hai să nu facem *asta*? mă întreabă el.

Mă aplec în față, nu prea tare, și arunc o privire pe aleea dintre clădirea de lângă noi și sediul Erudiților. Și pe această alee sunt prezenți cei din Candoare. N-aș fi surprinsă dacă ar exista un număr mare de membri ai Candorii care să înconjoare întregul complex de clădiri ale Erudiției.

— Mai există și o altă cale de acces spre sediul Erudiției? întreb eu.

— Nu vreuna de care să știu eu, zice Cara. Numai dacă nu cumva vrei să sari de pe un acoperiș pe altul.

Râde spunând asta, de parcă ar fi o glumă. Eu o privesc cu o sprânceană ridicată.

— Stai! zice ea. Nu cumva te gândești...

— La acoperiș? o întreb eu. Nu! La ferestre.

Mă duc în stânga, având grijă să nu avansez nici măcar un centimetru spre zona celor din Candoare. Clădirea din stânga se suprapune cu sediul Erudiției pe latura stângă din spate. Trebuie să existe câteva ferestre aflate față-n față. Cara murmură ceva despre nebunii de cascadori Neînfricați, dar aleargă după mine, iar Fernando, Marcus și Christina ne urmează. Încerc să deschid ușa din spate a clădirii, dar e încuiată.

Christina face un pas înainte și spune:

— Dați-vă înapoi!

Îndreaptă arma spre încuietoare. Îmi acopăr fața cu un braț când trage. Se aude un *bum!* și apoi un alt sunet puternic, efectele secundare ale trasului cu arma într-un spațiu atât de mic. Încuietoarea e spartă.

Deschid ușa și intru. Ne aflăm pe un coridor lung, placat cu gresie, cu uși pe ambele părți, unele deschise, altele închise. Când privesc în camerele deschise, văd șiruri de pupitre vechi și table pe pereți asemănătoare cu cele din sediul Neînfricării. Aerul miroase a mucegai, precum paginile dintr-o carte veche, amestecat cu miros de soluție de curățat.

— Asta a fost o clădire de birouri, zice Fernando, dar Erudiții au transformat-o într-o școală, pentru educația de după Alegere. După reparațiile majore de acum zece ani din sediul Erudiției — știi tu, când toate clădirile de vizavi de Millennium au fost unite? —, n-au mai predat aici. Prea vechi, dificil de modernizat.

— Mulțumesc pentru lecția de istorie, spune Christina.

Când ajung la capătul holului, intru într-una dintre clase, să văd unde mă aflu. Văd spatele sediului Erudiției, dar pe partea cealaltă a aleii nu există ferestre la parter.

Chiar în fața ferestrei, atât de aproape că, dacă aș întinde mâna pe fereastră, aș putea-o atinge, se află o copilă din

Candoare, care ține un pistol lung cât antebrațul ei. Stă atât de nemișcată, încât mă întreb dacă măcar respiră.

Îmi înalț capul pentru a vedea ferestrele de la primul etaj. Deasupra capului meu, în clădirea școlii există o mulțime de ferestre. În spatele sediului Erudiției există doar una. Și e la al treilea etaj.

— Vești bune, spun eu. Am găsit calea de acces în clădirea de vizavi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

NE ÎMPRĂȘTIEM CU TOȚII prin clădire în căutarea debaralelor îngrijitorilor, conform indicațiilor mele, pentru a găsi o scară. Aud teniși scârțâind pe gresie și strigăte de „Am găsit una — nu, stai, nu sunt decât găleți aici, las-o baltă” și „Cât de lungă trebuie să fie scara? Una cu câteva trepte nu ne e de folos, nu?”.

În timp ce caută, găsesc sala de clasă de la etajul al treilea a cărei fereastră dă spre fereastră Erudiților. Am avut nevoie de trei încercări pentru a o deschide pe cea potrivită.

Mă aplec deasupra aleii și strig:

— Hei!

Apoi mă las în jos pe cât de repede pot. Dar nu aud focuri de armă — *Bun, gândesc eu. Asta înseamnă că nu răspund la zgomote.*

Christina intră în clasă cu o scară sub braț și cu alta ținută la spate.

— Am găsit una! Cred că va fi suficient de lungă dacă o extindem.

Încearcă să se întoarcă prea repede, și scara îl lovește pe Fernando în umăr.

— Of! Iartă-mă, Nando!

Lovitura i-a strâmbat ochelarii. Îi zâmbește Christinei și și-i scoate, îndesându-i în buzunar.

— Nando? îl întreb. Am crezut că Erudiților nu le plac diminutivele.

— Când o fată frumușică te strigă folosind un diminutiv, spune el, e de bun-simț să-i răspunzi.

Christina privește în altă parte, și la început cred că a roșit, dar apoi îi văd fața strâmbându-i-se, ca și când ar fi pocnit-o, nu ar fi complimentat-o. E prea curând după moartea lui Will pentru a flirta cu ea.

O ajut să îndrepte capătul scării prin fereastra clasei și vizavi, peste spațiul dintre clădiri. Marcus ne ajută să o stabilizăm. Fernando chiuie când scara atinge fereastra Erudiților de dincolo.

— E timpul să spargem geamul, spun eu.

Fernando scoate din buzunar dispozitivul de spargere a sticlei și mi-l oferă.

— Probabil că țintești cel mai bine.

— N-aș conta pe asta, spun eu. Brațul meu drept este încă nefuncțional. Ar trebui să arunc cu stânga.

— O fac eu, zice Christina.

Apasă butonul din partea laterală a dispozitivului și-l aruncă pe partea cealaltă. Îmi împreunez mâinile așteptând ca acesta să aterizeze. Se leagănă pe pervaz și se rostogolește spre geam. O lumină portocalie clipește, și, deodată, fereastra — și ferestrele de dedesubt, și cea de lângă ea — se sparg în sute de mici cioburi care cad ca o ploaie peste cei din Candoare, aflați dedesubt.

În același timp, membrii Candorii se răsucesc și trag în sus. Toți cei din jurul meu se aruncă la pământ, dar eu rămân în picioare, o parte din mine minunându-se de perfecta sincronizare, cealaltă parte fiind dezgustată de modul în care Jeanine Matthews a mai transformat încă o facțiune, făcându-i pe oameni părți ale unei mașinării. Nici măcar nu nimeresc ferestrele clasei, și cu atât mai mult gloanțele nu pătrund în încăpere.

Când cei din Candoare nu mai trag, arunc o otheadă înspre ei. Au revenit în pozițiile inițiale, jumătate dintre ei privind spre Maddison Avenue, cealaltă jumătate spre Washington Street.

— Ei reacționează numai la mișcare, așa că... să nu cădeți de pe scară, spun eu. Cel care trece primul va asigura scara și pe partea cealaltă.

Remarc că Marcus, care se presupune că ar trebui să se ofere într-un mod altruist pentru orice însărcinare, nu doarește să fie voluntar.

— Marcus, astăzi nu te simți prea Bățos? îl întreabă Christina.

— Dac-aș fi în locul tău, aș avea grijă pe cine insult, spune el. Sunt în continuare singura persoană care poate găsi ceea ce căutați.

— Asta e o *amenințare*?

— Mă duc eu, spun, înainte ca Marcus să poată răspunde. Și eu sunt parțial Bățoasă, nu-i așa?

Îmi vâr dispozitivul paralizant în betelia jeanșilor și mă urc pe un pupitru pentru a ajunge la fereastră. Christina ține scara într-o parte, în timp ce eu mă urc pe ea și pornesc înainte.

Odată ce am trecut de fereastră, îmi poziționez picioarele pe muchiile înguste ale scării, iar mâinile pe trepte. Scara pare

să fie relativ solidă și stabilă, atât cât poate fi aluminiul. Scârțâie și se lasă sub greutatea mea. Încerc să nu mă uit în jos la cei din Candoare; încerc să nu mă gândesc la armele lor ridicate care ar putea trage în mine.

Respirând sacadat, privesc spre destinația mea, fereastra Erudiților. Mai am câteva trepte. Adie un vânt care mă împinge într-o parte și mă gândesc la cățărutul pe roata din carusel alături de Tobias. Atunci el m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul. Acum nu mai are cine să mă sprijine.

Cu coada ochiului zăresc pământul, trei etaje mai jos, cărămizile mai mici decât ar trebui să fie, și rândurile celor din Candoare, cei pe care i-a transformat Jeanine în sclavi. Brațele, în special dreptul, mă dor pe măsură ce înaintez.

Scara își schimbă centrul de greutate, apropiindu-se de marginea ramei ferestrei de pe cealaltă parte.

Christina ține unul dintre capete nemișcat, dar ea n-are cum să împiedice scara să nu alunece de pe celălalt pervaz. Scrâșnesc din dinți și încerc să n-o clatin prea mult, dar nu-mi pot mișca ambele picioare în același timp. Trebuie să las scara să se legene puțin. Mai am patru trepte.

Scara se înclină spre stânga, și apoi, când îmi mișc piciorul drept înainte, ratez marginea treptei.

Țip când mă răstorn pe-o parte, strângând scara în brațe, iar piciorul mi se leagănă în aer.

— Ești bine? strigă Christina din spatele meu.

Nu-i răspund. Îmi ridic piciorul și îl strâng sub mine. Căderea mea a făcut ca scara să alunece și mai departe de pervaz. Acum se sprijină doar pe un milimetru de beton. Mă hotărâsc să mă mișc mai repede. Mă arunc spre pervazul de vizavi exact când scara alunecă. Mă prind cu mâinile de pervaz, iar

betonul îmi zgârie degetele care-mi susțin greutatea corpului. În urma mea se aud mai multe țipete.

Scrâșnesc din dinți în timp ce mă ridic, umărul drept zvâcnindu-mi îngrozitor. Lovesc cu piciorul în peretele de cărămidă, sperând că mă va ajuta să mă ridic, dar nu-mi este de folos. Țip printre dinți în timp ce mă salt în sus, peste pervaz, jumătate din corp în clădire, iar cealaltă jumătate încă atârând. Din fericire, Christina n-a lăsat scara să cadă prea mult. N-a tras nimeni din Candoare în mine.

Cu un ultim efort, mă trag în încăpere. E o baie. Cad pe podea pe umărul stâng, și în ciuda durerii atroce, încerc să respir. De pe frunte îmi picură broboane de sudoare.

O femeie Erudită iese dintr-o cabină de toaletă, iar eu mă ridic în picioare, scot dispozitivul și-l îndrept spre ea, fără să mă gândesc.

Ea înlemnește, ridică brațele, are hârtie igienică lipită de papuc.

— Nu trage!

Ochii îi ies din orbite.

Apoi îmi amintesc că sunt îmbrăcată ca Erudiții. Pun dispozitivul pe marginea unei chiuvete.

— Scuze, îi spun.

Încerc să adopt vorbirea formală comună Erudiților.

— Sunt puțin bulversată de tot ceea ce se întâmplă. Am intrat din nou pentru a recupera unele dintre rezultatele testelor noastre din... Laboratorul 4A.

— Ah! spune femeia. Asta pare... mai degrabă lipsit de înțelepciune.

— Datele sunt de importanță maximă, îi spun, încercând să par la fel de arogantă ca unii dintre Erudiții pe care i-am

cunoscut. Cred că aş prefera să nu le abandonez pentru a fi ciuruite de gloanțe.

— Nu e treaba mea să te împiedic să încerci să le recuperezi, zice ea. Acum te rog să mă scuzi, dar mă duc să mă spăl pe mâini și să mă adăpostesc.

— Sună bine, îi zic.

Mă hotărâsc să nu-i spun că are hârtie igienică lipită de pantof.

Mă întorc la fereastră. Dincolo de alee, Christina și Fernando încearcă să ridice din nou scara și să o pună pe pervaz. Deși brațele și mâinile mă dor, mă aplec pe fereastră și apuc capătul celălalt al scării și-l așez pe pervaz. Apoi îl țin nemișcat în timp ce Christina se târăște pe scară. De data asta, scara e mai stabilă, iar Christina reușește să traverseze fără probleme.

Mă înlocuiește și ține scara în timp ce eu blochez ușa cu tomberonul de gunoi, astfel încât să nu mai poată intra nimeni. Apoi las să curgă apă rece pe degete pentru a le calma.

— Tris, e destul de inteligent, spune ea.

— Nu trebuie să pari atât de surprinsă.

— Doar că... Se oprește. Ai avut aptitudini și pentru Erudiție, nu-i așa?

— Contează? o întreb eu cam brutal. Acum toate facțiunile sunt distruse, iar totul a fost de la bun început o prostie.

N-am spus nicicând ceva asemănător. Nici măcar n-am gândit. Dar, spre surprinderea mea, descopăr că și cred asta — surprinsă să descopăr că sunt de acord cu Tobias.

— Nu încercam să te insult, spune Christina. Să ai aptitudini pentru Erudiție nu e un lucru rău. Mai ales acum.

— Scuze. Sunt doar... tensionată. Asta-i tot.

Marcus intră pe fereastră și se lasă la podea. Cara este surprinzător de agilă — trece peste trepte de parcă ar ciupi coardele unui banjo, atingându-le ușor pe fiecare înainte să treacă la următoarea.

Fernando va fi ultimul, iar el se va găsi în aceeași situație în care am fost și eu, cu scara asigurată numai într-o parte. Mă apropii de fereastră pentru a-i putea spune să se oprească dacă văd că scara alunecă.

Fernando, despre care n-aș fi crezut să aibă probleme, se mișcă mai ciudat decât oricine altcineva. Probabil că și-a petrecut toată viața în fața unui computer sau a unei cărți. Se târăște înainte, roșu la față, și se ține atât de strâns de trepte, încât mâinile îi devin purpurii.

La jumătatea distanței, văd cum îi alunecă ceva din buzunar. Ochelarii.

Strig:

— Fernan...

Dar e prea târziu.

Ochelarii cad, se lovesc de marginea scării, și apoi ajung pe pământ. La unison, cei din Candoare se răsucesc și trag în sus. Fernando țipă și se prăbușește pe scară. Un glonț l-a lovit în picior. N-am văzut unde au pătruns celelalte, dar îmi dau seama când văd sângele picurând printre treptele scării că l-au nimerit într-un organ vital.

Fernando privește lung la Christina, pământiu la față. Christina se năpustește pe fereastră, vrând să-l apuce.

— Nu fi proastă! îi zice el, cu vocea slabă. Lasă-mă!

Acesta este ultimul lucru pe care îl mai spune.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

CHRISTINA SE ÎNTOARCE în încăpere. Noi încă nu ne-am revenit din șoc.

— Nu vreau să fiu lipsit de sensibilitate, zice Marcus, dar trebuie să plecăm înainte ca Neînfricații și cei fără facțiune să intre în această clădire. Dacă nu cumva deja au făcut-o.

Aud bătăi la geam și întorc capul rapid într-o parte, pentru o fracțiune de secundă crezând că e Fernando care încearcă să intre. Dar e doar ploaia.

O urmărm pe Cara și ieșim din baie. Acum ea e liderul nostru. Ea cunoaște cel mai bine sediul Erudiției. După ea iese Christina, apoi Marcus, și eu la urmă. Ușa băii dă spre un hol care seamănă cu toate celelalte holuri ale Erudiților: alb, strălucitor, steril.

Dar aici se înregistrează mult mai multă activitate decât am văzut eu vreodată. Oameni îmbrăcați în albastrul Erudiților trec înapoi și-ncolo, singuri sau în grupuri, strigând unii la alții lucruri de genul: „Sunt la intrare! Urcați cât mai sus puteți!” și „Au defectat lifturile! Fugiți spre scări!” Abia acum,

când mă aflu în plin haos, îmi amintesc că am uitat dispozitivul paralizant în baie. Sunt din nou dezarmată.

Pe lângă noi trec și trădători Neînfricați, deși ei sunt mai puțin agitați decât Erudiții. Mă întreb ce fac în acest haos Johanna, Prietenia și Abnegația. Îngrijesc răniții? Sau stau între armele Neînfricaților și nevinovații Erudiții, încasând gloanțele de dragul păcii?

Mă cutremur. Cara ne duce spre o scară din spate, și ne alăturăm unui grup de Erudiți îngroziți, urcând unu, două, trei rânduri de trepte. Apoi, Cara se împinge cu umărul într-o ușă aflată pe palier, ținându-și pistolul la piept.

Recunosc acest etaj.

Este etajul meu.

Gândurile îmi devin lente. Aproape că am murit aici. Mi-am dorit să mor aici.

Încetinesc și rămân în urmă. Nu-mi revin din amețeală, cu toate că pe lângă mine oamenii continuă să alerge, iar Marcus îmi strigă ceva, dar vocea lui sună înăbușit. Christina se întoarce și mă înșfacă, târându-mă spre CONTROL-A.

Înăuntrul camerei de control, zăresc ca prin ceață șiruri de calculatoare; o peliculă îmi acoperă parcă ochii. Încerc să clilesc pentru a o înlătura. Marcus se așază în fața unuia dintre calculatoare, iar Cara în fața altuia. Ei vor trimite toate datele din calculatoarele Erudiților către calculatoarele celorlalte facțiuni.

În spatele meu se deschide ușa.

Și îl aud pe Caleb spunând:

— Ce faceți aici?

* * *

Vocea lui mă trezește. Mă întorc și privesc drept la arma lui.

Are ochii mamei — de un verde spălăcit, aproape cenușiu, deși cămașa lui albastră îi face să aibă o culoare mai intensă.

— Caleb! spun eu. Ce vrei?

— Mă aflu aici pentru a vă opri din ceea ce faceți!

Vocea îi tremură, la fel și pistolul din mâini.

— Noi am venit să salvăm datele Erudiților pe care cei fără facțiuni doresc să le distrugă, îi spun. Nu cred că vrei să ne oprești.

— Asta nu-i adevărat, spune el. Face un gest cu capul spre Marcus. De ce să-l fi adus pe el, dacă nu pentru a încerca să găsiți altceva? Ceva mult mai important pentru el decât toate datele Erudiților laolaltă?

— Ea ți-a spus *ție* despre asta? întrebă Marcus. *Ție*, unui copil?

— La început nu mi-a spus, zice Caleb. Dar n-a vrut ca eu să aleg o tabără fără să cunosc faptele.

— Faptele, zice Marcus, sunt că ea e îngrozită de realitate, și că cei din Abnegație nu sunt. Și nici sora ta nu e. Spre cinstea ei.

Mă încrunt. Chiar și când îmi face complimente, îmi vine să-l pocnesc.

— Sora mea, zice Caleb pe un ton blând, uitându-se din nou la mine, nu știe în ce se bagă. Nu știe ce este ceea ce tu vrei să le arăți tuturor... nu știe că va distruge *totul*!

— Suntem aici cu un anumit scop! Marcus aproape că țipă acum. Ne-am îndeplinit misiunea, și acum e timpul ca noi să înfăptuim lucrul pentru care am fost trimiși aici!

Nu cunosc scopul sau misiunea la care se referă Marcus, dar Caleb pare să fie în cunoștință de cauză.

— *Noi n-am fost trimiși aici, zice Caleb. Noi n-avem nicio răspundere față de nimeni, ci doar față de noi înșine.*

— La genul acesta de gândire egoistă am ajuns să mă aștept din partea celor care au petrecut prea mult timp în preajma lui Jeanine Matthews. Ești atât de puțin dispus să renunți la confortul adus de egoismul care te stoarce de umanitate!

Nu vreau să mai aud. În timp ce Caleb se uită lung la Marcus, eu mă întorc și-l pocnesc peste mână. Impactul îl șochează și scapă arma. O trimit cu un șut în cealaltă parte a încăperii.

— Beatrice, trebuie să ai încredere în mine, spune el, cu bărbia tremurând.

— După ce ai ajutat-o să mă tortureze? După ce aproape că ai lăsat-o să mă *omoare*?

— N-am ajutat-o să te tor...

— Însă cu siguranță n-ai oprit-o! Erai chiar acolo și pur și simplu *priveai*...

— Dar ce-aș fi putut face? Ce...

— Ai fi putut măcar să *încerci*, lașule!

Strig atât de tare, încât mă înroșesc la față și îmi țâșnesc lacrimi din ochi.

— Să fi încercat, și să nu fi reușit, fiindcă mă iubești!

Îcnesc, doar ca să respir normal. Nu aud decât zgomotul tastelor în timp ce Cara lucrează la ceea ce trebuie. Caleb nu pare să aibă un răspuns. Privirea imploratoare îi dispare încetul cu încetul, înlocuită de una pustie.

— Nu veți găsi aici ceea ce căutați, spune el. Ea n-ar păstra fișiere atât de importante în niște calculatoare la care are acces toată lumea. Ar fi illogic.

— Deci nu le-a distrus? întrebă Marcus.

Caleb scutură din cap.

— Ea nu crede în distrugerea informațiilor. Numai în ascunderea lor.

— Ei bine, slavă Domnului! zice Marcus. Unde le ține?

— N-am să vă spun, zice Caleb.

— Cred că știu eu, spun.

Caleb a zis că ea n-ar păstra informațiile într-un calculator la care are acces toată lumea. Așadar, probabil că el vrea să spună că le ține într-un calculator personal: fie în cel aflat în biroul ei, fie în cel aflat în laboratorul despre care mi-a povestit Tori.

Caleb nu se uită la mine.

Marcus ridică revolverul lui Caleb și-l răsucește în mână în așa fel încât patul armei îi iese din pumn. Apoi îl ridică și-l pocnește pe Caleb în maxilar. Caleb își dă ochii peste cap și cade la podea.

Nu vreau să știu cum și-a perfecționat Marcus această mișcare.

— Nu putem să-l lăsăm să alerge să le spună tuturor ce facem, zice Marcus. Să mergem! Cara poate să aibă grijă de restul, bine?

Cara încuviințează, fără să-și ridice privirea de la calculator. Cu o senzație de greutate în stomac, îi urmez pe Marcus și pe Christina. Ieșim din camera de control și ne îndreptăm spre scări.

* * *

De data asta, holul este pustiu. Pe gresie se văd urme de pași și bucăți de hârtie. Alergăm în șir spre scări. Mă uit lung la ceafa lui, unde i se vede forma craniului prin părul tuns scurt.

Când îl privesc, nu văd decât o curea care se leagă înănspre Tobias și patul unui pistol care-l lovește pe Caleb în

maxilar. Nu-mi pasă că pe Caleb l-a durut — și eu aș fi făcut la fel —, dar faptul că el este simultan un bărbat care știe cum să rănească oameni, și un bărbat care face paradă de altruismul său de lider al Abnegației, mă face brusc să mă enervez, încât nu mai văd bine.

Mai ales fiindcă eu am fost cea care l-a preferat. L-am preferat *pe el* lui Tobias.

— Fratele tău este un trădător, spune Marcus când cotim. Merita mai mult de-atât. Nu trebuie să mă privești așa.

— Taci! zbier, izbindu-l de perete.

E prea surprins să reacționeze.

— Te urăsc, știi asta! Te urăsc pentru ceea ce i-ai făcut lui, și *nu* mă refer la Caleb. Mă aplec mai aproape de fața lui și șoptesc: Și dacă poate n-am să te-mpușc cu mâna mea, cu siguranță n-am să intervin dacă va încerca cineva să te omoare, așa că mai bine te-ai ruga lui Dumnezeu să n-ajungem în situația asta!

Se uită lung la mine, aparent indiferent. Îi dau drumul și pornesc din nou spre scări, cu Christina urmându-mă îndeaproape și cu Marcus la câțiva pași în urmă.

— Încotro ne ducem? întreabă ea.

— Caleb a spus că ceea ce căutăm nu vom găsi pe un calculator la care are acces toată lumea, așa că trebuie să fie într-unul personal. Din câte știu, Jeanine are două calculatoare personale, unul în biroul ei și altul în laborator, spun eu.

— Deci spre care ne îndreptăm?

— Tori mi-a spus că laboratorul lui Jeanine e protejat cu cele mai nebunești măsuri de securitate, îi zic. Iar eu am fost în biroul ei; e camera de alături.

— Deci în cazul ăsta... spre laborator.

— La ultimul etaj.

Ajungem la ușa care dă spre scări și, când o deschidem, un grup de Erudiți, care include și copii, aleargă în jos pe scări. Mă țin de balustradă și, dând din coate, îmi fac loc cu forța printre ei, fără să le privesc fețele, de parcă n-ar fi oameni, ci doar o masă pe care trebuie să o împing la o parte.

Mă aștept ca șuvoiul să înceteze, dar de pe palierul următor mai coboară și alții, un torent constant de oameni îmbrăcați în albastru, în lumina albastră slabă, albul ochilor lor fiind strălucitor ca becurile, prin contrast cu orice altceva. Vaietele lor îngrozite reverberează de sute de ori în zidurile de beton, țipetele demonilor cu ochi strălucitori.

Când ajungem la etajul al șaptelea, mulțimea se rărește și apoi dispare. Îmi trec mâinile peste brațe pentru a mă scutura de fantomele părului, mânecilor și pielii care s-au atins de mine pe drum. De unde ne aflăm văd capătul scărilor.

De asemenea văd și trupul unui paznic, cu brațul atârnat peste marginea unei trepte, și stând deasupra lui se află un bărbat fără facțiune, care are un petic peste ochi.

Edward.

* * *

— Ia te uită cine vine! zice Edward.

El stă în capul unui șir scurt de scări, de numai șapte trepte, iar eu stau la baza lor. Paznicul trădător Neînfricat zace între noi, cu ochii sticloși, având o pată de culoare întunecată pe piept acolo unde cineva — probabil Edward — l-a împușcat.

— Ciudată ținută pentru cineva care se presupune că disprețuiește Erudiția, spune el. Am crezut că trebuia să fii acasă, așteptându-ți prietenul să se-ntoarcă erou?

— După cum ți-ai dat seama, îi spun eu, urcând o treaptă, asta n-avea să se întâmple niciodată.

Lumina albastră aruncă umbre pe obrajii lui Edward. Duce mâna la spate.

Dacă el e aici, asta înseamnă că și Tori e aici. Ceea ce înseamnă că Jeanine ar putea fi deja moartă.

O simt pe Christina în spatele meu; îi aud respirația.

— O să trecem de tine, îi spun, urcând încă o treaptă.

— Mă cam îndoiesc, răspunde el.

Își înșfacă arma. Eu mă arunc înainte, peste paznicul căzut. El trage, dar mâinile mele îl țin deja de încheietură, astfel încât ratează. Urechile îmi țiuie și încerc să-mi recapăt echilibrul stând pe spatele paznicului mort.

Peste capul meu, Christina îi trage un pumn. Îl nimerește în nas. Nu-mi pot recăpăta echilibrul, așa încât cad în genunchi, vârându-mi și mai adânc unghiile în încheietura lui. Își desprinde mâna din strânsoarea mea și trage din nou, nimerind-o pe Christina în picior.

Gemând, Christina își scoate pistolul și trage. Glonțul îl nimerește într-o parte. Edward țipă și scapă arma, căzând în față. Aterizează deasupra mea, iar eu mă lovesc cu capul de una dintre treptele de ciment. Simt în spate arma paznicului mort. Marcus ia pistolul lui Edward și ne amenință pe amândoi cu el.

— Ridică-te, Tris, spune el. Și lui Edward: Tu! Nu mișca!

Mâna mea caută colțul unei trepte și mă strecor, ieșind dintre Edward și paznicul mort. Edward se ridică așezându-se pe paznic — de parcă acesta ar fi vreo *pernă* —, punându-și ambele mâini pe rană.

— Ești bine? o întreb pe Christina.

Fața ei se contorsionează.

— *Ahh!* Da. M-a atins doar, n-a pătruns până la os.

Întind mâna spre ea, să o ajut să se ridice.

— Beatrice! spune Marcus. Trebuie să o lăsăm aici.

— Cum adică să o *lăsăm*? vreau eu să știu. Nu putem pleca! S-ar putea întâmpla ceva groaznic!

Marcus mă împunge cu degetul arătător în stern, în spațiul dintre clavicule, și se apleacă spre mine.

— Ascultă-mă! îmi spune el. Jeanine Matthews cu siguranță că s-a retras în laboratorul ei de la primul semn de atac, întrucât este cea mai sigură încăpere din această clădire. În orice clipă, ea poate hotărî că Erudiția a pierdut și că e mai bine să șteargă toate datele decât să riște ca oricine altcineva să le găsească, făcând astfel inutilă misiunea noastră.

Iar eu îi voi fi pierdut pe toți: pe părinți, pe Caleb și, în cele din urmă, pe Tobias, care nu mă va ierta niciodată că am colaborat cu tatăl lui, mai ales dacă nu voi avea nicio modalitate prin care să-i demonstrez că a meritat să o fac.

— O vom lăsa pe prietena ta aici.

Are o respirație urât mirositoare.

— Și mișcă-te, dacă nu cumva ai prefera să mă duc singur!

— Are dreptate, spune Christina. N-avem timp. Eu rămân aici, să-l împiedic pe Ed să vină după voi.

Încuviințez. Marcus își ia degetul de pe pieptul meu, lăsând în urmă un cerc dureros. Mă frec pentru a înlătura durerea și deschid ușa din capătul palierului. Privesc în urma mea înainte de a trece dincolo de ea, iar Christina îmi oferă un zâmbet îndurerat, ținându-și mâna apăsată pe coapsă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

URMĂTOAREA ÎNCĂPERE seamănă mai mult a hol: e largă, placcată cu gresie albastră, cu tavan și pereți albaștri, toate în aceeași nuanță. Totul strălucește, dar nu-mi dau seama de unde provine lumina.

La început nu văd nicio ușă, dar după ce ochii mi se adaptează la șocul culorii, văd un dreptunghi pe peretele din stânga și altul pe peretele din dreapta. Doar două uși.

— Trebuie să ne despărțim, îi spun. Nu avem timp să le încercăm pe fiecare împreună.

— Pe care o preferi? mă întreabă Marcus.

— Pe cea din dreapta, îi spun. Stai, nu! Stânga.

— Bine. Mă duc eu în dreapta.

— Dacă eu găsesc calculatorul, îi spun, ce trebuie să caut?

— Dacă găsești calculatorul, o să dai de Jeanine. Presupun că ai câteva metode prin care să o convingi să facă ceea ce vrei tu. La urma urmelor, ea nu este obișnuită cu durerea, îmi spune el.

Dau din cap a încuviințare. Ne îndreptăm cu același pas, fiecare spre ușa lui. Acum o clipă aș fi spus că ar fi o ușurare

să mă despart de Marcus, dar faptul că sunt pe cont propriu constituie partea lui de vină. Dacă nu reușesc să trec prin măsurile de securitate pe care fără îndoială că Jeanine le-a luat pentru a ține la distanță intrușii? Ce se întâmplă dacă reușesc cumva să trec, dar nu găsesc fișierul care trebuie?

Pun mâna pe clanță. Nu pare să existe vreo încuietoare. Când Tori mi-a zis de măsurile nebunești de securitate, m-am gândit că s-a referit la aparate care scanează retina și parole și încuietori, dar până una, alta, totul e deschis.

De ce mă îngrijorează asta?

Deschid ușa mea, iar Marcus o deschide pe a lui. Facem schimb de priviri. Pătrund în încăperea.

* * *

Camera, asemenea holului, e albastră, dar aici e limpede de unde provine lumina. Aceasta strălucește în centrul fiecărui panou, pe tavan, podea și pereți.

Când ușa se închide în urma mea, aud un zgomot ca de încuietoare. Apuc din nou clanța, și apăs pe ea cât de tare pot, dar nu se mișcă. Sunt blocată aici.

Luminițe strălucitoare, penetrante, mă învăluie din toate unghiurile. Pleoapele mele nu ajung pentru a le bloca, astfel încât trebuie să-mi apăs palmele pe ochi.

Aud o voce caldă, de femeie:

— Beatrice Prior, a doua generație. Facțiunea de origine: Abnegație. Facțiunea aleasă: Neînfricare. Divergent confirmat.

De unde știe încăperea asta cine sunt?

Și ce vrea să însemne „a doua generație”?

— Statutul: intrusă.

Aud un clic, și îmi dau la o parte degetele, suficient cât să văd dacă luminile s-au stins. Nu s-au stins, dar din niște

dispozitive montate în tavan încep să iasă vapori colorați. Instinctiv, îmi duc mâna la gură. În câteva secunde, privesc uimită printr-o ceață albastră. Iar apoi nu mai văd nimic. Acum stau într-un întuneric atât de adânc, încât atunci când îmi ridic mâna la nivelul ochilor, nici măcar n-o văd. Ar trebui să merg înainte și să caut o ușă pe partea opusă, dar mă tem să mă mișc — cine știe ce mi s-ar putea întâmpla dacă fac asta?

Dar apoi se aprind luminile, și eu mă aflu în camera de antrenament a Neînfricaților, în cercul în care obișnuiam să ne luptăm — am atât de multe amintiri amestecate legate de acest cerc, unele triumfătoare — învingând-o pe Molly —, iar altele neplăcute — Peter pocnindu-mă până când m-a lăsat lată. Adulmec, iar aerul miroase la fel, a transpirație și a praf.

Pe partea opusă cercului există o ușă care nu aparține acestui loc. Privesc încruntată spre ea.

— Intruso, spune vocea, iar acum pare a fi a lui Jeanine, dar ar putea fi imaginația mea. Ai cinci minute să ajungi la ușă înainte ca otrava să-și facă efectul.

— *Poftim?*

Dar știi ce a spus. Otravă. Cinci minute. N-ar trebui să fiu surprinsă; asta-i lucrătura lui Jeanine, la fel de lipsită de conștiință precum este și ea. Tremur și mă întreb dacă e otrava, dacă otrava deja a început să-și facă efectul asupra creierului meu.

Concentrează-te! Nu pot să ies; trebuie să merg înainte, sau ...

Sau nimic. Trebuie să merg înainte.

Pornesc spre ușă și în cale îmi apare cineva. O fată scundă, subțirică și blondă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Ea sunt eu.

O reflexie? Fac cu mâna să văd dacă mă imită. Nu mă imită.

— Bună, îi spun.

Nu-mi răspunde. Nici n-am crezut că o va face.

Ce-i asta? Înghit cu putere pentru a-mi desfunda urechile, în care parcă aş avea vată. Dacă Jeanine a creat asta, probabil că e un test de inteligență sau de logică, ceea ce înseamnă că va trebui să gândesc limpede, ceea ce înseamnă că va trebui să mă calmez. Îmi împreunez mâinile la piept, și apăs, sperând că apăsarea mă va face să mă simt în siguranță, asemenea unei îmbrățișări.

Nu se întâmplă așa.

Fac un pas la dreapta, pentru a vedea mai bine ușa, și dublura mea sare și ea în lateral, zgâriind pământul cu pantofii, pentru a-mi bloca din nou calea.

Cred că știu ce se va întâmpla dacă pornesc spre ușă, dar trebuie să încerc. O rup la fugă, intenționând să mă strecur pe lângă ea, dar ea e pregătită: mă apucă de umărul rănit și mă dă deoparte. Țip atât de tare, încât mă ustură gâtul; am senzația că niște cuțite mă înjunghie din ce în ce mai adânc în partea dreaptă. Când cad în genunchi, ea mă pocnește în stomac și mă prăbușesc la podea, înghițind praf.

Asta, îmi dau seama, ținându-mă de stomac, este exact ceea ce aş fi făcut și eu dacă aş fi fost în poziția ei. Ceea ce înseamnă că, pentru a o învinge, trebuie să mă gândesc la un mod de a mă învinge pe mine. Și cum aş putea fi o luptătoare mai bună decât mine, dacă ea cunoaște aceleași strategii pe care le știu și eu și este la fel de deșteaptă și are aceleași abilități pe care le am și eu?

Pornește din nou spre mine, așa că mă ridic în picioare și încerc să uit de durerea din umăr. Inima îmi bate mai repede.

Vreau s-o pocnesc, dar o face ea prima. Evit în ultima secundă, iar pumnul ei mă lovește în ureche, dezechilibrându-mă.

Dau înapoi câțiva pași, sperând că nu mă va urmări, dar o face. Vine din nou spre mine, se aruncă din nou asupra mea, de data asta înșfăcându-mă de umeri și trăgându-mă în jos, spre genunchiul ei îndoit.

Îmi pun mâinile între stomacul meu și genunchiul ei, și împing cât de tare pot. Nu se aștepta la asta; se dă înapoi clătinându-se, dar nu cade.

Alerg spre ea, și îmi dau seama că dorința de a-i da un șut este, de asemenea, și dorința ei. Mă răsucesc, evitându-i piciorul.

În clipa în care doresc ceva, și ea dorește același lucru. În cel mai bun caz, ea și cu mine putem fi la egalitate — dar trebuie să o *înving*. Pentru a supraviețui.

Încerc să-mi duc gândul până la capăt, dar ea se aruncă asupra mea din nou, încruntându-se din pricina concentrării. Mă apucă de braț, și la fel procedez și eu, așa încât suntem antebraț lângă antebraț.

Ne smucim în același timp coatele înapoi, și apoi le repezim înainte. Mă aplec în ultima clipă, dar cotul meu o pocnește în gură. Țipăm amândouă. Sângele care îi țâșnește ei din buză îmi curge mie pe antebraț. Strânge din dinți și țipă, aruncându-se spre mine, mai violent decât m-aș fi așteptat.

Greutatea ei mă răstoarnă. Mă țintuiește la podea cu genunchii și încearcă să-mi tragă un pumn în față, dar îmi încrucișez brațele în față. Pumnii ei se izbesc în brațele mele, cu forța unui bolovan.

Expirând puternic, o apuc de încheietura mâinii și observ că văd puncte negre în fața ochilor. *Otravă*.

Concentrează-te!

În timp ce se zbate să se elibereze, îmi ridic genunchiul la piept. Apoi o împing în spate, gemând de efort, până când pot să-mi lipesc piciorul de stomacul ei. O împing înapoi, cu fața arzându-mi.

Ghicitoare logică: într-o luptă între două părți perfect egale, cum poate una să câștige?

Răspunsul: una nu poate.

Se ridică în picioare și își șterge sângele de pe buze.

Prin urmare: trebuie să nu fim perfect egale. Deci ce ne diferențiază?

Vine din nou spre mine, dar am nevoie de mai mult timp să gândesc, astfel încât la fiecare pas pe care ea îl face înainte, eu fac unul înapoi. Încăperea se clatină, apoi se răsucește, iar eu mă arunc într-o parte, încercând să mă echilibrez cu mâinile.

Ce ne diferențiază? Avem aceeași greutate, același nivel de abilitate, același mod de gândire ...

Văd ușa peste umărul ei și îmi dau seama: avem scopuri diferite. Eu *trebuie* să ies pe ușa aia. Ea trebuie s-o apere. Dar chiar și într-o simulare, nu se poate ca ea să fie la fel de disperată pe cât sunt eu. Alerg spre marginea cercului, unde există o masă. Cu o clipă în urmă era goală, dar cunosc regulile simulării și știu cum să le controlez. De îndată ce mă gândesc la asta, apare un pistol.

Mă izbesc de masă, punctele negre împiedicându-mă să o văd bine. Nici măcar nu mă doare când mă lovesc de ea. Am senzația că inima îmi bate pe față, ca și când s-ar fi desprins de legăturile ei din piept și ar fi început să migreze spre creier.

De cealaltă parte a încăperii, în fața dublurii mele apare o armă pe pământ. Amândouă întindem mâna după arme.

Percep greutatea armei, și netezimea acesteia, și uit de ea; uit de otravă; uit de toate.

Am senzația că sunt strânsă de gât. Din pricina lipsei de aer, capul îmi bubuie, și simt bătăile inimii pretutindeni.

Între mine și ținta mea nu mai stă dublura mea, ci Will.

Nu, nu! Nu poate fi Will. Mă forțez să respir. Otrava împiedică oxigenul să ajungă la creier. Este doar o halucinație în cadrul unei simulări. Expir suspinând.

Pentru o clipă, îmi văd dublura din nou, tremurând vizibil, ținând pistolul cât mai depărtat de corp. E la fel de slabă ca mine. Nu, nu la fel de slabă, pentru că ea nu orbește și nu rămâne fără aer, dar aproape la fel de slabă, aproape.

Apoi Will se întoarce, cu privirea goală, indusă de simulare, cu părul lui blond ca un halou în jurul capului. Ziduri de cărămidă apar din toate părțile, dar în spatele lui e ușa — ușa care mă separă de tata și de fratele meu.

Nu, nu, e ușa care mă separă de Jeanine și de țelul meu.

Trebuie să trec pe ușa aia. *Trebuie.*

Ridic pistolul, deși mă doare umărul când o fac, și îmi prind o mână cu cealaltă pentru a nu-mi tremura.

— Îmi...

Mă înec, și lacrimile îmi curg pe obraji, îmi intră în gură. Au gust de sare.

— Îmi pare rău.

Și fac singurul lucru pe care dublura mea este incapabilă să-l facă, deoarece ea nu este suficient de disperată: trag.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

NU-L VĂD MURIND din nou.

Închid ochii în momentul în care trăgaciul revine în poziția inițială, și când îi deschid, printre punctele negre care-mi întunecă privirea o văd pe cealaltă Tris zăcând pe podea; eu sunt.

Dau drumul pistolului și alerg spre ușă, aproape călcând-o. Mă arunc cu tot corpul în ușă, răsucesc mânerul și cad pe partea cealaltă. Cu mâinile amortite, închid ușa în urma mea, și mi le scutur pentru a-mi repune sângele în mișcare.

Încăperea de alături e de două ori mai mare decât prima, și, la fel, e și ea luminată în albastru, însă având o nuanță mai deschisă. În mijloc există o masă mare, iar pe pereți sunt prinse fotografii, diagrame și liste. Respir adânc și încep să văd mai bine, iar inima începe să-mi bată și ea în ritmul normal.

Printre fotografiile de pe pereți îmi recunosc chipul, și pe al lui Tobias, și pe al lui Marcus, și pe al lui Uriah. O listă lungă de ceea ce par a fi substanțe chimice e postată pe perete, lângă pozele noastre. Fiecare poziție este tăiată cu un marker roșu. Probabil că aici își creează Jeanine serurile simulării.

Undeva în fața mea aud niște voci și mă muștruluiesc. *Ce faci? Grăbește-te!*

— Numele fratelui meu, aud eu. Vreau să te-aud rostindu-l!

Vocea lui Tori.

Cum de-a trecut prin simulare?

— Nu l-am omorât eu, se aude vocea lui Jeanine.

— Crezi că asta te exonerează cumva? Crezi că asta înseamnă că nu meriți să mori?

Tori nu țipă, ci plânge, toată jalea năvălindu-i pe buze. Pornesc spre ușă. Prea iute, totuși, căci mă lovesc cu șoldul de colțul mesei aflate în mijlocul încăperii, și trebuie să mă opresc, cutremurată.

— Motivele pentru care am acționat așa cum am făcut-o depășesc nivelul tău de înțelegere, îi spune Jeanine. Am fost dispusă să fac un sacrificiu pentru binele tuturor, ceva ce tu n-ai înțeles niciodată, nici măcar când am fost colege de clasă.

Mă îndrept șchiopătând spre ușă, care e făcută dintr-un panou de sticlă givrată. Se deschide alunecând, și o văd pe Jeanine lipită de un perete, și pe Tori stând la câțiva metri, cu pistolul ridicat.

În spatele lor există o masă din sticlă pe care văd o cutie argintie — un calculator — și o tastatură. Peretele de vizavi e acoperit în întregime de un monitor.

Jeanine mă privește lung, dar Tori nu se mișcă niciun centimetru; nu pare să mă audă. E roșie la față și-i curg lacrimile, iar mâna îi tremură.

Nu cred că pot găsi fișierul video de una singură. Dacă Jeanine e aici, pot să o fac să-l găsească ea pentru mine, dar dacă moare ...

— Nu! strig eu. Tori, nu!

Dar degetul e deja pe trăgaci. Mă arunc asupra ei cu toată forța, o lovesc cu brațele. Arma îi sare din mână și aud un țipăt.

Mă lovesc cu capul de gresie. Ignor stelele pe care le văd în fața ochilor și mă arunc spre Tori. Îi trag un șut pistolului, care zboară departe de noi.

Proasto, de ce nu l-ai înșfăcat tu?!

Mai întâi, Tori mă apucă de gât. Mă înec, iar ea profită de șansă pentru a mă arunca într-o parte, și se târăște spre pistol.

Jeanine e chircită la perete, cu sângele curgându-i pe picior. *Picior!* Îmi amintesc, și o pocnesc pe Tori peste coapsă, aproape de rana produsă de glonț. Ea țipă, iar eu mă ridic în picioare.

Pășesc spre pistolul căzut, dar Tori e mai rapidă. Mă apucă cu mâinile de picioare și mă trage. Mă lovesc cu genunchii de podea, dar încă mă aflu deasupra ei. Îi trag un pumn în coaste.

Ea geme, dar asta n-o oprește; în timp ce mă târăsc spre pistol, ea mă mușcă de mână. E o durere diferită față de cea produsă de loviturile pe care le-am primit vreodată, diferită chiar și de cea provocată de rana de glonț. Urlu mai tare decât am crezut că ar fi posibil, lacrimile încețoșându-mi vederea.

N-am ajuns până aici să o las pe Tori să o împuște pe Jeanine înainte să fi căpătat ceea ce-mi trebuie.

Îmi smulg mâna din gura ei, vederea mi se întunecă spre margini, și, întinzând brusc mâna, apuc patul pistolului. Îl răsucesc și-l ațintesc asupra lui Tori.

Mâna mea. Mâna mea e plină de sânge, și la fel este și bărbia lui Tori. Îmi ascund mâna, astfel încât să-mi fie mai ușor să ignor durerea, și mă ridic, ținând în continuare arma îndreptată spre ea.

— Tris, nu te-am știut trădătoare, spune ea, iar vorbele îi sună ca un mârâit.

Nu seamănă cu sunetele pe care le pot produce oamenii.

— Nu sunt, îi spun eu. Clipesc pentru ca lacrimile să-mi curgă pe obraji și astfel să o văd mai bine. Nu-ți pot explica chiar acum, dar... te rog, nu-ți cer decât să ai încredere în mine! E ceva important, un lucru a cărui locație numai ea o știe...

— Are dreptate! spune Jeanine. Este în *acel* calculator, Beatrice, și numai eu îl pot localiza. Dacă nu mă ajuți să supraviețuiesc, va muri odată cu mine.

— E o mincinoasă, spune Tori. O *mincinoasă*, și dacă o crezi, atunci ești o proastă și o trădătoare, Tris!

— Ba chiar o cred, îi spun. O cred, deoarece este perfect logic! Tori, informațiile cele mai prețioase care există sunt ascunse în *acel calculator*!

Respir adânc, și îmi cobor vocea.

— Te rog, ascultă-mă! O urăsc la fel de mult ca și tine. N-am niciun motiv să o apăr. Îți spun adevărul. Este important.

Tori tace. Pentru moment, mă gândesc că am câștigat, că am convins-o. Dar apoi, ea spune:

— Nimic nu e mai important decât moartea ei.

— Dacă asta insiști să crezi, spun eu, n-am ce să-ți fac. Dar nici n-am de gând să te las să o omori.

Tori se ridică în genunchi și își șterge sângele de pe bărbie. Mă privește drept în ochi.

— Eu sunt un lider Neînfricat, spune ea. Tu n-ai dreptul să hotărăști ce să fac eu.

Și înainte să apuc să gândesc...

Înainte să-mi treacă prin minte să trag cu pistolul pe care îl țin...

Ea scoate din gheată un cuțit cu lamă lungă, se aruncă și o înjunghie pe Jeanine în stomac.

Țip. Jeanine scoate un sunet îngrozitor — un gălgâit, un țipăt, un sunet de moarte. O văd pe Tori scrâșnind din dinți, murmurând numele fratelui ei — „Jonathan Wu” — și apoi văd cuțitul pătrunzând iarăși.

Și ochii lui Jeanine devin sticloși.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

TORI E ÎN PICIOARE, cu o privire sălbatică în ochi, și se întoarce spre mine.

Mă simt amorțită.

Toate riscurile pe care mi le-am asumat pentru a ajunge aici — conspirând cu Marcus, cerând ajutorul Erudiților, târându-mă peste o scară aflată la etajul al treilea, împușcându-mă într-o simulare — și toate sacrificiile pe care le-am făcut — relația mea cu Tobias, viața lui Fernando, șederea printre Neînfricați — au fost în zadar.

În zadar.

O clipă mai târziu, ușa de sticlă se deschide iarăși. Tobias, Uriah și Therese dau năvală ca și când ar trebui să ducă o bătălie — Uriah tușind, probabil din pricina otrăvii —, dar bătălia s-a încheiat. Jeanine a murit, Tori e triumfătoare, iar eu sunt o trădătoare Neînfricată.

Când mă vede, Tobias se oprește în mijlocul unui pas, aproape împiedicându-se. Face ochii mari.

— Ea e o trădătoare, spune Tori. Aproape că m-a împușcat pentru a o apăra pe Jeanine.

— Cum? întrebă Uriah. Tris, ce se-ntâmplă? Are dreptate? Și de ce ești aici?

Dar eu nu mă uit decât la Tobias. O fărâcă de speranță mă străbate, ciudat de dureroasă, când se combină cu vinovăția pe care o simt pentru felul în care l-am decepționat. Tobias este încăpățânat și mândru, dar este al meu — poate că mă va asculta, poate că există o șansă ca tot ceea ce am făcut să nu fi fost în van ...

— Tu știi de ce sunt aici, îi spun eu, aproape în șoaptă. Nu-i așa?

Îi întind pistolul lui Tori. El face un pas înainte, clătându-se ușor, și îl ia.

— L-am găsit pe Marcus în încăperea alăturată, prins într-o simulare, spune Tobias. Ai venit aici cu el.

— Da, așa e, spun eu, sângele din mușcătura lui Tori prelingându-mi-se pe braț.

— Am avut încredere în tine, îmi spune el, tremurând de furie. Am avut *încredere* în tine, iar tu m-ai abandonat ca să colaborezi cu *el*?

— Nu. Clatin din cap. El mi-a spus ceva, și tot ceea ce mi-a spus fratele meu, tot ceea ce-a spus Jeanine când m-am aflat în sediul Erudiției, s-a potrivit perfect cu ceea ce mi-a zis el. Și am vrut — *am avut nevoie* să cunosc adevărul.

— Adevărul, pufnește el. Crezi că ai aflat adevărul de la un mincinos, un trădător și un psihopat?

Eu și Tobias ne privim. Ochii lui albaștri, de obicei foarte gânditori, sunt acum duri și critici, de parcă ar desprinde strat după strat din mine și l-ar cerceta pe fiecare în parte.

— Așa cred, îi spun.

Trebuie să mă opresc și să respir, întrucât nu l-am convins, ci am eșuat, și probabil că asta este ultimul lucru pe care mă vor mai lăsa să-l spun înainte să mă aresteze.

— Cred că *tu* ești mincinosul! îi spun eu, cu vocea tremurând. Îmi spui că mă iubești, că ai încredere în mine, că mă consideri a fi mai perceptivă decât o persoană obișnuită. Și în prima clipă în care acea credință în modul meu de a percepe, acea încredere, acea *iubire* e pusă la încercare, se destramă.

Acum plâng, dar nu mi-e rușine de lacrimile care-mi strălucesc pe obraji sau de vocea mea răgușită.

— Așadar, probabil că ai mințit când mi-ai spus toate lucrurile astea... probabil că așa ai făcut, deoarece nu pot să cred că iubirea ta e chiar atât de slabă.

Fac un pas mai aproape de el, astfel încât între noi nu mai sunt decât câțiva centimetri, și niciunul dintre ceilalți nu mă poate auzi.

— Sunt aceeași persoană care mai degrabă ar fi murit decât să te omoare pe tine, îi spun, amintindu-mi de atacul simulat și de felul în care i-am simțit bătaia inimii sub palmă. Sunt exact cine crezi tu că sunt. Și chiar acum îți spun că știu... că *știi* că aceste informații vor schimba totul. Tot ce-am făcut, tot ce suntem pe cale să facem.

Îl privesc lung, ca și când i-aș putea comunica adevărul cu ajutorul ochilor, dar asta e imposibil. El privește în altă parte și nu sunt convinsă că a auzit ce i-am spus.

— Ajunge cu asta! spune Tori. Duceți-o jos! Va fi judecată împreună cu ceilalți criminali de război.

Tobias nu se mișcă. Uriah mă ia de braț și mă îndepărtează de Tobias, trecând prin laborator, prin încăperea cu lumină,

prin holul albastru. Therese cea fără facțiune ni se alătură acolo, curioasă, stând cu ochii pe mine.

Odată ajunși la scări, simt că ceva mă înghiontește într-o parte. Când privesc înapoi, văd un tampon de tifon în mâna lui Uriah. Îl iau, încerc să-i zâmbesc recunoscătoare, însă dau greș.

Coborând scările, îmi înfășor tifonul strâns în jurul mâinii, și mergem amândoi umăr la umăr, însă fără să ne uităm unul la celălalt. Uriah mă ține de cot să nu cad. Tifonul nu diminuează durerea mușcăturii, dar mă face să mă simt ceva mai bine, și la fel faptul că măcar Uriah nu pare să mă urască.

Pentru prima dată, faptul că pentru Neînfricați vârsta n-are importanță, nu constituie un avantaj. Se pare că exact din acest motiv mă vor condamna. Ei nu vor spune: *Dar e tânără și probabil că a fost zăpăcită*. Ei vor spune: *E adult și a făcut o alegere*.

Desigur, sunt de acord cu ei. Chiar am făcut o alegere. I-am ales pe mama și pe tata și lucrul pentru care ei au luptat.

* * *

E mai ușor să cobori pe scări decât să urci. Ajungem la etajul al cincilea înainte să-mi dau seama că ne îndreptăm spre holul de la intrare.

— Uriah, dă-mi pistolul tău, spune Therese. Cineva trebuie să poată să-i împuște pe potențialii beligeranți, iar tu nu poți s-o faci dacă continui să o ții să nu cadă pe scări.

Uriah își predă pistolul, fără să pună întrebări. Mă încrunt — Therese deja are un pistol, deci de ce să i-l fi dat și pe al lui? Dar nu întreb. Sunt destul de vârată în bucluc și fără asta.

Ajungem la parter și trecem printr-o sală de întruniri mare, plină de oameni îmbrăcați în alb și negru. Mă opresc o clipă

să-i privesc. Unii sunt strânși laolaltă în grupuri mici, reze-mându-se unul de celălalt, cu dâre de lacrimi pe obraji. Alții sunt singuri, sprijinindu-se de pereți sau stând jos în colțuri, cu priviri pustii, ori uitându-se în gol la ceva aflat foarte departe.

— A trebuit să-i împușcăm pe mulți, murmură Uriah, strângându-mă de braț. A trebuit să facem asta pentru a putea intra în clădire.

— Știu, îi spun.

În partea opusă a încăperii le văd îmbrățișate pe mama și sora Christinei, și în stânga, un tânăr cu părul negru care îi strălucește în lumina fluorescentă — Peter. Ține de umăr o femeie între două vârste pe care o recunosc a fi mama lui.

— El ce caută aici? întreb.

— Lașul ăsta mic a apărut la sfârșit, după ce s-a terminat toată treaba, spune Uriah. Am auzit că tatăl lui e mort. Totuși, am auzit că mama lui pare să fie bine.

Peter privește peste umăr, iar privirile ni se întâlnesc pentru o secundă. În acea secundă, încerc să adun puțină milă pentru persoana care mi-a salvat viața. Dar în vreme ce ura pe care am avut-o pentru el cândva nu mai există, nu mai simt nimic altceva.

— De ce ne-am oprit? întreabă Therese. Haideți să mergem!

Ieșim din acea încăpere și pătrundem în holul principal, acolo unde cândva l-am strâns în brațe pe Caleb. Portretul uriaș al lui Jeanine zace făcut bucăți pe podea. Fumul care se ridică în aer provine de la rafturile pline de cărți care au fost mistuite de foc. Toate calculatoarele sunt bucăți, împrăștiate peste tot pe podea.

Câțiva Erudiți care n-au plecat și trădătorii Neînfricați care au supraviețuit stau așezați în șiruri în centrul încăperii. Mă uit la fețele lor, căutând un chip cunoscut. Îl descopăr pe Caleb aproape în spate, părând amețit. Mă uit în altă parte.

— Tris! aud eu.

Christina stă în față, lângă Cara, al cărei picior este înfășurat strâns cu o bucată de pânză. Îmi face semn și mă așez lângă ea.

— N-ai avut succes? mă întreabă ea în șoaptă.

Clatin din cap.

Ea oftează și mă ia în brațe. Gestul este atât de reconfortant, că aproape încep să plâng. Dar eu și Christina nu suntem genul de oameni care plâng împreună. Suntem genul de oameni care luptă împreună. Așa că-mi rețin lacrimile.

— Le-am văzut pe mama și pe sora ta alături, îi spun.

— Da, și eu, îmi spune ea. Familia mea e bine.

— Bun, îi spun. Piciorul ce-ți face?

— Bine. Cara a spus că va fi OK și că nu mai sângerează atât de mult. Una dintre asistentele Erudite și-a îndesat în buzunare analgezice, antiseptic și tifon înainte ca ei să o aducă aici, așa că nici nu mă mai doare prea tare, îmi spune ea. Alături de ea, Cara examinează brațul altui Erudit. Unde-i Marcus?

— Nu știu, îi spun. A trebuit să ne despărțim. Ar trebui să fie aici. Numai dacă nu cumva l-au omorât sau mai știu eu ce.

— Sinceră să fiu, asta nu m-ar surprinde, îmi spune ea.

Pentru o vreme, în încăpere e haos — oameni intrând și ieșind grăbiți, paznicii noștri fără facțiuni schimbându-se între ei, și alți Erudiți îmbrăcați în albastru fiind aduși înăuntru și găsindu-și loc printre noi —, dar, treptat, totul se liniștește, și atunci îl văd: Tobias intră pe ușă.

Îmi mușc buza, tare, și încerc să nu mă gândesc, să nu mă agăț de sentimentul rece care-mi cuprinde pieptul și de greutatea care-mi atârnă deasupra capului. El mă urăște. Nu mă crede.

Christina mă trage mai aproape în timp ce el trece pe lângă noi fără ca măcar să mă privească. Mă uit după el peste umăr. Se oprește lângă Caleb. Îl ia de braț și-l ridică brusc în picioare. Caleb se zbate o clipă, dar nu e nici pe jumătate la fel de puternic ca Tobias, și nu reușește să se elibereze.

— Ce-i? întreabă Caleb, cuprins de panică. Ce vrei?

— Vreau să dezactivezi sistemul de securitate din laboratorul lui Jeanine, spune Tobias, fără să privească înapoi. Astfel încât cei fără facțiune să aibă acces la calculatorul ei.

Și să-l distrugă, gândesc eu, și dacă e posibil, inima îmi devine și mai grea. Tobias și Caleb dispar pe scări.

Christina se chircește lângă mine, iar eu mă ghemuiesc lângă ea, astfel încât stăm lipite una de cealaltă.

— Jeanine a activat toți transmițătorii, spune Christina. Unul dintre grupurile celor fără facțiune a fost prins într-o ambuscadă de către Neînfricații controlați de simulare care au venit mai târziu din sectorul Abnegației, cu circa zece minute în urmă. Bănuiesc că au câștigat cei fără facțiune, cu toate că nu știu dacă a împușca oameni cu creierele spălate se poate numi victorie.

— Mda.

Nu prea mai sunt multe de spus. Ea pare să-și dea seama de asta.

— Ce s-a întâmplat după ce am fost împușcată? mă întreabă.

Îi descriu holul albastru cu două uși, și simularea care a urmat, din momentul în care am recunoscut încăperea de

antrenament a Neînfricaților, până în momentul în care m-am împușcat singură. Însă nu-i spun despre halucinațiile legate de Will.

— Stai! zice ea. A fost o simulare? Fără transmițători?

Mă încrunt. Nu mi-am bătut capul cu asta. Cel puțin, nu în acele clipe.

— Dacă laboratorul recunoaște oamenii, poate că de asemenea cunoaște și date despre toată lumea, și poate prezenta un mediu simulat corespunzător în funcție de facțiunea din care faci parte.

Acum nu mai contează să înțeleg cum a creat Jeanine sistemul de securitate din laboratorul ei. Dar am o senzație plăcută să mă fac folositoare, să mă gândesc la o nouă problemă de rezolvat, acum că am ratat să o rezolv pe cea mai importantă dintre toate.

Christina se îndreaptă de spate. Poate că și ea are aceeași senzație.

— Sau poate că otrava conține transmițători.

Nu m-am gândit la asta.

— Dar Tori cum a trecut de simulare? Ea nu e Divergentă.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Nu știu.

Poate că e, mă gândesc eu. Fratele ei a fost, și după cele întâmplate lui, se poate ca ea să nu fi recunoscut niciodată asta, indiferent de faptul că Divergența începuse să fie acceptată.

Oamenii, tocmai am descoperit, sunt alcătuiți din straturi și straturi de secrete. Crezi că-i cunoști, că-i înțelegi, dar motivele lor îți sunt întotdeauna ascunse, îngropate adânc în inimile lor. Nu-i vei cunoaște niciodată cu adevărat, însă, uneori, hotărăști să ai încredere în ei.

— Ce crezi că ne vor face când ne vor găsi vinovate? mă întreabă ea după câteva minute de tăcere.

— Sincer?

— Ai senzația că acum e timpul pentru sinceritate?

O privesc cu coada ochiului.

— Cred că ne vor obliga să mâncăm grămezi de prăjituri și apoi ne vor obliga să tragem un pui de somn extrem de lung.

Ea râde. Eu încerc să nu râd — dacă râd, am să și plâng.

* * *

Aud un țipăt și arunc o privire în jur, să văd de unde provine.

— Lynn!

Țipătul vine de la Uriah. El aleargă spre ușă, unde doi Neînfricați o cară pe Lynn pe o targă improvizată, făcută din ceea ce pare a fi un raft de bibliotecă. Ea e palidă — prea palidă — și își ține mâinile peste stomac.

Sar în picioare și fug spre ea, dar câteva puști ale celor fără facțiune mă împiedică să ajung prea departe. Ridic mâinile și rămân nemișcată, privind.

Uriah merge în jurul mulțimii de criminali de război și arată spre o femeie Erudită cu o înfățișare severă și cu păr cenușiu.

— Tu! Vino aici!

Femeia se ridică în picioare și își scutură pantalonii cu mâna. Merge cu pas ușor spre marginea mulțimii așezate, și-l privește pe Uriah.

— Tu ești medic, nu-i așa? o întreabă el.

— Da, sunt, răspunde ea.

— Atunci, îngrijește-o! Se încruntă. E rănită.

Medicul se apropie de Lynn și le cere celor doi Neînfricați să o lase jos. Ei se conformează, iar ea se apleacă peste targă.

— Draga mea, spune ea. Te rog să-ți iei mâinile de pe rană!

— Nu pot, mormăie Lynn. Mă doare!

— Știu că te doare, îi spune doctorița. Dar nu voi putea să-ți examinez rana dacă nu mă lași să o văd.

Uriah îngenunchează pe partea cealaltă și o ajută pe Lynn să-și ia mâinile de pe stomac. Doctorița îi îndepărtează tricoul de pe burtă. Rana de glonț în sine e doar un cerc roșu pe pielea lui Lynn, dar e înconjurat de ceea ce pare a fi o vânătaie, însă eu n-am văzut niciodată o vânătaie atât de închisă la culoare. Doctorița strânge din buze, iar eu știu că Lynn nu mai poate fi salvată.

— Vindec-o! îi spune Uriah. Poți s-o vindeci, așa că fă-o!

— Din contră, spune doctorița, privind în sus spre el. Deoarece ați dat foc aripii spitalului, nu pot să o vindec.

— Există și alte spitale! spune el, aproape zbierând. Poți să iei de-acolo ce-ți trebuie și să o vindeci!

— Starea ei este mult prea gravă, spune doctorița, aproape în șoaptă. Dacă n-ați fi insistat să dați foc la tot ce v-a ieșit în cale, aș fi putut să încerc, dar după cum stau lucrurile, nu merită osteneala.

— Taci din gură! îi spune el, îndreptând arma spre pieptul ei. Nu eu sunt cel care ți-a dat foc la spital! Ea e prietena mea, și eu... eu doar...

— Uri, spune Lynn. Taci din gură! E prea târziu.

Uriah lasă pistolul să-i cadă și o apucă pe Lynn de mână, cu buzele tremurând.

— Și eu sunt prietenă cu ea, le spun celor fără facțiune care au armele îndreptate asupra mea. Nu puteți să le îndreptați asupra mea dacă mă duc acolo?

Mă lasă să trec, și alerg spre Lynn, ținând-o de cealaltă mână, care e plină de sânge. Ignor țevile armelor îndreptate spre capul meu și mă concentrez asupra chipului lui Lynn, care a devenit pământiu în loc de alb.

Ea pare să nu mă observe. E concentrată asupra lui Uriah.

— Mă bucur că n-am murit cât timp am fost sub efectul simulării, spune ea slab.

— N-ai să mori acum! îi spune el.

— Nu fi prost, zice ea. Uri, ascultă-mă! Și eu am iubit-o. Cu adevărat.

— Pe cine ai iubit? întreabă el, cu vocea frântă.

— Pe Marlene, spune Lynn.

— Da, cu toții am iubit-o pe Marlene, spune el.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

Ea clatină din cap și închide ochii.

Totuși, mai durează câteva minute până când mâna ei rămâne nemișcată în mâna mea. I-o pun pe piept și apoi iau și cealaltă mână din mâna lui Uriah și fac același lucru. El își șterge ochii înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă. Privirile ni se întâlnesc deasupra trupului ei.

— Ar trebui să-i spui Shaunei, îi zic. Și lui Hector.

— Da, ai dreptate.

Își trage nasul și își lipește palma de fața lui Lynn. Mă întreb dacă obrazul ei mai e cald. Nu vreau să o ating și să descopăr că nu e.

Mă ridic și mă întorc lângă Christina.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

MĂ TOT GÂNDESC la Lynn, încercând să mă conving că ea a murit, dar îmi reprim amintirile pe măsură ce ele se ivesc. Într-o bună zi, n-am să mai fac asta, dacă nu voi fi executată ca fiind trădătoare, sau orice altceva ar decide noii lideri în ceea ce mă privește. Însă acum mă lupt să-mi alung toate gândurile, prefăcându-mă că nu există nimic altceva decât această încăpere și asta-i tot ce va fi existat vreodată. N-ar trebui să fie așa de simplu, dar e. Am învățat cum să-mi alung durerile sufletești.

După un timp, în hol apar Tori și Harrison, Tori țopăind spre un scaun — era atât de amortită când a omorât-o pe Jeanine, încât aproape că am uitat de rana ei —, iar Harrison în spatele ei.

După ei vine unul dintre Neînfricați, ducând pe umeri trupul lui Jeanine. Îl trânteste pe masa din fața oamenilor de parcă ar fi un bolovan.

În spatele meu aud icnete și murmure, dar niciun suspin. Jeanine n-a fost genul de lider după care oamenii să plângă. Privesc lung la trupul ei, care pare mult mai mic acum că e moartă, decât atunci când era vie. E numai cu câțiva centimetri

mai înaltă decât mine, iar părul ei e cu câteva nuanțe mai închis. Acum pare calmă, aproape împăcată. Mi-e greu să fac legătura între acest corp și femeia pe care am cunoscut-o, femeia lipsită de conștiință.

Și chiar dacă a fost mai complicată decât am crezut, păstrând un secret pe care ea îl considera a fi prea îngrozitor pentru a fi dezvăluit, doar dintr-un instinct de conservare hain.

Johanna Reyes pășește în hol, udă leoarcă din pricina ploii, hainele ei roșii fiind pătate cu un roșu și mai închis. Cei fără facțiune o flanchează, dar ea nu pare să-i remarce sau să vadă armele pe care aceștia le au.

— Bună, le spune ea lui Harrison și lui Tori. Ce vreți?

— N-am știut că liderul Prieteniei ar putea fi atât de nepoliticos, spune Tori zâmbind strâmb. Nu e împotriva proclamației voastre?

— De fapt, dacă ai fi fost informată cu privire la obiceiurile Prieteniei, ai fi știut că ei nu au un lider formal, îi spune Johanna, cu o voce blândă, dar fermă. Dar nici măcar nu mai sunt reprezentanta Prieteniei. Am renunțat la asta pentru a veni aici.

— Da, te-am văzut pe tine și mica ta gașcă de apărători imparțiali ai păcii băgându-se în calea tuturor, spune Tori.

— Da, asta am făcut-o dinadins, răspunde Johanna. De vreme ce a sta în calea cuiva înseamnă a sta între puști și cei nevinovați. Și am salvat un număr mare de vieți.

Se îmbujorează la față, și eu mă gândesc iar la asta: că Johanna Reyes încă poate fi frumoasă. Cu toate că acum cred că nu e doar frumoasă în pofida cicatricei, ci cumva e frumoasă *cu* ea, asemenea lui Lynn și părului ei tuns scurt, asemenea lui Tobias cu amintirile despre cruzimea tatălui, pe care le-a purtat ca pe o armură, asemenea mamei îmbrăcată în haine simple gri.

— De vreme ce încă ești atât de generoasă, spune Tori, mă întreb dacă ai putea să le duci celor din Prietenie un mesaj.

— Nu mă simt bine să vă părăsesc pe voi și armata voastră și să vă las să înfăptuiți actul de justiție așa cum vi se pare vouă potrivit, spune Johanna, dar cu siguranță voi trimite pe altcineva să le ducă celor din Prietenie mesajul.

— Bine, spune Tori. Spune-le, atunci, că în curând se va forma un nou sistem politic, care îi va exclude, neavând dreptul de a fi reprezentați. Asta, considerăm noi, constituie pedeapsa justă pentru faptul că n-au fost de partea nimănui în acest conflict. Ei vor fi, desigur, obligați să continue să producă și să livreze alimente în oraș, dar vor fi sub supravegherea uneia dintre facțiunile conducătoare.

Pentru o clipă, mă gândesc că Johanna ar putea să se năpustească asupra lui Tori și să o strângă de gât. Dar ea se îndreaptă de spate și întreabă:

— Asta e tot?

— Da.

— Prea bine, spune ea. Mă duc să fac ceva folositor. Presupun că nu veți îngădui unora dintre noi să vină aici și să-i îngrijească pe *acești* răniți?

Tori îi aruncă o privire urâtă.

— Nici nu credeam, zice Johanna. Totuși, nu uita că uneori oamenii pe care îi oprimi ar putea deveni mai puternici decât ți-ar fi ție pe plac.

Se întoarce și iese din hol.

Ceva în legătură cu vorbele ei mă izbește. Sunt convinsă că intenția ei a fost să sune a amenințare, una slabă, dar îmi sună în cap de parcă ar fi fost ceva mai mult — de parcă ar fi vorbit nu despre prietenie, ci despre un alt grup oprimat. Cei fără facțiune.

Și în timp ce privesc în jur la toți soldații Neînfricați și la cei fără facțiuni, încep să deslușesc un tipar.

— Christina, îi spun eu. Cei fără facțiuni dețin toate armele.

Ea privește în jur, și apoi la mine, încruntându-se.

Revăd în minte cum Therese i-a luat arma lui Uriah, cu toate că ea deja avea una. Îl văd pe Tobias strângând din buze atunci când l-am întrebat despre alianța nefirească dintre Neînfricați și cei fără facțiuni, ascunzându-mi ceva.

Apoi apare Evelyn, cu o postură regală, de parcă ar fi o regină care se întoarce în regatul ei. Tobias n-o urmează. *Unde o fi?*

Evelyn stă în spatele mesei unde zace trupul lui Jeanine Matthews. Edward intră șchiopătând în urma ei. Evelyn scoate un pistol, îl îndreaptă spre portretul căzut al lui Jeanine, și trage.

Încăperea este cuprinsă de un șâșâit care îndeamnă la tăcere. Evelyn își lasă pistolul să cadă pe masă, lângă capul lui Jeanine.

— Vă mulțumesc, spune ea. Știu că vă întrebați cu toții ce urmează, așa că am venit să vă spun.

Tori se îndreaptă de spate pe scaun și se apleacă spre Evelyn, de parcă ar vrea să-i spună ceva. Dar Evelyn nu-i acordă nicio atenție.

— Sistemul facțiunilor care s-a sprijinit mult timp pe spina ființelor umane de care toată lumea s-a descotorosit va fi desființat pe loc, spune Evelyn. Noi știm că această tranziție va fi dificilă pentru voi, dar...

— *Noi?* intervine Tori, părând scandalizată. Despre ce vorbești? Desființată?

— Ceea ce vreau să spun, zice Evelyn, privind-o pentru prima dată pe Tori, este că facțiunea voastră, care până acum

câteva săptămâni vocifera împreună cu Erudiții cerând reducerea alimentelor și bunurilor pentru cei fără facțiuni, o solicitare care a avut drept rezultat distrugerea Abnegației, nu va mai exista.

Evelyn zâmbește.

— Iar dacă vă hotărâți să îndreptați armele împotriva noastră, spune ea, veți descoperi că n-aveți niciun fel de arme pe care să le folosiți.

Urmăresc cu privirea cum toți soldații fără facțiuni își ridică armele. Sunt așezați la distanțe egale de jur-împrejurul încăperii, inclusiv pe scări. Suntem cu toții înconjurați.

E atât de elegant, atât de inteligent, încât aproape că îmi vine să râd.

Știam eu că nu puteam avea încredere în Evelyn.

— Mi-am instruit jumătatea mea de armată să le ia armele celor din jumătatea voastră de armată de îndată ce misiunile lor se vor fi încheiat, spune Evelyn. Văd acum că au avut succes. Regret duplicitatea, dar știm că ați fost condiționați să vă agățați de sistemul de facțiuni de parcă v-ar fi fost mamă și că vom fi nevoiți să vă ajutăm să vă acomodați mai ușor în această eră nouă.

— *Să ne acomodăm?* întrebă Tori.

Se ridică brusc în picioare și merge șchiopătând spre Evelyn, care, foarte calmă, își ia pistolul și îl îndreaptă spre Tori.

— N-am făcut foamea timp de mai bine de zece ani doar ca să cedez în fața unei femei Neînfricate cu un picior rănit, spune Evelyn. Deci, dacă nu vrei să trag în tine, așază-te lângă tovarășii tăi foști membri ai unei facțiuni.

Văd cum lui Evelyn i se încordează mușchii brațelor, arborând o privire diferită de cea a lui Jeanine, trădând faptul că ea evaluează, calculează și plănuiește. Nu știu cum de această

femeie a putut să se supună voinței lui Marcus. Probabil că pe atunci era o altă femeie, nu ca acum, călită în focul luptei.

Pentru câteva secunde, Tori rămâne în picioare în fața lui Evelyn. Apoi merge cu spatele, șchiopătând, îndepărtându-se de pistol, îndreptându-se spre capătul opus al încăperii.

— Cei dintre voi care ne-au sprijinit în efortul nostru de a-i doborî pe Erudiți vor fi recompensați, zice Evelyn. Cei dintre voi care s-au împotrivit vor fi judecați și pedepsiți în funcție de infracțiunile comise.

Când rostește ultima frază, ea ridică tonul, iar eu sunt surprinsă cât de bine se propagă, umplând tot spațiul.

Ușa dinspre scări se deschide, și intră Tobias, aproape neobservat, cu Marcus și cu Caleb în urma lui. Aproape, cu excepția mea, căci eu m-am antrenat să-l văd. Îi privesc încălțările, pe măsură ce se apropie. Poartă niște teniși negri cu găuri cromate pentru șireturi. Se oprește lângă mine, și se lasă pe vine lângă umărul meu.

Mă uit la el, așteptând să-i descopăr ochii reci și inflexibili.

Dar nu asta e ceea ce văd.

Evelyn continuă să vorbească. Pentru mine, vocea ei se estompează.

— Ai avut dreptate, îmi spune Tobias în șoaptă, legându-se pe călcâie. Zâmbește ușor. Chiar știu cine ești. Aveam doar nevoie să mi se reamintească.

Deschid gura, dar nu am nimic de spus.

Apoi, toate ecranele din holul Erudiției — cele care n-au fost distruse în timpul atacului — se aprind, inclusiv un proiector așezat pe peretele unde fusese portretul lui Jeanine.

Evelyn se oprește în mijlocul propoziției pe care tocmai o rostea. Tobias mă ia de mână și mă ajută să mă ridic în picioare.

— Ce-i asta? vrea Evelyn să știe.

— Asta, spune el, numai către mine, reprezintă informațiile care vor schimba totul.

Picioarele îmi tremură din pricina ușurării și a faptului că înțeleg.

— Tu ai făcut-o? întreb.

— *Tu* ai făcut-o, spune el. Eu n-am făcut decât să-l oblig pe Caleb să coopereze.

Îl prind de gât și îmi lipesc buzele de ale lui. El îmi ia fața în mâini și îmi răspunde la sărut. Mă apropii și mai tare până când nu mai există niciun centimetru între noi, zdrobind secretele pe care le-am păstrat și suspiciunea pe care acestea au iscat-o — sper că pentru totdeauna.

Apoi aud o voce.

Ne despărțim și mă întorc spre peretele unde este proiectată o femeie cu păr scurt, castaniu. Ea stă așezată în spatele unui birou din metal, cu mâinile încrucișate, într-o locație pe care nu o recunosc. Fundalul e prea întunecat.

— Vă salut! spune ea. Numele meu este Amanda Ritter. În acest fișier vă voi spune numai ceea ce trebuie să știți. Sunt liderul unei organizații care luptă pentru dreptate și pace. Această luptă a devenit din ce în ce mai importantă — și, pe cale de consecință, aproape imposibilă — în ultimele câteva decenii. Iată motivele.

Pe perete se derulează imagini, aproape prea rapid pentru ca eu să le văd. Un bărbat în genunchi, cu o armă lipită de frunte. Femeia care ține arma are un chip impasibil.

Undeva la distanță, o persoană scundă, spânzurată de un stâlp de telegraf.

O gaură în pământ, de mărimea unei case, plină de trupuri.

Și mai sunt și alte imagini, dar se derulează prea rapid, astfel încât percep doar sânge și oase și moarte și cruzime, chipuri pustii, ochi lipsiți de viață, ochi îngroziți.

Și exact când m-am săturat, când am senzația că o să țip dacă mai văd așa ceva, femeia re apare pe ecran, stând la biroul ei.

— Voi, desigur, nu vă amintiți nimic din toate astea, spune ea. Dar, dacă vă gândiți că acestea sunt acțiunile unui grup terorist sau ale unui regim guvernamental tiranic, aveți doar parțial dreptate. Jumătate dintre oamenii din aceste imagini, care comit acele acte îngrozitoare, v-au fost vecini. Rude. Colegi de muncă. Bătălia pe care o ducem nu e împotriva unui anume grup. Este împotriva naturii umane — sau, cel puțin, împotriva a ceea ce aceasta a devenit.

Pentru asta a fost Jeanine dispusă să subjuge minți și să omoare oameni — pentru a ne împiedica să știm. Pentru a ne ține pe toți în ignoranță și în siguranță și *în interiorul îngrăditurii*.

Există o parte din mine care înțelege.

— De asta sunteți voi atât de importanți, zice Amanda. Lupta noastră împotriva violenței și a cruzimii seamănă cu tratarea simptomelor unei boli și nu cu vindecarea ei. Voi sunteți leacul. Pentru ca voi să fiți în siguranță, noi am inventat o modalitate de a ne separa de voi. De resursele noastre de apă. De tehnologia noastră. De structura noastră socială. Noi am alcătuit societatea voastră într-un anume fel în speranța că veți redescoperi simțul moral pe care cei mai mulți dintre noi l-au pierdut. Cu timpul sperăm că veți începe să vă schimbați așa cum cei mai mulți dintre noi nu pot. Motivul pentru care vă las această înregistrare este că voi veți ști când va sosi timpul să ne ajutați. Veți ști că e timpul, atunci când printre voi vor exista mulți ale căror minți par să fie mai flexibile decât ale

celorlalți. Numele pe care ar trebui să li-l dați acelor oameni este Divergenți. Odată ce numărul lor va crește, liderii voștri vor trebui să le ordone celor din Prietenie să deschie poarta pentru totdeauna, astfel încât să puteți ieși din izolare.

Și asta e ceea ce au vrut părinții mei să facă: să ia ceea ce noi am învățat și să folosească aceste lucruri pentru a-i ajuta pe alții. Abnegație până la capăt.

— Informațiile din acest video trebuie să fie văzute numai de cei aflați la guvernare, spune Amanda. Trebuie să începeți o viață nouă. Dar vă rugăm să nu ne uitați.

Zâmbește ușor.

— Și eu sunt pe cale să mă alătur vouă, spune ea. Ca voi toți, îmi voi uita în mod deliberat numele, familia și casa. Voi lua o altă identitate, cu amintiri false și cu un trecut fals. Dar, ca să fiți siguri că informațiile pe care vi le-am furnizat sunt exacte, vă voi spune numele pe care am de gând să-l adopt.

Zâmbetul i se accentuează și, pentru o clipă, am senzația că o recunosc.

— Numele meu va fi Edith Prior, spune ea. Și există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit.

Prior.

Înregistrarea se oprește. Proiectorul luminează albastru pe perete. Îl apuc pe Tobias de mână și urmează un moment de tăcere asemănător unei respirații ținute.

Și apoi încep țipetele.

MULȚUMIRI

Îți mulțumesc, Doamne, pentru că ți-ai ținut promisiunile.

Mulțumesc:

Nelson, cititor beta, sprijin neostenit, fotograf, prieten și, mai presus de toate, soț... Cred că The Beach Boys au spus-o cel mai bine: numai Dumnezeu știe ce m-aș face fără tine.

Joanna Volpe, nu mi-aș fi putut dori un agent sau un prieten mai bun. Molly O'Neill, Redactorul Minune, pentru munca ta neobosită, pe toate fronturile, la această carte. Katherine Tegen, pentru amabilitatea și profunzimea ta, și întregii echipe de la Katherine Tegen Books, pentru sprijin.

Susan Jeffers, Andrea Curley și ilustra Brenna Franzitta, pentru că ați avut grijă de cuvintele mele; Joel Tippie și Amy Ryan, pentru că ați făcut această carte atât de frumoasă; și Jean McGinley și Alpha Wong, pentru că ați făcut mult mai cunoscute aceste cărți decât aș fi putut eu spera. Jessica Berg, Suzanne Daghlian, Barb Fitzsimmons, Lauren Flower, Kate Jackson, Susan Katz, Alison Lisnow, Casey McIntyre, Diane Naughton, Colleen O'Connell, Aubrey Parks-Fried, Andrea Pappenheimer, Shayna Ramos, Patty Rosati, Sandee Roston, Jenny Sheridan, Megan Sugrue, Molly Thomas și Allison

Verost, și, de asemenea, tuturor celor de la audio, design, financiar, vânzări internaționale, inventar, juridic, departamentul administrativ editorial, marketing, marketing online, publicitate, producție, vânzări, marketing pentru școli și biblioteci, vânzări speciale și drepturi de traducere de la HarperCollins, pentru că faceți o treabă minunată în lumea cărților, și la fel și în lumea cărților *mele*.

Tuturor profesorilor, bibliotecarilor și librarilor care mi-au promovat cărțile cu mult entuziasm. Bloggerilor de carte, criticilor și cititorilor de toate vârstele și de toate felurile și din toate țările de origine. Probabil că sunt subiectivă, dar am cei mai grozavi cititori.

Lara Ehrlich, pentru multă înțelepciune în ale scrisului. Prietenii mei scriitori — dacă i-aș înșirui pe toți cei din comunitatea scriitorilor care au fost amabili cu mine, mi-ar lua multe pagini, dar să știți că n-aș fi putut cere niște colegi mai buni. Alice, Mary Katherine, Mallory și Danielle — ce prieteni minunați am!

Nancy Coffey, pentru ochii și înțelepciunea ta. Pouya Shahbazian și Steve Younger, fantastica mea echipă de film; și Summit Entertainment, Red Wagon și Evan Daugherty, pentru că îmi doresc să locuiesc în această lume creată de mine.

Familia mea: incredibila mea mamă/psiholog/susținătoare, Frank Sr., Karl, Ingrid, Frank Jr., Candice, McCall și Dave. Sunteți niște oameni incredibili și mă bucur enorm că vă am.

Beth și Darby, care, prin farmec și determinare, mi-au făcut rost de mai mulți cititori decât aș putea eu număra; și Chase-baci și Sha-neni, care au avut multă grijă de noi în România. De asemenea, Roger, Trevor, Tyler, Rachel, Fred,

Billie și Granny, pentru că m-ați considerat cu atâta naturalețe ca fiind una de-a voastră.

Mulțumesc/Köszönöm orașului Cluj-Napoca/Kolozsvár, pentru toată inspirația și pentru prietenii dragi pe care i-am lăsat acolo — dar nu pentru totdeauna.